

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STAND YOUR GROUND

KANDI STEINER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**STAND
YOUR
GROUND**
KANDI STEINER

Buzun Kralları #5, Kandi
Steiner

Telif Hakkı

Telif Hakkı (C) 2025 Kandi Steiner Tüm
hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar hariç, yazarın önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Yayınlayan: Kandi Steiner, LLC

Düzenleme: Elaine [York/Allusion Publishing](https://www.yorkallusionpublishing.com) Kapak

Fotoğrafı: Ren Saliba

Kapak Tasarımı: Kandi Steiner

Biçimlendirme: Elaine [York/Allusion Publishing](https://www.yorkallusionpublishing.com)

TABLE OF CONTENTS

Yazarın Notu
Adanma Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On Birinci
Bölüm On İkinci
Bölüm
On Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm On
Beşinci Bölüm On Altıncı
Bölüm On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm Yirminci
Bölüm Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm Yirmi
Üçüncü Bölüm Yirmi
Dördüncü Bölüm Yirmi
Beşinci Bölüm Yirmi Altıncı
Bölüm Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm

[Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Birinci Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Epilog](#)
[Epilog İki](#)
[Kandi Steiner'dan daha fazlası Teşekkür](#)
[İçerik Notları ve Uyarılar Yazar](#)
[Hakkında](#)

AUTHOR'S NOTE

Merhaba, okuyucu.

Daha önce kitaplarımı okuduysanız, her zaman kalp, endişe ve heyecan sunmayı hedeflediğimi bilirsiniz. Bu hikaye de tüm bunları içeriyor, ancak sizi hazırlamak istiyorum ki, bu kitap benim geçmiş çalışmalarımın daha ateşli. Burada daha cesur, daha sapkın ve daha keşifçi sahneler bulacaksınız.

Bu nedenle, okurken kendinizi güvende hissetmenizi istiyorum. Bu kitabın arkasında, Carter'ın acemi olarak yaşadığı grup deneyimi ve yolculuğunda The Manor'un rolü dahil olmak üzere, yeni veya şaşırtıcı olabilecek bazı cinsel unsurlar hakkında içerik uyarıları ve notların tam listesini bulacaksınız. Okumaya başlamadan önce daha fazla ayrıntı öğrenmek isterseniz lütfen bu listeye göz atın.

Sonuçta, bu hala bir aşk hikayesi — kırılma, büyüme ve yatak odasının içinde ve dışında birbirlerine güvenmeyi öğrenen iki insanla dolu bir hikaye. Umarım keyifle okursunuz.

Sevgi ve minnetle, Kandi

Enkazdan yükselip acıyı güce dönüştürenlere.

Bu sizin için.

CHAPTER 1

Bark, Bark

Carter

"Gelmeden önce hap aldın mı?" diye sordu Livia, bir tane asarak.

Bir eliyle onun ince belini tutarken, diğer eliyle çok keskin bir aleti bana doğru doğrulttu. "Çünkü o iğne sadece çeneni uyuşturur ve az önce bana söylediklerini söylemek için kafanın iyi olması gerektiğini *biliyorum*."

"Hadi ama Liv. Bak..."

"Doktor Young," diye düzeltti beni, koyu renkli kaşlarından biri saç çizgisine doğru kaydı. "Burası babamın evinde yapılan bir barbekü partisi değil. Benim koltuğumda, benim işimde bulunuyorsun ve bana saygı gösterip, zor kazanılmış unvanımla hitap edeceksin."

Siktir.

Onun ses tonu, bana bağırması, beni küçük düşürmesi ve aynı zamanda bir şekilde beni canlandırmasıyla sikim sertleşti.

"Evet, Doktor," diye fısıldadım.

Livia gözlerini kısarak bakışlarını kucağıma indirdi ve sonra gözlerini devirdi. Küstah tavrını korumaya çalışıyordu, ama ben onun gülümsemeye çalıştığını gördüm. "Aman Tanrım, Carter, şu anda cidden ereksiyon olmadın, değil mi?"

"Beni suçlayabilir misin? Bu çok seksi bir şeydi."

Çenem uyuşmaya başladığı için sözlerim biraz peltek çıktı.

Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak, diş tedavisi konusunda epey tecrübem vardı. Ama bir şekilde, dişimi kıracak ve çoğunu buzun üzerine saçacak kadar sert bir sopa darbesinden kaçınmayı başarmıştım.

Dün geceki maça kadar.

Bu yüzden şimdi burada, Dr. Livia Young'ın koltuğunda oturmuş, şimdiye kadar çekmeye çok korktuğum bir iğneyi vuruyordum. Ve hayır,

Ondan sadece dişimi düzeltmesini istemiyordum.

Beni kanatları altına almasını ve yatakta daha iyi olmam için beni eğitmesini istiyordum — ve flört konusunda da, nokta.

Livia'yı yıllardır tanıyordum. O, şu anda tek yönlü sözleşme imzaladığım Tampa Bay Ospreys takımının dışçisiydi. Aynı zamanda, takım arkadaşlarımdan ve en yakın arkadaşlarımdan birinin eşi olan Maven Tanev'in en yakın arkadaşıydı. Bu nedenle, aynı çevrelerde dolaşıyorduk — aynı partilere katılıyor, aynı yerlere gidiyor, aynı arkadaş grubunun büyümesini, evlenmesini ve hayatlarına devam etmesini izliyorduk, biz ise kenarda oynuyorduk.

Belki de göğsümde dalga gibi kabaran cesaretin sebebi buydu. Arkadaşlarımız Aleks ve Mia'nın düğününü kutlamamızın üzerinden iki ay bile geçmemişti ve şimdi tüm arkadaş grubu Will ve *Chloe'nin* düğününü kutlamaya hazırlanıyordu.

Livia'nın umursamadığından şüpheleniyordum, ama ben lanet olası bir randevu bile bulamazken, herkesin mutluluğu bulmasını izlemekten bıkmıştım.

Beni yanlış anlamayın — takım arkadaşlarımı seviyordum, bana sataşsalar bile, ve hepsinin ruh eşlerini bulmalarına seviniyordum.

Sadece, on beş yaşındayken çok sert bir koç tarafından özgüvenimin yerle bir edilmesinden ve henüz onu geri kazanamamış olmaktan *mutsuздum*.

şimdiye kadar aşmış olmam gereken bir şeyin sadece buz pistindeki performansımı değil, pist dışındaki performansımı da bozması beni çok kızdırıyordu.

Ama terapistimin sık sık hatırlattığı gibi, travma böyle işler. Travmanın ne kadar süre kalacağını ve bizi ne kadar etkileyeceğini seçemeyiz. Bir düğmeyi çevirip onu daha az acı verici hale getiremeyiz. O, bir ben veya yara izi gibi bizim bir parçamızdır ve onunla yaşamayı öğrenmeliyiz.

İşte şu anda bulunduğum nokta buydu: kabullenme.

Özgüvenim berbat durumdaydı. Hayatımı kurtarmak için bir randevu bile ayarlayamıyordum, kız arkadaş bulmak ise hiç söz konusu bile değildi.

Ama Livia Young, bunu değiştirmeme yardım edecek kadındı.

Diğer elinde hala sallanan keskin aleti ile burnunun köprüsünü sıktı. Dış hekimi asistanı sessizce yanında duruyordu, maske takmıştı.

Şok olmuş yüzünün bir kısmını kapatan genç kızın gözlerinin benimle Livia arasında gidip geldiğini görebiliyordum. Soluk teninin görünen kısmı kızarmıştı. Ama Livia Young konusunda utanç duymuyordum ve o da hiç çekinmeden fikrini söylemekten çekinmezdi.

Bu, onun bu iş için doğru kişi olduğunu bilmemin birçok nedeninden sadece biriydi.

"Carter, yüzüne darbe aldığın ve alt orta kesici dişlerin ağzında havan topu patlamış gibi parçalandığı için benim koltuğumdasın."

"Bana dişçi gibi konuşmanı seviyorum."

"Ve sana vereceğim tek ders," diye devam etti, aleti bir değnek gibi sallayarak. "Daha iyi bir ağız koruyucu alman ve yüksek sopayı nasıl kaçıracağını öğrenmen."

O kadar güzeldi ki, onun tehditlerini dinlerken aklım başımdan gitmişti, ağzımın köşesi istem dışı yukarı kalkmıştı. Derin kahverengi teni pürüzsüz ve çekiciydi, koyu siyah saçları sıkı ve profesyonel bir topuz halinde toplanmıştı. Bugün çok az makyaj yapmıştı ama yine de muhteşem görünüyordu.

Ama ben o kadını beyaz önlük giymediğinde de tanıyordum.

Onu ipeksi, vücudu saran elbiseler ve çok yüksek topuklu ayakkabılarla tanıyordum.

Kırmızı rujlu dudakları ve vücudundaki her delikteki altın metallerle tanıyordum.

Ve yıllar boyunca ağzından kaçırdığı küçük yorumlardan, ona uygun kırbaçları olan birkaç deri kıyafeti olduğunu biliyordum.

İşte bu yüzden, benim saçma sapan fikrimi ona önermek için doğru kişi olduğunu biliyordum. Başka herhangi bir kadın, beni dinlemeyi başarsalar bile, yüzüme gülüp geçecekti.

Hangi yetişkin erkek, yetişkin bir kadından yatak odasında ve dışında nasıl havalı olunacağını öğretmesini ister ki?

Ben.

Bir kadına uzaktan bile ilgi duyduğunda ya susup kalır ya da bayat bir tavlama cümlesi söyler türden bir adam, hepsi yıllar önce onu ayaklarının altındaki pislik gibi hissettiren kel, adi bir piç kurusu yüzünden.

"Hadi ama," diye tekrar yalvardım, sandalyenin üzerine bacaklarımı sallayarak oturup ona bakabilmek için. "Bana bak, Li... yani, Doktor Young," diye düzelttim, o kaşlarını kaldırıncaya. "Yardıma ihtiyacım var."

"Buna itirazım yok."

"Ve bana bunu öğretmek için ustanın kendisinden daha iyi kim olabilir ki?"

Usta kelimesini kullanarak biraz sııttım — tabii, çenemin yarısı uyuşmuş haldeyken yapabildiğim kadar. Livia Young hakkında bildiğim bir şey varsa, o da iltifatları sevdiğiydi. Ve şimdiye kadar yapılmış her iltifatı hak etmediğini söylemek imkansızdı.

Kadınlar vardı, ve sonra *onun* gibi kadınlar vardı — çaba sarf etmeden zarif, sofistike ve sakın, değerli bir mücevher gibi cilalı. Güzel, güçlü veya kendinden emin olmak için çaba sarf etmesine gerek yoktu. Bunların hepsi, damarlarında akan kan gibi onun içinde vardı.

Odaya girdiği andan itibaren tüm dikkatleri üzerine çekiyordu.

Ve onunla ilk tanıştığım andan itibaren, birbirimize bir adım bile yaklaşıp beni tamamen eritirdi.

O benim tuhaflıklarım, tehditkar olmayan gülümsemem ve göz deviren tavlama sözlerime alışmıştı. Ve benden rahatsızmış gibi davranmasına rağmen (tamam, muhtemelen benden biraz rahatsızdı), şakalarım da gülüyordu. Onunla flört ettiğimde gülümsüyor ve başını bana doğru eğiyordu, sanki ilgilenmiyormuş gibi davranıyor olsa da biraz merak ediyor gibiydi.

Kadının benim ona olan ilgimi fark ettiğini biliyordum, ama bu, ona bunu ilk kez söylüyordum — gerçekten ortaya çıkarıyordum.

Ve ona, şimdiye kadar kimsenin kabul etmediği en saçma anlaşmayı kabul etmesini istedim, eminim.

Livia bir an beni izledi, sonra içini çekerek asistanına mola verip bizi yalnız bırakmasını işaret etti. Kapı açıldığında, koridorun sonundaki odalardan uzak bir yerden gelen matkap ve su püskürtme sesleri duyuluyordu. Asistan çıktı ve odada sadece ikimiz kaldık.

Liv kollarını kavuşturdu, kalçasını tezgaha dayadı ve sonunda sıkıca tuttuğu aleti bıraktı. Üstümüzdeki floresan lambaların keskin ve sert ışığında ve boynuna bağlanmış

boynuna bağlanmış garip bir çift büyüteç gözlüğü
, yine de çok çekiciydi.

"Tam olarak ne öneriyorsun?"

Daha dik oturdum, göğsümde umut balonu şişti. "Basit — bana yatakta bir kadının sırtını nasıl kıracağımı öğretmeni istiyorum."

"Bunun için dergiler var, biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ve YouTube."

"Bunu denemedim mi sanıyorsun?" Boynumun arkasını tuttum. "Hala bakire olduğumu kimseye, en azından *sana* itiraf etmekten çok utanmadığımı mı sanıyorsun?"

Bunun üzerine gözlerinde bir ışık parladı.

"Yani, bir keresinde bir hokey hayranının kışına sokmama izin vermesini saymazsak, ki saymıyorum, çünkü aynı şeyi yapan üç adam daha olan bir odadaydı."

Livia kahkaha attı. "Tamam, bir gün o hikayeyi dinlemek istiyorum, ama zamanımız kısıtlıyken... bunu neden istiyorsun?"

Onun sorusu boğazımı biraz düğümlendirdi, gerçek içimi kemiriyordu. Ama şu anda çok uyuşmuş ve çaresizdim, konunun özüne giremeyecektim. Yardım istemek için gururum yoktu, ama belki de çaresizliğimin kaynağını itiraf etmek için biraz fazla gururluydum.

Bu yüzden, bunun yerine yüzeysel bir neden uydurdum.

"Bu çok açık değil mi?" Omuz silktim. "Ben profesyonel bir sporcuyum. Haftada en az iki kez dışarı çıkıyorum ve kızlar bana yapışıyor, ama hiçbir zaman işi bitiremiyorum. Ya acınası flört girişimlerle onları kaçırıyorum ya da eve götürüp boğazlarını sıkıyorum." Saçlarımı elime alıp, yere bakarak başımı salladım. Çenem artık gerçekten uyuşmuştu, kelimelerim biraz peltek çıkıyordu ve Livia'nın bu uyuşukluk geçmeden önce bana yapması gereken cehennem gibi şeyleri yapmaya başlaması gerektiğini biliyordum. "Ben umutsuz vakayım, tamam mı? Bir şekilde buz üzerinde işimi çözdüm. Artık Ulusal Lig'deyim, A Ligne gönderilmiyorum ve birine sunabileceğim çok şey var. Sadece... İlk aşamayı geçemezsem bunu kanıtlayamam."

Livia'nın bakışları
yumuşadı. "Ayrıca,
azgınlığım."

Bunun üzerine en tatlı, en samimi kahkahasını attı.

Kırık dişli gülümsememle ışıldadım, *en* çok kendimi kanıtlamak istediğim kadının o olduğu gerçeğini içime attım. Livia'yı seviyordum. Yıllardır seviyordum. Ben biliyordum, o biliyordu, tüm *ekip* biliyordu — ve hepsi bu konuda benimle dalga geçiyordu çünkü hepsi bariz olanı görüyordu.

O benim ligimin tamamen dışındaydı.

Tamamen zıt karakterlerdik; o dominant, ben itaatkâr, o kendine güvenen, ben güvensiz, o kaygısız yaşarken, ben her gün uyandığımda kendimi yeterli hissetmek için mücadele ediyordum.

Evet, bana özgüvenli olmayı öğretmesini, bir odaya girip yerimi almayı göstermesini istedim. Ama aynı zamanda ona, onun hemen arkadaşlık bölgesine koyduğu bir adamdan daha fazlası olduğumu, onunla başa baş gidebileceğimi, onu mutlu edebileceğimi de göstermek istedim.

Onu istiyordum.

Ve belki de bu aptalca planın bir parçası, ona sadece arkadaşlıktan daha fazlasını hak ettiğimi göstermekti.

Ama henüz tüm bunları itiraf edemezdim. Belki bir gün beni etrafında vızıldayan sinir bozucu bir sinek olarak görmeyecekti, ama şimdilik, bana bunu verecek kadar beni görmesi gerekiyordu.

"Tamam," diye kabul etti bir süre sonra. "Neden böyle bir anlaşma istediğini anlayabiliyorum. Ama... neden ben?"

Dişlerimi sıktım. "Gerçekten mi, Liv? Hadi ama. Kendine bir bak." Sanki sihirli bir değnekmiş gibi elimi salladım ve onu altın peri tozu ile kapladım. "Sen çok güzelsin, akıllısın, zekisin, çok azginsin. Yıllardır sana aşık olduğumu bilmek için benim söylememe gerek olmadığını biliyorum. Ayrıca, bu durumun seni ilgilendirmiyormuş gibi davranma." Dizlerimin üzerine dirseklerimi koyarak öne eğildim. "Hikayelerini duydum. Sadece bu ofiste değil, başka yerlerde de kontrolü elinde tutmayı sevdiğini biliyorum ve bu durumda *tam* kontrol sende olur."

"Beni tanıyormuş gibi davranma," diye hemen karşılık verdi, ama yine de gözlerindeki ışıltıyı, dudaklarının kıvrılmasını gördüm. "Ayrıca, bana karşı kötü hisler beslediğin için hayır demek istiyorum. Böyle hisler bu tür anlaşmaları karmaşık hale getirir."

Vay canına.

Gerçekten bunu mu düşünüyor?

Kalbimin hızlanmasını bastırmaya çalışarak, omuz silerken yüzümü düz tutmaya çalıştım. "Senden hoşlandığımı söyledim, hayal gördüğümü değil. Benden hoşlanmadığını biliyorum." Bu itiraf midemi bulandırdı, ama bunu görmezden gelip devam ettim. "Bu, senin bana yardım edecek en uygun kişi olduğunu bildiğim gerçeğini değiştirmez. Ve bence biz, sana bunu isteyebileceğim kadar iyi arkadaşız."

Bunun üzerine yine yumuşadı ve bu da benim o sinir bozucu umut bulutunda süzülmemek için kendimi zor tutmamı sağladı.

"Bunun bana ne faydası var?" diye sordu bir süre sonra.

"Bana emir verip yatak odasında istediğin her şeyi yaptırmanın dışında mı?"

Dudaklarını düzleştirdi, kaşlarını kaldırdı ve bekledi.

Tamam... bu açıkça yeterli değil.

"Ne istiyorsun?" "Bir milyon dolar."

Gülerek güldüm, ama sonra onun ciddi olduğunu fark edince öksürdüm ve biraz boğuldum.

"Şaka yapıyorsun," dedim.

"Hiç de bile."

Ona göz kırptım.

Onun karşılığında ne isteyeceğini tahmin edememiştim, ama bu değildi. Livia maddi açıdan gayet iyi durumdaydı. Ünlü müşterilere hizmet veren ve kozmetik işlemler sunan bir diş kliniğinin ortağıydı. Beyaz önlüğü dışında, bu kadının tasarımcı markası olmayan bir şey giydiğini hiç görmediğimden oldukça emindim ve o, bizim araba delisi arkadaşımız Jaxson'ın ilk gördüğünde neredeyse aklını kaçıracak kadar etkilendiği bir Jaguar F-Type Coupe kullanıyordu.

"Dinle, ben iyi para kazanıyorum," dedi, şüphesiz benim düşüncelerimi ve boş bakışlarımı okuyarak. "Tampa'daki ünlülerin yarısına diş kaplaması yapıyorum. Ama şu anda, en iyi arkadaşlarımdan hepsi milyonerlerle evli ya da ciddi bir ilişki içindeler. Bir de Mia var, o da yakında kendi başına bir milyar dolarlık servete ulaşacak. İstediğin kadar beni yargıla, ama ben de diğerleri gibi kötü bir kaltakım. Sırf öyle olduğu için dünyayı dolaşmayı, kendimi elmaslarla süslemeyi ve bir erkeğin parasıyla kendime lüks bir araba almayı hak ediyorum."

"Anlaştık."

Onun kısa konuşması bitmeden önce bile sözler ağzımdan çıkmıştı. Onun sözlerinin altında, sakladığı bir şey, bir kırılmanlık gördüğümü sandım, ama ısrar etmemem gerektiğini biliyordum. Ben de *ona* şu anda tüm gerçeği söylemiyordum — neden ondan farklı bir şey bekleyelim ki?

Görünüşe göre ikimizin de kaçtığı, mücadele ettiği, üstesinden gelmeye çalıştığı şeyler vardı. Ona bir şekilde yardım edebilirsem, her şey eşitlenmiş gibi hissederdim.

Ve gerçek şu ki, bana ikna etmesi gerekmiyordu, verdiği nedenin altında başka bir neden olmasa bile. Ben zaten ona katılıyordum. O şımartılmayı hak ediyordu.

Eğer izin verse, ona tüm hesaplarımın şifrelerini seve seve verirdim ve her birini boşaltmasını izlerdim.

Ayrıca, yazın takımla yeni bir sözleşme imzalamıştım ve bu sözleşme önümüzdeki sezonlarda daha fazla para kazanmamı garanti ediyordu. Artık iki yönlü bir sözleşmem yoktu, bu da takımın beni ilk üç yılda yaptığı gibi AHL bağlı takımına göndermemeyi planladığının bir göstergesiydi. Hayır, artık tek yönlü bir sözleşmem vardı. Artık Tampa Bay Osprey'deydim, sonsuza kadar.

Ayrıca, emekli olan tecrübeli merkez oyuncumuzun yerini alması için bahis yaptıkları kişiydim. Bu görevi yerine getirebilecek oyuncu olarak beni görüyorlardı.

Baskı yok, içimdeki zayıf küçük genç çocuk mırıldandı.

O pislik her zaman benimle yaşıyordu, ancak terapi sayesinde onu çoğu zaman bastırmayı öğrenmiştim. Yaptığım hatalara rağmen — ki çok fazlaydı — bu sezon yine de en iyi performansımı sergiledim ve koçuma, genel menajerimize ve takımdaki herkese beni transfer ederek hata yapmadıklarını kanıtladım.

Ama yine de bazen merak ediyordum.

Hâlâ bir duvara çarpıp gerçekliğe, tam olarak tutunamadığım yere geri döneceğimden endişeleniyordum.

Ancak şimdilik, sözleşmem ve bununla birlikte para da vardı. Ayrıca, gençken aldığım ve yüksek getirili para piyasasında faiz getirisiyle durmaktan başka bir işe yaramayan imza bonusu da hala elimdeydi.

Livia Young'dan yatak odası dersleri almaktan daha iyi neye harcayabilirdim ki bu parayı?

Liv, bana inanmıyormuş gibi ya da onun çok ciddi olduğunu anlamadığımı düşünüyormuş gibi başını eğdi.

"Bana bir milyon dolar vereceksin," dedi, ifadesiz bir yüzle.

"Ben sana iki milyon vereceğim."

Bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. "İki milyon dolar ve tek yapmam gereken senin çılgınlığını ortaya çıkarmak mı?"

"Gördün mü?" Elimi aramızdaki boşluğa doğru salladım. "Bana bunun reddedemeyeceğin bir teklif olmadığını söyle."

O benim yüzüme gülmeliydi. Benim sorduğum şeyden, teklifini bu kadar çabuk iki katına çıkarmamdan utanmalıydım. Ama o gerçekten kabul ederse ne olabileceğime ve kim olabileceğime dair içimdeki özlem, ilk başta sorduğum için duyduğum utancı tamamen gölgede bıraktı.

Ne yaptığını bilen bir adam olmak istiyordum. Baskı altında kaldığında geri adım atmayan bir adam olmak istiyordum. Yerleşmek, hayatımı paylaşacak, eve döneceğim birini bulmak istiyordum.

Belki bunu başarabilirsem — eğer o evet derse — her şeyi mahvetmekten bir adım uzakta olduğumu hissetmeyi bırakabilirim.

Uzun, koyu kırmızı tırnağıyla çenesine dokundu ve o tırnakların sırtımdaki ete batmasının nasıl bir his olacağını merak ettim. Onun büyüüne kapılmanın nasıl bir his olduğunu ilk elden öğrenmek istedim. Bu, üç randevudan sonra seni evine götürmeden ve karanlık bir odada misyoner pozisyonunda yatırmadan önce seninle flört edip sana kur yapmanı bekleyen türden bir kadın değildi.

Bu, ilk randevudan önce seni dizlerinin üzerine çöktüren, ellerini bağlayan, boğazına top gag takan ve seni akşam yemeğine çıkarmaya değer olup olmadığını değerlendiren türden bir kadındı.

Nedenini bilmiyordum, ama bu düşünce beni heyecanlandırıyordu.

Terapistimin bu konuda söyleyecek bir şeyi olacağından emindim.

"Başka kimse bilmiyor," dedi Livia.

İçimde şişkinleşen umut o kadar hızlı yükseldi ki, göğsüm patlayacak sandım ve koltuğumda öne doğru eğilerek, başımı sallayarak neredeyse nefes nefese kalmıştım. "Kimseye söylemeyeceğim."

Gerçekten kabul ediyor mu?

"Sana öğreteceğim, ama seni kullanma hakkım da olacak," dedi. "Ne zaman ve nerede istersem. Sana mesaj atarsam, koşarak geleceksin."

"Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı."

Aman Tanrım, kabul ediyor. Kabul ediyor.

"En azından bir kez denemeden hiçbir şeye hayır diyemezsin."

Kalbim korku ve merakla karışık bir duygu içinde atıyordu. "Geri adım atma."

"Ciddiyim. Ne önerirsem öneririm, beni dinle ve evet ya da hayır demeden önce dene."

"Beni kullan, Liv. Ben seninim."

Buna gülerek, bir kaşını kaldırdı, sanki benim neye bulaştığımı tam olarak bilmediğimi düşünüyormuş gibi. Sonra kapıyı açtı ve asistanını geri çağırdı.

"Bir sözleşme de hazırlıyoruz," dedi, parmağını bana doğru sallayarak. "Ve bunu ciddiye alacaksın, yoksa her şeyi bırakıp yine de paranı alacağım — bu arada, paranın büyük bir kısmını peşin ödeyeceksin."

"Evet, anne."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Evlat edindiğin o köpek yavrusundan bile daha heveslisin."

"Hav, hav." Ben de nefes nefese kaldım, Liv gözüme su püskürtmeden önce dilim dışarı çıkmıştı.

"Yeter. Şimdi, uzan ve ağzını aç."

"Vay canına, şimdiden başlıyoruz, ha?" Onun dediğini yaparken ellerimi ovuşturdum.

Liv beni görmezden geldi ve asistanı bize katılır katılmaz matkabı çalıştırdı, ama ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

Bana acı çektirmekten biraz fazla zevk aldığını düşündüm.

Ben de bunu biraz sevdiğimi düşündüm.

CHAPTER 2

Güvenli Kelime

Livia

Baş Kaltağı.

Bu, üst dudağıma sürdüğüm koyu kırmızı rujun adıydı. Alt dudağıma sürmeden önce, ruju üst dudağımanın kıvrımlarına dikkatlice yaydım. Aynı zamanda, o akşam için benimsediğim ve hiç çaba harcamadan giydiğim kişiliğimin adıydı.

Tampa Bay Ospreys'in orta saha oyuncusu Carter Fabri, bizi birçok yönden birbirimize bağlayacak sözleşmeleri imzalamak için geliyordu.

Ve ben bu durumda hemen hakimiyetimi ortaya koyuyordum.

O çocuğun bir kedi yavrusu kadar baskın olduğunu düşünürsek, buna gerek yoktu. Ama ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdım. Eğer bunu yapacaksak, *doğru düzgün* yapacaktık — yasal, mali ve karşılıklı rıza ile.

Tuvaletten çıkıp yatak odamdaki boy aynasına doğru ilerlemeden önce rujumu cebime koydum. Manikürlü kaşlarım saç çizgime kadar uzanırken, yeni boyadığım dudaklarımdan yavaşça bir gülümseme yükseldi. Kıyafetin tamamını inceledim ve içimi kaplayan gücü keyifle hissettim.

Kimsenin ne dediği umurumda değildi — kıyafetler, makyaj ve takılar savaşa giderken giyilen zırh kadar önemliydi. Bir kadın doğru kıyafetle kaderini yaratabilirdi. Mükemmel bir şekilde seçilmiş bir kombinle tüm dünyaya ona bulaşmamasını söyleyebilirdi.

Bu gece, iş kadını, öğretmen ve sahte dominatrix rollerini aynı anda oynuyordum, bu yüzden her kıvrımı sanki cildime dikilmiş gibi saran, kan kırmızısı bir takım elbise seçmiştim. Blazer keskin bir kesime sahipti, uzun ve şekilli vücudumu vurgulamak için belden sıkılaştırılmıştı ve kolları hafifçe genişliyordu.

bileklerimde ve narin altın iplik desenleriyle parıldıyordu. Altında, gece yarısı kadar siyah, derin V yakalı ipek bluz, göğüslerimin yumuşak kıvrımlarını ve göğüs kemiğimin zarif çukurunu çerçeveleyordu. Sütyen giymemiştim. Gerek yoktu.

Pantolonum yüksek bel ve geniş paçalıydı, vücudumu uzatıyor ve siyah stiletto topuklu ayakkabılarımın sivri uçlarının üzerine tam olarak oturuyordu — ayakkabıların tabanı dudaklarımla aynı kırmızı renkteydi.

Saçımı düz, alçak bir at kuyruğu şeklinde toplamıştım, kenarları düzgün, uzunluğu sırtıma düz ve parlak bir kırbaç gibi düşüyordu. Altın takılarım koyu kahverengi tenimde parıldıyordu — kalın halkalar, bir dizi bilezik ve göğüslerimin arasında dalıp tepesinde kaybolan, merak uyandıran bir zincir kolye. Göz makyajım dumanlı ve cesur ama hassastı, aydınlatıcı bir kaplan pençesi kadar keskindi ve ifadem tamamen kaygısızdı.

Bir milyon dolarlık anlaşma imzalayabilir, bir adamın hayatını mahvedebilir ve onu pişmanlığa sürükleyebilmişim gibi görünüyordu — hepsi terlemeden.

Memnuniyetle, mermer zeminde topuklarımdan çıkardığım tanıdık sesin beni sakinleştirmesine izin vererek mutfak adasına doğru yürüdüm ve daha önce hazırladığım sürahidan kendime bir kadeh kırmızı şarap doldurdum. Tampa Körfezi, yüksek katlı dairemdeki tavandan tabana pencerelerin dışında tüm ihtişamıyla uzanıyordu ve ben, çok sevdiğim şehre kadehimi kaldırarak bir yudum aldım.

Midem altüst olmuştu.

Bu çırpınma hissine neden olanın kelekler mi yoksa hamam böcekleri mi olduğunu bilmiyordum, daha çok heyecanlı mı, gergin mi yoksa pişman mı olduğumu bilmiyordum.

Carter Fabri'nin *öğretmeni* olmak karşılığında iki milyon dolar almak, kabul etmek için kesinlikle saçma bir anlaşmaydı.

Ama aynı zamanda kesinlikle dahiceydi.

Bir parçam en iyi arkadaşım Maven'ı arayıp kendimi içinde bulduğum zor durumu anlatmak istiyordu. Üniversitede birlikte okuduğumuzdan beri tanışıyorlardık — o lisans öğrencisiydi, ben dış hekimliği fakültesindeydim ve o zamandan beri çok sıkı fıkıydık. Benimle birlikte güleceğini, şakalar yapacağını ve onunla telefonda konuştuğumda bir dakika içinde karnımdaki gerginliğin gevşeyeceğini biliyordum.

Ama içimdeki daha büyük bir parça, Carter ve benim bu anlaşmayı kimseyle, arkadaşlarla ya da başkalarıyla paylaşmamaya karar verdiğimiz için minnettardı.

Çünkü Carter'a katılma isteğimi açıklamak oldukça kolaydı, ama en iyi arkadaşım bu saçmalığı hemen fark ederdi.

Elbette, köpek yavrusu gibi saf bir acemiye, iyi bir maaş karşılığında ona yetkin bir sevgili olmayı öğretmeyi kabul etmem mantıklı geliyordu. Dünyada bu kadar para teklifine hayır diyecek pek fazla akıllı başında insan yoktu. Ve bu hafta başında koltuğumda yarı baygın haldeyken ona söylediklerimde ciddiye dim.

Şımartılmayı hak *etmiştim*.

Çok çalıştım. Ailem beni terk edip dış hekimliği fakültesini ve hayatı kendi başıma halletmemi istediği günden beri çalışıyordum. Beni hiçbir şey durduramadı, ne itibarın ailem için benim iyiliğimden daha önemli olduğunun farkına varmam, ne de diplomamı almak için atlatmam gereken sayısız zorluk. Ayrıca, banliyöde sıradan bir muayenehane açmadım. İş kurmak için benimle aynı büyük hayalleri paylaşan mükemmel bir ortak buldum. Biz sadece diş hekimi olmayacaktık, sanatçı olacaktık. En karmaşık talepleri olan en seçkin müşterilere hizmet verecektik. Hokey oyuncularının kırık dişlerini düzeltecek, rap yıldızları için elmaslarla süslü diş kaplamaları yapacaktık.

Ve başardık.

Tam ağız rekonstrüksiyonları, yaşlanmayı geciktiren ısıрма düzeltmeleri, lüks sedasyon odaları... Ofisimiz sadece bir diş muayenehanesi değil, bir statü sembolüydü.

Yıllarca süren sıkı çalışma, çabalarımın karşılığını fazlasıyla almamı sağladı.

Ama aynı zamanda *yorgun* olduğum anlamına da geliyordu.

Sadece tatil ile geçecek türden bir yorgunluk değil. Kemiklerimden yorgun.

Ruhumdan yorgun.

Yalnızlıktan yorgun.

Herkes için her şey olmak ve çöktüğümde beni tutacak kimsem olmamaktan bıkmıştım.

Evet, her çalışkan kadın gibi, özel uçak bileti ve bungalovlar istiyordum
berrak su İstemiştim Michelin yıldızlı Michelin yıldızlı

akşam yemekleri ve lüks masajlar istedim. Positano'da alışveriş çılgınlığı ve Seyşel Adaları'nda yat kiralamak istedim.

Ama hepsinden öte, en yakın arkadaşşıma ya da başka birine itiraf etmeye hazır olmadığım bir şey istiyordum.

Bir çocuk.

Bu düşünce aklımdan geçerken boğazım kurudu, gücümü geri kazanmak için bir yudum daha şarap içtiğimde kollarım titremeye başladı. Kafamı karıştırmanın sırası değildi, ama Carter'ın teklifini kabul etmemin *gerçek* nedenini düşünmeden edemedim.

Çevremdeki herkes için ben güçlü bir kadındım — unvanım doktordu ve Tampa'da butik bir diş kliniğinin ortak sahibiydi. Giysilerimden ayakkabılarımdan arabama ve daireme kadar lüks bir hayat yaşıyordum.

Ama gerçekte, yüksek maaşıımı alsam da, hiçbir şey için endişelenmemesi gereken türden zengin biri değildim. Seçtiğim yaşam tarzının maliyeti ve yarım milyon dolarlık öğrenci kredimi ödemek arasında, biriktirebileceğim para iyi bir miktardı, ama *yeterli değildi* — en azından önümüzdeki beş yıl içinde ulaşmak istediğim hedef için yeterli değildi.

İki milyon dolar, benim için *en iyi* tasarruf senaryosunda yirmi yıldan fazla bir süreye denk geliyordu ve bunu parmağımı şıklatarak başarmak üzereydim.

Carter'ın teklifi ve bunun sağladığı imkanlarla, yıllardır ertelediğim şeyi nihayet yapabilecektim.

Yumurtalarımı dondurmaya karar verdim.

Hazır hissettiğimde, bir erkek olmadan, kendi istediğim zamanda bir aile kuracaktım.

Tek başına anne — kendi tercihimle.

Bunun kimseye mantıklı gelmeyeceğini biliyordum, en yakınlarıma bile, bu yüzden bunu kimseyle paylaşmayı hiç seçmedim. Çünkü kontrolü elimde tutmam gerekiyordu — hayatım, zaman çizelgem, bedenim üzerinde. Ve bir çocuk istediğimi itiraf etmek, özellikle de bekar bir kadın olarak, çok fazla kapıyı aralardı. Cevaplayamayacağım sorular, en iyi arkadaşım gibi mantıklı birinin beni vazgeçirmeye çalışması ve muhtemelen başarması riski ve yüzmeye hazır olmadığım bir savunmasızlık okyanusu olacaktı.

Hazır olduğumda — gerçekten hazır olduğumda — Maven'a ve diğer kızlara söyleyecektim.

Ama şimdilik, bunu sadece ben bilmem gerekiyordu.

Artık daha fazla beklemek zorunda kalmayacağım için çok heyecanlıydım. Henüz otuz iki yaşındaydım, ama son kez test yaptırdığımda, Anti-Müllerian hormonum yaşıma göre olması gerekenden daha düşüktü. Doktorum paniğe kapılmamamı söyledi, ama içimden bir ses "*ne kadar erken o kadar iyi*" diyordu.

Kararsız kalmamın bir nedeni, üstleneceğim mali yükün farkında olmam ve bunu hafife almak istemememdi — zaten var olan öğrenci borcuma ek olarak. Bir aile kurmak istiyordum, ama lüks hayatımdan ve bağımsızlığımdan da vazgeçmek istemiyordum.

Ama şimdi, her şey için maddi desteğim olacaktı: tıbbi işlemler, hamilelik, doğum, çocuk bakımı masrafları ve bunu *kendi istediğim şekilde* yapmak için ihtiyacım olan ücretli yardım.

Kızım ve ben hiçbir şeyden mahrum kalmayacaktık.

Tamam, gelecekteki çocuğumun cinsiyetini bilmiyordum, ama benim için o her zaman küçük bir versiyonumdu. Her zaman ben ve kızım birlikte dünyayı fethedecektik.

Ve onu her zaman güvende tutacaktım. Onu asla terk etmeyecektim.

Benim ailemden farklı olarak.

Aklım bu yolda ilerlerken, bir sonraki yudum şarap biraz ekşi geldi. Neyse ki, telefonum çalana kadar bu yolda çok uzağa gitmeye vaktim olmadı.

"Bayan Young, Carter Fabri sizi bekliyor," dedi Rolando. O, apartmanımın resepsiyonunda çalışanlardan biriydi.

"Lütfen yukarı gönderin."

Telefonu kapattığımda karnımdaki kelebeklerin savaşı kazandığını fark edince şaşırdım, olacakların beklentisi, ilk başta kabul etmemin gizli nedenleri yüzünden hissettiğim endişeyi sonunda aştı.

Carter Fabri'ye öğretmen ve sözde Domme rolünü oynayacaktım.

Bu düşünceyle dudaklarıma yayılan sırtışı engelleyemedim. Birçok erkeğe Domme olmuştum, ama hiç tam anlamıyla öğretmenlik yapmamıştım. Onu beni memnun etmek için eğitme düşüncesi beni heyecanlandırıyordu. Ayrıca, ona öğrettiklerimle *başka* kadınları da memnun edeceğini, yatakta onun adını haykırırken farkında olmadan *bana* teşekkür edeceklerini düşünmek bana güçlü bir güç dalgası gönderdi.

Ama belki de beni en çok meraklandıran şey, onun bakir olduğunu itiraf etmesiydi.

Bu, liseden beri yaşamadığım bir deneyimdi, o zamanlar ben de hiçbir şey bilmiyordum ve bekaretini bana kaptırmayı seçen çocuk beceriksiz bir felaketti. Tüm bu çile dört saniye sürmüştü ve memnun ayrılan tek kişi o olmuştu.

O zamanlar seksin hayal kırıklığına uğratmasına alışkındım.

Bu, senaryoyu tersine çevirmeden, bedenimin ve zevkimin kontrolünü ele geçirip bir daha asla bırakmadan önceydi. O zamandan beri çok şey öğrendim.

Şimdi bunları Carter ile paylaşabilecektim.

Beni iyi tanımayanlar, dışarıdan Carter ile olan ilişkilerimi izleyenler, muhtemelen benim çok kötü bir kadın olduğumu düşünürlerdi. Kötü ve iğrenç olduğumu, o adamdan nefret ettiğimi düşünürlerdi.

Ama durum hiç de öyle değildi.

Carter'ı tüm arkadaşlarımı sevdiğim gibi seviyordum. Hayatın beni bu hokey oyuncuları ve onların önemli diğerleri olarak adlandırdıkları sert kadınlardan oluşan gruba getirmiş olması çok ilginçti, ama onlar benim ailem olmuştu.

Onlar benim *tek* ailemdi.

Her birini çok seviyordum ve onları iyi tanıyordum — bu yüzden Carter'la dalga geçmeyi seviyordum. Ayaklarımın dibinde salya akıtan ve sevgi isteyen bir labrador gibiydi ve ilk birkaç şakadan sonra, ona küstahça davranmamdan *hoşlandığını* anladım. Her seferinde gözleri parlıyordu. Dudakları hep kıvrılıyordu.

Bu bizim küçük oyunumuzdu — o utanmadan bana kitapta yazan tüm bayat tavlama cümlelerini söylüyor, ben de sinirlenmiş gibi davranıyordum

Elbette bu anlaşma arkadaşlığımızı biraz karmaşık hale getirecekti, ama Carter bana ne olduğumuzu, ne olmadığımızı ve asla ne olamayacağımızı anladığını söyledi. Onun sözüne güvenmek zorundaydım ve bir yanım gergindi, ama diğer yanım onun bu anlaşmadan istediğini elde ettiğine ve şansını zorlamayacağına inanıyordu.

Benden hoşlanmadığımı bildiğini söyledi ve kendini bu kadar çabuk yazıp silmesinden nefret etsem de, haklıydı.

Ama sorun *sadece* o değildi. Her erkek böyleydi.

Hiçbirine, onları yatağa bağlayıp merhamet dilemelerini sağlamak dışında bir şey yapabilecek kadar güvenmiyordum ve otuz iki yaşında, bunun değişeceğini de düşünmüyordum.

Kapımın çalınmasıyla şarap kadehimi mutfak adasına bırakıp geniş oturma odamdan geçerek antreye gittim. Tampa'da ocak ayıydı, yani gazlı şömineyi yakacak kadar serin bir hava vardı. Bu, daireme zengin, çekici ve biraz da rahat bir hava katıyordu — taş çerçeve içinde dans eden alevler, hareketli bir sanat eseri gibi görünen şehir manzarası, trip hop'un ritmik sesi beklentimi artırıyordu.

Bir kez daha, kurbanımı ortaya çıkarmak için kapıyı açmadan önce, sert zemine topuklarımın tıklaması bana rahatlık verdi.

İtiraf etmeliyim ki, onun her zamanki kıyafetiyle geleceğini düşünmüştüm — jogging pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt ya da basketbol şortu ve uzun kollu Dri-FIT tişört gibi bir spor kıyafeti. Oysa Carter, maç öncesi stadyuma geliyormuş gibi daireme gelerek beni şaşırttı.

Işık altında belirginleşen ince kareli desenli, özel dikim lacivert bir takım elbise giymişti. Altındaki bembeyaz gömleğin yakası açıktı, kravat takmamıştı ve kolları, ön kollarındaki dövmeleri gösterecek kadar sıyrılmıştı. Koyu renkli saçları yeni şekillendirilmişti ve düzgünce kesilmiş sakalının keskin hatları çenesini mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Kenarları, bu özel gün için tıraş olduğunu belli edecek kadar keskin bir şekilde kesilmişti, ancak

, bu da onu, hiçbir şeyden habersiz izleyicileri, onun bir oyuncak ayı değil de kötü bir çocuk olduğunu düşünmeye yöneltecek kadar keskin kenarları ortaya çıkarmıştı.

Her yönüyle iş modundaki profesyonel bir sporcu gibi görünüyordu — keskin, otoriter ve seksi.

Ama bunu ona itiraf etmezdim.

Bunun yerine, kapıyı açıp onu içeri alırken kaşlarımı hafifçe kaldırdım.

"Dolce ve Gabbana mı?" diye düşündüm.

"Bunun bir iş toplantısı olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı bana.

"Dinlediğine şaşırdım."

"Oh, ben çok iyi bir dinleyiciyimdir. Özellikle de yeni öğretmenimi etkilemeye çalışırken. Bazıları bana "öğretmenin gözdesi" bile diyebilir.

Flörtünü göz kırparak vurguladı. Ben de sıkılmış gibi göz kırparak ve elimle cam yemek masasına doğru bir hareket yaparak cevap verdim. Masada iki yığın kağıt duruyordu ve her birinin üstünde siyah bir kalem vardı.

Ama Carter doğrudan oraya gitmek yerine, ellerini ceplerine soktu ve dairemdeki manzarayı seyretti. Elleri görüş alanımdan kaybolmadan hemen önce, küçük parmağındaki gümüş yüzüğü fark ettim ve o adamın kendinden emin bir şekilde takı takması, merakımı uyandırdı.

Bakışları boş bir merakla odayı taradı, ta ki şöminenin yanında sergilenen elmas ve inci kolyeye takılana kadar. Kolye, ince siyah kadife bir büstün üzerine zarifçe asılmıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Vay canına," dedi, parıldayan parçayı işaret ederek. "Bu pahalı görünüyor. Mücevher koleksiyoncusu falan mısın?"

"Zanaatkarım."

Kaşları yukarı kalktı. "Bir dakika... bunu sen mi *yaptın*?"

Onun yanına gelip ellerimi arkamda birleştirerek başımı salladım. "En sevdiğim parçalardan biri. Genellikle bunları yapıp hayır kurumlarının müzayedelerine bağışlar ya da arkadaşlarıma hediye ederim. Ama bu..." Gülümsedim ve öne doğru adım atarak parmaklarımı mücevherlerin üzerinde hafifçe gezdirdim. "Ondan ayrılamadım."

"Özel bir gün için mi saklıyorsun?"

Bu soru göğsümde keskin ve hoş olmayan bir his uyandırdı — çünkü bunu asla itiraf etmesem de, içimdeki küçük, inatçı bir parçam hala düğün günümde o kolyeyi takmayı hayal ediyordu.

O sanki sanki bunu bir güven bir bir bir güven seçmek yeterli doğru restorani seçmek için yeterince cesur değildim, parmağıma yüzük takmak bir yana.

Bu düşünceyi ve onun getirdiği acıyı gömdüm, kayıtsızlık maskemizi düzgünce yerine oturtarak.

"Elbette, bir çocuğa oyun oynamayı öğretmekten daha özel bir şey," dedim, alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak.

Carter, sanki göğsüne ok atmışım gibi göğsünü tuttu. "Yirmi altı yaşındayım. Bu beni erkek yapmaz mı?"

"Hiç klitoris emmediysen, hayır."

"Beni incittin," diye inledi ve dramatik bir hava katmak için bir adım geriye sendeledi. Ama sonra ellerini tekrar ceplerine soktu ve omuz silkti. "Ama haklısın. Buraya bir amaç için geldik, değil mi?"

"Hazır lafı açılmışken." Tekrar masayı işaret ettim.

Şarabımı doldurdum ve Carter'a da bir kadeh doldurdum, her ikisini de ilgili sözleşmelerin yanına koydum. O, eğlenceli bir gülümsemeye beni izledi, sonra ceketinin düğmesini açtı ve sonunda yerine oturdu.

"İşe koyulalım mı?" diye sordum. "Lütfen."

Carter gözleri fal taşı gibi açılmış ve umut dolu bir şekilde sözleşmelere doğru eğilirken, o kelimedeyi, onun vücut dilinde yansıyan hevesi okuduğumda gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Bazen beni yeniden çocuk gibi hissettiriyordu, masumiyetim ayaklarımın altından bir halı gibi çekilmeden önceki kaygısız kız gibi. Kolayca gülümsemesi ve gülmesi, ne kadar acımasız olursa olsun herkesin şakalarını kabul etmesi ve yine de mutlu ve kaygısız bir şekilde ortalıkta zıplaması...

Bunu kıskanıyordum.

Bunun bir kısmının bana da bulaşmasını seviyordum.

Ve bazen bu adamın, dünyaya gösterdiği neşeli güneş ışığı görüntüsünden daha fazlası olup olmadığını merak ederdim.

Carter ilk kağıt yığınının altına uzandı ve onları karıştırırken kaşlarını çatı. Karşısındaki koltuğa oturup bacaklarımı çaprazlayarak bardağımdan bir yudum aldım ve onun gözlerinin kağıtların üzerinde dolaşmasını izledim.

"Bu iş sözleşmesi," dedim sakın bir sesle. "Sizinle LY Performance Coaching, LLC arasında yapılan yasal bir danışmanlık anlaşması."

Carter bana göz kırptı. "LLC'niz mi var?"

"Şimdi anlıyorum." Bardakımın kenarından gülümsedim ve elindeki mürekkepli kağıda başımı salladım. "Önümüzdeki üç ay boyunca bana iki milyon dolar ödeyeceksin, dört taksitte, temiz banka havalesiyle, her biri uygun küçük bir faturayla birlikte. Karşılığında, bire bir performans geliştirme koçluğu, mentorluk ve özgüven eğitimi sağlayacağım."

"Yani, bu yasal, öyle mi?"

"Evlilik olarak. Yoksa paranızı aldığım için boşanma mı demeliyim?" Bunun üzerine alaycı bir gülümsemeyle şarabımı karıştırdım.

"O zaman Sam Amca payını almayacak mı?"

Omuz silktim. "Tabii ki. Ama sorun değil. Exumas'a uçmak için hala yeterince param var."

Ve yumurtalarımı dondurmak, tek başıma çocuk yetiştirmek, çocuğuma özel çocuk bakımı ve ömür boyu eğitim sağlamak, hiçbir şeyden mahrum kalmamamızı sağlamak için...

Carter sayfaları çevirirken gülümsemesi genişledi. "Burada erken fesih durumunda hakların kaybedileceği yazıyor — tabii bu senin tarafından başlatılmadıkça."

"Doğru. Bu, herhangi bir zamanda, herhangi bir nedenle ayrılabilirim ve yine de ödemenin tamamını alabileceğim anlamına geliyor. Ama sözleşmeyi sonlandıran siz olursanız? Para iadesi almazsınız."

"Bu adil değil, Doktor Young." "Adil davrandığımı hiç söylemedim, *çaylak*."

Buna kaşlarını çattı. "Hey, ben çaylak değilim. Bu benim dördüncü sezonum."

"Ve yanılmıyorsam, ilk kez tamamen Ulusal Lig'de oynuyorsunuz, minör liglerde değil, değil mi?"

Bunun üzerine çenesini sıkıca kapattı. "Ligin standartlarına göre, ben çaylak değilim. Ulusal düzeyde yirmi beşten fazla maç oynadım."

"Teknik ayrıntıları bir kenara bırakırsak, yatak odasında acemisin. Aksi takdirde burada olmazdık, değil mi?"

"Neden bana böyle küçümseyici bir şekilde konuşmanı seviyorum?"

"Ah, tatlım," dedim, müstehcen bir gülümsemeyle öne eğilerek. "Bu hiçbir şey. Bu sözleşmeleri halledelim, o zaman ne kadar aşağılayıcı olabileceğimi göreceksin — ve bunu ne kadar seveceğini."

Teorimi test etmeden bile, onun penisinin şu anda sert olduğunu biliyordum. Nefesinin hızlanmasından, göz bebeklerinin büyümesi ve adem elmasının hareketinden bunu anladım. Onu yıllardır kızdırdıktan sonra şüphelendiğim şeyin doğruluğu kanıtlanmıştı.

Biraz aşağılanmaktan
hoşlanıyordu. Oynamaktan
heyecan duyuyordu.

Ama önce halletmemiz gereken bir iş vardı.

İlk sözleşmenin küçük harflerle yazılmış kısımlarını birkaç dakika inceledikten sonra Carter memnun görünüyordu. Üç kopya imzaladık — her birimiz için birer tane ve sonunda yasal olarak bağlayıcı olacak, noter tasdikli bir tane.

"Noterimiz tam olarak nerede?" diye sordu Carter, sonunda şarabını denedi. Onaylayarak mırıldandı ve ben içimden gülümsedim. Adamın şarap ve kadınlar konusunda iyi bir zevki olduğu belliydi.

"Gizlilik içinde çalışan bir noterim var."

"Ve kuralları çiğnemekten çekinmeyen biri, sanırım, çünkü bizim imza atışımızı şahitlik etmeleri gerektiğine eminim. Ve tarafsız şahitler de olmalı, değil mi?"

"Nasıl olacağını annene bırak, tamam mı?" diye mırıldandım, kalemi parmaklarımin etrafında döndürerek. "Zenginler yüzyıllardır penthouse'larda şüpheli anlaşmalar imzalıyorlar. Biz sadece geleneği sürdürüyoruz."

Carter burun kıvırdı, ama konuyu kapattı. İkinci sözleşmeye geçti — daha ince, daha samimi bir sözleşmeydi. Ve üstteki başlığı gördüğünde kaşları havaya kalktı.

"Kişisel Performans İyileştirme Planı veya (P-PIP)," şüpheli bir sesle okudu. O kaşlarını çattığında gülmemeye çalışmak zorunda kaldım, sonra gözleri benimkilere doğru kaydı. "Buradaki akıllıca başlığına rağmen, bu yasal görünmüyor."

"Değil," dedim. "En azından tamamen değil. Bazı kısımları yasal olarak bağlayıcı

— gizlilik anlaşması, münhasırlık maddesi, fesih şartları ve mali anlaşmalar gibi. Ama geri kalanı?" Omuz silktim. "Sembolik. Tonu belirliyor."

"Sembolik," diye tekrarladı.

"Bir yapı oluşturur. Beklenti. Güç değişimi. Buna uyarsın çünkü kabul ettin, meme kelepçesi gördüğünde güvenlik kelimesini söylediğinde seni dava edeceğim için değil."

Bana şaşkın şaşkın baktı.

"Şaka yapıyorum," dedim, arkama yaslanıp bacaklarımı çaprazlayarak şarap kadehini dudaklarıma götürdüm. "Yoksa yapmıyor muyum?"

Carter sayfaları çevirirken, sanki gerçekten meme kelepçelerimi çıkaracak mıyım diye karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

Bu konuda henüz karar verilmemişti. "Güvenli kelime var mı?"

"Aslında kelimeler. Yüksek sopa." İroniye gülümsedim. "Bu kelimeleri söylediğinde her şey durur — oyun buzda olduğu gibi biter ve temiz bir sayfa açılır. Ofsayt dersin, bu benim sınırı aştığının işaretidir, ama sen oynamaya devam edebilirsin. Bu durumda, ben de rahatlarım. Hiçbir şey söylemezsen..." Omuz silktim ve bardağıma dudaklarıma götürdüm. "Ve senin de eğlendiğini varsayarım."

"Hokey terimleri," dedi, soru olarak değil, daha çok esprili bir değerlendirme olarak.

"Seni çok fazla karıştırmak istemedim. Senin dilini konuşmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Sence bunlar gerçekten gerekli olacak mı?"

"Amacım, sonunda seçtiğin kadına nasıl hakim olacağını *öğretmek*. Ama önce, kontrolü bana devredeceksin. Örneklerle öğretirim. Yani... bu mümkün." Omuz silktim. "Yatakta sadece yeterli değil, *inanılmaz* olmak mı istiyorsun? O zaman sadece deliği bulmaktan çok daha fazlasını keşfedeceğiz."

Carter gülerek alt dudağını ısırdı ve elindeki kağıtlara başını salladı. "Peki ya bu kısım, 'reddetmeden önce dene' maddesi?"

"Reddetmeden önce her şeyi bir kez denersin. Ben tam yaratıcı kontrolü ele alırım. Sen sesini ve sınırlarını tam olarak kullanırsın." Başımı eğdim. "Bu eğlenceli, eğitici bir deneyim olmalı, rehin alma durumu değil."

"Neden senin *eğlence* anlayışın benimkinden çok farklı olacakmış gibi hissediyorum?"

"Şimdiden korktun mu? Hala vazgeçmek için zaman var."

"Hayır," dedi Carter hemen, başını sallayarak. "Bundan vazgeçmem mümkün değil. Seni ikna edebildiğime hala şaşkınım."

"İnan bana, ikimiz de aynıyız. Ve "kesinlikle olmaz" demekten o kadar emin olma. Bir sonraki maddeyi okumadın."

Carter kaşlarını çatarak dikkatini sözleşmeye geri verdi. Ben şarabımı yudumlamaya devam ederek onu izledim. Zaten, onu boyun eğdirip kıvrandırabileceğim tüm yolları, henüz sevdiğini bile bilmediği zevkleri ona yaşatabileceğim tüm yolları düşünmeye başlamıştım.

"Sen aradığında gelmekle yükümlü olduğumu söyleyen bu kısım mı?"

"Her zaman, her nedenle. Elbette, takıma karşı yükümlülüklerine saygı duyacağım. Ama bunun ötesinde, seni istersem? Sen benimsin. Ve bence senin sorun çıkaracağın kısım bu değil."

Carter okumaya devam etti, sonra sırttı ve kaleminin ucuyla sayfaya hafifçe vurdu. "Ah. Katılımcı, Doktor Young tarafından aksi belirtilmedikçe, bu anlaşmanın süresi boyunca tek eşli kalmayı kabul eder." Yanağını dilini yaladı, gözleri benimkilerle buluştuğunda biraz parladı. "Yani, başka biriyle yatmak için senin iznine mi ihtiyacım var?"

"Bu anlaşmayı sürdürmek istiyorsan, evet. Ben istemediğim sürece oyuncaklarımı paylaşmam."

Yanaklarının kızarması çok güzeldi. Damarlarımda kanın kaynamasına neden oldu, onu alt etmek için duyduğum arzu artık neredeyse kontrol edilemez hale gelmişti. Bu anlaşmanın gerçekleşeceğini hiç tahmin etmemiştim, Carter Fabri'ye yataklarımın sıcaklığını hissetme şansı vereceğimi hiç düşünmemiştim ve ona vermek istediğim şeyi kaldırabileceğinden hala şüphelerim vardı.

Ama bunu öğrenmek için heyecanlanmadığımı söyleyemem.

O çok seksiydi — çoğu zaman ayakkabımın içindeki bir taş gibi hissetsem de. O takım elbisesinin altında, yıllarca profesyonel hokey oynayarak şekillendirdiği bir vücudu olduğunu biliyordum ve herhangi bir heteroseksüel kadın — ben de dahil

— onu inceleyebilmek için heyecanlanacaktı.

Kontrolün bende olması bana bu heyecanı yaşıtıyordu. Karşımda oturan bu istekli adama istediğim her şeyi yapabileceğimi bilmek, şarabın verdiği hazzı gölgede bırakıyordu.

"Bu sahiplenmeyle ilgili değil," diye açıkladım. "Senin profesörün olmaktan öte, seninle herhangi bir ilişki kurmak gibi bir niyetim yok."

Bu, sana bir kadını nasıl memnun edeceğini ve onu bunu denemene izin verecek duruma nasıl getireceğini öğretmekle ilgili. Ama bu madde sağlık nedenleriyle var. Bu da bizi bir sonraki noktaya getiriyor."

Carter sayfayı çevirdi ve tekrar yüksek sesle okudu. "Tüm fiziksel temas ve eğitim faaliyetleri, son on dört gün içinde güncellenmiş tam bir STD panelinin tamamlanmasına ve katılımcının zorlu faaliyetler için uygun olduğundan emin olmak için fiziksel muayeneye tabi tutulmasına bağlıdır."

Bana bakarak geniş bir gülümsemeyle kahkaha attı. Ben de aynı duyguyu yansıtmayınca gülümsemesi kayboldu.

"Ciddi misin?" Gözlerini kırptı. "Yani, STD kısmını anlıyorum, ama ben profesyonel hokey oyuncusuyum. Sanırım zorlu aktivitelere katılmaya fazlasıyla uygunum."

"Bazı sahnelerimizin buz üzerinde üç periyot kaymaktan çok daha zorlayıcı olduğunu göreceksin, çaylak."

Sırıttım ve sözleşmenin bir sonraki kısmına dokundum.

"Burada doğum kontrol hapı kullandığımı göreceksin, ama ekstra tedbirli olmak için, yumurtlama dönemime yakın olduğum zamanlarda cinsel ilişkiden kaçınacağız."

"Gerçekten her şeyi düşünmüşsün." Carter başını salladı, ama aynı zamanda dişlerini alt dudağına geçirdi, gözleri merakla parlıyordu. "Tamam. İlk iş doktorla görüşeceğim."

"Aferin sana," diye övdüm.

Burun delikleri genişledi ve bu sefer kendimi tutamadım.

Öne eğildim, şarap kadehimi masanın üzerinde bırakıp elimi masanın altına soktum. Dizini buldum, işaret parmağımyı pantolonunun pürüzsüz, lüks kumaşı üzerinde gezdirdim, sonra parmak uçlarımı dikiş boyunca yukarı doğru kaydardım.

Carter gözlerini benden ayırmadı, hiç tahrik olmamış, korkmamış ya da ilgilenmemiş gibi davranıyordu, ama vücudu onu her yönden ele veriyordu. Sandalyesinde biraz kamburlaştı, kalın uyluklarını genişleterek, ben yavaşça dokunuşlarımı yukarı doğru kaydırırken daha iyi erişebilmemi sağladı.

"Sana iyi çocuk dediğimde hoşuna gidiyor," diye fısıldadım. "Değil mi, Rookie?"

Dudaklarını ıslatarak cevap vermeyi reddetti. Avucumu sert bir baskı ile sertleşmiş penisi üzerinde gezdirdim, bu baskı onu inlemeye ve dokunuşuma karşı sallanmaya yetecek kadar güçlüydü, başı geriye düştü ve gözleri kapandı.

"Söyle."

"Hoşuma gitti," diye fısıldadı.

O iriydi. Pantolonunun içinden bile bunu anlayabiliyordum. Her halükarda umurumda olmazdı — önemli olan penisinin boyutu değil, onunla neler yapabileceğiydi. Ama iyi donanımlı bir öğrenciyle oynamak benim için daha eğlenceli olurdu ve içimden bu düşünceyle ağzımın suyu akıyordu.

Dışarıdan bakıldığında, soğuk ve ifadesiz bir dominatriksem. "*Neyi* seviyorsun?"

Elimi onun penisinin etrafına doladım.

Sonra sıkıca sıktım, Carter'ın inlemekten yüzünü buruşturup tıslamaya geçecek kadar sıkı.

"Bana iyi çocuk dediğinde hoşuma gidiyor."

"Ne dedin?" Biraz daha sıkı sıktım. "Bana iyi çocuk dediğinde hoşuma gidiyor!"

Gülümsedim ve onu bıraktım, ama önce onu yatıştırıcı bir okşama ile ödüllendirdim. Ben sandalyeme oturup şarap kadehimi uzanırken, o hala nefes nefeseydi.

"O zaman bunu bitirelim, belki de bu gece biraz eğlenmek için doktorun onay kuralını esnetmeyi düşünebilirim."

Carter, istediğim kadar çaresiz görünüyordu, hızlıca sayfaları gözden geçirdi ve sonra hızlıca ve dağınık bir şekilde imzasını attıktan sonra sayfaları bana uzattı.

"Başka sorunuz yok mu?" diye sordum. "Şu anda yok."

Dikkatlice kendi imzamızı yazdım. "Peki o zaman, Bay Fabri," dedim. "İlk dersinize hazır mısınız?"

Yutkundu ve sesi titreyerek "Şimdi mi?" diye sordu.

Omuz silktim, yavaşça ayağa kalktım ve bakışlarının bluzumun altında kaybolan altın zinciri takip ettiğini fark ettim. "Hazırlanmak için bir haftaya ihtiyacınız yoksa," dedim başımı eğerek. "Karbonhidrat yüklemesi yapmak ister misiniz? Video izlemek? Koçtan moral konuşması almak?"

Carter biraz fazla hızlı ayağa kalktı ve uyluğunu masanın kenarına çarptı. "Hayır! *Kahretsin*, acıyor," dedi, o yeri ovuşturarak. Penisi hala sertleşmişti ve pantolonunda bir çadır oluşturunuyordu.

Neden bu kadar istekli olmasına hiç utanmaması bana bu kadar sevimli geliyordu?

"Hayır," diye tekrarladı, ifadesini düzelterek. "Hazırım." Sırıttım.

"Ah, Rook," dedim, masanın etrafında yavaşça dönerek, her adımında topuklarımın sesi yırtıcı bir şekilde tıklıyordu. "Ne kadar hazır olmadığını *bilmiyorsun*."

CHAPTER 3

Hak Et Carter

O bana dokunmadan önce bile utanç verici bir şekilde sertleşmişim.

Tamam, bu biraz sert oldu. Teknik olarak, bana dokundu. Aslında, bütün elini üzerime koydu ve sikimi ovuşturdu, sonra o kadar sert sıktı ki, çığlık atıp onu itmek mi, yoksa inleyip daha fazlasını istemek mi istediğimi bilemedim.

Bu durum bana hiç de uygun değildi, ama *lanet olsun*, çok zevk alıyordum. Livia'nın tüm bu olaya razı olduğuna hala inanamıyordum, bu yüzden bana her baktığında ya da küçük bir övgüyle ödüllendirdiğinde, bu beni daha fazlasını istemek için nefes nefese bırakmaya yetiyordu.

Sadece ona dokunmaktan heyecanlandığımdan değildi - ama *tanrım*, bu tek başına tüm sinir sistemimi kısa devre yapmaya yetiyordu. Hayatımda ilk kez, her zaman sahip olmaktan utandığım bir parçamı kontrol altına aldığımı hissediyordum.

Yıllarca beni yıkmış olan OHL koçumun sesini kafamdan silmeye çalıştım. Bana çok yumuşak, çok kolay sinirlenen, liderlik yapmak için çok duygusal olduğumu söylemişti. Ve ben ona inanmıştım. Ailem, hokey oynamayı seven, kendine güvenen, mutlu bir çocuktan, performans gösteremeyen, endişe dolu birine dönüştüğümü izlemişti.

Bu baskı yıllardır beni rahatsız ediyordu — buz pistinde, soyunma odasında, yatakta. Sonunda, Koç McCabe, kalecimiz Will Perry ve diğer oyuncularla birlikte çalışarak takım için nasıl daha iyi olabileceğimi bulabildim. Yavaş yavaş ve özenle sorunlarımı çözdüm ve sonunda sahaya çıkıp, puck oynayabilen, pas verebilen, gol atabilen ve galibiyet sezonuna katkıda bulunabilen güvenilir bir takım arkadaşı gibi hissettim.

Bu, kişisel hayatımda da aynı şeyi yapma fırsatımdı — bu sefer koçum Livia ile.

Ve daha başlamadan önce, onun bana sadece öğretmeyeceğini, kendi başıma değişiklikler yapmam için gerekli araçları vereceğini biliyordum. Onun yırtıcı bakışlarında, benim ne yaptığımı tam olarak bilmek ve başkalarını nasıl mutlu edeceğimi tam olarak bilmek için duyduğum arzuyu, onun da benden beklediğini görebiliyordum.

Buz üzerinde güven kazanmak için dişimi tırnağıma takarak mücadele ettim, her maçta, her sezonda, her acı yenilgide ve zor kazanılan her galibiyette bu güveni tuğla tuğla inşa ettim. Şimdi, burada da aynı şeyi yapma şansım vardı: korkuyu yakıp kül etmek, hikayeyi yeniden yazmak ve sadece gol atan değil, sahayı domine eden bir adam olmak.

Sözleşmeler imzalandı ve kalemlerimizin kapakları tekrar takıldıktan sonra, onun her hareketine odaklandım. Livia sandalyemi odanın ortasına çekmemi istedi ve şimdi, avını ölçüp biçen bir dişi aslan gibi etrafımda dolaşıyordu.

Bana örnek olarak öğretmeyi planladığını söyledi. Ben de sunuma hazırlandım.

Topuklarının her tıklamasını, takım elbisesinin kumaşının sandalyeye her sürtünmesini takip ettim ve arkamdan geçerken bir omzundan diğerine tırnağını sürüklediğinde gözle görülür şekilde titredim.

Gerçekten de sınıfa erken gelip ön sırada oturan hevesli bir okul çocuğu gibiydim. Öğrenmek istiyordum. Çok *heyecanlıydım*.

Onun küçük dokunuşları ve bakışları beni mahvediyorduydu, ağzını kulağıma yaklaştırıp ilk emrini fısıldadığında bununla kıyaslanamazdı.

"Gömleğinin düğmelerini aç," dedi, kulak kepçemi yalamak için durakladıktan sonra ekledi, "Neyle çalışacağımı bir göreyim."

Hemen ellerim gömleğimin düğmelerine uzandı. Ceketimi kenara itip, göğsüm ve karnım ortaya çıkana kadar her bir düğmeyi aceleyle açtım.

Livia yavaşça etrafımda dolaşarak, ona itaat ettiğimi izlerken sırtıyordu.

"Bu gece kontrolü bırakmaya hazır mısınız?"

O, alçak, emin ve eğlenceli bir sesle bu sözleri mırıldandı. Bu sözler beni lanet olası bir havai fişek gibi aydınlattı ve ben tereddüt etmeden cevabımı verdim

tereddüt etmeden.

"Evet."

Acınası bir durumdaydım.

Ama görünüşe göre, tam da böyle olmamı istiyordu, çünkü Livia'nın dudakları daha da yukarı kıvrıldı.

Dengeli bir hareketle, bir bacağını zahmetsizce kaldırdı, topuğunu baldırımın iç kısmına sürükledi ve sonra sivri parmağını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Bir santim daha yukarıda olsaydı, tam testislerimin üzerine basacaktı — ve bu hareketin amacının da bu olduğunu hissettim.

"Bu kıyafetle kravat takmaman çok yazık," dedi, gözleri beni baştan aşağı süzerken. "Ama ceketin iş görür."

Ben hemen harekete geçmeyince, kaşlarını kaldırdı. "Soyun."

Kırmızı lekeli dudaklarından bu kelime döküldü ve ben de dediğini yaptım, ceketimi çıkarıp ona uzattım.

Ceket eline geçtiğinde gülümsedi, kumaşı bir an hayranlıkla inceledikten sonra topuklu ayakkabısını yere indirdi. "Aferin oğlum. Şimdi sikini çıkar."

Onun övgüsünden önce hissettiğim o küçük kıvılcım yeniden alevlendi, o bir kez daha arkamda dolanırken nefesim daha da hızlandı. Ama son isteğinde tereddüt ettim — çoğunlukla o güzel dudaklarından çıkan bu sözleri duymanın şokundan dolayı.

Aniden, tırnakları çeneme saplandı ve uzun zamandır dokunmayı hayal ettiğim kadına bakana kadar beni yukarı doğru çekti, tüm bunlar biraz gerçek dışı geliyordu.

"Beni tekrarlamak zorunda kalmamı istemezsin, inan bana."

Yutkundum, gözlerimi onunkilerden ayırmadım, eğilip kemerimi çözdüğümde gözlerinin parladığını izledim. Düğmeyi yarıktan kaydırdım, fermuarı indirdim ve sonra pantolonumu ve külotumu uyluklarımın ortasına kadar indirdim. Onları indirmek için kıvrınmam gerekti — özel yapım pantolonlara rağmen, hokey bana bu işi zorlaştıracak kadar büyük uyluklar ve kalçalar vermişti.

Spermim öncü sıvısıyla kaplı olan penisim külotumdan çıktığında, Livia sonunda benimle göz teması kurmayı bırakıp aşağıya baktı.

Onun parıldayan gözlerinde bir takdir belirtisi gördüğümü sandım, ama bunun benim sikimden mi, alacağı iki milyon dolarlık maaş çekinden mi, yoksa benimle oynamaktan heyecan duyduğundan mı kaynaklandığından emin değildim.

Her halükarda, çenemi bıraktı, göğsümü okşadı ve sandalyenin etrafından dolaştı.

Onun yoğun bakışlarından bir anlık uzaklaşarak öğrenci moduna geçmeye çalıştım. O ana kadar söylediği sözleri, bana nasıl hissettirdiklerini, bir kadına da aynı şekilde hissettirmek istediğimi zihnimde not ettim.

Livia kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu. Henüz beş dakika bile geçmemişti ama beni hem güvende hem de ona karşı çaresiz hissettirmişti. Bu benim de hedefimdi — bunu taklit etmek istiyordum.

Ama o belinden eğilip kollarımı arkama çekerek bileklerimi birbirine bağlamaya başladığında, kalbim hızlanmaya başlayınca öğrenci modundan çıktım.

İlk dersimizde, bu kadın beni zaten bağlamaya başlamıştı.

"Ben izin vermedikçe bana dokunamazsın. Anladın mı?" Ben cevap verirken, bileklerimin etrafındaki kumaşı sıktı.

"Anladım."

"Güvenlik kelimelerimiz ne olacak?"

Gülümsedim. "Yüksek sopa ve ofsayt."

Saçlarımı okşadı, sandalyeyi döndürerek tekrar önüme geldi. Merak ettiğim için, bağladığı düğümü test ettim ve ellerimi ayırmaya çalıştım.

Neredeyse hiç kırıdamadılar ve kalın kumaş bir şekilde bileklerimi derinden kesti, bir daha denememem için beni uyardı.

Livia'nın gözleri, bu hareketi önceden tahmin etmiş gibi, üzerine bahis yapmış gibi parladı ve her şeyin bu şekilde gelişmesinden memnun kaldı.

"Bir kadını nasıl memnun edeceğimize odaklanıyorsak, o zaman senin o güzel ağzından başlamak en iyisi," diye başladı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Onun cildinin benimkine ilk kasıtlı dokunuşu, gözlerimi kapatıp ona yaslanmamı sağladı.

gözlerimi kapatıp ona doğru eğildim. "Ve bu gece *sadece* ağzını kullanacaksın."

O geri çekilir çekilmez, dilimle onun dokunuşunun izini sürdürdüm, ona baktığımda nefesim göğsüme sertçe çarptı.

"Ben izin vermeden gelemezsin," dedi. "Tabii izin verirsem."

Siktir.

Sikim sıçradı ve Livia bu hareketi alaycı bir sırıtışla fark etti. "Şu haline bak," dedi, gözleri bıçak gibi her santimimi tararken. "Ne kadar hevesli. Ne kadar çaresiz. Tam da istediğim gibi."

Yutkundum, boğazımdaki yumru Livia'nın duyabileceği kadar yüksek sesle yutkunmamı sağladı. Gülümsemesi genişledi, sonra yavaşça blazerinin düğmelerini açtı, önce bir omzundan, sonra diğerinden çıkardı. Pahalı giysiyi odanın diğer ucundaki, terk ettiğimiz yemek masasının yanındaki sandalyenin arkasına dikkatlice astı ve bana doğru yavaşça yürüdü, her adımında bluzunun kollarını sıvazladı.

Önümde durdu, tanıdık olmayan bir müziğin düşük basları ve melodik ritmi fon müziği olarak çalarken, ön kolunu sanki bir tatlıymış gibi uzattı. Kadife gibi kahverengi teni pürüzsüz ve çekiciydi, kolunu ağzımdan sadece birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde eğdi.

"Öp beni."

Gözlerimi indirdim, sanki kolu yerine amını yüzüme dayamış gibi kalbim deli gibi atıyordu. Bu, hazırlıklı olmadığım bir sınav gibi geliyordu.

Ama tek çıkış yolu içinden geçmekti.

Fazla düşünmemek imkansızdı, öne eğilip dudaklarımı koluna yaklaştırırken zihnimde birbirine karışan düşünceleri susturmak imkansızdı.

Sakın batırma, ezik.

Tanrım, ne yaptığını bilmiyorsun. O senden çoktan sıkıldı.

Bunun bitmesini iple çekiyor. Başarısız olacaksın.

Zaten başaramadın.

Onları silemedim, ama görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bunu bir oyun sırasında öğrenmiştim, o düşünceleri bastırmayı ve sezgilerime güvenmeyi öğrenmiştim.

Umarım burada da aynısını yapabilirim.

Tereddütle, ön kolunun yumuşak derisine bir öpücük kondurdum. Ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyordum, bu yüzden sadece... onu öptüm. Sonra, geri çekildim ve bir sonraki adımımı bekledim.

"Tekrar. Ve bu sefer, beni lanet olası büyükannenmişim gibi öpme."

Dudaklarımın köşeleri seğirdi, ama sonra daha önce kolunu öptüğüm yere baktım ve kararlılıkla kaşlarımı çattım. Bir kez daha öne eğildim, ama bu sefer sadece dudaklarımı cildine değdirmekle kalmadım. Onu kızdırmaya çalıştım, bir kez, iki kez, üç kez öptüm, her birini narin kolunda gezdirdim.

"Mmm... şimdi bir yerlere varıyoruz," diye mırıldandı. "Beni şimdi nereye öpmek istersin?"

"Uyluklarının arasında."

Livia'nın kaşları birden yukarı kalktı ve dudaklarını ıslattı, göğsünden lezzetli, alçak, kısık bir kahkaha çıktı. "Coşkunu takdir ediyorum, ama bu ayrıcalığı hak etmelisin." Tırnağını çenemin çizgisini takip ederek aşağı doğru kaydırды ve çenemi daha yukarı kaldırdı. "Tekrar dene."

Yutkundum. Yine bir sınav gibi hissettim ve bir kez yanlış cevap verdiğimi biliyordum. "Miden," dedim ve bunu kesin bir şekilde söylemeye çalıştım, ama daha çok bir soru gibi çıktı.

"İzin iste."

Bu emirle penisim seğirdi ve Livia bu manzarayı görünce sırıttı.

"Karnını öpebilir miyim?" diye sordum, gözlerimi onun gözlerine dikerek.

"Öpebilirsin," diye cevapladı. Livia, bluzunun düğmelerini tek tek açarken gözlerimi bırakmadı. Düğmeler açıldıktan sonra bluzunu çıkarmadı. Bunun yerine, ipek bluzun göğüslerinin üzerinde asılı kalmasına izin verdi, kumaşın altında meme uçları sertleşmişti, yarattığı yarıyla göbek deliği zar zor görünüyordu.

Ona ulaşmak için o kadar çok can atıyordum ki, denemeden edemedim. Kravatımı sıkıca tutarken, ceketimin kolları bileklerimi sıkıştırıyordu.

kısıtlamaya karşı direnirken ceketim bileklerimi daha da sı

"Sadece ağızla," diye hatırlattı Livia ve sonra bacaklarımın arasına kayarak, kendini doğru pozisyona getirebilmek için dizlerimi daha da açtı. Bu hareket, yarısı bacaklarımdan aşağıya kaymış olan külotumu ve pantolonumu biraz daha yukarı çekti ve pantolonunun paçası testislerime değdiğinde inledim.

Ellerini saçlarımdın arasına soktu, beni karnına çekti ve bluzunun kumaşını, erişebilmem için yeterince açtı.

"Öp beni," dedi yine. "Uzun uzun öp. Beni gerçekten öpmek istediğin yerde öpmeyi hak ettiğini göster bana."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, gözlerim şimdi bir sonraki görevim olan ince, sıkı karnını takdirle izliyordu. Burnumu kullanarak gömleğini genişlettim, burnumun ucunu cildinde gezdirdikten sonra ilk öpücüğümü göbek deliğinin hemen üstüne bastırdım.

İlk dokunuşuma benim gibi tepki vermedi. Boğazımdan bir uğultu çıkardım ve sonra koluna yaptığımı tekrarladım. Göğüs kemiğine kadar bir çizgi halinde öpücükler bıraktım ve yavaşça geri indim.

"Amımı öpmek istiyorsan, o dili kullanabildiğini bana göstermen iyi olur."

Onun sabırsızca söylediği sözler, ben daha o istemeden dilimi kullanmayı düşünmediğim için boynumun kızarmasına neden oldu. Ama bu hataya takılmak yerine, onun isteğini yerine getirmeye odaklandım.

Onu kucaklayabilseydim, kollarımı beline dolayabilseydim ve karnını yalarken onu kendime çekebilseydim... ama ellerim bağlıydı. Sadece ağızımı kullanabildiğim için kendimi beceriksiz hissettim.

Ve asıl mesele de buydu.

Bana yaratıcı olmayı, vücudumun her bir parçasını aynı anda kullanmak yerine ayrı ayrı kullanmayı öğretiyordu. Bu, benim için aşmak için can attığım bir zorluktu.

Göbek deliğinin altına öpücükler kondurdum, dudaklarım orada bir süre kaldıktan sonra ağızımı açtım ve onu ilk kez tattım. Koştum.

dilimi uzun ve düz bir şekilde gövdesinin ortasına doğru uzattım, sanki bir dondurma külahını yalıyor ve tek bir damla bile israf etmek istemiyormuşum gibi.

Göğüs kafesine ulaştığımda, bu sefer daha yavaş, dilimi ve dudaklarımı birlikte kullanarak geriye doğru öperek indim. Parmaklarını saçlarımin arasına kıvrmasını, daha da ıslak olmama izin olarak kabul ettim ve amını tatmak istediğim gibi karnını yalayıp emdim.

"İşte böyle," diye tiz bir sesle söyledi, tırnaklarını kafamın derisine geçirdi. "Aferin sana."

İnledim ve penisim acı verici bir şekilde sertleşirken çabalarımı artırdım. Dairenin serin havası duyularımı daha da keskinleştirdi, şömine ise hiç rahatlama sağlamadı. Onun sıcak elinin penisimi kavramasını istedim. O sıcaklığa, o baskıya *ihtiyacım vardı*.

Ama henüz bunu hak etmemiştim ve bunun farkındaydım. "Göğüslerini öpebilir miyim?"

Livia bu soruya sırtarak cevap verdi ve ona söylenmeden sorarak onu etkilemiş olabileceğimi düşünmek beni heyecanlandırdı.

"Öpebilirsin," dedi. "Ama tekrar sormanı istiyorum. Ve bu sefer, gerçekte ne düşündüğünü bana söyle. Kafanın içinde dolaştığını bildiğim o müstehcen düşünceleri bana anlat."

Yutkundum, gözlerim onun gözleri arasında gidip geldi. "O mükemmel göğüslerini öpmeme izin ver, Liv. Onları görmem lazım. Sonra da tatmam lazım."

O sırtarak basit bir onay işareti verdiğiinde, bacaklarımin arasında bir elektrik kıvılcımı çıktı.

Başarıyorsun. Şimdi

batırma.

Rahatla, başarabilirsin.

Ama muhtemelen batıracaksın.

Düşüncelerim hala hızla akarken, bluzunu kenara iterek, mükemmel ve koyu renkli bir meme ucunu ortaya çıkardım. Onu dişlerimle emmek için can atıyordum, ama kendimi durdurdum ve Livia'nın benden ne yapmamı beklediğini düşünmeye çalıştım. Onu tekrar şaşırtmak istiyordum.

Bu yüzden, önce göğüslerinin arasındaki zinciri dilimle okşadım, metalle oynadım, sonra yavaşça göğsüne doğru ilerledim. Yumuşak şişkinliği yaladım ve emdim, ağırlığını tadını çıkardım.

ağızıma dayadım. Dayanabildiğim kadar uzun süre onu alay ettim ve oynadım.

Sonra, meme ucunu ağızıma aldım, dilimi ucun etrafında döndürdüm ve sonra tamamen kapattım ve emmeye başladım.

Livia en yumuşak iniltiyi çıkardı, başını geriye attı ve ben, sadece bu küçük sesle bile orada boşalabileceğime yemin ederdim.

"Sorun yok mu?" diye sordum, kendimi durduramadan. Bilmek istedim. Duymam *gerekiyordu*. "Doğru mu yaptım?"

"Aynen öyle," diye nefes nefese söyledi, elleri saçlarımı kavrayıp ağızımı meme ucuna geri götürdü. Dilimi tekrar döndürdüm, sonra ucuyla meme ucunu hafifçe vurdum. "*Evet*. Çok iyi yapıyorsun."

Övgü beni daha da cesaretlendirdi ve diğer göğsüne doğru öperek ilerledim, ona da aynı muameleyi yaptım. Sonunda Livia yumuşuyordu, nefesleri benim zorlu nefeslerime yetişmeye başlamıştı.

Onu tahrik ediyordum.

Ve lanet olsun, kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Her iki göğsünü de tadını çıkardıktan sonra, bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Şimdi de tatlı bacaklarının içini öpebilir miyim?"

"Öpebilirsin," diye cevapladı Livia, gözleri parlayarak geri adım attı.

Onun sıcaklığını hemen özledim. Daha fazlasını istedim. Onu kucağıma almak, sikimin üzerine oturmasını, ben onun adını haykırıncaya kadar beni sikmesini istedim. Bu gece bunun hiç olmayacağını hissediyordum, ama ona, onun her şeyine karşı şehvet duymaktan kendimi alamıyordum.

O pantolonunu çıkarırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Acele etmeden, kemerini çözüp, fermuarını açıp, pantolonunu ayaklarının dibine düşürerek bir gösteri yaptı. Topuklu ayakkabılarını çıkarmadan pantolonundan çıktı.

Siyah dantel tanga ve jartiyer setiyle birlikte.

Livia bana doğru yürüyerek geldiğinde ağızım sulandı — bluzu açık, göğüsleri ağızımdan ıslanmış, amcığı o çökmüş dantelin arkasında gizli. Dengede kalmak için elini omzuma koyup bir bacağını yukarı kaldırarak uyluklarımın üzerine oturdu. Topuğu sandalyenin arkasına çarptı ve ayak bileği kulağımın hemen yanına geldi.

Ve kendimi tutamadım.

İçgüdüsel olarak öne eğildim ve derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim.

"Yaramaz çocuk," diye azarladı, yanağıma hafifçe vurduktan sonra çenemi eline alıp bana bakmamı sağladı. "Bunu yapabileceğini söyledim mi?"

Başımı salladım.

"Hayır, söylemedim. Şimdi dersimize odaklanalım." Yüzümü iç uyluklarına doğru eğdi ve beni kendine yaklaştırdı. "Bana zevk vermek istiyorsan, *herhangi* bir kadına zevk vermek istiyorsan, işaretleri okumayı öğrenmen gerekecek. Beni titretmeye, nefesimi kesmeye, inlememe neden olan şeylere dikkat et."

Çenemi bıraktı ve kontrolü bana bıraktı.

"Gerektiğinde sana rehberlik edeceğim, ama gözlemleyerek öğrenebileceğini bana göstermeni istiyorum." Bir süre durdu, dengede kalmak için ellerini sandalyenin arkasına koydu. "Başlayabilirsin."

Tıpkı önceki seferki gibi, yavaşça başladım, iç uyluklarının yumuşak derisini nazik öpücükler ve dilimle okşayarak inceledim. Ama tepki vermediğinde, hızımı değiştirdim, daha sert öperek, derisini emerek.

Kalçalarını biraz öne doğru eğdi, sadece biraz, bana doğru yolda olduğumu anlamam için yeterli kadar.

Öpücüklerimi daha ıslak, daha sert hale getirdim, baskı uyguladım ve istersem iz bırakacak kadar sertçe emdim. Sonra dişlerimi kullandım, onu sarsacak kadar derinine batırdım.

O da bana nefes nefese bir iç çekişle karşılık verdi.

"Gözlerini bana dik," dedi ve ben de bakışlarımı ona çevirdiğimde, o ateşli bakışıyla bana aktardığı güçten titremeye başladım. Göz kapakları yarı kapalı, ağzı aralık, göğsü her nefes alış verişinde şişip iniyordu.

Uyluklarını öptüm, emdim, yaladım ve ısırdım, dizine kadar indim ve sonra diğer tarafa geçtim. Ve bu sefer, uyluk ortasında durmadım. Daha yukarı çıktım, jartiyerinin çizgisini burnumla kokladım ve sonra dilimi kumaşın altına soktum. Bandı yaladım, ısırdım ve cildine bırakarak bir pop sesi çıkardım, bu da bana bir inilti kazandırdı.

"Siktir, seni mutlu etmek istiyorum," diye fısıldadım ve onu tekrar yaladım.
"Yapıyorsun. Devam et."

Cesaretleterek, dantel külotunun kenarına burnumu dayayana kadar öpücüklerimi yukarı doğru sürdürdüm. Onu tekrar kokladım, kokusu sanki beni çılgına çevirmek için özel olarak üretilmiş feromon parfümüm gibiydi. Dilimi, bacağının kalçasıyla birleştiği yerdeki tepecikleri ve vadileri takip ederek, uyluklarının çukuruna doğru gezdirdiğimde, Livia irkildi.

Bu da beni tekrar sormaya cesaretlendirdi.

Ona baktım, etini ısırarak. "Şimdi amını tadabilir miyim? Bu zevki hak ettim mi?"

Livia dudaklarını yavaşça ıslattı, dişleri alt dudağını sıyırdı. İsteğimi sözlü olarak onaylamadı. Bunun yerine, elini uzattı ve külotunu yana çekti, onu uyluklarının kıvrımına sıkıştırdı.

İnledim.

Onun amcığı kesinlikle mükemmeldi — şişmiş ve ıslaktı, koyu renkli perdeler dilimi içine daldırmam için beni davet ediyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama eğilip ziyafet çekmeden önce Livia beni durdurmak için saçımı çekti.

"Bu işte iyi olmak istiyorsan, hem sözlü hem de sözsüz emirlerimi dinlemelisin. Anladın mı?"

Başımı salladım.

O da başını salladı, saçımı bıraktı ve sandalyenin arkasını yeniden kavradı.
"Güzel. Şimdi beni boşalt."

CHAPTER 4

Küçük Dişler Livia

Hayatta Carter

Fabri'nin yüzünü bacaklarımın arasında göreceğimi asla tahmin edemezdim.

Ama işte buradaydık, ilk dersimizin ortasında idik ve o bu şansı hak etmişti.

Gömleğinin düğmelerini açmasını söylediğim andan itibaren onun gerginliğini hissettim, ama aynı zamanda beklentisini de fark ettim. Bu, geçmişte yaşadığım itaatkarların heyecanından farklıydı. Vücudu benim övgülerime tepki verdi, elbette. Bu tür bir oyuna başladığımızda, aşağılanmayı daha da seveceğini hissettim.

Ama *öğrenmeye* daha heyecanlıydı.

Ona verdiğim ilk düzeltmeden itibaren dinliyordu. Dikkatini vermiş, doğru yapıp yapmadığını soruyor, yüzümdeki tepkiyi izliyor, ağzımı açıp onaylayan bir nefes gibi küçük bir tepki verdiğimde gülümsüyordu.

Bu anlaşma konusundaki tereddütlerim, ders ilerledikçe giderek azalıyordu.

Çünkü görünüşe göre, benim yeni fetişim, memnun etmek için can atan bir öğrenciydi.

Carter, gözlerini benim üzerimde gezdirirken, bacaklarımı onun için açtığım yere doğru indirdiğinde burun delikleri genişledi. Bir topuğu oturduğu sandalyenin arkasına kaldırılmıştı, diğeri ise dengemi korumak için çalışıyordu. Ben de ilk başta iki elimle sandalyeye tutundum ve kalçalarımı onun ağzına doğru ittim.

"Ye dedim."

O hemen itaat etti, ama dudaklarımın arasına dilini soktuğunda, ben geri çekildim.

"Hiçbir şey öğrenmedin mi? Göğüslerimi ya da uyluklarımı öyle öpmemiştin, değil mi?"

Carter yutkundu, gözleri benimkileri aradı ve tekrar denemek için eğildi.

Eğer o benim gerçek itaatkarım olsaydı, bana cevap vermesini isterdim. Bana hanımefendi demesini isterdim ve beni doğru dürüst yalamayı bilmediği için onu cezalandırırdım.

Ama bu bir öğretmen ve öğrenciydi, bir eğitim anıydı. Ben de Carter kadar kendimi kaybetmişim.

Yine de, her zaman arzuladığım gücü, asla paylaşmaya razı olamayacağım kontrolü elinde tutuyordum. Hâlâ benim emrimdeydi ve kararları ben veriyordum. Sadece yeni bir değişiklik vardı.

Yeniden başladığında, onu bağladığım kelepçelere karşı kollarının titrediğini fark ettim. Bu sefer benimle oynadı, klitorisimi burnuyla okşadıktan sonra dilini bir kez kaydırarak onu tahrik etti.

Daha iyi, diye düşündüm. Ama onu henüz ödüllendirmedim.

Bekledim, izledim, ilk hamlelerini değerlendirdim. Ben de onun gibi öğreniyordum, ancak ben birlikte çalıştığım adamı, nasıl çalıştığını, ona nasıl koçluk yapacağımı, öncelikle hangi alanlarda koçluğa ihtiyaç duyacağını öğreniyordum. Onun uzmanlık düzeyinde nerede olduğunu bilmiyordum, ama bunu anlamaya çalışıyordum.

Kadınları yalamaya yeni başlamış olmadığı belliydi. Bunu, amımı okşamaktan ve öpmekten klitorisime dikkatini vermeye ne kadar çabuk geçtiğinden anladım. İyi. En azından nerede olduğunu biliyordu.

Ama aynı zamanda performansından emin olmadığını da anlayabiliyordum. Gözleri sürekli benimkilere kayıyordu, kaşlarını hafifçe çatarak benim aklımdan ne geçtiğini merak ettiğini belli ediyordu. Hiçbir hareketi çok uzun süre yapmıyordu, emiyor sonra yalıyor, öpüyor sonra dişleriyle ısıırıyordu.

"Bir kadının senin için kendini bırakmasını istiyorsa, ona kendini güvende hissettirmelisin," dedim ona, saçlarını okşayarak. "Utangaç olmaya ya da bencil davranmaktan çekinmeye gerek olmadığını bilmesi gerekir. Peki, bunu bana nasıl anlatacaksın? Bacaklarımın arasında olmaktan, beni tatmaktan hoşlandığını bana nasıl anlattırırın? Acele etmediğini, rahatlayıp zamanımı alabileceğimi ve bunun sana yük olmayacağını bana nasıl anlattırırın?"

Öğrencim bunu anladı gibi görünüyordu, kaşları endişe yerine kararlılıkla çatıldı. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve her şeyi yavaşlattı — uyluklarımın iç kısmına öpücükler, klitorisime kadar dilini sürüklemesi, o patlayıcıya ulaştığında dilini döndürmesi. Başka talimat vermeden, uzun, ıslak ve ağız açık öpücüklerle amımı yalamaya başladı.

"Evet," diye nefes aldım. "Aynen öyle. Çok iyi geliyor."

Çabaları iki katına çıktı ve omuzlarının gerginliğinden bana dokunmak için can attığını anladım. Ayrıca, izin versem muhtemelen beni daha hızlı orgazma ulaştırabileceğini de biliyordum. Ama bu oral seks dersi idi ve gerçek oral seks sadece ağızını kullanmak anlamına geliyordu.

Yine de, belki ona biraz yardım edebilirdim.

Uyarı yapmadan geri çekildim, sandalyenin arkasına dengelediğim topuğumu dikkatlice kaldırdım. Carter'dan bir adım uzaklaştım ve bana bıraktığı görüntüye gülümsedim.

Siktir, sandalyeme bağlı hali, açık gömleği, dağınık saçları, damlayan sikiyle çok seksi görünüyordu. Her nefes alışığı göğsünü sallıyordu ve bu ritim, çalan trip hop müziğiyle birleşince kanımı kaynatıyordu.

Onu merhametime teslim görmek hoşuma gidiyordu.

Beni memnun etmek için çaresiz olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. "Ayağa kalk," emrettim.

Bu kolay bir iş değildi. Ayakta durmak ve bağlı kollarını aynı anda sandalyenin arkasına atmak için biraz uğraştığını gördüm. Pantolonu ve külotu bacaklarını kısıtladığı için, bu pek de zarif bir hareket değildi.

Ama başardı ve ayağa kalktığında, manzara daha da muhteşemdi. Penis bacaklarının arasında ağırlaşmış, pantolonunun üzerinden dışarı çıkmış, ucu kaygan ve davetkardı.

Onu tatmak istedim.

Bu düşünce beni şaşırttı. Bahsettiğimiz kişi *Carter*'di. Bu, tanıştığımız günden beri bana utanmazca laf atan çocuktü — tümü gösterişli bir havalı tavır, hiçbirini yerine getirmeyen. Onu her zaman daha çok zararsız bir flört olarak görmüştüm, alaycı bir espri ve kaşlarımı kaldırarak reddettiğim biri. Onu bir

Sırıtarak gözlerimi devirdim, sayısız kez etkilenmemiş gibi davrandım.

Ama şu anda, benim talimatlarımı yerine getiriyordu.

İtaat ediyordu.

Ve bu beni tahrik etti.

"Otur," dedim, şöminemin önündeki yumuşak halıya başımı sallayarak.

Bu hareket daha zarıftı, Carter ellerini kullanmadan oturduğunda bunu bir şekilde kolaymış gibi gösteriyordu. Sessizce eğilip bileklerini çözdüm, sonra ona uzanmasını emrettim. O da uzandıktan sonra, onu tekrar bağladım — bu sefer ellerini başının üstüne.

"Aynı kurallar geçerli, Rook," dedim. "Dokunmak yok. Sadece ağızla. Ellerin burada kalacak. Anladın mı?"

Başını salladı.

Ayağa kalktım, külotumu ve jartiyerimi çıkardım.

Sonra o güzel penisi görebilmek için yüzüstü onun yüzüne oturdum.

Carter bu pozisyonda amımı ilk kez tattığında inledi ve bunun onun için çok cazip olacağını bildiğimden, baldırlarımın üst kısmını onun pazılarının üzerine koyup topuklarımı onun ön kollarının üzerine geçirerek ellerini başının üstünde sabit tuttum.

Sonra yavaşça sürmeye başladım.

"Beni takip et," dedim ona. "Sormadan ne istediğimi anlayabilir misin?"

İyi yapmak istediği, duman gibi ondan yayılıyordu, dilinin her hareketi amaçlı ve arayış içindeydi. Dilini uzattığında klitorisimi o dile sürttüm, sürtünmeden inleyerek, sonra Carter'ın ipucunu anlayıp anlamadığını görmek için hareketsiz kaldım.

Ve iyi bir çocuk gibi, hareketini tekrarladı, dilini düzleştirip klitorisimi yalarken boğazının derinliklerinden mırıldandı. Ses çok hoştu ve geriye doğru oturmaktan duyduğum tek pişmanlık, beni tadarken gözlerini izleyemememdi.

Ama onun sert sikini görebiliyordum, şimdi o kadar dikti ki, sandalyede olduğu gibi karnına bile değmiyordu. Ona uzanıp, sırf onunla dalga geçmek için bir kez pompalama yapma isteği duydum, ama direndim.

Bu gece onun beni orgazma ulaştırmayı öğrenmesi ile ilgiliydi.

Aynı şeyi yapmasına izin versem şanslı sayılırdı.
Dizlerimin üzerine çökerek göğüslerimle oynadım, Carter'ın yüzüne binerek ona rehberlik etmeye devam ettim.

"Daha yumuşak,

yavaşla." "Şimdi hızlan."

"Biraz dişlerini kullan."

"İşte böyle."

"Dilini klitorisimin etrafında gezdir." "Şimdi em."

"İşte böyle."

"Daha sert."

"Daha hızlı."

"Evet."

"Durma."

Her emirde, her övgülerde inleyip nefes nefese kalıyordu, beni boşalmaya yaklaştırdıkça vücudu benimkinin altında gittikçe daha da sertleşiyordu. Ve ona verdiğim dersi aldığını hissettiğimde, onun için bu kadar çok çalıştığı şeyi ona verdim.

Gözlerimi kapattım, başımı geriye yasladım ve zihnimi boşalttım. Artık öğretmen değildim. *Alıcıyım*. Dudaklarım açıldı, meme uçlarımı okşarken içimden düşük bir inilti çıktı ve kendimi Carter'ın yüzüne daha da bastırdım.

O inledi, sesi içimde titreşti ve ben kalçalarımı daha sert bir şekilde sürttüm.

"Klitorisimi em," diye fısıldadım. "Küçük darbelerle. Sakın durma."

Dudaklarıyla klitorisimi çevreleyip istediğimi yaptığında, orgazmım doruğa ulaşmaya başladı. Ayak parmaklarımdan başlayan karıncalanma yavaşça bacaklarıma yayıldı, vücudum titriyor, kanım uğulduyordu. Carter istediğim gibi ritmik hareketlerle emdi ve ben de yüzüne sertçe vurarak kimin kontrolü elinde tuttuğunu hatırlattım.

Ve bu, en çok sevdiğim kısımdı.

Bir köle benim için çok çalışırken, benim zevkim onun aklının ön saflarında yer alırken, saygı ve sevgiyle karşılanırken.

"Ne kadar iyi bir çocuksun," diye mırıldandım. "Boşalmamı mı istiyorsun?"

Cevap yoktu, sadece benim aciliyetime karşılık olarak daha sert emmeye başladı. Gülümsedim ve kalçalarımı daha sert, daha hızlı sallayarak boşalmamı bekledim.

Ve o zaman fark ettim. Gergin olan tek kişi ben değildim.

Carter'ın karın kasları gerginleşmiş, zorlu kasılmalarla kasılmıştı. Bacaklarımın arasında yaptığı iş eskisi kadar iyiydi, ama artık onun için daha zor olduğunu anlayabiliyordum. Uylukları gergindi. Ayak parmakları kıvrılmıştı.

Boşalmamaya çalışıyordu.

Nefesi kesildi, inlemesi yine amımı titretti. Bu çok zevkliydi, klitorisimi emişi, beni tatmakla kontrolünü neredeyse kaybetmesi.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

"Dur," diye uyardım onu, orgazm olacağımı hissettiğimde, ama ben kendimi bıraktığımda, yüzünü daha sert sikip inleyerek dalganın beni alıp götürmesine izin verdiğimde, o da boşaldı.

İlk inlemem onu sıkılaştırdı, sıcak nefesi amıma karşı boğuluyordu. O pes etmedi, beni tatmin etmeyi bırakmadı, ama ben tekrar inleyip orgazmıma tamamen teslim olduğumda, o da hemen arkamdan geldi.

Sikinin zıplaması, karnına boşalması beni daha da sert bir şekilde orgazma ulaştırdı. Bu manzaraya gülümsedim, ateş sinirlerimi yalarken ağzına karşı sallanıyordum. Orgazm olmak çok iyi hissettiriyordu, ama daha da *iyi* hissettiren şey, Carter'ın tek bir dokunuş bile olmadan boşalmasını izlemektir.

Onun denemesine rağmen kendini tutamadığı gerçeği beni çok tahrik etti. Her bir sperm fışkırmasının karın kaslarını ve göğsünü boyamasını şeytani bir gülümsemeyle izledim ve son damla boşalana kadar onu kullanmaya devam ettim.

Odadaki tüm sesler yavaşça geri geldi — önce, zorlu nefeslerimiz, sonra trip hop müziği, ateşin çıtırtıları. Hala yüzündeydim, şimdi daha yumuşak, daha rahat, düşük bir kahkaha atarken gülümsememi saklayamıyordum.

"Ortalığı batırdın."

Tatmin olduğumu hissettiğimde, yavaşça Carter'ın üstünden indim ve yanına diz çökene kadar manevra yaptım.

Yüzünü gördüğüm anda gülümsemem kayboldu.

Bana bakamıyordu. Utanç yanaklarını kızartmış, çenesini seğirerek tavana bakıyordu. Karnı şişmiş ve

aşığı doğru şişti, tohumuyla kaplandı ve lüks halıya gömölüp sonsuza kadar ortadan kaybolmak istiyor gibi görünüyordu.

Carter başını salladı, abartılı bir hareket değil, utançla dolu hızlı bir hareket. "Özür dilerim."

Gülümsedim, bacaklarımı açıp kalçamı onun göğüs kafesine dayayarak oturdum. Tereddütle elimi uzattım ve yüzünün yanını okşadım. Ona dokunur dokunmaz gözlerini kapattı ve burnundan uzun bir nefes aldı.

"Utanacak hiçbir şeyin yok."

Gözlerini kapalı tuttu ve yine utançla başını sallayarak cevap verdi.

"Kendine engel olamadın, değil mi? Bana çok açtın," diye fısıldadım, sahne bittiği için sesim yumuşaklaşmıştı. Bu gerçek bir Domme ve itaatkar ilişki olsaydı, onun utancını kullanırdım. Onu bu konuda alay eder ve biraz cezalandırırdım, sonra da onu sakinleştirip ona bakardım.

Ama Carter benim öğrencimdi, itaatkarım değildi ve öğretmenlik rolümü, onun Domme'siymişim gibi ciddiye alıyordum. İyi iş çıkardığını, gurur duyması gerektiğini bilmesini istedim.

"Hoşuma gitti."

Carter'ın göz kapakları açıldı, bakışları benimkilerle buluştuğunda sorgulayıcı bir ifadeye büründü. Parmaklarımı aşağı kaydırarak karnındaki meni ile oynadım, o da titredi, göz kapakları zevkten titriyordu.

"Bir dahaki sefere kontrole odaklanacağız. Ama bu gece? Beni sadece ağzınla boşalttın. Bu övgüye değer."

Sanki benimmiş gibi, ondan sızan rahatlamayı neredeyse hissedebiliyordum.

"Aslında beni tatmakla tatmin olman beni oldukça tahrik etti," dedim ona, hala onun menisiyle oynarken. Bu, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yarattı, onu tekrar sertleştirmek ve o kaygan sikini sürmek istememe neden oldu. Ama direndim.

O ayrıcalığı hak etmeliydi.

"İzin alana kadar beklemene ister miydin? Evet. Ama bunun üzerinde çalışacağız."

Carter yutkundu, yanakları yine kızardı.

Kırmızı lekenin olduğu yeri gülümseyerek parmağımla okşadım. "İyi iş çıkardın. Şimdi, seni temizleyeyim."

Dikkatlice, bileklerindeki takım elbise ceketinin bağlarını gevşettim ve ayağa kalkmadan önce onları yanlarına indirmelerine yardım ettim. Her bir bileğini masaj yaptıktan sonra, banyoya gidip bir bez aldım ve onu sıcak su altında yıkadım. Geri dönmeden önce Carter'a biraz zaman verdim.

Sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve onu temizledim.

Sıcak bez onun cildini okşadığında, göğsünden ağır ve doygun bir iç çekiş çıktı. Ben onun döktüğü her damlayı silerken, o istem dışı titredi, en son olarak da penisini sildim. O anda hassas olduğunu bildiğim bölgeye fazla dikkat çekmeden onu temizlemek için, nazikçe bastırarak bezi onun etrafına sardım.

Temizlendiğinde, oturmasına ve giyinmesine yardım ettim. Gömleğini iliklemeden bıraktı ama külotunu ve pantolonunu giydi. Oturduğunda, koltuğumun koluna asılı olan battaniyeyi alıp omuzlarına sardım.

"Burada oturabilirsin ya da daha rahat olursan kanepeye geçebilirsin. Hemen döneceğim."

Yeniden giyinmek için yeterince zaman ayırdım — külotumu giydim ama jartiyer ve pantolonumu olduğu yerde bıraktım. Sonra topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve çıplak ayakla mutfağa gittim, Carter'a büyük bir bardak su doldurdum.

Adadan kendime bir şişe şarap aldım.

Carter kıpırdamamıştı, ben de yanına yere çöktüm ve sırtımı şöminenin taşına dayadım. Ona su bardağını uzattım ve sonra şaraptan bir yudum aldım.

"İç," dedim ona.

O da benim yanıma oturana kadar manevra yaptı, sırtı da şömineye dayalıydı, sonra bardağın yarısını bir dikişte içti. Uzun bir süre sessizce oturduktan sonra, merakla gülümseyerek ona döndüm.

"Ee?"

Başını salladı, dudaklarının köşesi yukarı kıvrılırken başını bana doğru çevirdi. "Hayatımda harcadığım en iyi iki milyon dolar."

Ben kahkaha attım. "O hiçbir şeydi." "Aynı fikirde değilim."

"Peki bir şey öğrendik mi?"

Buna kaşlarını çattı, battaniyeye biraz daha sarıldı ve sonra geriye yaslandı. "Sözsüz ipuçlarına dikkat et. Acele etme, zamanımı al, ona bundan zevk aldığımı hissettir. Kendini rahat hissetmesini sağla."

"Ve?"

"Bu dünyaya gelmemin tek amacı buymuş gibi klitorisi em."

Yine güldüm ve şişeyi dudaklarıma götürdüm. "İyi bir başlangıç yaptık."

Carter suyunu bitirdiğinde, ona şarabı uzattım ve bir süre rahat bir sessizlik içinde oturup şişeyi birbirimize uzattık. İkimizin de kafamızda, kendimizi nasıl bu noktada bulduğumuzu merak ettiğimizi hayal ettim. Arkadaşlığımızın sınırını aşmakla kalmamış, lanet olası şeyi bungee jumping yapar gibi atlamıştık.

İkimiz de gelip yüksekte aşağı süzülürken, gerçeklik yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Yine de pişman değildim ve Carter'ın da pişman olduğunu hissetmiyordum. O... memnun görünüyordu — sadece fiziksel olarak değil, performansından da memnun görünüyordu. Dudaklarının doymuş kıvrımı, bakışlarındaki uykulu hali hoşuma gitmişti.

Ona bunu yaşattığım için mutluydum.

"Peki... daha önce gerçek bir dominatrix oldun mu?" diye sordu bir süre sonra. "Yani..."

"Bir itaatkarla mı?" Başımı ona doğru eğdim. "Sence?"

"Bence sözleşme oldukça iyi hazırlanmış görünüyordu."

"O zaman neden soruyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım sadece... merak ediyorum. Sen nasıl bu işe girdin?"

Korkunun omurgamı ürpertmesi ve beni titretmesi, istenmeyen ve doğal bir tepkiydi. Carter beni güvensiz hissettirecek hiçbir şey yapmıyordu, ama sorduğu sorunun doğası bunu yapıyordu.

Geçmişimin gömmek istediğim bir kısmını açığa çıkarmadan dürüstçe cevap veremezdim.

Bu yüzden, kendimi toparlamak için bir yudum şarap içtim. Ve yalan söyledim.

"Gençken bu işe meraklı biriyle çıkmıştım. Aşağılanmayı, kontrol edilmeyi, kullanılmayı seviyordu. Bana onunla denememi, onun Domme'si olmamı istedi." Omuz silktilim. "Ve hoşuma gitti."

"Hiç itaatkar olmayı sever misin?"

"Asla," diye hemen cevap verdim, ama yine yalan söylüyordum.

Bir parçam, yatak odasında kontrolü bırakmanın, rol değiştirip bir erkeğin beni kullanmasına ve güvenli, karşılıklı rıza ile aşağılama hissinin nasıl olacağını merak ediyordu.

Bunun heyecan verici olacağını düşündüm.

Ama bunun mümkün olduğunu da düşünmüyordum.

Karşı cinse olan güvenim yok olmuştu.

"Şimdi," dedim, konuyu değiştirerek kalçama yaslanıp Carter'a döndüm. Çenemi avucuma dayadım, dirseğimi şöminenin taş çıkıntısına dayadım. "Sana kıçını siktirmesine izin veren bu puck bunny'den bahset bana."

Carter, içmek üzere olduğu şarabı neredeyse boğazına kaçırıyordu ve benim gülümsememi görünce, başını sallayarak aynı şekilde gülümsedi.

"Daha anlatacak ne var bilmiyorum." "Bu bir tür meydan okuma falan mıydı?"

"Hayır," dedi üzgün bir gülümsemeyle. "Ligde ilk yılımdı. Çaylak partimizdi. Bizi otel odasına davet eden oydu — üç takım arkadaşım ve ben. Adı Zina'ydı. Çok güzel, kendine güvenen ve... diyelim ki ne istediğini çok iyi bilen biriydi. Birden fazla hokey oyuncusuyla birlikte olmanın hayalini kurduğunu bize açıkça söyledi ve odaya girdiğimiz andan itibaren kontrolü ele aldı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kontrolü ele aldı mı?"

"Oh, evet." O anı hatırlayarak utangaç bir şekilde sırtıttı. "Kuralları o koydu, her birimize ne istediğini, nerede istediğini söyledi."

"Sen gerçekten dominatrikslere karşı bir şeyin var, değil mi Rook?"

"O çok sapkındı, Liv," dedi, anısına dalmış gibi sırtıtarak şarabını yudumlarken. "Ve dürüst olmak gerekirse, ben de biraz öyleydim."

izlemekten zevk alıyordu. Hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Ama beni köşede gördü, muhtemelen ne kadar gergin olduğumu hissetti, parmağını bana doğru kıvırdı ve "Buraya gel, bebeğim. Bu senin şanslı gecen. İstedığın yere koyabilirsin." dedi. Sonra..." Omuz silkti. "Onun sözünü dinledim."

"Kıçını seçtin."

Gülerek ensesini ovuşturdu. "Böyle fırsatların her gün karşına çıkmayacağını düşündüm."

Bu sözler beni de güldürdü ve ondan şarap şişesini çaldım. "Söz veriyorum, benimle birlikte olursan... Bol bol kıç fırsatın olacak..."

Carter, o sözü göz kırparak onayladığımda yüzü soldu. "Neden tamamen farklı bir bağlamda kıçtan bahsediyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Korkma," dedim, dört ayak üstüne çöküp ayağa kalkmadan önce. "Bence hoşuna gidecek."

Carter bana yetişmek için aceleyle ayağa kalktı. "Sanırım o güvenlik kelimelerini tekrar gözden geçirmem gerek."

"Yani, gerçekten hiç seks yapmadın mı?" diye sordum. "Yani, geleneksel anlamda. Hiç bir kadınla vajinal seks yapmadın mı?"

Yutkundu, yanakları yine o güzel pembe utanç rengiyle kızardı. "Hiç."

Bu itiraf karşısında göğsümde bir şey parladı.

Belki de beni heyecanlandıran sadece maaş günü değildi. Belki de sadece eğlence değildi.

Belki de el değmemiş bir bölgenin vaadi ve onu ele geçirmenin getirdiği güçtü.

CHAPTER 5

Carter'ı Keşfetmek

Serbest

"Aferin Carter! Hadi gidelim!"

San Francisco Sea Dawgs'ın orta saha oyuncusuyla yaptığım çekişmeyi kazandığım anda Jaxson'ın övgüsü kulaklarıma çarptı. Penaltı öldürme durumundaydık ve ben kendi sahamızda çekişmeyi temiz bir şekilde kazandım, Vince'e geri pas vererek hücumu başlattım.

Ve yola çıktık.

Maçın bitmesine üç dakika kala bir sayı öndeydik ve hepimiz tamamen konsantre olmuştuk.

Böyle bir maçta her zaman iki seçenek vardır: ya her dakika göz açıp kapayıncaya kadar geçer ya da sanki maç hiç bitmeyecekmiş gibi her saniye çok uzun sürer.

Bu durumda ikincisi geçerliydi, kaslarım ağrıyor, nefes almakta zorlanırken ciğerlerim acıyordu. Savaş modundaydık, savunma Will Perry, namı diğer Daddy P'nin koruduğu kaleye puck'ı uzak tutmak için elinden geleni yaparken, geri kalanımız galibiyeti garantilemek için bir fırsat kolluyorduk.

Maçın son üç dakikası sürprizlere açıktı. Daha güçlü oynadığımız için, onların geri gelip skoru eşitlemeyecekleri, bizi uzatmaya zorlamayacakları veya daha kötüsü, arka arkaya iki gol atıp bizi kuyruğumuzu kıstırıp soyunma odasına gönderecekleri anlamına gelmiyordu.

Bunu başarmak için hepimiz odaklanmalıydık.

Ve bunun aklımdan en uzak olması gereken bir zamanda, geçen hafta Livia'nın dairesinde olanları düşünmeden edemedim.

Puck'a, onu buzun üzerinde ilerletip rakibimizin kalesine sokmaya odaklanmalıydım. Bunun yerine, ilk dersimizin son birkaç dakikasını, ne kadar gergin olduğumu, kendimi bırakmadan önce ona ulaşmak için ne kadar çok odaklanmaya çalıştığımı düşünüyordum.

Şu anda o enerjiye ihtiyacım vardı.

Bu kararlılığı, vücudumun her bir yerinde oluşan morluklar ve yaralar bana kaymayı bırakıp bankta yığılmamı söylerken, mücadele etme arzusunu kanalize etmem gerekiyordu.

Güçlü bitir, diye kendime telkin ettim.

"Sakin batırma," diye eski koçumun sesi yankılandı.

Puck buz üzerinde bizim bölgemize doğru kayarken ve ceza süresi sona ererken onu kafamdan attım.

Jaxson Brittain ve Dimitri Volkov hazırды, Daddy P kale önünde kendini hazırlarken savunmaya geçtiler. Jaxson, buzun ortasında bulunduğum yere sert ve hızlı bir şekilde puck'ı attığında ben de hazırđım.

Pasını yakaladım ve kaleye doğru hızla ilerledim, ancak kanat oyuncularından biri, hangi yöne gideceğime dair hafif bir tereddütümü fırsat bilip puck'ı benden çaldı.

O, mavi çizgiyi geçer geçmez, kalecileri yedek kulübesine koştu.

Altıye beş, açık kale, iki dakikadan az süre kalmıştı.

O anda yapabileceğimiz tek şey, San Francisco'nun gol atmasını önlemek için bir hat olarak çalışmaktı. *Hepimiz* savunmada gibi savaştık, bıçaklarımız buzun içine saplandı, vücutlarımız cama çarptı, uyluklarımız ağrıyordu, ciğerlerimiz yanıyordu. Stadyum gürültüyle çınılıyordu, Sea Dawgs taraftarları takımları için bağıırıyordu.

Ama son düdük çaldığında ve onları savuşturmayı başardığımızda, tüm o gürültü bir anda kesildi.

"Evet, lanet olsun!" Vince, zafer turu atarken sopasını başının üzerine kaldırdı, Jaxson da onun peşinden gitti. Ben, Daddy P'nin yanında belimden eğilip, eldivenli ellerimi dizlerime koyup, sanki astımım varmış gibi hırıltılı nefes alırken, onlar birbirlerine sarılmak için birbirlerine atladılar.

Will kaskını çıkardı, ağzına su sıçratarak bana kaşlarını kaldırdı. Uzun saçları terden sırılsıklamdı, ama

son birkaç dakika onu hiç etkilememiş gibi normal nefes alıyordu. Bu gerçek bir veteranın işaretiydi. Kutlama bile yapmıyordu. Bu onun için sadece başka bir maçtı ve kupayı elimize alana kadar kutlama dansı yapmayacaktı.

"İyi misin Fabio?" diye sordu sinsî bir gülümsemeyle. "Kusacak gibi görünüyorsun."

"Bu ihtimali göz ardı etmedim." Acıyla ayakta durmayı başardım ve ona başımı salladım. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Omuz silkti. "Onları yeneceğimizi biliyordum."

O anda kahkaha attım ve midem daha da kramp girdi. "Kibirli piç."

"Not al. Senin de aynı özgüvene sahip olmana ihtiyacımız var," dedi ve eldivenli eliyle omzuma vurdu. Sonra, takımımızın geri kalanına katılmak için bankete doğru kaymaya başladık.

Tek düşünebildiğim, sezonun yarısını geride bıraktığımızdı. Ve bu galibiyetle, lig lideri konumumuzu sağlamlaştırmıştık.

Playofflara katılma şansımız vardı.

Sinir uçlarım, sanki üç dönem boyunca zorlu bir hokey maçı oynamamışım gibi dans ediyordu, çünkü tekrar başarabileceğimizi, Kupayı kazanmak için mücadele edebilecek bir konumda olabileceğimizi düşünüyordum. Ancak bu heyecanın ardından her zaman olduğu gibi şüphelerim de ortaya çıktı.

Takıma katkı sağlayacak, playofflara ulaşmamıza yardımcı olacak mıydım? Yoksa bizi geride mi bırakacaktım?

Bu geceki maçta fena oynamamıştım, ama hepsi bu kadardı. Fena değildim. Harika değildim, berbat da değildim, ikisinin ortasında bir yerdeydim. Çoğu yüzleşmede galip gelmişim, penaltı atışlarında olduğu gibi önemli anlarda güçlü kalmıştım. Aleks Suter'e golle sonuçlanan akıllı bir pas vermişim, uyumumuz kusursuz, vizyonumuz netti.

Ama aynı zamanda iki defans oyuncusunu geçmeye çalışırken puck'ı kaybetmişim.

Kolay bir golle sonuçlanması gereken, tamamen açık bir pozisyon ve harika bir pası kaçırdım. Bunun yerine, topu tamamen ıskaladım.

Beni en çok sinirlendiren, biraz daha özgüvenli olsaydım, daha az düşünseydim ve oyunun ritmine daha fazla kapılsaydım önlenilecek olan bu küçük hatalardı.

daha az düşünseydim ve oyunun ritmine daha fazla girseydim önlenebilirdi. Adrenalinim yükseldiğinde ve içimde bir fırsatın titreşimini hissettiğimde, bunu mahvedeceğimi söyleyen kafamdaki sesi duymazdan gelmek zordu.

Ve sonra, yarısı zaman, yapardım.

Soyunma odasına giderken iyi yaptığım şeylere odaklanmaya çalıştım, ama soyunma odası kısa sürede gürültüye boğuldu — ekipmanların sürtünme sesi, yere düşen pedler, birbirlerine gülüp takılan oyuncular.

Galibiyetin ardından ortaya çıkan enerji her zaman hissedilebilirdi. O bulutun üzerinde süzülmemek, durdurulamaz hissetmemek imkansızdı, hepimiz bir kötü periyodun maçı tersine çevirebileceğini biliyor olsak da. Şu anda önemli olan tek şey, galibiyeti garantilemiş olmamızdı.

Koç McCabe kapı eşiğine adım attı, elleri çeyrek fermuarlı ceketinin ceplerine gömülmüştü, keskin gözleri bir şahin avını gözetler gibi üzerimizde dolaşıyordu. Onu fark ettiğimiz anda, sohbetler azaldı — tamamen değil, ama enerjideki değişimi belirgin hale getirecek kadar.

Koçun etkisi böyleydi.

Sık sık bağırılmazdı. Bağırmasına gerek kalmazdı. Ligin en genç koçlarından biriydi ve Tampa'yı neredeyse rekabetçi sayılmayan bir takımdan en iyilerden biri haline getirmişti. Takımın ona duyduğu saygı hak edilmişti.

Yine de benim için her zaman biraz gizemli biriydi. Onu bir koç olarak, hokeyi seven biri olarak anlıyordum. Ama buz pistinin *dışında* kim olduğunu hiç bilmiyordum. Ligdeki çoğu koçun aksine, eve gidecek bir eşi ve çocukları yoktu. Yine de oyuncularla hiç dışarı çıkmazdı, kendisini gündeme getirecek türden bir eğlenceye hiç kapılmazdı.

Buz pistinden ayrıldığında kim olduğunu hiç bilmiyordum.

Ama onun çok iyi bir koç olduğunu biliyordum, ona güveniyordum — yıllar önce beni mahveden bir koçtan beni iyileştiren bir koçtu.

"Bu gece istediğin gibi oynadın," dedi basitçe, sesi odayı taze buzun üzerinde kayan bir paten bıçağı gibi kesiyordu. "Standart budur. Biz buyuz."

Bir an durdu, bakışları soyunma odasının bir ucundan diğer ucuna kaydı ve sırayla hepimizin üzerinde durdu. Ve bir an için, gözlerinde bir parıltı belirdi — okunması imkansız, neredeyse... yorgun bir şey. Ama sonra kayboldu ve yerine, takıma katıldığım günden beri gördüğüm aynı amansız ateş geri döndü.

"Zaferi kutlayın. Bunu hak ettiniz. Ama rahatlamayın," diyerek çenesini kaldırdı. "Duş alın, gerekirse buz banyosu yapın, otobüs kırk beş dakika sonra kalkıyor."

Bunun üzerine koç kenara çekildi ve soyunma odasındaki gürültü, sessizliğe büründüğü kadar çabuk geri döndü. Ama ben, sanki zihni çok uzaklarda gibi, çenesini sıkarak bir saniye daha koridorda duran koçu izlemekten kendimi alamadım.

"Tanrım, Fabio, eldiveninde mıknatıs mı var ne?" Aleks Suter, iç çamaşırını çıkarırken bana sırtarak sordu. "Diğer merkez oyunculara da bir şans ver."

Bu iltifata karşı aptalca bir gülümsemeyi engelleyemedim, özellikle de Aleks'in takımdaki herkesten daha fazla zorluk çıkardığını düşünürsek. O, Seattle'dan transfer olan yeni oyuncularımızdan biriydi ve ligde — ve dedikodu dergilerinde — başını belaya sokmasıyla ünlüydü. Ancak buz üzerinde kesinlikle ölümcül bir oyuncuydu, bu da onu takımda istememek imkansız hale getiriyordu — her ne kadar ceza kutusunda, yedek kulübesinde olduğundan daha fazla zaman geçirse de.

Geçen sezon bana karşı çok kaba davranmıştı — ama bu, Mia ile birlikte olmadan önceydi. O zamandan beri tavşan kadar yumuşak başlı olmuştu.

Tamam, belki *o kadar* yumuşak değil, ama en azından artık sürekli peşimde değildi.

Onun saygısını biraz kazanmıştım, ona ve takımın geri kalanına, benden önceki tecrübeli pivotun yaptığı gibi destek olabileceğimi kanıtlamıştım.

Ospreys benim kontratım için çok para ödedi. Bu anlaşma ile bana inandıklarını, önümdeki oyuncunun yerini doldurabilecek potansiyelimi gördüklerini söylediler.

Bu bir onurdu.

Aynı zamanda, düşünmek için yeterince uzun süre durursam her an beni ezip geçecekmiş gibi hissettiren delice bir baskıydı.

çok zordu.

"Evet, ilk periyotta çok iyiydin Fabri," diye araya girdi Jaxson. "Suter'a attığın o no-look pas çok ustacaydı."

Jaxson Brittain bir defans oyuncusu ve yakın arkadaşım, bana moral veren ve başkalarının zaman ayırmadan çok önce istediğim şeyi başarabileceğimi söyleyen birkaç kişiden biriydi. Ve bunu bana acıyarak yapmıyordu. The Show'da kalmamı gerçekten istediğini biliyordum. Ospreys için oynamamı ve AHL'ye gönderilmememi istiyordu.

Ne yazık ki, birkaç yıldır durumum böyleydi, ama son sezonda işlerin nasıl yürüdüğünü anladım. Tecrübeli bir merkez oyuncusunun emekli olup doldurulması gereken bir boşluk açtığını öğrendiğimde, fırsatı gördüm.

Ve bu fırsatı kaçıramayacağımı biliyordum.

O zaman takımın spor psikoloğuyla çalışmaya karar verdim, bir terapist buldum ve *artık yeter* dedim.

Olmak istediğim yerden çok uzaktaydım, ama ilerleme kaydetmiştim.

Keşke bu ilerleme cinsel hayatıma da yansısaydı.

Aklım Livia Young'ın dünyasına kaymadan önce, Daddy P omzuma vurdu. "Tabii, ilk yarıda iyi oynadın, ama o top kaybını unutacağımızı sanma."

Sıra Vince Tanev'e gelmişti, sıcak kahkahası soyunma odasında yankılandı. "Oh, Carter o top kaybıyla tam bir yıldız oldu. ESPN arayıp blooper reel gold için yalvardı mı, yoksa Zamboni ekibi buzları temizlemek için biraz yardıma mı ihtiyaç duydu?"

Çocuklar güldü, ben de onlara katıldım — göğsüm biraz acıyor olsa da. Bana yüklenmiyorlardı. Hepsi şakaydı, hepsi sevgiden geliyordu ve kimsenin benim biraz alay edilmeye dayanamadığımı düşünmesini istemedim.

Ama bu şakaların altında biraz gerçeklik vardı ve bazen bunları kişisel almamak, bu sözleri eve götürmemek ve onların beni paramparça etmesine izin vermemek benim için çok zordu.

"Evet, evet, evet," dedim. "Konuşmaya devam et, Tanny Boy, ben de üçüncü periyotta bar shot'ta başarısız olduğun o görüntünün kameramanlarına parasını ödeyip, takımın spor salonunda tekrar tekrar oynatacağım."

"Geniş açık kaleye vurduğun puck'ı kaçırdığın videonun hemen yanında, değil mi?" diye Aleks araya girdi. "O puck için GPS'e mi ihtiyacın var dostum?"

"Biri bu adama bir AirTag alsın," diye ekledi Jaxson.

Herkes tekrar güldü ve ben de gülümsememek için yanağımı ısırdım, sonra havlumu şaklatarak hepsini buz banyosuna kovaladım.

On dakika sonra, meditasyon halindeydim — çeneme kadar buzlu su, gözlerim kapalı, beynim etrafımda hala konuşan adamların sesini bastırıyordu. Kapalı göz kapaklarımın altında, doğru ve yanlış yaptığım her şey bir film şeridi gibi gözümün önünden geçiyordu. Spor psikoloğumuzun tavsiyesine uymaya çalıştım, her hatadan dersimi çıkardıktan sonra onları geçmişte bırakıp, başarılarım için kendimi alkışladım.

Son kısım ilkinden daha zordu.

Gurur duyulacak bir şey yaptığımda bile, kafamın içinde eski koçumun olumsuz yorumlar yapan sesiyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Elbette gol attın, ama o boş kaleyi kaçırmısaydın iki gol atabilirdin.

Çekilişi kazandın. Aman ne önemli. Bir genç oyuncunun bile önleyebileceği bir top kaybıyla puck'ı kaybettiğini boş ver.

Oh, o pas için kendini tebrik mi ediyorsun? Daha iyi bir oyuncu olsaydın, puck'ı kendin atardın. Ama çok korktun, değil mi?

Düşünceler kafamı kurcalarken gözlerimi daha sıkı kapattım ve terapistimin bana öğrettiği gibi, onları sanki haydut pucklarmış gibi sopayla uzaklaştırmaya çalıştım.

Bu gerçekten yardımcı oldu.

Ama sadece geçici olarak.

Bunun gelecekte gelecek saldırıları durdurmayacağını biliyordum.

Önemli anların heyecanı dinip beynim de vücudum gibi yorgun düştüğünde, sonunda zihnimi Livia'ya yönlendirdim.

O anda gurur duyduğum şeyleri sıralayacak olsaydım, o kadını orgazma ulaştırmak listenin en başında yer alırdı.

Bir hafta sonra bile, onun çıkardığı tatlı sesleri düşünmek bile beni ikinci tura hazır hale getiriyordu. O seslerin sorumlusu benim olmam, onu sadece ağızımla uçurmam?

Bu, MVP ödülünü hak ettiğimi hissetmem için yeterliydi.

Tabii ki, bir sonraki düşüncem beni inlememe ve başımı sallamama neden oldu. Hala, onun söylediği gibi, bana dokunmadan, *izni* olmadan boşaldığıma inanamıyordum. Geleneksel anlamda onun kölesi olmadığımı biliyordum, ama *lanet olsun*, bana hakim olduğu zamanları seviyordum. Küçük aşağılama hareketlerini, uyguladığı kontrolü, kimin sözünün geçtiğini açıkça belli etmesini seviyordum.

Bu, keşfetme, yeni şeyler deneme, hata yapma ve bunun bedelini ağır ödememe özgürlüğü verdi bana. Geldiğimde utanmıştım, ama o hemen bana böyle hissetmeme gerek olmadığını anlattı.

Bunun seksi olduğunu söyledi.

Bana bu kontrol konusunda yardım edeceğini söyledi.

Beni azarlamadı ya da kendimi bok gibi hissettirmede, şakacı bir şekilde bile, ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezdi.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde küvetten çıktığımda cildim yanıyordu ve belime bir havlu sardım, dolabıma gidip telefonumu çıkardım.

Hiç düşünmeden Livia'ya mesaj attım.

Ben: Bir gol kaçırdım ve bunu bana hiç unutmayacaklar. Daha sonra senin "güven artırma" seanslarından birine ihtiyacım olabilir. Tercihen kelepçelerle.

Doğu Kıyısı'nda saat geç olmuştu, bu yüzden metnin altında gri harflerle *READ* yazdığını görünce şaşırdım. Birkaç saniye sonra, cevap yazmaya başladı.

Doktor Pain: Ah. Kızlarla birlikteyim ve maçı izliyorduk. Seni biraz olsun rahatlatıyorsa, sadece biraz güldük. Beş dakika kadar.

Ben: Şu anda senden istediğim son şey gülmen.

Doctor Pain: Oho. Bu cümlede biraz hırçınlık var. Benden ne yapmamı istiyorsun, Rookie?

Ben: Geçen hafta yaptığın gibi inle.

Mesajı gönderir göndermez pişman oldum. Kendini beğenmiş ve flörtöz bir mesaj olmasını ummuştum ama Livia'nın bunu anlayıp beni azarlayacağından endişelendim. Arkadaşlığımız boyunca bana birçok kez gülmüştü.

Ama şimdi, ona iyi bir öğrenci olduğumu, çoktan öğrenmeye başladığımı göstermek için çaresizdim.

Doktor Pain: Yalan söylemeyeceğim... Sonunda harika bir orgazm oldu. Talimatları çok iyi uyguladın.

Mesaj geldiğinde neredeyse bayılacaktım, sanki bir ayı tarafından kovalanıyormuşum gibi adrenalın damarlarımdan fışkırıyordu.

O da hoşlanmıştı.

Onu mutlu etmiştim.

Doktor Pain: Ama doktorun raporunu alana kadar oyun oynamak yok, Rook. Ben:

Bunu mu kastediyorsun?

Bir gün önce çektiğim STD test sonuçlarının ve doktorumun yoğun fiziksel aktivite için verdiği izin belgesinin fotoğrafını ekledim. Ona bunu yazmasını istediğimde, profesyonel bir hokey oyuncusu olduğumu düşünerek bana deliymişim gibi bakmıştı, ama neyse ki soru sormadı.

Takımla Kaliforniya'ya uçmadan önce fotoğrafı göndermek istemişim, ama seyahat günleri her zaman çok telaşlı geçerdi ve bir türlü fırsat bulamamıştım.

Fotoğraf gönderilir gönderilmez, başka bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Banka hesabınızı kontrol ederseniz, ilk para yatırma işleminin bugün başarıyla gerçekleştirildiğini göreceksiniz.

Doktor Pain: Ne uslu çocuk.

Ben: Terli adamlarla dolu bu soyunma odasının ortasında beni tahrik edeceksin.

Doktor Pain: Öğretici bir an gibi görünüyor. Belki içlerinden biri sana bir sonraki dersi verebilir?

Ben: *ifadesiz yüz emoji*

Doktor Pain: Pazar günü izinlisin, değil mi?

Kalbim hızla atıyordu, beklentiler göğsümde bir nehir gibi akıyordu.

Ben: Öyleyim.

Doktor Pain: Güzel. Evinizi temizleyin. Elektrolit stoklayın. Ben: Evet, anne.

Doktor Pain: Peki ya Rook?

Ben: Evet, anne?

Doktor Pain: Ben gelene kadar günde iki kez kenara çekil. Sonra ben yolda olduğumu söylediğimde bir kez daha kendine dikkat et. Sonunda gelmene izin verdiğimde o kısıtlamanın her saniyesini hissetmek istiyorum.

CHAPTER 6

Küçük Nike

Ayakkabılar Livia

Carter'a son mesajımı gönderdikten sonra telefonumu cebime koyarken dudaklarıma kötücül bir gülümseme yayıldı

son mesajımı Carter'a gönderdikten sonra, dikkatimi Chloe'nin Will ile kaçamak gezisi için elinde tuttuğu yeni kıyafet seçeneklerine çevirdim. Grace'in şehre geleceğini öğrenince acil bir kızlar gecesi düzenlemişti ve şimdi burada, oturma odasında çeşitli giysi yığınlarının etrafında toplanmıştık.

"Peki ya bu?" diye sordu, bir eliyle çok renkli elbiseyi kalçasına, diğer eliyle omzuna tutturarak.

Kumaşın parlak renkleri kızıl saçlarıyla biraz çelişiyordu, ama kremi soluk teni ve kıvrımları, giydiği her şeyde onu çarpıcı kılıyordu.

Uzun boy aynasına dönüp kendine baktı. "Paskalya için sınıfımla yaptığımız el işinden kalan kumaşlarla yaptım."

"Paskalya elbisesi kadar *'beni becer'* diyen başka bir şey yok," diye alay ettim, beyaz şarabımı yudumlarken sırtarak, sonra da yapımını sürdürdüğüm bileziği elime aldım. Seyahat takı setimi de yanımda getirmiştim, böylece bu küçük kızlar gecesinde kendimi içkiye kaptırmak dışında ellerimle yapacak bir şeyim olacaktı. Şu anda, yuvarlak briolette kesim aytaşlarıyla süslenmiş narin bir tenis bileziği yapıyordum. Chloe'ye düğün hediyesi olarak vermeyi planlıyordum, ama o henüz bunu bilmiyordu.

Chloe Knott, anaokulu öğretmeni ve huysuz kalecimiz Will Perry'nin nişanlısıydı. Will evlilik teklifinde bulunduğundan beri düğün detayları hakkında onları sıkıştırıyorduk, ancak kısa süre önce kaçarak evlenmeyi planladıklarını öğrendik. Hepimiz, onların yeminlerini ederken orada olup ağlayamayacağımız için üzülsek de

yeminlerini ederken onlara ağlayarak eşlik edemeyeceğimiz için hepimiz üzülmüştük, ama bu çok mantıklıydı.

Will Perry'nin iki yüz kişinin önünde bu kadar özel bir anı paylaşmaktan heyecan duyacağı bir dünya hayal edemiyordum.

En azından döndüklerinde bize yakın arkadaşlar ve aileyle küçük bir parti vereceklerdi. Hepimizin isyan etmemesinin tek nedeni buydu.

"Yani, pagan kökenlerinden bahsediyorsak, Paskalya bereket tanrıçasıdır, yani..." Grace omuz silktili ve bira şişesini Chloe'ye doğru eğdi. "Sanırım bu düğün gezisinin amacına bağlı."

Grace Tanev, grubumuzun küçük maceracısıydı, platin sarısı saçlı, Coppertone bronzluğuna sahip, her zaman hareket halinde olan bir güneş ışığı gibiydi. Tampa'da sadece bir hafta kaldıktan sonra Antarktika'ya bir gemi seyahati yapmak için yola çıktı, Chloe'ye moda tavsiyeleri vermek ve sevgilisi Jaxson Brittain ile birkaç gece geçirmek için yeterince uzun süre uğradı — Jaxson Brittain, tesadüfen kardeşinin en iyi arkadaşı ve takım arkadaşıydı.

Bu *hiç de* skandal bir durum değildi.

Kimse Chloe'yi daha fazla taklit edemeden telefonu çaldı ve Chloe, ekrandaki ismi görünce yüzü aydınlandı ve cevap vermek için dizüstü bilgisayarına koştu. Aramayı kabul etmeden önce telefonu hepimize dönük olarak yerleştirdi.

Mia Love'ın gülümsemesi ekranı göz kamaştırıcı bir parlılıkla doldurdu.

"İşte geldi!" Chloe şarkı söyledi. "Kansas City'deki ikinci gece nasıldı?"

"İnanılmazdı," diye nefes nefese, takma kirpiklerini çıkararak cevapladı.

Bronz teni parlıyordu, uzun kahverengi saçları dalgalı ve kökleri terliydi. "REX'in konuk olarak sahneye çıkmasıyla hepsini şaşırttım."

"Rapçi mi?!"

"Başka kim olabilir ki?" diye gülerek cevap verdi. "Barbie Q'nun akustik versiyonunu çalmaya başladığımda hepsi çok şaşırdı ama REX sahneye çıktığında çılgına döndüler. Muhteşemdi."

"Sen efsanesin," diye karşılık verdim.

Sanki bunu bilmiyormuş gibi, sanki dünyanın en büyük pop yıldızı değilmiş gibi kızardı.

Mia, grubumuza en son katılan üyemizdi ve inatçı kanat oyuncumuz Aleks Suter ile bir anda evlenmişti. Bu, hepimiz için sürpriz olmuştu

, ama çocukluktan beri arkadaşlıklar ve görünüşe göre o zamandan beri birbirlerine aşıktılar.

Onları ayıran iletişim sorunu her neyse, bunu çözdüklerine sevindim — çünkü onu çoktan deli gibi sevmiştim. O tam anlamıyla bir kız kızdı. Stadyumda kapalı gişe bir konser verdikten sonra otele koşarak kız arkadaşlarıyla görüntülü sohbet yapmaya gitmesi bunun en iyi örneğiydi.

"Tam zamanında geldin," dedi Chloe. "Şimdiye kadar iki kıyafet seçtik, on yedi tanesini eledik ve şimdi bu elbiseyi tartışıyoruz."

Chloe, Mia'nın elbiseyi tam olarak görebilmesi için geri çekildi ve Mia'nın gülümsemesi garip bir şekilde eğildiğinde ve biraz fazla göz kırptığında, gülmemi tutamadım.

"Bu... renkli!" dedi, gülümsemesinde dişleri fazla görünüyordu.

Chloe'nin yüzü düştü ama elbiseyi askıya geri asmaya başladığında sıırıyordu. "Tam olarak istediğim tarz değil."

"Hedeflediğin atmosfer daha çok *'bu şeyi üstümden söküp at ve beni gelecek yıla kadar sürükle'* gibi mi? Çünkü öyleyse, ödünç alabileceğin birkaç şeyim olabilir," dedim.

"Tanrım. Bu partiyi Liv'in evine taşıyıp onun dolabına dalarsak, seni Seyşel Adaları'na sadece file çoraplarla göndereceğimizi hissediyorum," diye alay etti Maven.

Omuz silktim. "Peki bu nasıl bir sorun oluyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, baban P, çuval giysen bile seni becerirdi," dedi Grace, Chloe'ye. "Senle tanışana kadar o adamın yumuşadığını hiç görmemiştim."

Mia da dolabını teklif etti, ama Maven dirseğimin hemen üstünü çimdiklediğinde parıltı ve payet şakalarını kaçırdım.

"Ah!"

"Bir dakika önce kime mesaj atıyordun?"

"Acıttı," dedim, saldırdığı yeri ovuşturarak.

Dişlerini sıktı. "Lütfen. Beni kandıramazsın. En üstteki çekmecenin gördüm ve o çimdik, içindeki aletlere kıyasla muhtemelen gıdıklanma gibi gelmiştir."

"Touché."

"Kime mesaj atıyordun?"

"Kimseye."

En iyi arkadaşım bana sert bir bakış attı. O kadar güzeldi ki, bazen bitki yetiştiricisi ve toplum yararına çalışan bir kadın olmayı seçmemiş olsaydı, manken olabileceğini düşünürdüm. Saçları o anda doğal halini almıştı — yüzünü bir taç gibi çevreleyen sıkı bukleler, yumuşak ve hayat doluydu. Cildi, güneş ışığını içmiş gibi zengin, parlak bir kahverengiydi, durup bakmanıza neden olacak kadar ışıltılıydı. Sargı etek ve bol, omuzları açık bir bluz giymişti, sanki bohem bir rüyadan çıplak ayakla, ayakları yere basan ve tamamen rahat bir şekilde çıkmış gibiydi. Maven hiç çaba sarf etmeden güzeldi. Öyleydi işte. Doğal. Ruhani. Sarsılmaz bir şekilde kendisi.

Vince Tanev ile çıkmaya başlamadan önce, oldukça huysuz biriydi. Hâlâ o huysuzluğu vardı, ama şimdi kocası ona rahatlayabileceği sıcak, güçlü kollarını vermişti. Ona kılıcını bırakacak kadar güvende hissettirmişti.

Onların sahip olduklarını kıskanıyordum, kendim için en son isteyeceğim şey gibi davranıyor olsam da.

"Sen tam bir pisliksin," diye fısıldayarak bağırdı ve yine dirseğimi çimdikledi.

"Ah-ah-ah!"

"Yüzünde aptalca bir sırıtiş vardı ve beni şüphelendiren bir şey varsa, o da budur. Kime mesaj atıyordun? Hemen söyle bana."

"Carter'dı! Seni sadist." Kolumu ovuşturdum. "Şimdi bana saldırmayı bırak da arkadaşımıza düğün kıyafetini seçmesinde yardım edelim."

"Carter Fabri mi?" Burnunu kırıştırdı. "Başka bir Carter tanıyor muyuz?"

"Neden sana mesaj atıyor?"

"Yüzümün etrafında vızıldayan sinir bozucu bir sinek olmak dışında başka ne olabilir ki?" Kayıtsız ve ilgisizmiş gibi davranarak, penseyle narin on dört ayar altın zincirine bir aytaşı daha takarken omuz silktim. "Onu ve onun bayat tavlama cümlelerini bilirsin. Görünüşe göre, bunları denemek için en sevdiği kurban benim."

Maven bunun üzerine biraz rahatladı, şüphe dolu bakışları kayboldu ve tekrar kanepeye yaslandı. O da

Carter'ın tanıştığımızdan beri bana asıldığını biliyordu. Hepimiz bir arada olduğumuzda bana mesaj atması ya da ayağı takılıp düşmesi olağan dışı bir şey değildi.

Ve bu bir yalan değildi — bana mesajlar atıyordu, ama beni tekrar iniltmeye zorlamakla ilgili olanı klişe olmaktan çok uzaktı.

Yine de, en iyi arkadaşımın benim *Seks Profesörü* rolünü üstlendiğimi bilmesine gerek yoktu. En azından, şu anda değil. Ayrıca, bugün hesabımdaki muhteşem para yatırma işleminden dolayı değil, bu hafta sonu Carter'ı görüp ona bir ders daha vereceğim için heyecanlandığımdan yüzümde silinmez bir gülümseme olduğunu da bilmesine gerek yoktu.

Bu kısım *beni* şaşırttı — bu yüzden Maven'ın yere düşeceğini biliyordum.

Bunu itiraf etmekten çekiniyordum, ama Carter'la geçirdiğim ilk gece, tüm bu düzenlemenin benim için ikinci bir iş gibi olacağını, maaş karşılığında zamanımı ve enerjimi harcayacağım bir şey olacağını düşünmüştüm.

Beni şaşırtan şey, bu takasın içine *eğlencenin* de dahil olmasıydı.

Bundan büyük keyif almıştım — Carter'a emirler yağdırmak, kaslı vücudunu ve kalın penisini keşfetmek, o ağzıyla beni memnun etmenin tüm yollarını ona öğretmek.

Asla itiraf etmesem de, ikinci raunt için onun kadar hevesliydim.

Maven sıırttı. "Ah, peki — mantıklı. O kaçırdığı şutun ardından göz doktorundan randevu alması gerektiğini söyledin mi?"

Kahkaha attım. "Artık kocan kadar iyi cıvıldıyorsun."

"Sence ona kim öğretti?"

Maven gülümseyerek kolunu kolumun altına soktu ve bir sonraki kıyafet turunda evet ya da hayır oyu verirken bana sarıldı. Elbiselerden mayolara geçtiğimizde, Grace konuşmayı tam da başladığımız noktaya getirdi.

"Daha önce doğurganlık tanrıçası konusunda şaka yapıyorduk, biliyorum, ama ciddi olarak... Will ve sen

"Birayı son yudumunu içip boş şişeyi sehpaye koydu. "Bana siktir git de diyebilirsin. Beni ilgilendirmez ve bunun müdahaleci bir soru olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda... ben meraklıyım, ikiniz de çok seksisiniz ve bence çok tatlı bebekleriniz olur. Tabii isterseniz."

Chloe, hepimizin hemen veto ettiği beyaz bir mayo tutarken cildi hoş bir pembe tonuna büründü.

"Çok masum," dedim.

Zümrüt yeşili, ince askılı iki parçalı bir mayo ve onun dekoltesini muhteşem bir şekilde ortaya çıkaracağını *bildiğimiz* üçgen üstünü eline aldığı anda, sanki bir operada şarkı söylemiş gibi alkışladık.

"Henüz bu konuyu ayrıntılı olarak konuşmadık, ama... evet," dedi Chloe, yeşil mayoyu dikkatlice katlayıp, paketlenmek üzere ayrılan yığının üstüne koydu. "Bir çocuk sahibi olmayı çok isterim. Ve bence Ava en iyi abla olur."

"Öyle olur," dedi Maven, yumuşak ve anlayışlı bir bakışla. "Ve *sen* harika bir anne olurdun."

Gülümsedim ve onaylayarak başımı salladım, sanki göğüs kafesime bir korse sıkıca çekiliyormuş gibi hissettim.

Chloe omuz silkti ve parmaklarının şu anda siyah bir mayo kumaşını nasıl kıvrırdığını izledi. "Kesinlikle deneyeceğim."

Bize kostümü gösterdi ve göğüs ve karın bölgesini çevreleyen üç altın yüzükten oluşan tek parça kostümü gördüğümüzde, kararımız kolay oldu.

"Peki ya siz kızlar?" diye sordu Chloe. "Aranızda anne olmak isteyen var mı?"

Grace o kadar yüksek sesle güldü ki, kanepenin arkasında mutlu bir şekilde uyuklayan Chloe'nin kedilerinden biri olan Nacho irkildi. Grace ayağa kalkıp, mutfığa gidip yeniden doldurmak için kaçırarak istemediği moda şovunu izleyebilmek için yanına aldığı ve oturma odasına taşıdığı soğutucudan taze bir bira aldığı anda, Nacho hızla kaçtı.

"Ben istemem," dedi. "Hepinizin çocuklarına dünyanın en iyi teyzesi olmaktan mutluluk duyarım, ama anne olmak bu kızın kaderi değil. Seyahat etmeyi çok seviyorum."

"Bebekle de seyahat edebilirsin," dedi Maven. "Doğum yaptığında pasaportunu elinden almıyorlar ya."

"Bazen Jaxson'la seyahat etmek bile yeterince zor, o da bez giymiyor." Grace yeni açtığı bira şişesinin kapağını açtı. "Benim için çocuksuz bir hayat, sevgililer. Ya sen, Mave?"

"Kararsızım," diye cevapladı en iyi arkadaşım ve ben de hala koluma dolanmış olan kolunu sıktım. "Yani, sadece Vince ve benimle mutlu bir hayat düşünebiliyorum, ama aynı zamanda çocuklarla dolu bir evde de mutlu bir hayat düşünebiliyorum."

"Çoğul mu?" diye sordu Grace, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Maven omuz silkti. "Açıklayamıyorum, ama ya sıfır ya da dört olacakmış gibi hissediyorum."

Grace neredeyse birasını tükürecekti.

"Ben kesinlikle evet diyorum," diye laptop ekranından Mia seslendi. Elinde bir kadeh şampanya vardı ve bol bir tişört giymişti, boş eliyle makyajını bir bezle temizlemeye çalışıyordu. "*Şu anda* değil tabii ki, ama... bir gün." Gülümsedi. "Ya sen, Liv?"

Herkes bir an için sessiz kaldı. Sonra hep birlikte kahkahalara boğuldular.

"Liv mi? Bebek mi?" Grace, birayı masaya koyarak dökmek için nefes nefese kaldı. "Lütfen. Bizi hamilelikten çok, bekârlık yeminiyle şaşırtması daha olası."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalan Chloe, o kadar çok gülüyordu ki, sanki iki saniye sonra altına işeyecekti gibi bacaklarını çaprazladı. "Hayal edebiliyor musun? 'Tatlım, annenin deri kırbacını çiğneme, tamam mı? Hadi diş çıkarma halkanı alalım.'"

"Hayır, hayır, o bir *penis* halkası tatlım," diye şakayı sürdürdü Maven ve bu, herkesin yeni bir kahkaha krizine yol açtı. "Şimdi bırak onu. *Bırak* onu."

"Aslında, gözümde canlandı," dedi Mia, kahkahaları dinince. "Senin bebeğin en şık bebek olurdu, Liv. Tamamen kaşmir gardırop. Özel bebek arabası. Küçük Nike ayakkabılar."

"Liv, değerli vajinasından bir bebek çıkarmaktansa, etkileyici anal plug koleksiyonunu teslim etmeyi tercih ederdi," dedi Maven. "Sadece giriş izinlidir — çıkış yasaktır," dedi Grace, yüzü kızardı.

Bütün oda kahkahalara boğuldu.

Ve ben de onlara katılmaya karar verdim.

Gülümse, içimden bir ses denedi. Akışına bırak. Rolünü oyna. Şaka yap.

Onlara göz kırp ve biraz da kışını sallayın.

Bu işin amacı buydu, değil mi?

Hepsi bunu bekliyordu.

Ama ilk kez, bunu yapamadım.

Çenem o kadar sıkıydı ki ağrıyordu ve parmaklarımın şarap kadehini o kadar sıkı kavradığını hissediyordum ki, kırılmasından korktum. Kalbim bir kez, sonra tekrar, kulaklarımda yüksek sesle çarptı. Yere baktım, sonra arkadaşlarıma baktım, hepsi gülümsüyordu, şakalarıyla neyi ezip geçtiklerinin farkında değillerdi.

"Liv benimle birlikte havalı teyzeler kulübüne katılacak," dedi Grace kesin bir şekilde. "Burada tüm çocuklarınızı şekerle şımartıp sonra size eve göndereceğiz."

Ve bu hiç mantıklı gelmese de, beni çileden çıkaran bu yorumdu.

"Hiçbiriniz bana bu lanet soruyu cevaplamama izin vermeyi düşünmediniz mi?" dedim, sesim alçak ve keskin, "çünkü o soruyu bana sordu?"

Gülüşmeler aniden kesildi ve üzerimize bulutlu bir gece gibi soğuk bir sessizlik çöktü.

Mia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Grace bira şişesini dudaklarına götürürken durakladı ve Chloe yutkundu, yüzü pancar gibi kızardı.

Maven yavaşça bana döndü, kaşlarını çatarak. "Üzgünüm Liv, biz sadece..."

"Bir anne olmayı bırak, hamileliği bile başaramayacağımı mı varsayıyorduk?"

O anda yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Bu... bu..."

"Hepinizin bilmesini isterim ki, şu anda yumurtalarımı dondurma sürecindeyim."

Bu sözler, daha iyi düşünmeden ağızımdan çıkmıştı, savunma içgüdüm çok güçlüydü. Bu haber bomba gibi düştü ve ben çenemi daha da yukarı kaldırdım, sanki herkesin bunu tahmin etmesi gerekirken, onların varsayımlarda bulunmaya hakları olduğunu *biliyormuşum gibi*.

Teknik olarak, bu süreci resmi olarak başlatmamıştım, ama planım hazırды. Carter ile bir anlaşma yapmıştım, saklayacak param vardı

ve sonunda bir sonraki adımları atmak için ihtiyacım olan güveni sağladım.

Henüz doktorumdan randevu almamıştım, ama alacaktım. Ve şimdi, sır ortaya çıkmıştı.

O gerçeğin artçı şokları, bir patlamadan sonra toz gibi odaya yayılırken, dikkatimi tekrar ellerimin bileziği yaptığı yere çevirdim. Hepsi birbirlerine "*Ne oldu lan?*" ifadesiyle bakarken, ben hiçbirine bakmak istemedim.

"Liv..." Grace sonunda sessizliği bozdu, sesi özür diler gibiydi. "Bilmiyorduk."

"Kimse bilmiyordu. Ben hazır olana kadar bu sırrı buradaki kişiler arasında tutarsanız çok sevinirim."

"Tabii ki," dedi Chloe otomatik olarak. Elindeki mayoyu attı ve bana doğru koştu, ellerimi tutarken bileziği düşürmeme neden oldu. Onun dokunuşundan kurtulma içgüdüğüne direnmek zorunda kaldım.

Savunmasız olmaktan nefret ediyordum.

Ve nadiren kendimi bırakabildiğim durumlarda dokunulmaktan gerçekten nefret ediyordum.

"Ben... Bence bu harika, Livia. Gerçekten öyle düşünüyorum," dedi gülümseyerek. "Ben de," diye ekledi Mia. "Bence harika bir anne olursun."

"Hepimiz öyle yapıyoruz," dedi Maven yanımda, ama gözlerinde incinmişliği gördüm, en iyi arkadaşım olarak bilmeye hakkı olduğunu düşündüğü bir şeyi bilmediğinin ihanetini. Neyse ki, *o kadar* iyi bir arkadaştı ki, bunu kendine mal etmedi. "Bu, çıkmaya başlamak istediğin anlamına mı geliyor?"

Ben burnumdan soludum. "Oh, *hayatta* olmaz. Hepimiz erkeklerin orgazm sağlamaktan başka hiçbir şey yapamadıklarını biliyoruz, ve çoğu bununla bile zorlanıyor." Bir süre durdum. "Senin sevimli erkeklerin hariç, tabii ki."

Grace güldü. "Yani... kendi başına mı?"

Çenemi kaldırıp keskin bir şekilde başımı salladım. "Tek başıma. Hazır olduğumda." Mia'yı işaret ettim. "Ve emin olabilirsiniz ki, dediğin gibi tasarımcı kıyafetleri giyecek."

"Küçük Nike ayakkabılar!" Mia ciyakladı.

Odadaki gerginlik bir sonraki kahkaha dalgasıyla eridi ve sonra Chloe'ye kıyafetlerini ayırmasına yardım etmeye geri döndük, en azından o an için dikkatler benden uzaklaşmıştı.

Maven'ın beni daha sıkı tutmasını, başını omzuma yaslayıp kolumu okşamasını özlemedim ama. Şimdi beni teselli ediyor, benim için orada olduğunu belli ediyordu — ama yakında daha fazla ayrıntı isteyeceğini biliyordum.

Midem yatıştıktan sonra, şarabımdan bir yudum aldım ve Chloe'nin eşyalarını toplayıp hazır hale getirme görevimize geri dönmekten mutluydum.

Ama bu mutluluk, telefonuma gelen bir mesajla tekrar yok olmadan önce, daha fazla tadını çıkarma şansı bulamadı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, bakınca buz gibi bir his ensemden aşağı kaydı.

Maven dikleşti, kaşları çatılmıştı. "Ne? Kim?"

Yutkundum ve ekranı, sorusuna verdiğim cevabı anlayabilecek dünyadaki tek kişiye

"Kız kardeşim."

"Kız kardeşim."

CHAPTER 7

Giddy Up

Carter

Zamboni, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

Dürüst olmak gerekirse, belki de aklımı kaçırmıştım.

"Bu gömlek beni çok çaba sarf ediyormuşum gibi gösteriyor mu?"

Kasım ayında evlat edindiğim golden retriever yavrusu, kafasını eğdi, dilini dışarı sarkıtarak aptal bir köpek gibi davrandı ve kuyruğunu mutfak dolaplarına ritmik bir şekilde vurarak *güm güm güm sesler çıkardı*. Üç kez gömlek değiştirdim ve sonunda, buzda sopa sallayarak geliştirdiğim kaslarımı göstermeye yetecek kadar koluma oturan, ama "*bana bakın, ağırlık kaldırıyorum*" diye bağırmayan düz siyah bir tişört giydim. Bunu açık gri bir eşofmanla kombinledim ve Livia benim evime geleceği için ayakkabı giymedim, sanki evde normal bir pazar akşamıymış gibi davrandım.

Rahat olmayı hedefliyordum. Soğukkanlı. Sakin.

Livia-lanet-Young'ın yine bana patronluk taslamak için yolda olduğu gerçeği yüzünden hiç terlemiyordum ve son birkaç gün içinde buna hazırlanmak için yaklaşık on kez mastürbasyon yapmıştım.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve yavaşça dönerek oturma odasında yerinden oynamış bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Halıdaki elektrikli süpürge izleri hala görünüyordu, bu da bir zafer gibi geldi. Mumlar yakılmıştı. Işıklar loştu, arka planda hafif bir müzik çalıyordu — Livia'nın dairesinde çaldığı ritimli müzik değil, genellikle antrenman sonrası rahatlamak için sakladığım caz ve chill müziklerden oluşan bir çalma listesi.

Zamboni düşük bir havlama sesi çıkardı ve su kabını pençeledi.

"Merak etme Zambo. Endişelenecek bir şey yok." Suyunu doldurduktan sonra poposunu okşadım. "Aleks ve Mia'nın düğününde *sadece* ayakkabısını parçalamaya kalktın. Gerçekten

Öyle yaptı. Ve seni nasıl sevmez ki? Sevmek zorunda. Kendine bir bak. Onun kulaklarının arkasını kaşımak için çöktüm, tüm vücudu sevinçle kıpır kıpırdı. "Ama ne olur ne olmaz, üzerine atlayıp salya akıtmamaya çalış, tamam mı?" Ayağa kalktım, ellerimle gömleğimi düzelttim. "Bu benim işim."

Nefes aldım, Livia beyaz eldiven ve klipsli tahta ile gelip yeri denetleyecekmiş gibi bir kez daha etrafı gözden geçirdim.

Evim profesyonel sporcu standartlarına göre küçüktü, ama ihtiyacım olan her şeye sahipti. Modern bir sahil havası vardı ve Hillsborough Nehri'ne akan bir kanalın kenarında gizlenmiş bir konumdaydı. Sessiz, huzurlu ve arenadan sadece on dakika uzaklıktaydı.

Mükemmeldi.

Arka duvarın tamamı tavandan tabana camdı ve ışık zincirleri, bir çift eskimiş Adirondack sandalyesi, paddleboard'um ve sahip olmayı haklı çıkarmak için zar zor kullandığım tekneyle donatılmış bir terasa açılıyordu. İçeride renkler açık ve temizdi — beyaz duvarlar, açık renkli ahşap zeminler, lacivert ve gri vurgular. Birkaç çerçeveli forma, oyun diskleri ve çaylak sezonumdan fotoğraflarla birlikte bir koridoru süslüyordu. Golf sopalarımın bulunduğu çantam köşede duruyordu ve bir vazo kadar dekoratif bir görevi görüyordu.

İç mimar gibi davranmadım. Her şey minimal ve erkeksiydi. Yaşanmış, ama dağınık değildi.

O ana kadar, evim ve başkalarının gözünde nasıl görüldüğü konusunda hiç umursamamıştım.

Livia'nın her an bu duvarların içine gireceğini bilmek beni tedirgin ediyordu. Beni çıplak görmüştü. Kelimenin tam anlamıyla yüzüme oturmuştu. Benim güvensizliğimi, yetersizliklerimi ve onun yardımına ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Ama nedense, bu her şeyden daha savunmasız hissettiriyordu.

Onu evime almak ve gördüklerini beğeneceğini, burayı evi olarak gören adama eğlence dışında başka bir şey hissedeceğini ummak sinir bozucuydu.

Arabası benim garaj yoluna girdiğinde motorunun mırıldanmasını duydum — duymamış olsam bile, Zamboni'nin havlaması onun geldiğini ele verirdi. Onu kafesine koydum ve uslu durursa onu çabucak çıkaracağıma söz verdim

sonra üç kez aralıklı olarak kapıyı çalan sese doğru kapıya yöneldim.

Soğukkanlı davranmaya çalıştım, ama kafamda her şeyi üç kez kontrol ettim.

Şarap sürahisine aktarılmış ve servise hazır mı? Tamam.

Mutfak tezgahımda, acıkırsa diye et, peynir, meyve ve zeytinlerden oluşan bir tabak hazır mı? Tamam.

Buzdolabında elektrolit içecekleri? Tamam.

Göğsümde savaş davulu gibi çarpan kalp? Tamam, tamam, tamam.

Son bir derin nefes alarak, en rahat gülümsememi takındım ve kapıyı açtım.

Livia, ödüllü bir fotoğraf gibi diğer tarafta duruyordu, her şeyi o kadar seksi ve düzenliydi ki, gerçek olması neredeyse imkansız görünüyordu. Bu gece saçları açıktı, düz ve ipeksi, omuzlarına parlak bir perde gibi düşüyor ve kollarının üst kısmını okşuyordu. Kahverengi bir kovboy şapkası kafasına tam oturmuştu, şapkanın siperliği yüzüne mükemmel bir gölge düşürüyor ve girişinin dramatikliğini daha da artırıyordu.

Makyajı yumuşak ama çarpıcıydı — uzun kirpikler keskin gözlerini çerçeveliyordu, cildi altın rengi bir sıcaklıkla parlıyordu ve dudakları, bakışlarımı anında ağızına çeviren nude bir parlaklıkla ışıldıyordu.

Dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrılmasıyla o küçük hatayı fark ettiğini anladım.

Göğsünün hemen altında bağlanan şeffaf siyah bir elbise giymişti, kumaş açılıp altındaki yüksek kesimli leopar desenli şortu ortaya çıkardı ve belinde bir uyarı işareti gibi parıldayan dikkat çekici bir kemer vardı.

Ya da bir davet.

Kalın gümüş takılar bileğinde ve köprücük kemiğinde parıldıyordu ve tüm görünümü, eskitilmiş kahverengi kovboy çizmeleriyle tamamlanıyordu. Sanki ona uzak durmasını söyledikten sonra kapına gelen, rahatsız etmeyen ve nefes kesici, sadece senin pes edip onu içeri alıp almayacağını görmek için gelen bir sorun gibi görünüyordu.

Ve ben kendimi tutamadım.

Kapı çerçevesine yaslanarak, bakışlarımı aşağıya ve tekrar yukarıya doğru gezdirirken alçak sesle ısıklık çaldım.

"Vay canına," dedim, gülümseyerek başımı sallayarak. "Bugünün country gecesi olduğunu bilmiyordum, ama istediğin zaman bana binebilirsin, kovboy kız."

Livia bana tüm zamanların en yavaş göz kırpmasıyla karşılık verdi.

Kararımı değiştirmeden, bir adım daha ileri gittim. "Nefesimi her kesintiye uğrattığın zaman bir kuruş alsaydım, sana bütün rodeo'yu satın alabilirdim, tatlım."

Bu sözle elde ettiğim kırsal aksanımdan oldukça gurur duyuyordum, ama Livia dudaklarını sıkıca kapatıp, elini kalçasına koydu ve bir kaşını kaldırdı.

Peki. Artık ağır silahları çıkarma zamanı.

"Kovboy çizmeleriyle bu kadar iyi görünmek, kanun dışı bir davranış olduğundan eminim," dedim, sanki sadece bir haberciymişim gibi ellerimi kaldırarak. "Ve korkarım ki, bir vatandaş tutuklaması yapmak zorunda kalacağım."

Bu işe yaradı.

Karşı koydu, poker suratını korumaya çalışırken dudaklarını sıkılaştırdı, ama engelleyemeden bir kahkaha kaçtı ve başı bir anlığına eğildi. Bana tekrar baktığında, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Bitti mi?"

Kapı çerçevesinden iterek hafifçe omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, bütün gece devam edebilirim. Ama bence bizim için düşündüğün planlar, herkes için çok daha eğlenceli olur."

Sonra kenara çekildim ve tüm kovboy cazibemi kullanarak ona içeri girmesini işaret ettim.

"İçeri gel, kovboy kız."

O kadın yanımdan geçerken onun kışına bakmamak imkansızdı, ama onu görünce yüksek sesle haykırmak istediğim *yee-haw'*ı dişlerimin arasında sıkıca tuttum.

Büyük deri çantasını içeri girer girmez masanın üzerine koydu ve benim evimi anlamadığım bir bakışla hızlıca süzdü, sonra ben kapıyı kapatır kapatmaz bana döndü.

"Anlaşmamızın ruhuna uygun olarak, siz ücretli bir müşteri olduğunuz için, bu fırsatı değerlendirip size bu sözlerin hepsinin sizi hevesli ve deneyimsiz gösterdiğini öğretmem gerektiğini düşünüyorum."

"Bu azarlama için eğilmeli miyim, yoksa?"

"Diğer kadınlara karşı da böyle mi davranıyorsun, yoksa sadece ben mi bu talihsiz hataları yaşıyorum?"

"Korkarım ki, benim eşsiz cazibem dünyayla paylaşmam gereken bir hediye," dedim, elimi göğsüme bastırarak. "Ama kıskanma, kovboy kız. En iyilerini sana saklıyorum."

"Açıkça." Diye iç geçirdi, ama dudaklarının kenarında yine o gülümseme belirmişti. "Bu kadar uğraşmana gerek yok. Sevimli, temaya uygun bir iltifat yapmana gerek yok. Bir kadının gerçekten istediği şey, senin içgüdüsel, içten tepkini görmektir."

"Demek ki, gerçekten benim üzerine salya akıtmamı istiyor!" Zamboni'nin sabırla serbest bırakılmayı beklediği, kuyruğunu sallayıp dilini dışarı çıkardığı kafese parmaklarımı şıklattım. "Haklıydın dostum. Sana bir bully stick borçluyum."

Livia omzunun üzerinden yavruyu süzdü, sonra bana döndü. "Benim istediğim, ve diğer kadınların çoğunun istediği şey, tek bir bakışın seni çıldırttığını bana göstermen. Beni ne kadar istediğini görmek istiyorum, ama bununla dalga geçmeni istemiyorum. Arzunu, kendini tutuşunu hissetmek istiyorum. Zekice davranmana gerek yok. *Gerçek olmana* ihtiyacımız var."

Sonra bana doğru üç yavaş, kararlı adım attı, botlarının topukları zemine vururken beynimde bir kaşıntı hissettim. Ben çıplak ayakla dururken o botlarını giyiyordu ve şu anda benden bir santim daha uzundu. Başını bana doğru eğdi, dilini dudağının köşesinde oynatarak beni süzdü.

"Tekrar dene," dedi.

Sormadan da bunun bir istek değil, bir talep olduğunu anladım.

Livia yanımdan geçip kapımı açıp kapattı, sonra tekrar kapıyı çaldı.

Zavallı Zamboni aklını kaçırdı, ben de ona bu testi geçince serbest kalacağını söyledim. O sakinleşene kadar bekledim, sonra kapıyı açtım.

Livia tıpkı önceki gibi orada duruyordu ve bu sefer, onun talimatına uymaya, istediğini yapmaya çalıştım. Beynim yetismeye çalışırken gözlerimi onun üzerinde gezdirdim ve bu *derste* aslında piyangoyu kazanmış olabileceğimi düşündüm, çünkü bu, onu tekrar utanmadan süpürmek anlamına geliyordu.

Odaklan.

İçgüdülerini dinle.

Gerçekten hissettiğini söyle.

Gerçek ol.

Boğulma.

Son içsel düşünce çok tanıdık bir düşünceydi, yılan ısırığı gibi acı veren bir düşünceydi. Bana saplanan dişlerinden kaçmak imkansızdı, ama bunu dışarıya yansıtmamak için elimden geleni yaptım.

Kapı çerçevesine yaslandım, bir kolumu başımın üzerine kaldırdım, diğer kolum ise yanımda sarkık duruyordu. O kadar yakındı ki, parfümünün tatlı sıcaklığını koklayabiliyordum — odunsu ve koyu bir koku, ağzımı sulandıran hafif bir narenciye kokusu vardı.

"Lanet olsun, bebeğim," diye mırıldandım, sözcükleri alçak ve kaba bir sesle çıkardım.

Bir an durdum, gözlerim yine onun her santimini taradıktan sonra bakışlarımızı buluşturdum.

"Böyle yürüyerek geldiğinde, kafamdaki tek düşünce, senden nasıl kurtulacağım oluyor."

Nefesinin kesildiğini duyduğumda, gözleri benimkilerle buluşurken dudaklarının bir santim açıldığını gördüğümde, zaferle sırtıtmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Bakışları ağzıma düştüğünde, kazandığımı anladım.

"Daha iyi," diye fısıldadı ve sonra başını daha da yukarı kaldırarak meydan okudu. "Ama tekrar dene. Daha az şiirsel. Daha çok... *erkek gibi*."

Bir nefes kadar yaklaştım, çenemi sıkıp sesimi boğuklaştırdım.

"*Siktir*, Liv," diye mırıldandım, sesim içimdeki kadar sert ve boğuktu. Kafamı salladım, elimi uzattım ve parmağımı şortunun kemer halkasına geçirdim. "Şu haline bak."

Dudaklarını ıslattı. "Güzel."

"Buraya gel. Sana dokunmam lazım."

Bu isteğimi, kemer halkasını hafifçe çekerek vurguladım, onu öne doğru eğip benim alanıma sokacak, dudaklarımın onun dudaklarına hafifçe değecek kadar.

"Çok daha iyi," diye fısıldadı.

Sonra beni itti, ben geriye doğru sendeledim, o ise içeri girip kapıyı arkamızdan kapattı.

O anın heyecanından hâlâ sersemlemiş durumdaydım, gözlerimi defalarca kırıştıtırırken içimden bir kahkaha patladı. Ama Livia artık tamamen içerideydi, bize iki kadeh şarap doldurup Zamboni'ye kafesinden başını sallayarak selam verirken kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

"Onu dışarı çıkar," dedi.

"Emin misin?" diye sordum, kafese doğru ilerlerken tereddüt ederek. "O daha bir yavru, oldukça enerjik. Onu bir eğitim okuluna gönderdim, ama dürüst olmak gerekirse, hiç dinlemiyor."

Livia hiç etkilenmemiş gibiydi, elini tezgaha dayayarak şarabını karıştırıyordu. "Aç şunu."

"Tamam," dedim, içimden bir sonraki beş dakikanın nasıl geçeceğinden oldukça emin olduğum için yüzümü buruşturarak. Kapıyı açtığımda ortaya çıkacak kaosu hayal ediyordum — çığlıklar, zıplamalar ve tırmalamalar, o lanet köpeği bir yatak odasına koymam için bana yapılan talepler, o köpek tezgahın üzerine yarı sürünerek çıkarken.

Zamboni, kilit açılır açılmaz ona doğru koştu.

"Zambo! Hayır! Zambo, patilerini yere koy. *Patilerini yere koy!*" Mutfağa doğru koşarken ona bağırdım.

Ama Livia kıpırdamadı.

Elinde şarabıyla, kalçasını yana doğru çevirmiş, ifadesiz bir yüzle orada duruyordu. Zamboni ona birkaç adım uzaklıkta, saldırmaya hazırlanırken, avucunu kaldırdı.

"Dur."

Bu kelimeyi keskin bir sesle, alçak ve kararlı bir tonda söyledi.

Ve o köpek tam olarak onun dediğini yapmasaydı, lanet olsun.

Köpek kayarak durdu, dilini dışarı sarkıtarak ona baktı.

"Kal," dedi sonra, parmaklarını yumruk haline getirerek. Ve köpek öyle yaptı.

"Bu ne büyücülük..." diye mırıldandım.

"Otur," diye emretti Livia ve Zamboni'nin kışının yere çarptığını kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, buna inanmazdım.

Livia onaylayarak başını salladı, sonra elini hala "*kal*" anlamına gelen yumruk şeklinde tutarak yavaşça köpeğe doğru yürüdü. Sonra elini köpeğin burnuna uzattı, koklamasına izin verdi ve ardından parlak tüylerini iki uzun, nazik, ödüllendirici hareketle okşadı, sonuncusundan sonra boynunun altını kaşıdı.

"Aferin oğlum," dedi. "Serbest."

Bu onu serbest bırakmış gibi görünüyordu ve onu evlat edindiğimden beri *diğer misafirlerime* yaptığı gibi ona atlamak yerine, dönüp oturma odasına koştu, oyuncaklarından birini kapıp köpek yatağına uzandı ve çiğnemeye başladı.

Ona göz kırptım. "Bu da neydi böyle?"

"Eğitimde olduğunu söylemiştin," dedi omuz silkerek. "Onunla evde çalışmıyor musun? Bunlar temel komutlar."

"Bunu hayatında çok fazla köpek beslediğin için mi biliyorsun?"

"Sadece bir tane," dedi kısaca. "Annemin köpeği. Ve inan bana, o pislik, herhangi bir hayvana karşı başından itibaren hakimiyet kurmayı öğrenmem için ihtiyacım olan tek şeydi."

"Ben de dahil," dedim göz kırparak.

Bu bana zor kazanılmış bir gülümseme kazandırdı ve ben de onun yanındaki adaya kayarak, benim için doldurduğu bardağı alıp onun bardağına doğru eğdim.

"Sana, kovboy kız."

"Bana öyle deme," dedi, bardağını benimkine tokuşturup içti.

"Eğer şapka sana yakışıyorsa," dedim, kıyafetini işaret ederek.

"Maven'la Curtis Hixon Park'ta bir festivaldeydim," diye açıkladı.

"Ah, demek beni görmeden önce sana bakma şansı bulan diğer zavallı ahmakları kıskanmam gereken kişi *benim*."

Dudaklarının köşeleri yine yukarı kalktı, ama bardağından bir yudum alırken hızla düştü, gözleri benim evimi tarıyordu.

Kapımın diğer tarafında dururken onu etkilemek için söylediğim her sözü içtenlikle söylemişim — bu gece kesinlikle muhteşem görünüyordu. Ama aynı zamanda... farklı da görünüyordu. Yorgun. Bitkin. Stresli.

Sanki aklında bir şey varmış gibi. "İyi misin?"

Daha iyi düşünebilmeden sordum ve Livia gözlerini kırpıştırarak bana deliymişim gibi baktı. "Tabii ki iyiyim. Neden sordun?"

"Sadece... Bilemiyorum. Kendin gibi görünmüyorsun." "Kıyafetim yüzünden mi?"

"Gözlerin yüzünden."

Bu yorumla başını biraz geriye attı, ağzını kapattı ve o sıcak kahverengi gözleri benimkileri aradı. İçimden yüzümü buruşturdum, o ise tekrar etti: "Gözlerim mi?"

Eh, artık kabul etsem iyi olur.

Başımı salladım. "Genelde vahşi ve şehvetli, orman kedisi gibi." O da buna alaycı bir kahkaha attı.

"Ciddiyim," dedim, ama ben de biraz güldüm. "Aptalca geldiğini biliyorum, ama doğru. Gözlerinin kenarındaki o küçük siyah çizgiyi yaptığında, bilmiyormuş gibi davranma." Parmaklarımı ona doğru salladım. "Ama şu anda, gözlerin... uzak görünüyor. Soğuk." Yutkundum, burada bırakmalı mıyım diye düşündüm, ama eklemekten kendimi alamadım, "Sanki bir şeyi gizlemek için o makyajı yapmışsın gibi."

Livia en ufak bir duygu belirtisi bile göstermedi, ama cevap vermeden önce uzun bir süre durakladı. "Bu değerlendirmede çok emin görünüyorsun."

Omuz silktim. "Yıllardır arkadaşız. Dikkat ediyorum."

Livia şarabını yudumlarken mırıldandı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Yani, her şey yolunda mı?"

Ağzını açtı, tekrar kapattı, içini çekti ve kadehini masaya koydu. "Hayır. Ama senin bunu anlayabilmen beni biraz korkutuyor."

"Ne oluyor?"

"Sana kısaltılmış versiyonunu anlatırsam, işimize bakabilmemiz için soru sormayacağına söz verir misin?"

Bir kez olsun, onun teklifine pek sıcak bakmadım, ama kabul ettiğimi belirten bir işaret yaptım.

Livia içini çekti. "Liseyi bitirir bitirmez, on sekiz yaşındayken ailem beni evden kovdu. O zamandan beri onları görmedim. Onlarla olan tek bağım, küçük kız kardeşim." Bir an durdu, tırnaklarına bakarak hüzünlü bir gülümsemeyle. "Onların gurur ve neşe kaynağı." Sonra gözleri benimkilere baktı. "Ve şimdi onun evleneceğini ve düğüne gelmemi istediğini öğrendim."

Soru sormamayı kabul ettiğim için kendime çok kızgındım, çünkü yüzlerce soru boğazımda düğümlemişti ve dışarı çıkmak için can atıyordu.

*Neden onu evlatlıktan
kestiler? Bu ne anlama
geliyordu?*

Neden kız kardeşi onların gurur ve neşe kaynağıymış gibi konuştu, sanki o değilmiş gibi?

*Aralarında ne olmuştu? Kız kardeşi ile
hala yakın mıydı?*

Düğün neden üzücü bir haberdirdi?

Kız kardeşi görmek istemediği için mi, yoksa anne babasını görmek istemediği için mi?

Yoksa kız kardeşi onu davet etmesine rağmen kendini hoş karşılanmadığını hissettiği için mi?

Hikayenin tamamını ve tüm dinamiklerini öğrenmeyi çok istiyordum, Livia'nın nazikçe kaldırdığı köşeyi geri çekip onu daha iyi görebilmek için can atıyordum.

Bu kadın hakkında *her şeyi* bilmek istedim.

Ama beni içeri aldığı kadar çabuk, gardını tekrar yerine koydu.

Omuz silkerek şarabını içti. "Şimdi başlayalım."

Livia elini bileğime doladı ve beni oturma odasına doğru sürükledi. Şarabımdan bir yudum daha alıp bardağı masaya koyduktan sonra, onun peşinden sendeleyerek gittim.

Kanepeye vardığımızda ellerini göğsüme bastırdı ve beni bir *hışırıltıyla* minderlerin üzerine itti.

"Benim, davet ettiğin ve şimdi sevişmek istediğin bir kız olduğumu hayal et

"

"Güven bana," diye fısıldadım, gözlerim onun üzerinde dolaşıyordu. "Taklit yapmana gerek yok."

CHAPTER 8

İşe koyul Livia

Kalbim hızla atıyordu, dizginleri tekrar ele alıp Carter'ı Kanepesine ittim. Kontrolümü kaybettiğim sadece bir andı, ama bu beni sarsmaya yetti.

Bu adam, evine girdiğimden birkaç dakika sonra benim bir sorunum olduğunu nasıl anlayabildi?

Maven'in benim ruh halimi anlaması zordu. Genellikle maskemin arkasındaki gerçek beni anlaması en az bir saat sürerdi.

Ama Carter bunu hemen fark etmişti.

Daha da şaşırtıcı olanı, ona neyin yanlış olduğunu ben söylemişim.

O sorduğunda hiçbir şey söylemeyebilirdim. Ona deli olduğunu, hayal gördüğünü ve benim hakkımda sandığı kadar hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirdim.

Ama beni bu kadar net ve hızlı bir şekilde görmüş olması beni tamamen şaşırtmıştı.

Gözlerin yüzünden.

Kız kardeşimin telefonunun son birkaç gündür beni nasıl rahatsız ettiğini düşünürsek, gözlerimin beni ele vermesi beni şaşırtmamalıydı. Onu yıllardır görmemiştim, çünkü her zaman bir bahanem vardı — *işler çok yoğun, yeterince tatil günüm yok, sen ziyarete geldiğinde şehir dışındayım, Noel'e gelemeyeceğimi biliyorsun.*

Gerçek şu ki, kız kardeşimle birlikte olmak çok acı vericiydi ve bu yüzden onu her ne pahasına olursa olsun kaçınıyordum. Ara sıra mesajlaşıyor ve telefonda konuşuyorduk, ama bu etkileşimler bile genellikle beni bir tür sarmalın içine sürüklüyordu.

Şimdi, küçük kız kardeşim evleniyordu.

Ve onun davetiyesine ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

Bu, onun hayatının en önemli günlerinden biri olacaktı, benim de her zaman bir parçası olacağımı hayal ettiğim bir gün. Onun yanında olmak istedim. Onun birleşmesini kutlamak istedim.

Ama Long Island'a geri dönme, hatta ailemle aynı *eyalette* yaşama düşüncesini midem kaldırmıyordu.

Bunu düşünmek istemiyordum, özellikle de şu anda.

Dışarıdan bakanlara normal görünecek bir nefes aldım, ama benim için kendimi sakinleştirmek ve önümdeki işe odaklanmak için yapabileceğim tek şey buydu.

"Kapına geldiğinde *ne* söylememen gerektiğini konuştuğumuza göre," dedim Carter'a, ayağa kalkıp kanepede oturan ona bakarak üstünlüğümü ortaya koydum. "İçeri girdiğinde ne yapacağımızı konuşalım."

Sonra yanına oturdum, bacaklarımı çaprazladım, botumun topuğu onun bacağına kaydı. Bana karşı verdiği küçük titremeyle tepki vermesi, zihnimi berraklaştırdı.

"Şarap, müzik ve ışıklar harika bir başlangıç," dedim. "Ama bundan sonrası beden diliyle ilgili. Kendini kaptırıp durma. Rahatla. Ona da rahatlayabileceğini hissettir."

O ipucunu anlayana kadar bekledim, kanepeye yaslanıp bir kolumu kanepenin arkasına attım, böylece kolu bana da dolandı. Biraz daha yaklaştı, ağırlığını kaydırarak bana doğru eğildi. Sonra bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine attı.

"Güzel," dedim. Kontrolü yeniden ele geçirdiğim için omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissettim. "Şimdi bana dokun."

"Zevkle," diye mırıldandı ve elini giydiğim şeffaf elbisenin bağcığına uzattı. El, göğüslerimin arasında duruyordu ama o çekmeden önce elini itip uzaklaştırdım.

"Yavaş ol, Rook." Sırıttım ve bir anda ben öğretmen, o öğrenci oldum ve aile dramam yok oldu — en azından o an için. "Saçıma, boynuma dokun. Üstümün askılarıyla oyna. Parmak eklemlerini kolumda gezdir. Ve artık dayanamayacak hale geldiğinde, sana eğilip seninle olduğumu gösteren tüm işaretleri verdiğimde..." Omuz silktim. "Öp beni."

Bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" diye sordum. "Sana *öpüşmeyi* öğretmem gerektiğini söyleme. Haydi ama, çaylak."

"Hayır, hayır," dedi aceleyle, başını sallayarak. "Ben sadece... Senin beni öpmeme izin vereceğini beklemiyordum."

"Bu sadece eğitim amaçlı," dedim sertçe. "Bunu, istediğin zaman beni öpebileceğin bir davet olarak görme."

"Sen ne verirsen kabul ederim, annecik."

Yine, bu sözleriyle istemeden gülmesine neden oldu ve ben de bunu bir hırıltıya dönüştürdüm ve bir köpek gibi burnuna hafifçe vurdum.

"Odaklan," dedim. "Yoksa hemen o kapıdan çıkıp giderim."

"Tamam, tamam." Carter teslim olarak ellerini havaya kaldırdı ve sonra rahat, kendini beğenmiş, gevşek duruşuna geri döndü. Bana tembel bir sırıtışla baktı ve kanepenin, dolayısıyla benim etrafıma doladığı eli, boynumu nazikçe ovmaya başladı.

Sinirleri giysisi gibi üstündeydi, kaşları bir sonraki hamlesini çok düşünüyormuş gibi biraz çatılmıştı. Bir sonraki nefesini almadan önce yüzünü buruşturdu, uzun bir nefes alıp verirken gözleri kapandı.

Gözlerini tekrar açtığında, sakın bir ifade vardı.

Bir an sessiz kaldı, gözleri bana dokunduğu yeri izledi, sonra sanki Appalachian Ormanı'nda bir patika gibi vücudumun geri kalanını keşfetmeye başladı. Dokunuşu daha yumuşak hale geldi, parmak uçları yumuşak daireler çizerek kollarımda tüylerimi diken diken etti.

"Bunu sevdim," diye mırıldandı, parmak uçları elbisenin ince askısının altına kaydı. Kumaşın altında yavaşça gezdirdi, imalı bir şekilde onunla oynadı. Sonra eli aşağıya doğru kaydı, parmak eklemleri kolumu, göğüs kafesimi ve yanımı okşadı, sonra kemerimin çizgisini takip ederek kalçalarımın tam ortasında duran tokaya ulaştı. "Bunu *gerçekten* sevdim."

Elini kemerin altına kaydırıp ve sözleriyle birlikte kemeri çekti. Ve beyaz sıcaklıkta bir elektrik akımı bacaklarımın arasında dolaştı.

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim, bunun ne kadar iyi işe yaradığına eğlendim. "Öyle mi?" diye alay ettim, hala onun yönlendirmesine izin vererek.

O başını salladı, eli tekrar yukarı çıkıp boynuma dolandı. Arkamdaki saçlarımla oynadı, bu hissi yüzünden gözlerimi kapatıp içimden bir iç çekiş geldi.

"Çok güzelsin."

Neredeyse kusacaktım, gözlerimi açıp etkilenmemiş bir bakışla ona bakmak için.

O güldü. "Vay canına. Sanki sana siğillerin olduğunu söylemişim gibi." "Bu laf çok bayat," dedim. "Tekrar dene."

Kaşlarını çattı. "Ama sen güzelsin."

Neden o sözleri söylediğinde sanki üzerime bir kova hamamböceği dökülmüş gibi hissettim?

Belki de bu sözler, hayatımın en korkunç gecesini, benden yaşça büyük, güvendiğim bir adamın beni tamamen mahvetmeden önce aynı iki kelimeyi söylediği anı hatırlattığı içindir.

"Sen güzelsin."

Sakin görünüşümün altında panik vardı, ama yüzümde hala tiksinti ifadesi vardı galiba, çünkü Carter kahkahayı bastı ve başını salladı. "Tamam, tamam, güzellik hakkında yorum yapmayacağım. Hmm..."

Omuzlarını salladı, konsantre olmak için kaşlarını çatarak daha dik oturdu. Bu hareketin beni şimdiki ana geri getirmesine izin verdim, geçmişin kapısını kapattım ve onu ait olduğu yerde bıraktım.

Carter saçlarımla oynamaya devam etti, fazla oynamamaya dikkat ederek, bana o hissi verecek kadar oynadı. Sonra bana doğru eğildi, şapkamı çıkardı ve şapkanın kenarını kolumdan aşağı doğru kaydırıktan sonra arkama koydu. Diğer eliyle çenemi kavradı ve başımı kendisine doğru eğdi.

"Sen gerçekten olağanüstü birisin Liv. Bunu biliyor musun?"

Parmaklarını boynumun arkasına kaydırды, başparmakları çenemi çerçeveledi, beni kendine doğru çekerek güçlü bir şekilde tuttu.

"O kapıdan girdiğinden beri, tek düşünebildiğim şey sana dokunmak... seni *tatmak*." Burun delikleri genişledi, gözleri dudaklarımdaydı. Kendini tutmak işkenceymiş gibi başını salladı. "Lütfen beni daha fazla bekletme."

Bu işe yaradı.

Zihnim yeniden berraklaştı, panik hissi yerini bacaklarımla arasında başka bir sarsıntıya bıraktı, dudaklarım o sözlere, onların gücünden üzerime çöken sıcaklığa doğru eğilirken yeniden aralandı.

Ve sanki ona izin vermişim gibi, Carter işaretleri okudu — ve beni öptü.

Dudaklarımız ilk kez birbirine değdiğinde, sadece bir saniye için tereddüt etti, bir anlık güvensizlik yaşadı. Onu azarlamak için neredeyse geri çekilmiştim, ama sanki bunu hissetmiş gibi, boynumu daha sıkı kavradı ve öpücüğü derinleştirdi.

Ondan sonra, sanki beni etkilemek için elinden gelen her şeyi yapıyormuş gibiydi.

Dudakları sıcak ve sertti, derin bir nefes alırken arayış içindeydi. Sanki beni öpmek, ona hayatta ihtiyaç duyacağı tüm zevki vermek için yeterliymiş gibi nefes alıyordu. Beni kendine doğru çekip, dudaklarımızı mükemmel bir şekilde birleştirebilmek için başımı hafifçe eğdiğinde, büyük elleriyle çenemi ve boynumu kavrayışını çok sevdim.

Ağzını açtı, ben de onu takip ettim, dilini içeri kaydırıp benimkine değdiğinde ikimiz de inledik.

"Siktir," diye inledi ve sonra beni kucağına çekti.

Bir eli aramıza kaydı ve kemer tokamı o kadar sert çekti ki beni havaya kaldırdı, ben de onun işaretini takip ederek bir bacağımı yukarı kaldırıp onun üzerine atladım, sanki bir eyer gibi. Sonra beni sardı, kocaman kollarıyla beni tamamen kavradı ve daha sert, daha derin, daha özlem dolu bir şekilde öptü.

Ve ben neredeyse kendimi kaybettim.

Elleri aşağı kayarak kalçamı kavrayıp sıkıldığında, bunun bir ders olduğunu neredeyse unutuyordum.

Ellerini şortumun arka ceplerine sokup kalçalarını benimkilere doğru kaldırdığında, ona karşı sallanma isteğine neredeyse yenik düşecektim.

Alt dudağımı dişleriyle ısırıp beni bir başka ateşli, iz bırakan öpücüğe boğmadan önce, zorlukla bastırdığım iniltiyi neredeyse dışarı çıkardım.

Carter Fabri.

Lanet olası iyi bir öpüşen.

Kim tahmin edebilirdi ki?

"Oho, demek ki onun da gizli bir numarası varmış," diye alay ettim ve tırnaklarımı göğsüne bastırarak öpücükten çekildim. Uyuşturulmuş gibi gözlerini açtığında, ağır göz kapakları ve şişmiş dudaklarıyla gülümsedim. "O kadar da kötü değildi, çaylak."

"Bana beş dakika daha ver, A artı alabilirim."

Bu sözleri fısıldadıktan sonra boynumdan tutup beni tekrar kendine çekti, kalçalarını bana doğru sallarken dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

"Seni tekrar öpebileceğini mi söyledim?" diye sordum, hala alaycı bir şekilde, ama sesimde daha keskin bir tonla, onun alt dudağını sertçe ısırarak.

Carter yüzünü buruşturup inledi, ama bu acının onu durdurmak yerine daha da tahrik ettiğini biliyordum. Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı, sanki aramızdaki tüm gıysileri delip geçip beni sikmek istermiş gibi beni yerinde tuttu.

"Bir sonraki ders," dedim dudaklarına karşı, onu öpüşmeye benzeyen küçük dokunuşlarla alay ederek. "Bu şortu üzerimden çıkar. Yavaşça. Her şeyi anlamlı kıl. Beni senin için ıslat."

"Siktir," diye homurdandı.

"Sonra ağzını ve o büyük ellerini kullanarak beni boşalt."

Carter beni sırt üstü çevirmeden önce kelimeleri zar zor çıkardım.

Gülümsemeden edemedim ve dişlerimi dudağıma sürterek, onun bir bacağını omzuna kaldırmasını izledim. Bir botumu çıkarırken baldırımı öptü, sonra diğer bacağıma geçti.

"Yavaş," diye hatırlattım ona ve hızını düşürürken cildime nefesini hissettim.

Elleri yukarı doğru ilerlerken ağzı benim üzerimde kaldı. Dizimin hemen altına uzun, kalıcı bir öpücük kondurdu, sonra parmaklarını kemer tokamın üzerine geçirip açtı. Sonra başparmağıyla kemerimi açtı, şortumun düğmesini çözdü ve fermuarımı indirdi.

Bu sırada ağzı da çalışmaya devam ediyordu. Ellerini şortumun bel kısmına takıp aşağı çekmeye başlarken, dilini ve dudaklarını uyluklarımın üzerinde gezdirdi. Sadece şortumu çıkarmak için öpücüklerini kesip, daha rahat hareket edebilmek için topuklarının üzerine oturdu.

"Ne yapmam gerektiğini söyle," diye yönlendirdim. "Bir kadın senin kontrolü ele almanı ister."

"Senin istediğin bu değil," diye karşılık verdi, yaramaz bir gülümsemeyle.

"Şey, ben hakkında konuşmuyoruz. Şimdi, bana ne yapmam gerektiğini söyle." Carter dudağını yaladı ve parmaklarını şortunun lastiğine doladı.

"Kıçını kaldır, bebeğim. Bunları çıkarayım."

O istediği gibi kalçalarını kaldırarak sııttım. Onun yönlendirmesiyle, şortum ve altında giydiğim siyah pamuklu tangam çıkarılana kadar çalıştım. Carter ikisini de arkasına attı ve tekrar üzerime çıktı.

Ben de içimden bir iç çekip gözlerimi kapattım ve onu bir am yalama makinesine dönüştürmeye odaklandım.

"İlk dersimizde ne kadar iyi dinlediğini göster bana," dedim ona. "Ne öğrendiğini göster bana."

Carter'ın yüzündeki kararlılığı görebilmek için bir gözümü açtım. Bu beni daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlandırdı, bu adama bana nasıl dokunacağını öğretmenin beni neden bu kadar tahrik ettiğini merak etmeye yetecek kadar. Fazla düşünmeden tırnaklarımı saçlarına geçirdim ve onu istediğim yere yönlendirdim.

Tıpkı istediğim gibi, ilk dersimizde dikkatini verdiğini bana kanıtladı. Acele etmedi, ıslak ve özlem dolu öpücükleriyle uyluklarımı taparcasına öptü ve beni kıvrandıracak kadar oynadı. Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, ağzımın içinden klitorisime kadar uzun bir dil darbesiyle beni ödüllendirdi.

"Mmm," diye inledi ve ben sırtımı kavisledim, vücudum benim iznim olmadan onun beni ne kadar çok istediğine tepki verdi.

Carter her iki uyluklarımı da bastırdı, sanki istediği her şeyi yapmak için beni yeterince genişletemiyormuş gibi. Beni tekrar yaladı, bu sefer daha yavaş, sonra hızlıca arka arkaya iki hızlı yalama ile klitorisimi canlandırdı.

"Konuş benimle," dedim, nefes nefese dudaklarımdan sızan nefesle dudaklarımı yaladım. "Sert konuş."

Carter, açıklığının etrafını ve klitorisimi yaladı, bacaklarımın titremesine neden olacak kadar doğru bir basınçla dilinin ucunu klitorisimin üzerinde gezdirdi. Klitorisimi ağzıyla kapattığında, onu ıslak bir şekilde öpüp dilini sekiz şeklinde döndürdüğünde, inleyerek onun dokunuşuna karşılık vermek için kendimi ona doğru ittim.

Bana karşı gülümsedi, kollarını her iki uyluğumun altına dolayarak beni sabit tuttu. "Şu haline bak, pis kız," diye mırıldandı, klitorisimin etrafında dilini döndürdükten sonra tekrar uyluğumun içini okşadı. "Böyle benim için kıvranırken çok güzelsin."

"Evet," dedim, dudaklarımı birbirine bastırarak. "Güzel. Şimdi, işine bak."

Carter, ağzını istediğim yere sürüklemeyen önce tekrar uyluğuma gülümsedi.

Ve bu derste ellerini kullanabildiği için çok mutluydum.

Parmak uçlarının uyluklarıma gömülmesini, avucunun karnımın uzunluğunu kaplamasını, bir elini yukarı kaydırıp şeffaf elbisemin altındaki braletteyi sertçe itmesini çok sevdim. Meme ucumla oynamasını, diğer elinin altıma kaymasını, parmak uçlarının oradaki ıslaklıkta dans etmesini çok sevdim.

"Tanrım, bu amcığsı sikmek için sabırsızlanıyorum," diye nefes nefese söyledi Carter, kaygan parmağıyla deliğimin etrafını daireler çizerek. "Senin benim için gerildiğini hissetmek için sabırsızlanıyorum, seni genişçe açarken her santimini kucakladığını hissetmek için sabırsızlanıyorum."

İçimden çıkan iniltiyi sahte bile yapmadım, ama yine kendimi kaybettiğimi çabucak fark ettim.

Dizginleri tut, içimden bir ses beni uyardı.

"İşte böyle," diye onu cesaretlendirdim. "Aynen böyle."

Carter, benim övgülerim onu cesaretlendirince, klitorisimi kararlılıkla emdi. Ve parmağını içime soktuğunda, kalçalarımı sallayarak onu ödüllendirdim, ellerimle saçlarını kavrayıp kendime doğru çektim.

Ta ki o parmağını içime sokup çıkarmaya başlayana kadar.

Biraz güldüm ve onun saldırısını yavaşlatmak için aşağı uzandım.

"Çok iyi dinliyorsun," diye fısıldadım, orgazmım sinir uçlarımda oynamaya başladığında göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Şimdi, geçen sefer ağzınla yaptığını aynen yap ve elini kullan. Ama nazik ol.

Parmağını içimde kıvrır. Beni titretmeye başlayan noktayı bulana kadar hareket ettir. Sonra vücut dilimi oku, beni orgazma ulaştıracak kombinasyonu bul."

Carter anladığını belirtmek için mırıldandı ve ben bileğini bıraktığımda, parmağını içimde tekrar hareket ettirmeye başladı.

Bu sefer, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Parmağını yavaşça kıvırdı, beni inlememe neden olan hassas bölgeyi bulana kadar kancaladı. Bulduğunda, ilk parmağına bir parmak daha ekledi ve klitorisimi emip parmaklarını bir hırsız gibi hareket ettirirken, onun tüm konsantrasyonunu hissettim. Sanki ben, onun açması gereken bir kasanın şifresiydim.

"Evet," diye nefes aldım, kalçalarımı sallayarak, ellerimle saçlarını kavrayarak. "*Siktir*, evet, evet, tam orası. Durma."

Carter hızını ikiye katladı, parmaklarını daha hızlı hareket ettirerek klitorisimin üzerinde dilini dolaştırdı, sonra dudaklarını klitorisimin üzerine kapatıp ihtiyacım olan mükemmel küçük titreşimleri emdi.

Diğer eli de aynı ritimle meme ucumu çimdiklemeye başladığında, bu tam da doktorun önerdiği şeydi.

Bir çığlık atarak boşaldım, bacaklarım titriyordu, göğüs kafesim daralıyordu, vücudumdaki her kas gerginleşmişti. Dalga dalga zevk beni sardı ve Carter, ben tamamen bitene kadar, klitorisime gösterdiği bu kadar ilgiden dolayı koluna dokunup yüzümü buruşturana kadar durmadı.

Carter yavaşça pes etti ve parmaklarını içimde yavaşlatırken vulvama yumuşak öpücükler kondurdu. Parmaklarını tamamen çıkardığında, tekrar titredim ve düşük sesle bir dizi küfürle sözler sarf ettim. Bu onu gülümsetirken, o da uyluğumu öptü ve topuklarının üzerine oturdu.

"Tanrım, bu çok seksi idi," dedi, başparmağıyla sırtan dudaklarının kenarlarını silerek. "Ve eller de işin içine girince çok daha eğlenceli oluyor."

"Bunu sadece göğüslerimi okşadığın için söylüyorsun." "Oh, gerçekleri inkar etmiyorum."

Gülerek, az önce beni sarsan orgazmın lezzetli enerjisiyle vücudum titrerken kollarımı başımın üzerine uzattım.

"Çok güzeldi," dedim. "Beni dinlemene bayıldım." "Benim iyi bir çocuk olduğumu mu söylüyorsun?"

"Öyleyim," dedim, avuç içlerimle kendimi destekleyerek. "Şimdi, çantama uzan ve ödülünü çıkar."

Carter, sanki ona Stanley Kupası'nın anahtarının çantamda olduğunu söylemişim gibi kanepeden atladı ve Zamboni köpek yatağında baygın yatarken irkildiğinde ben de biraz güldüm. Ama kafasını sadece bir an kaldırdı, Carter ve benim yaptığımız şeyin onun için çok sıkıcı olduğuna karar verdi ve sonra tekrar uzandı.

Carter çantamı karıştırırken yüzümde sürekli bir sırıtiş vardı. O bana sırtını dönmüşken, ben tamamen oturup yavaşça elbise ve sütyenimi çıkardım.

O dönene kadar, tamamen çıplak kalmıştım.

O ise şok olmuş, biraz korkmuş bir ifadeyle ödülünü elinde tutuyordu.

Gülümsemem daha da genişledi.

Çünkü elinde bir Fleshlight tutuyordu.

Koyu silikon dudaklarından, kesilmiş kıllarımın en ufak izine kadar bana benzeyecek şekilde modellenmişti. İnanılmaz derecede gerçekçiydi, içinde saklı sıkı, nervürlü bir tünel vardı ve bunun ona yıldızları gördüreceğini biliyordum.

O, önce ona, sonra bana, sonra tekrar ona baktı, sanki diz çöküp bana teşekkür etmeli mi yoksa odadan çılgılık atarak kaçmalı mı emin olamıyormuş gibi.

Gülümseyerek yanımdaki kaneppe yastığını okşadım. "Bana getir. Gerçek şeyi kazanmadan önce *bunu* nasıl kullanacağını öğreneceksin."

CHAPTER 9

Buna Edging Denir, Rook

Carter

Livia'nın beni kanepemde bacaklarımı açıp ve kırım çıplak bir şekilde kanepeme oturmam 60 saniye sürdü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o eline yavaşça kayganlaştırıcı damlatırken, kohl ile çizilmiş gözleri heyecanla parıldarken, ben granit gibi sertleşmişim. O da çıplaktı — ve vücudunun hatları ve kıvrımları, evimin loş ışığında, onu hareket eden bir sanat eseri gibi gösteren bir şekilde birbiriyle uyum içindeydi. Onu açgözlülükle inceledim, gözlerimi dolgun dudaklarında, boynunun eğiminde, göğüslerinin ince kıvrımlarında, göğüs kafesinden göbek deliğinin üstüne kadar uzanan ince kaslarında gezdirdim. Gözlerim daha aşağıya, mükemmel amına kayarken boğazımdan bir mırıldanma çıktı, zihnim onun duvarlarının parmaklarımı sıkıldığını hissettiğim anı, onu boşalttığımda inlemelerini duyduğum anı ile doluydu.

"Birisi heyecanlanmış," diye alay etti Livia, ellerini birbirine sürterek avuç içlerini kayganlaştırıcıyla kapladı.

"O tatlı amını kucağıma oturtacak olsan daha heyecanlı olurum."

"Mmm, güzel söz," dedi, dudakları kıvrılırken. "Ama dediğim gibi... bu ayrıcalığı hak etmelisin, tıpkı beni tatma hakkını hak ettiğin gibi."

"Ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım."

"Göreceğiz." Bu sözlerle gülümsemesi daha da genişledi ve sonra kanepenin kenarından kayarak bacaklarımın arasına diz çöktü.

"Siktir, Liv..." Sesim alçak ve boğuktu, bu manzara beni neredeyse mahvediyordu. Onun bu şekilde bana dokunduğunu düşünmek bile sikimi zıplatıyordu.

"Bu gece, ilk dersimizde eksik olan kontrolü sana kazandıracağız," dedi, ellerini birbirine sürterek öğretmen moduna geçti. Sonra öne uzandı, bir eliyle sikimi kavrarken, diğer eliyle taşaklarımı avuçladı.

O bunu yaptığında yıldızları, gezegenleri ve tüm lanet olası evreni gördüm.

"*Siktir*," diye tekrar küfrettim ve başımı geriye attım.

Livia, başımı geriye doğru savuracak kadar sertçe sıktı. yukarı.

Acının sınırındaydı ve o kavrayışını gevşetip elini yukarı kaydırarak ucumu okşadıktan sonra tekrar aşağı kaydırды. Diğer eliyle testislerimi nazikçe okşadı ve bu hareketi tekrarladığında, boşalmama saniyeler kaldığını anladım.

O da bunu anlamış olmalıydı, çünkü ellerini hemen çekti.

"Üzgünüm," diye homurdandım, gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallarken burnumun köprüsünü sıktım. "Sadece... bu çok iyi geliyor."

"Üzülmene gerek yok," dedi, parmak uçlarını dizlerime koyarak. Ben ona bakana kadar nazikçe sıktı. "Dersin amacı da bu. Açıkçası, beni bu kadar çok istemen, sadece sana dokunmamın seni bu kadar etkilemesi beni çok tahrik ediyor. Ama..." diye devam etti, başını eğerek. "Bir kadını sikmek için iki saniye kala boşalırsan, o kadın tatminsiz kalacak ve muhtemelen bir daha kapına adımını atmayacak."

Başımı salladım. "Biliyorum, biliyorum. Ben tam bir pislik..." "Cümleyi tamamlama."

Sözleri daha tehditkar bir şekilde çıktı, ifadesi ciddiydi. Dizlerinin üzerine çökerek parmaklarını çeneme batırdı, çenemi tutup bana bakmamı sağladı.

"Seni cezalandırabilecek ya da ödüllendirebilecek tek kişi benim, anladın mı?"

Yutkundum. "Evet."

"Güzel." Beni iğrenç bulmuş gibi çenemi bıraktı ve nedense bu, sikimin tekrar atlamasına neden oldu.

Neden bunu bu kadar sevdiğimi, neden bana verdiği aşağılama işaretlerine anında tepki verdiğimi bilmiyordum, ama o dizlerinin üzerine çöktüğünde bunu sorgulamamayı tercih ettim...

Ve getirdiği oyuncağı uzattı.

Fleshlight, narin ellerinde büyük duruyordu ve gülümseyerek onu bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi.

Gözleri, hala yüzünde o kötücül gülümsemeyle benimkilerle buluştu. "Hazır mısın?"

"Umarım öyledir."

Dudaklarından sıcak bir kahkaha çıktı, sonra oyuncağı penisimin ucuna hizaladı, bir düğmeye basarak oyuncağın hafifçe uğuldamaya başlamasını sağladı ve yavaşça aşağı kaydırды.

Penisimi saran ilk hissi hissettiğimde inledim. Livia yavaşça çalıştı, sadece ucumu kapladıktan sonra çıkardı ve sonra bir santim daha aşağı indirdi. Beni tamamen kaplayana kadar, nervürlü oyuncak penisimi hiç deneyimlemediğim bir şekilde sararak emene kadar bu hızı korudu.

Acemi bir oyuncu olarak Zina'nın kıcını siktüğimde, takım arkadaşlarımdan bulunduğu bir odadaydık ve sadece altı saniye dayanabilmişim. Boşalmadan önce onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu düşünmeye bile vaktim olmamıştı — o da bu durumu hemen alay konusu yaptı, bu da benim özgüvenimi hiç de artırmadı.

Ama bu...

Oyuncak bana eldiven gibi sarıldı, ritmik titreşimler beni kışkırtıp baştan çıkarırken, nervürler kendimi tutma yeteneğimi sınavı. Livia onu yavaşça üzerimden kaydırıp tekrar aşağı indirdiğinde inledim.

Ve beni bitiren şeyin *onun* görüntüsü olduğunu biliyordum — dizlerinin üzerinde dengede duruşu, dudakları aralık, gözleri benim sikimdeyken oyuncağı kullanarak beni sikmesi.

"Bu özel bir tür Fleshlight," dedi, yavaşça içimden çıkarıp tekrar aşağı indirdi. "Bu bir dayanıklılık eğitimi stroker."

Söylediği lanet kelimelere zar zor odaklanabiliyordum. Livia'yı izlerken, sikimin

oyuncağın içinde kaybolup tekrar ortaya çıkmasını izlerken orgazmım doruğa ulaşıyordu.

"İşte sana görevin. Boşalmak üzere olduğunu hissettiğinde bana söyleyeceksin."

"Şimdi," diye homurdandım.

Livia'nın gözleri büyüdü ve sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra oyuncacı benden çıkardı.

Duygu kaybından inledim, vücudum şiddetli bir titremeyele protesto etti. Sanki endüstriyel bir dondurucunun kapısını açmışım gibi üzerime soğuk bir dalga geldi ve acıdan yüzümü buruşturdum.

"Mmm, yaramaz çocuk," diye alay etti Livia, ama eliyle penisimi yavaşça okşayarak hala kalan acıyı dindirdi. "Sana söylediğim gibi her gün elini sikiyor muydun?"

"Birden fazla kez."

"Kontrolünü kaybetmene neden olan şeyi söyle bana." Güldüm. Kendimi tutamadım.

Ciddi miydi?

Elimi ona doğru salladım, kaşlarımı kaldırarak. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sözler, Rook," diye mırıldandı ve dudaklarının kıvrılma şeklinden, benim söylemediğim şeyi zaten anladığını, ama bunu duymaktan zevk aldığını anladım.

"Sen çok seksisin, Liv," dedim boğuk bir sesle, dudaklarımı ıslatıp başımı sallayarak. "Vücudun, zihnin, kısacası... seninle ilgili her şey. Ve sen benim için dizlerinin üzerine çökmüş, bir oyuncakla beni sikiyorsun. Nasıl kendimi tutayım?"

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve elini tekrar yağladıktan sonra üzerime sürdü. Bu sefer iyi mi yoksa acı mı hissettiğimi bilmiyordum, penisim hassas ama aynı zamanda ağrıyordu.

"Sabır ve pratikle," diye cevapladı basitçe. "Şimdi, tekrar yapacağız ve senin de aynısını yapmanı istiyorum. Boşalmak üzere olduğunu hissettiğinde bana söyle."

"Neden bu derste başarısız olacağımı hissediyorum?"

"Başarı ya da başarısızlık yok. Sadece öğrenme süreci, tamam mı?" Benim tereddütümü fark edince yumuşak bir tavır takındı. "Dinle, derin bir nefes al..." Ben nefesimi alana kadar bekledi, sonra devam etti. "Herhangi bir şey *yapmak* için hissettiğin baskıyı bırak, tamam mı? Şu anda

Şu anda senden, boşalacağın zaman bana söylemekten başka bir şey beklemiyorum. Ve bence bunu yapabilirsin, değil mi?"

Onun rahatlama izniyle kalbim biraz daha yavaş atmaya başladı ve ben başımı salladım. "Güzel. Şimdi biraz eğlenelim, olur mu?"

Livia, oyuncağı tekrar hizalamadan önce eliyle birkaç kez okşadı ve bu sefer onu aşağıya doğru bastırdığında, kendimi biraz daha kontrol edebildiğimi hissettim.

İç çekerek başımı kanepeye yasladım. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu Livia.

"Tabii ki," diye nefes nefese cevap verdim. "Çok iyi geliyor."

"İşte böyle. Şu anda içine girdiğin kişinin bir kadın olduğunu ve onun da seninle aynı endişeyi hissettiğini hayal et. Ona ne derdin? Ona nasıl rahatlayabileceğini nasıl söyledin?"

O oyuncakla beni sikmesinin verdiği zevk yüzünden öğrenci unvanımı korumak neredeyse imkansızdı, ama sisin içinden çıkıp cevap vermek için elimden geleni yaptım. "Lanet olsun, bebeğim. Çok iyi hissettiriyorsun. Hayal ettiğimden daha iyi. Sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Başımı kaldırıp Livia'nın yüzüne baktım ve o da başını yana eğerek bana karşılık verdi. "İlk kısım iyiydi. Son kısım..."

"Fazla mı?"

"Biraz. Kanıtlaman gereken bir şey yok. Şiirsel olmana gerek yok. Sadece dürüst ol."

Hızını biraz artırdı, eli oyuncağı benim şaftımda yukarı aşağı hareket ettirirken, beni emiyor ve tahrik ediyordu.

"Oh, lanet olsun," diye nefes aldım, kendimi ona doğru esneterek. "*Lanet olsun*, bebeğim, bu çok iyi geliyor. Beni böyle sürmene bayılıyorum."

"Evet," diye övdü. "Güzel." Hız tekrar arttı. Ve bu çok fazlaydı.

"Ben..."

Livia, cümlemi bitiremeden oyuncağı benden çekti, orgazmım omurgamdaki her siniri titretti. Ama oyuncağı çıkarır çıkarmaz, her şey kayboldu ve sinir uçlarım sanki boşalıyor gibi yanıyordu, ama boşalmamıştım.

Titredim, küfrettim ve altımdaki kanepa yastığını sıktım, Livia ise dizimin içini avucuyla okşayarak beni sakinleştirdi.

"Güzel. Seninle gurur duyuyorum. Çok iyi gidiyorsun." "Bu lanet olası bir işkence."

"Öyle mi?"

Hemen başımı salladım. "Hayır. Evet. Bilmiyorum lan. Öyle olması gerektiğini hissediyorum, ama aynı zamanda..."

"İnanılmaz mı?"

Garip zevk tamamen kaybolup beni tekrar acı içinde bıraktığında, yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Mavi toplar ile dünyanın en iyi orgazmının karışımı gibi."

Livia boğazından düşük ve kısık bir sesle güldü. "Buna edging denir, Rook."

Elini penisimin etrafına doladığı anda, kontrol edemediğim bir çaresizlikle inleyerek eline doğru kıvrıldım. O kadar çok boşalmak istiyordum ki, tek düşünebildiğim şey buydu.

"İster inan ister inanma, sonunda sana izin verdiğimde bu durum işleri daha da iyi hale getirecek," dedi ve beni nazikçe okşadı. Eli üzerimde gevşekti, her hassas santimetreyi okşuyordu ama benim istediğim baskıyı uygulamıyordu. "Ama şu anda *direnmeni* istiyorum."

Ben inledim.

Zayıf bir çocuk gibi *inledim* çünkü şu anda yapmak istediğim en son şey buydu.

"Hayallerindeki kadınla birlikte olduğunu hayal et."

Tamam, yani... seni hayal etmemi mi istiyorsun?

Sözleri içime attım.

"Ve diyelim ki onun ısınması biraz zaman alıyor. Belki utangaçtır. Belki görünüşü hakkında endişelidir."

Livia elini hafifçe sıktığında, orgazmın tekrar ulaşamayacağım bir noktaya geldiğini hissedince, "Neden *lanet olsun?*" diye inledim. Sonraki sözlerimi nefes nefese söyledim. "Neden bunu dert etsin ki?"

"Dalga mı geçiyorsun? Birçok kadın bunu dert ediyor. Belki de zehirli bir eski sevgili, porno izlemek, dergi okumak ya da annelerinden aldıkları berbat seks tavsiyeleri yüzündendir. İnan bana, kadınların erkekleri memnun etmesi gerektiği ve

seksin kendi zevkleriyle ilgili olmadığı konusunda pek çok mesaj var. Yani, evet, pek çok kadın kendinden emin olmayacaktır. Seni becerirken şişman görünüp görünmediklerini merak edeceklerdir."

"Dur."

"Ya da göğüsleri porno filmlerdeki gibi mükemmel bir şekilde sallanıyor mu diye endişelenecekler." "Siktir git."

"Ya da seni boşaltmak için doğru yüz ifadesini yapıyorlar mı diye endişelenecekler."

Bunun üzerine, onun elinin beni okşadığı yerde durdum — penisimin büyük hayal kırıklığına rağmen. "Şu anda ciddi misin?"

"Gerçek olmayan bir şeyle ders zamanını boşa harcayacak gibi mi görünüyorum?" Livia beni tekrar okşamaya başladı ve ben kanepenin minderlerine daha da gömüldüm, vücudum yanıyordu. "Gerçek şu ki, eve getirdiğin kadınların çoğu, orgazm olmak için senin zamanına, ilgine ve teşvikine ihtiyaç duyacak. Ve *sen* onu oraya ulaştırmadan orgazm olmamalısın. Yani," dedi ve Fleshlight'ı tekrar başımın üzerine yerleştirdi. "Beklemeyi çalışalım."

"Tanrım," diye mırıldandım, ama Livia oyuncağı üzerime kaydırduğında boğazımdan çıkan iniltiyle sözüm kesildi.

O da onu içeri sokarken inledi. "Oh, evet, Carter. *Tanrım*. Çok büyüksün."

"Geliyorum..."

"Kaba," dedim, ama bu benim de bir gülümsemeye söylediğim bir şeydi, çünkü bu benim de bir gülümsemeye söylediğim bir şeydi, çünkü bu benim de bir gülümsemeye söylediğim bir şeydi, çünkü bu benim de bir gülümsemeye söylediğim bir şeydi, çünkü

"Kaba," dedim, ama gülümsüyordum, çünkü biraz komikti.

"Özür dilerim," dedi gülerek. "Ben sadece... bu çok komikti."

"Sanırım övgü fetişim var."

"Bence senin sandığından daha fazla sapkınlığın var, Rook." Livia oyuncağı tekrar bana soktu ve ben bu ezici his karşısında titredim. "Şimdi, odaklan. Dayanmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Başka bir şey düşün — koşu antrenmanı ya da playoff maçını kaybetmek ya da ne işe yararsa. Zihnini başka yere yönlendiremiyorsan, hedefine odaklan. Bir maçta olduğunu ve gol atman gerektiğini hayal et — yoksa takım kaybedecek. Elinden gelen her şeyle diren. Onun için dayan," dedi ve

oyuncağı daha da aşağı doğru bastırırken dizimi sıktı. "*Benim için dayan.*"

"Siktir," diye inledim, dudaklarından çıkan bu sözleri o kadar sevdim ki, ona tekrar boşalmak üzere olduğumu söylemek istedim, ama onun dediğini yaptım ve buna karşı koymaya çalıştım.

Oyuncağın verdiği hazzı unutmak için aklımdan geçen her şeyi düşünmeye çalıştım. Kum yengeçlerini ve rakunları, yemek yapmayı ve kürek sörfünü, sahildeki sakin sabah dalgalarını ve akşamları kuşların yumuşak cıvıltılarını düşündüm. Hatta Livia'nın verdiği örneği kullanarak, maçı kaybetmeyi, patenlerin soyunma odasına geri götürülmesini, başları öne eğik oyuncularını hayal etmeye çalıştım.

Ama hiçbirisi işe yaramadı.

Çünkü Livia beni Fleshlight ile sikiyordu, küçük makine emip çekerken, nervürlü jeli sikimi mükemmel bir şekilde sarıyordu. Ve o sadece sessizce beni sikmiyordu. İnliyor, nefes nefese kalıyor, sızlanıyor, *onu* sikiyormuşum gibi hayal ettiğim tüm o tatlı sesleri çıkarıyordu.

"Oh, Carter. Evet. Aynen öyle. Oh, çok *iyi* geliyor. Seviyorum...

Beni böyle sik. Evet. Daha sert. Daha hızlı. Daha derine sik beni.

"*Tanrım, Liv,*" diye küfrettim, orgazm olmak için dişlerimi sıktım.

O, benim sessiz isteğimi yerine getirerek daha hızlı pompalamaya başladığında, boku yediğimi anladım.

Vites değiştir, aptal. Sakın boşalma.

Oyun zamanı. Oyun zamanı olduğunu hayal et.

Livia inlemelerine ve cesaret verici sözlerine devam etti, ama ben onları görmezden gelmeye çalıştım. Oyuncağı pompalarken, kendimi buz üzerindeymiş gibi hayal ettim. Yorgun düştüğümde, uzatmalarda bir sonraki golü atan takımın maçı kazanacağı zaman hissettiğim enerjiyi kendime aktardım. Her şeyin bana bağlı olduğunu, tek görevimin orgazmımı kontrol etmek olduğunu hayal ettim.

Vücudum ilk kez beni dinledi.

Livia sanki su altında sessizleşmiş gibi, neredeyse Zen benzeri bir ruh hali yakaladım. Bana yaptıklarını hissediyordum, ama zihnimi

yaptığım şeye odaklanmaya zorladım. Kontrolümün her zerresini kendimi tutmaya, biraz daha dayanmaya harcadım.

"Tanrım, evet, Carter, geliyorum. Geliyorum!"

Livia oyuncağı daha hızlı pompaladı ve ben alt dudağımı o kadar sert ısırdım ki, bir tıslama sesi çıkardı.

Ve sonra boşaldım.

"Siktir,
yapamıyorum..."

Bir kez daha, Livia oyuncağı elinden almadan önce sözlerimi bitiremedim.

oyu

nca

ğl

alm

ada

n

önc

e

keli

mel

eri

bitir

eme

dim.

Ve bu seferki en kötüsüydü.

Boşalmama *bir saniye* kalmıştı, ama

orgazmım dondu. Sanki bardağa çok hızlı bir şekilde soda dökülmüş, köpük bardağın kenarından taşmak üzereyken durmuş gibiydi.

Vücudumdaki her sinir canlıydı, titriyor, küfrediyor ve kanepe minderlerini sıkı sıkı tutarken yanıyor ve karıncalanıyordu. Orada rahatlayabileceğimi düşünerek boş havayı sikiyordum, ama orgazmım yavaşça geri çekildi, sanki gelgit geri çekiliyormuş gibi.

"Lanet olsun," diye nefes nefese, başımı sallayarak söyledim.

"Yapamıyorum. Yapamıyorum." "Yapabilirsin."

"Yapamam."

Livia, ona bakana kadar çenemi tuttu. "Evet," diye tekrarladı, bakışları samimiydi. "Yapabilirsin. Ve yapacaksın. Bir kez daha. Tek yapman gereken, ben boşalana kadar dayanmak, sonra sen de boşalabilirsin. Anladın mı?"

Oyuncakla "o" diye hitap etmesi, her şeye evet dememi sağladı. Hala başarabileceğimden emin olmasam da başımı salladım. O oyuncağı tekrar indirdiğinde, benim de yapabileceğime olan inancına tutunmaya çalıştım.

O kadar hassastım ki, sadece üç kez daha sikişmek bile beni kendimi tutmak için inlememe neden oldu.

"Carter... ooohhhh... Tanrım, evet. Evet. Evet!"

Livia her kelimeyi uzatarak inledi ve beni bekletti, sonra üstümdeymiş gibi daha sert ve daha hızlı pompaladı. Ben alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp tüm dikkatimi kendimi tutmaya verirken, o sürekli inleyerek adımı haykırdı.

alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp tüm dikkatimi kendimi tutmaya verirken.

Yapamazsın, değil mi? Seni zayıf

küçük pislik.

Kontrolünü kaybedeceksin.

Onu hayal kırıklığına uğratacaksın, tıpkı senin gibi...

Gürültüye karşı başımı salladım, gözlerimi sıkıca kapattım, penisim beni boşalmaya davet ediyordu ama ben reddettim. Dayandım ve oyuncağın her bir tahrik edici hareketini atlattım.

Sonra Livia yavaşladı, nefesi düzeldi ve bir gözümü, sonra diğerini açtığımda, dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümsemeye karşılaştım.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye övdü. "Boşalabilirsin." "Oh, şükürler olsun."

Bu sözleri nefes nefese söyledim ve sonra tutunduğum kısıtlamayı bıraktım, ama rahatlayamadım. Rahatlayamazdım lan. İçimdeki her sinir gergindi ve Livia tekrar pompalamaya başladığı anda orgazmımın yüzeye çıktığını hissettim.

Ve bu normal bir orgazm gibi değildi. Yavaş, kolay ve tanıdık değildi.

Sanki bir tsunami tüm şehri yok ediyormuş gibiydi.

Olanları fark edecek zamanım bile olmadan orgazmım bir su duvarı gibi üzerime çöktü, nefesimi kesip beni yere serdi. İnledim mi, bağırdım mı, yoksa son nefesimi alıp tamamen sessiz kaldım mı, emin olamadım. Sadece kanepeye sıkıca tutundum ve hayatım pahasına dayandım.

"Hâlâ direniyorsun," diye yatıştırdı Livia. "Bırak kendini. Gel bana, Rook."

Nefes nefeseydim, daha sıkı tutunuyordum, uyluklarım açılıyordu, kığım kasılıyordu, uzanıyordum, uzanıyordum ve...

"Oh, *Tanrım!* Oh siktir, siktir, *siktir.*" Sonunda doruğa ulaştığımda haykırdım, sanki aynı anda on orgazm yaşamış gibiydim. Bu zevk tarif edilemezdi, sanki bir mucizeye tanık olmak ya da hayat boyu süren bir hayali gerçekleştirmek gibiydi. Bu sadece yüzeysel bir zevk değildi. Kemiklerime, ruhuma işleyen, güzel ve acımasız bir rüzgar gibi içimi kasıp kavuran bir zevkti.

Her kasım acı verici bir şekilde gerginleştii, ta ki boşalana kadar, sonra da kasılmalar, nefes nefese kalma, çığlık atma ve teslim olma geldi. Cennetti. Coşkuydu. Kahrolası bir kurtuluştı.

Ne kadar süre geldiğimi tam olarak bilemiyordum. Saatler sürmüş gibi geliyordu, ama belki de sadece birkaç dakika sürmüştü. Her halükarda, diğer tarafına yığıldım, kemiklerim gevşedi ve kaslarım kanepeye eridi. Birdenbire çok yorgun hissettim, o anda orada uyuyakalacaktım gibi geldi.

"Bu çok seksi oldu," diye övdü Livia, yavaşça oyuncağı benden çıkarırken.

O oyuncağı ucumdan kaydırduğında tısladım ve biraz titredim, sonra ikimiz de oyuncağın içinden damlayan ve üzerime sıçrayan spermimi görünce inledik.

"Şu haline bak. Beni doldurdun."

"Liv," diye nefes nefese adını söyledim, çünkü *lanet olsun*, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi. Onu doldurmak istedim. Bir dahaki sefere onu sikmek istedim.

"Çok iyiydin. Ama... henüz bitirmedik." Gözlerim birden açıldı. "Bitirmedik mi?"

Kafasını salladı, parmakları uyluğumdan yukarı doğru kayarak yumuşayan penisimi avuçladı. Bu his karşısında ağlayayım mı inleyim mi bilemedim, ama onun benim spermimle oynadığını görünce ikincisini tercih ettim.

"Öğrenme amacıyla, dayanamadığını varsayalım. O senden önce boşaldı, ama o hala tahrik olmuş ve devam etmeye hazır. Ne yapardın?"

İşaret parmağımı ve orta parmağımı kaldırdım ve onu daha önce boşaltan hareketin aynısını yaptım.

Kafasını salladı. "Hayır, hayır."

Barış işareti yaptım ve dilimi parmaklarımla arasında salladım.

Livia dişlerini sıktı. "Hadi ama. Sen bunu zaten yapmış olurdun. Eğer takımın üçüncü periyotta oynuyor olsaydı ve bir sayı geride olsaydın, koçtan seni kenara almasını istemezdin, değil mi? İş bitirmeyi başkasına bırakmazdın, değil mi?"

"Liv," dedim, başımı sallayarak. "Yapamam. Gerçekten yapamam..." "Evet, yapabilirsin," diye beni ikna etti.

Ve elini tam doğru şekilde sıkarak, pompalamaya başladı.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Durmamı istiyorsan, söylemen gereken kelimeleri biliyorsun."

Eğer vazgeçmek istersem güvenli kelimeleri kullanmamı istiyordu ve *Tanrım*, çok cazip geliyordu. Tamamen bitmişim.

Ama bu kadına gelince doyumsuzdum ve dizlerinin üzerinde benim spermimle oynadığını izlemek, sikimi kendi isteğiyle tekrar sertleştirmişti.

Livia bu manzaraya sırtarak baktı. "İşte böyle. Benim için tekrar sertleş, bebeğim. Beni tatmin et."

Ben inledim, başım geriye düştü, o beni taş gibi sertleşene kadar uğraştı. Sonra oyuncağı tekrar taktı.

Bu sefer, tutunmam gereken o kısıtlama aslında daha kolaydı. Vücudum o kadar gergin değildi. O kadar çaresiz değildim. Ama yine de, hızını artırdıkça, inleyip alay edip, benim aktif olarak boşalmaya karşı mücadele ettiğimi anlayana kadar uzatıp durdukça, bu hala zor bir işti.

O kelimeyi söylediğinde ve bana ikinci orgazmımı yaşattığında, sesim ecstasy'den çok acı çekiyormuşum gibi çıkıyordu. Doruk noktası, geceye küçük bir ünlem işareti gibi hızlı ve tatlı bir şekilde içimi parçaladı.

Ve sonra gerçekten kanepeye eridim.

"Kıpırdayamıyorum," sarhoşmuşum gibi mırıldandım. "Bir daha asla kıpırdayamayacağım. Artık burada yaşıyorum."

Livia sadece güldü ve sonra yemin ederim ki yanağıma yavaşça, yumuşak bir öpücük kondurdu, ama o anda gerçekliğe güvenemedim.

"Hareket etmene gerek yok. Ben seninle ilgileneceğim. Sadece rahatla. İyi iş çıkardın."

Bu övgü, tabutun son çivisi oldu ve karanlık beni kaplamadan önce duyduğum son şeydi.

CHAPTER 10

Eğer İzin Verirsen

Livia

Mücevher yapımında eşlik eden coşkulu bir tür Zen vardır.

İlk başta her şey odaklanma ve dikkat gerektirir. Tüm mücevherleri, zincirleri, boncukları ve bağlantı parçalarını seçmem gerekir. Her şeyi düzenlemem, planlamam, ölçmem ve aletlerimi hazırlamam gerekir. Başladığımda ellerim biraz titriyor, çünkü küçük bir hata her şeye baştan başlamak anlamına gelebilir.

Ama işin ortasında, tüm bu odaklanma kayboluyor ve bir ritim buluyorum.

Bu, meditasyon gibi, altın zincir yapmak, boncukları birbirine bağlamak veya mücevherleri yerleştirmek gibi metodik bir tekrarlama. Bu, tüm sürecin en sevdiğim kısımlarından biri ve bu zanaatın benim için bir hobiden çok daha fazlası haline gelmesinin nedenlerinden biri.

Şu anda o tür bir Zen hissi yaşıyordum — orgazm sonrası coşku, elimde bir kadeh şarap ve Carter'ın yanındaki kanepede ayaklarım havada. Zamboni yanımda kıvrılmış, başı kucağımda yatıyordu ve ben o uyurken dalgın dalgın kulaklarının arkasındaki tüylerini okşuyordum. Carter'ın yatak odasındaki dolaptan çaldığım tişörtlerinden birini giymiştim ve şarabı yudumlarken kokusunu içime çekiyordum.

Sedir ağacı. Bergamot. Nane.

Kendime bunun sadece küçük bir gözlem olduğunu söyledim. Kumaşı yumruğuma sıkıştırıp burnuma yaklaştırmak kesinlikle benim yaptığım bir şey değildi. Küçük bir gülümsemeyle koklamadım da. Ve onun boxer şortunu da sadece mecburiyetten giydim.

Sadece rahat olmak istedim.

Yakınlarda bir araba geri tepme yaptı ve Zamboni'nin başı dikildi, kulakları dikildi ve sonra küçük bir havlama çıkardı. Onu başka bir evcil hayvanla sakinleştirdim, bacağıma vurarak tekrar yatmasını sağladım, ama havlama Carter'ı uyandırmaya yetti.

bir kez daha okşayarak yatması için bacağıma vurdum, ama havlaması Carter'ı uyandırmaya yetti.

Onu bıraktığım yerde, kanepenin diğer tarafında, bacakları açık bir şekilde yatıyordu. Yastıklara gömülmüş, başını arkaya yaslamıştı. Onu temizlemiş ve bulabildiğim en kalın battaniyeyle örtmüştüm. Yanındaki masada, uyanınca içmesi için taze bir bardak su vardı.

Carter kendine gelirken hafifçe inledi, gözlerini sıkıca kapattı, sonra defalarca gözlerini kırıp oturmak için kıpırdanmaya başladı. Elini saçlarının ve kısa sakalının üzerinden geçirdi, sonra gözleri benimkilere takıldı ve yüzünde yavaş, uykulu bir gülümseme belirdi.

Gördüğüm manzara karşısında kalbimin nasıl çarptığını, dudaklarımın onun dudaklarını taklit etmek için nasıl kıvrıldığını görmezden geldim.

"Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Sadece bir saat."

"Bir *saat* mi?!" Başını salladı. "Tanrım, kadın. Beni kelimenin tam anlamıyla sikişerek uyuttun."

"Teknik olarak, bir oyuncak seni uyutana kadar becerdi." "Sürüşü yapan sendin."

Gülerek, Zamboni'yi okşarken, yanındaki su bardağına başımı salladım. "İç."

Carter bakışımı takip etti, bardağı aldı ve yarısını içti. O anda gözleri beni gördü ve inledi, suyu masaya geri koydu ve bana döndü.

"Liv... benim gömleğimi giyiyorsun."

Gömleğin eteğini kaldırarak, lacivert renkli külotunun uyluklarımı saran kısmını gösterdim. "Bunlar da."

Kafasını salladı, ellerini bana doğru uzattı, sanki kendini tutamıyormuş gibi. Bir elini bacağımdan kalçama kadar sertçe kaydırды. "Bu gece tekrar tahrik olabileceğimi sanmıyordum, ama..."

Tanıdık olmayan bir şey midemde bir ürperti yarattı, ama ben gülerek geçiştirdim, elimi göğsüne koyup onu önceki yerine iterek onu da gülerek geçiştirdim.

Carter derin bir nefes aldı, ama sonra Zamboni'nin arka bacaklarını okşamaya başladı, tembel bakışları üzerimdeydi. "Eğlenceliydi."

"Öyle miydi?"

"Yani, tam bir işkenceydi, ama aynı zamanda eğlenceliydi." Sırıttım.

"En sevdiğim türden bir oyun."

"Hiç şüphem yok."

"Peki ne öğrendik?"

Carter inledi. "Şimdiden sınav mı?"

Şarabımı yudumlarken kaşlarımı kaldırıp bekledim.

O daha geriye yaslandı, hala köpeğini okşarken kaşlarını çatarak konsantre oldu. "Kontrolün bende olması lazım. Hızı ben belirlemeliyim, ona rahatlaması için izin vermeli ve onu her şekilde istediğimi göstermeliyim."

"Amin."

"Ve eğer başka hiçbir şey işe yaramazsa, bunu bir oyun gibi düşün." Beni işaret etti. "Bu benim için gerçekten işe yaradı. Bunun fazla mesai olduğunu ve her şeyin benim kendimi tutmamda bağlı olduğunu düşünmeye başladığımda, zorlayıp direnebildim."

Kıkırdadım. "Sen tam bir çocuksun."

"Sen de müthiş bir kadınsın."

Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım, şarap kadehime hafifçe vurdum ve sessizce bitirmesini rica ederek suyuna doğru başımı salladım.

O bunu yaptığında, kanepede daha da rahatladı ve benim hala Zamboni'nin kulağının arkasını okşadığım yere gülümsedi. "Sana bu kadar çabuk ısındığına inanamıyorum."

"Eh, o küçük velet bana borçluydu, Mia'nın düğününde ayakkabılarımı mahvetmişti."

"Onun *kimseye* itaat ettiğini hiç görmemiştim... beni de dahil."

Gülümsedim ve parmağımın arkasını yavru köpeğin düzgün burun köprüsünde gezdirdim. "Büyürken sadece bir köpeğimiz olabilirdi ve o da annemin köpeğiydi. O bir kanişti, inatçı ve çok hiperaktifti. Ama annem onu itaatkar olmaya alıştırdı ve kız kardeşimle benim de onu örnek almamızı sağladı. Kimsenin onun emeklerini boşa çıkarmasını istemiyordu."

"Hiç kendi köpeğin olsun istedin mi?"

"Oh, her zaman. Ama ben hiç yeterince sorumlu görülmedim."

Carter buna biraz kaşlarını çattı. "Peki ya ailenin evinden taşındığında?"

Hareketsiz kaldım, ağzım kumla doluymuş gibi hissederek yutkundum. "O zaman başka şeylere odaklanmam gerekiyordu."

Ağır bir sessizlik çöktü. Şarabımı yudumlarken, ikimizin Zamboni'yi okşadığı yere baktım ve tam geceyi bitirmeye hazırlandığım sırada Carter konuştu.

"Gidecek misin?"

Ben kahkaha attım. "Vay canına. Tamam, sanırım şimdi üzerinde çalışmamız gereken şey seks sonrası görgü kuralları."

"Hayır, hayır," dedi aceleyle, dik oturarak. Benimkine benzer bir kahkaha attıktan sonra tekrar başını salladı. "Üzgünüm, bağlamı açıklamalıyım. *Gitmeni* istemiyorum, yani buradan ayrılmanı. Hadi ama, bütün gece kalabilirsin."

"Kalmayacağım."

"Harika Fransız tostı yaparım, sadece söylüyorum. Sabah seni şımartabilirim."

"Ben kahvaltıda omlet seven bir kızım. Ve bana ödediğin iki mil, beni yeterince şımartıyor."

"Neyse ki yumurtam var. Peynirim var. Sebzelerim var. Ayrıca, o parayı tam olarak ne için kullanıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez, Rook. Ve bu gece kalmayacağım."

"Sen bilirsin," dedi omuz silkerek. "Ama benim sorumun anlamı şuydu... kız kardeşinin düşününe gidecek misin?"

Tüm neşem, yağ gibi kanalizasyondan akıp gider gibi, yapışkan, kalın ve yersiz bir şekilde içimden kayboldu. Şarap kadehini dudaklarıma götürdüm, sonra içmeyi bıraktım, sıvı birdenbire çok ekşi gelmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Gitmezsen kızacak mı?"

"Gitmezsem kalbi kırılır," dedim, gözlerimi ona dikerek. "Ama gidersem *ben* mahvolurum."

Carter kaşlarını çattı. "Anlamıyorum." "Kimse anlamıyor.

Benden başka kimse."

Ayağa kalkmak için harekete geçtim, ama Carter beni dirseğimden tuttu, tutuşu nazikti ama emrediciydi. Ben ona dönüp bakana kadar bekledi.

"Bu çok yalnızlık verici geliyor."

Burun deliklerim genişledi. "Evet, şey... Ben öyle seviyorum."

"Ailenin seni reddettiğini söyledin," dedi dikkatlice. "Bu ne anlama geliyor, Liv? Bu anlaşmayı kabul etmenin nedenlerinden biri bu mu?"

"Tamam," dedim, ellerimi uyluklarımın üzerine vurarak. "Paylaş ve anlat bitti."

"Bence hiç başlamadı bile."

Carter'ın sözleri, beynimden vücuduma tekrar ayağa kalkma emri gelmeden önce beni duraklattı. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra benimle evli bir erkeğin cesaretiyle elini kolumdan saçlarıma kaydırды ve beni takip etmekten başka seçeneğim kalmayana kadar çekti.

Beni kendine doğru çekti ve alını alnıma değene kadar eğildi, derin bir nefes aldı ve daha önce oynarken gösterdiğinden daha fazla kısıtlama uyguluyormuş gibi nefesini verdi.

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin... bu her neyse," dedi, dudaklarını ıslatarak. "Sen izin verirsen, bunu seninle birlikte atlatabilirim."

Gözlerimi kapattım, gözyaşları göz kapaklarımdan arkasında yabancı avcılar gibi yakıyordu. Onları tanıımıyordum. Beni çok korkutuyorlardı ama aynı zamanda çok da ilgimi çekiyorlardı.

Carter Fabri'nin ağzından çıkan birçok şey beni çok meraklandırıyordu.

Onun dokunuşuna, sözlerine yaslanmak, kendimi kaybetmek ve bir süreliğine yükümü başkasına yüklemek çok cazip geliyordu.

Ama bu, bir balığı uçurmaya çalışmak gibiydi. Ben... yapamadım.

Zoraki bir gülümsemeyle göğsünü okşadım ve aramızda bir adım mesafe kalana kadar geri çekildim. "Sanırım gitme vaktim geldi."

Carter'ın yüzü düştü, ama ben ayağa kalktığımda o da zıpladı — Zamboni de öyle. Zamboni, horlamaktan bir anda uyanıp tetikte durmaya başladı, sanki onu parka götürecekmisiz gibi kuyruğunu sallıyordu.

"Bekle," dedi Carter, battaniyeyi beline dolayarak. Bu harekete kaşlarımı kaldırarak tepki verdim, sonra ona sırtıtarak baktım. Sanki az önce dizlerimin üzerinde, şu anda örtmeye çalıştığı her santimetreyi mükemmel bir şekilde görebilecek konumda değildim de gibi davranıyordu.

Yanakları biraz kızardı, sanki o da hatırlıyormuş gibi.

"Bir sonraki dersim için bir ricam var." "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bir randevu."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi.

"Randevunun her adımı," diye açıkladı. "Senin randevuya razı olmanı ve tüm adımları yerine getirmeni sağlamak."

Burnumu kırıştırdım, kıyafetlerimi topladım ve çantama doğru yürüdüm. "Bilemiyorum, Rook. Bu benim uzmanlık alanım değil."

"Hadi ama," dedi, hemen arkamdan. "Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını biliyorsun. Randevulara çıkmaman, onları anlamadığın anlamına gelmez."

Ah.

Bu canımı yaktı.

O sözleri söylediğinde duraksamak istememiştim, ama durakladım — çantanın sapını kaldırıp koluma asmadan önce, bir anlığına elim çantanın sapının üzerinde kaldı. Botlarımı tekrar giydim ve Carter, takdir dolu bir bakışla kıyafetimi süzdü.

"Şu anda çok şık görünüyorsun."

Onu görmezden geldim. "Tabii, neyse. Bir randevu provası yapabiliriz." Bir parmağımı kaldırdım. "Ama benim şartlarımla olacak ve yatak odası dışında bir şey yapacağımız tek zaman bu olacak."

"Evet, anne."

Carter, hiç uyarmadan beni kollarına aldı. Beni sıkıca sarıp sarmaladı, beni kucaklayıp kaldırırken sıcaklığı beni sardı ve parmak uçlarımda durdum.

Sonra beni öptü.

Dudaklarımızın temasını iç çekerek karşıladı, gülümsemesi benimkine değdi ve ben ellerimi göğsüne bastırdım.

Ama onu itmedim.

Ben de onu öptüm, dilini içime sokup benimkini tatmaya başladığında, istemeden küçük bir inilti kaçtı. Kollarım, ben izin vermeden boynuna dolanmıştı ve sonunda geri çekilme mantığını bulduğumda, ikimiz de nefes nefeseydik, alınlarımız birbirine değiyordu.

"Beni öpebilirsin dedim mi?" diye sordum, ama kalbim deli gibi atıyor ve nefesim zorlanıyordu, bu yüzden sesim, hedeflediğim jaguarın kükremesinden çok bir kedici miyavlaması gibi çıkmıştı.

Carter sırttı, saçlarımı yüzümden nazikçe çekip omzuma attı. "Sadece işaretleri okuyordum."

Yutkundum, keskin ve şiddetli bir gerçeklik tokatı kulaklarımda çınladı.

Bunun olduğunu hissedebiliyordum, kontrolüm kayboluyordu, sanki ıslak ellerimle barfiks çubuğuna tutunmaya çalışıyormuşum gibi.

Göğsümde panik hissettim. Kalbim üç kat hızlandı.

Ama uçuşumun kenarında sallanmaya başlamadan hemen önce kendimi tuttum.

"Evet, yanlış okudun," dedim ve onu geri iterek. "Ben açıkça izin vermedikçe beni öpemezsin. Anladın mı?"

Carter'ın yüzünde endişe belirmişti. "Liv, ben öyle demek istemedim..."

"Giysilerini yıkayıp bir sonraki dersimizde sana geri vereceğim. İyi geceler."

O cevap veremedi kapıdan çıkıp arkamdan kapıyı sıkıca kapattım.

CHAPTER 11

Kazanan

Kombinasyon Carter

"Görünüşe göre işler biraz zorlaşmış."

Doktor Arman'ın derin, bir şekilde yatıştırıcı bir sesi vardı — yıllarca çiftlikte çalışmış ve benim yaşımdakilerin kavrayamayacağı kadar bilge bir büyükbaba gibi. Ama çiftlikte çalışan bir büyükbaba gibi giyinmiyordu. Hayır, daha çok hipster bir iş adamı gibiydi — zeytin rengi teni, çenesine yakın kesilmiş tuz-biber sakalı, burnunun ucuna oturtulmuş koyu çerçeveli gözlükleri vardı. Bugün, düğmeli bir gömleğin üzerine pas rengi bir kazak giymişti, kolları ön kollarını göstermek için sıyrılmıştı, muhtemelen benim ilk arabamdan daha pahalı olan eski tarz bir deri saati sergiliyordu. Botları yıpranmış ama pahalıydı, karşımdaki kahverengi tüvit kanepede rahatça otururken birini diğer dizine asmıştı.

Ofisi de bu havaya uyuyordu: yumuşak aydınlatma, sıcak tonlar, bir duvarda çıplak tuğla ve köşede yapraklı bir incir ağacı. Motivasyonel posterler veya diplomaları sergilenmiyordu, güvenilirliğini gösteren sertifikalar yoktu. Sadece kitaplar vardı. Raflar dolusu kitaplar — felsefe, psikoloji, şiir. Hiç duymadığım kitaplar vardı ve bazıları üniversitedeki psikoloji derslerinde altını çizdiğim, sonra da hemen unuttuğum kitaplardı.

Burası bir psikologun ofisinden çok Brooklyn'deki bir kitapçının okuma köşesi gibi hissettiriyordu. Belki de bu yüzden sürekli buraya geliyordum.

Başımı salladım ve orman yeşili bir hacky sack'i havaya birkaç kez attım. Doktor Arman, üçüncü seansımızdan, elimde bir şey tuttuğumda daha açık olduğumu öğrenmişti ve o günden beri, kapıdan içeri girer girmez bana bu küçük fasulye torbası topunu atıyordu.

"Sadece çok baskı var," dedim. "Gerçekten mantıklı gelmiyor ama sanki... ne kadar iyi performans gösterirsem, o kadar güvensiz hissediyorum. Geçmiş sezonlara göre daha iyi performans gösteriyorum ama kendimi her zamankinden daha fazla sorguluyorum."

"Doktor Marsh ne diyor?"

Doktor Marsh, takımın spor psikoloğuydu ve artık kendimi daha iyi hissettiğim için onu ayda bir kez görüyordum. Eskiden her hafta görürdüm.

"Bana, benim seviyemdeki bir sporcu olmanın genel baskısından, bu tür şüphelerin ve baskının hissetmenin normal olduğundan bahsediyor. Bu rahatsızlık içinde nasıl yaşayabileceğimi öğrenmem için benimle çalışıyor."

"Hala kafanda Koç Leduc'un sesini duyuyor musun?"

Hacky sack'i yakaladım ve bir an tuttuğumda. "Her zaman." "Onu susturabilir misin?"

"Bazen."

Arman başını salladı ve not defterine bir şeyler karaladı.

"Ama her şey kötü değildi," diye ekledim, sanki bu bir terapi seansı değil de bir tür ilerleme raporuymuş gibi.

Kanıtlamam gereken bir şey olmadığını biliyordum, ama yine de bu odaya gelip konuşacak hiçbir şeyim olmamasını hep arzuluyordum. Oturup *"Bilmiyorum doktor! Her şey harika gidiyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum!"* diyeceğim günü iple çekiyordum.

"Dediğim gibi, buz üzerinde kendimi iyi hissediyorum. Daha odaklanmışım. Kafam daha rahat. Sanki sonunda, her pası yapmadan önce aşırı analiz etmek yerine, oyunu oynamaya başlıyorum."

"Pistin dışında?"

Aklım hemen Livia'ya gitti.

Her zaman ona odaklanmadığımdan değil, ama bu seans sırasında onu düşünmemeye çalışıyordum çünkü onun hakkında konuşamayacağımı biliyordum — bana imzalatmış olduğu gizlilik sözleşmesi yüzünden.

Ama yine de... belki de *ondan bahsetmeden* onun hakkında konuşabilirim. *konuşmadan onun hakkında konuşabilirim.*

Hareket ettim, hacky sack'i ayakkabımın tabanına vurarak ve sonra parmaklarımla yuvarlamaya başladım. "Biriyle vakit geçiriyorum

biriyle vakit geçiriyorum," dedim dikkatlice. "Bir arkadaş. Bir nevi... akıl hocası. Bazı konularda bana yardımcı oluyor."

Doktor bir kaşını kaldırdı — yargılayıcı bir şekilde değil, sadece her zamanki "devam et" ifadesiyle — ve ben de tam da istediği tuzağa düştüğümü anladım.

"O... deneyimli," dedim, bu ifadeyi kullandığım için şimdiden pişman olmuşum. "Bana öğreteceği çok şey var ve ondan öğrenebileceğim çok şey var. Ve ben de öğrenmeye çalışıyorum. O benimle çalışıyor ve bence bu yardımcı oluyor."

Tirildim.

"Kahretsin. Demek istediğim... o bir koç değil. Ya da oyuncu. Ya da..." Boynumun arkasını ovuşturdum. "O sadece... bazı şeyleri biliyor. İnsanlar hakkında. Baskı hakkında. Kontrol hakkında."

Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylememesinden nefret ediyordum, ama yine de benim çenemi yeterince uzun süre kapalı tutmam ve onun bir soru sorması veya bir gözlemede bulunması çok nadir oluyordu. Beni tekrar gevezelik etmeye ve kendimi biraz daha gömmeye başlayacak kadar sessiz kalmanın doğru miktarını *çok iyi* biliyordu.

"Bana öğrenmem gerektiğini bile bilmediğim şeyler öğretiyor," dedim, derin bir nefes vererek. "Nasıl var olacağımı. Nasıl dinleyeceğimi. Her zaman rol yapmaya çalışmadan nasıl ortaya çıkacağımı."

"Leduc hakkında onunla konuştun mu?"

Tereddüt ettim, elimde hacky sack'i bir elime bir diğerine aktarırken durdum.

"Hayır."

"Hayır mı?" Arman bunu not aldı. "Eğer o bir tür akıl hocasıysa, bu beni şaşırttı. Sence o bu geçmişini bilmeli değil mi?"

Bu düşünceyle içimdeki her şey kapandı, ama acıyla mücadele edip üstesinden geldim. Sonuçta bu odada bulunmamın tek nedeni buydu.

"Garip. Ona hiç kimseye anlatmadığım şeyleri, daha önce hiç yapmadığım *şeyleri* güvenerek anlatıyorum. Ama aynı zamanda... ona hiç güvenmiyorum."

Doktor başını hafifçe eğdi. "Anlamadım."

Açıklamaya çalışırken, dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimle hacky sack'i sıkıca tuttum. "Onda bir tür... kalkan var. Sanki

Titanyum kalitesinde. Her zaman sakin. Soğukkanlı. Kontrolcü. Dağınık davranmaz. Bir an durdum. "Dağınık davranabileceğini sanmıyorum."

Bunu söylerken göğsüm sıkıştığını hissettim, sanki bunu dile getirerek ona ihanet ediyordum gibi.

"Ona Leduc'tan bahsetsem, her işimi batırdığımda sesinin hala kafamda yankılandığından bahsetsem, beni dinlerdi herhalde. Ama aynı zamanda bana gülerdi de. Her şeyi olduğu gibi, *beni* olduğum gibi görürdü." Yutkundum, tekrar dik oturdum ve gözlerimi yere indirdim. "Zayıf."

Arman bu kelimeye tepki göstermedi ya da bana zayıf olmadığını söylemedi. Beni teselli de etmedi. Sadece sabırla başını salladı ve o duyguyu keşfetmem için bana alan bıraktı.

Ben başka bir şey söylemeyince, boğazını temizledi. "Sanki bu hikayenin sonunu kafanda yazmışsın gibi geliyor, ama gerçekte hiçbir şey olmamış."

Bu beni susturdu.

Ellerime baktım. Kucağımda çok büyük görünüyorlardı. Hayatımda ilk kez ellerimi aşırı derecede analiz ediyordum, sanki ellerimin de benim gibi garip olduğunu yeni fark etmişim gibi.

Sonra, o ellerin Livia'nın vücudunu nasıl okşadığını, onun bana dokunmama, tadına bakmama nasıl izin verdiğini düşündüm. Aptal parmaklarıma baktım ve neden benimle zamanını boşa harcadığını tekrar merak ettim.

Çünkü ona para ödüyorsun, aptal.

Yine de, Doc'un adil bir değerlendirme yapıp yapmadığını merak ettim. Livia'ya ilk kez neyin yanlış olduğunu sorduğumda, beni başından savmıştı. Ama dersimizden sonra, biraz daha açılmıştı. Çok fazla değil, ama soğuk görünüşünün altında sıcak bir tarafı olduğunu görebilmem için yeterliydi.

Onun dünyaya gösterdiği halinden daha fazla yönü vardı. Sadece, kimsenin, en azından benim, onları ortaya çıkarmasına izin vermek istediğini düşünmüyordum.

Ama bu, ona kendi kırılganlığımı gösterdiğimde beni yargılayacağı anlamına mı geliyordu?

İlk dersimizi düşündüm, o bana dokunmadan ben lanet olası bir ergen gibi patladığımda ne kadar utandığımı.

Beni sakinleştirmişti. Utanacak bir şeyim olmadığını söylemişti.

Neden ona Koç'tan bahsetmeyi dşşnmek hala bu kadar korkutucu geliyordu?

Bundan sonra başka bir dşşnce aklıma geldi: Eğer önce ben ona aılırsam, o da bana daha rahat açılır mı?

"Ona söylemek yardımcı olur mu?" diye sordum Doktor Arman'a, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Sanırım şaşıracaksın," dedi. "Belki de onun kim olduğuna karar verme. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama dediğin gibi sana akıl hocası olmuşsa, bu onun için eksik olan parçayı tamamlayabilir. Ve karşılığında, ikinize de yardımcı olabilir."

Doktor Arman'ın sözleri, ofisinden ayrılırken kafamda sıkışmış bir sinek gibi vızıldıyordu. Liv'e cinsel eksikliklerimi itiraf etmenin neden bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum, ama gvensizliğimin kaynağını itiraf etme dşşncesi beni trafiğin ortasına koşmak istememe neden oluyordu.

Ofis binasından çıkıp otoparkta duran Range Rover Sport'uma doğru yürürken cebimden telefonumu çıkardım. Arkadaşlarla yaptığım grup sohbetinde bir düzine cevapsız mesaj vardı.

Daddy P: Tarihi not edin, yedek oyuncular. 21 şubat'ta evimizde parti veriyoruz.

Tanny Boy: ...hayatımın aşkıyla evlendiğimizi kutlamak için. şşte, boşlukları doldurdum, Daddy P.

Brittzy: Lmao, şef Patel'in yeni bir ızgara tarifi denemek için sana bunu zorla yaptırıp yaptırmadığını soracaktım. Senin isteyerek bir parti dzenleyeceğin mümkün değil.

Daddy P: Dışarıda olacak. Havuz başında. Rahat kıyafetler giyilebilir.

Tanny Boy: Lütfen heyecanını kontrol etmeye alış, Goalie. Playoff yarışı için tüm enerjine ihtiyacımız var.

Su Man: Beni bu sohbeta kim ekledi?

Daddy P: Hoşuna gitse de gitmese de, artık grubun bir parçasısın Aleks. Karın da gelebilir mi?

Su Man: Ava ile dans etme fırsatını kaçırmaz. Su Man: Tarih

kaydedildi. Bu sohbetten ıkıyorum.

Brittzy: Haydi ama, Su Man! Sevmiyormu ş gibi davranma. Özellikle de seni golfe zorlayıp alay ettiğimizde.

Tanny Boy: Buzda asla ıskalamaz. Sadece yeşil sahada ıskalar.

Su Man gruptan ayrıldı.

Brittzy: Ne pilon ama.

Range'e vardığımda gülerek bir cevap yazdım. Camları indirdim, Florida kışının aşırı sıcaktan bizi kurtardığı için minnettardım. Özellikle Kanada standartlarına göre nadiren *soğuk* olurdu, ama en azından terlemeden dışarıda vakit geçirebilecek kadar serinlerdi.

Ben: Üzgünüm, terapideydim. Orada olduğumu biliyorsun, Baba P.

Tanny Boy: Doktor senin oyununu düzeltti mi?

Brittzy: Geçen hafta onun bir kaçış pası yapmaya çalışırken hakemin kışına vurduğunu gördün, değil mi?

Tanny Boy: O pas değildi, yardım çağrısıydı.

Daddy P: Terapi zayıf bilekleri ve kötü kenar çalışmasını düzeltmez.

Ben: Şaka sana. Benim güçlü bileklerim VE çözülmemiş çocukluk travmam var. Bu kazanan bir kombinasyon, bebeğim.

Brittzy: Belki de flört profiline "güçlü bilekler" yazmalısın. Bundan daha hızlı külot düşüren bir şey duymadım.

Ben: Külotları düşürmek, kusursuz moda zevkimle başlar. "Gündelik kıyafet" demek, vintage üniversite kapüşonlu sweatshirt, delikli çoraplar ve Crocs ayakkabılar demek, değil mi, Baba P?

Tanny Boy: Bu sabah antrenmana böyle mi gittin?

Brittzy: Hayır, o kolunda gizemli bir leke olan kapüşonluydu. Gerçekten çok yönlü bir parça.

Ben: Bu leke değil, karakter. Katmanlar geliştiriyorum beyler. Daddy P: Şutunu geliştir.

Sohbette birkaç cıvıltı daha duyulduktan sonra, Daddy P susmazsak hepimize pantolonumuzu çekeceğini söyleyerek tehdit etti. Normalde takım arkadaşlarımdan korkmazdım, ama Will Perry bu kuralın istisnasıydı, bu yüzden gülerек telefonumu yolcu koltuğuna attım ve SUV'yi sürmeye başladım.

Ama ayağımı frenden çekmeden önce, küçük cihaza tekrar baktım, Doc'un sözleri hala kulaklarımda çınılıyordu.

"Siktir et," dedim sonunda ve arabayı tekrar park ettim, bir mesaj daha atmak için.

Ben: Ee... randevuya ne dersin?

CHAPTER 12

Azgın Küçük Cadı Livia

"Kızların '*Buna ihtiyacım vardı*' dediği memleri gördün mü?

ve sadece bir plaj tatili olduğu memleri gördün mü?" Maven başını salladı ve elinde şarabıyla kanepemde rahatça uzandı. "Ben de '*Buna ihtiyacım vardı*' derim ve bu sadece seninle geçirdiğim zamandır."

"Vay canına," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bu senin için bile çok yumuşak bir ifade."

"Elimde değil. Son zamanlarda her şeyden etkileniyorum. Bunun suçlusu işim. Bu çocukların geceleri uyuyacak bir yatakları olduğu için bu kadar mutlu olduklarını görmek..." Gözleri biraz doldu. "Böyle şeyler yapabilmek harika, ama bazen çok da üzücü, anlıyor musun?"

"Anlayabiliyorum," dedim ve anlayışla onun dizini sıkarak ona uzandım. "Ama inan bana, benim de buna ihtiyacım vardı. Bu hafta işler tam bir cehennem gibiydi."

Yine kanepeye uzandığımda, daha yakın oturdum ve şu anki projemizi kucağıma aldım. Chloe için tasarladığım bilezik bir süreliğine askıya alınmıştı — dengesi bozuk gibiydi — bu yüzden bu gece bunun yerine yüzükler için çeşitli metaller ve küçük taşlar hazırladım.

Küçük mücevher tepsisi, pense, kuyumcu testeresi ve mandrelinin yanında sehpa duruyordu. Maven dağınıklığa burun kıvırdı, ona büyük boy güvenlik gözlüklerini uzattığımda sırıttı.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Uçan metal parçalarının yanında şarap içiyorsan, gözlük takarsın. Kural kuraldır."

O gülerek gözlükleri yüzüne taktı, lensler onun iri gözlerini büyütürken ben de kendi gözlüklerimi takıp altın şeridi aldım.

En sevdiğim kısım buydu — hayalperestlin aşaması. Ham metal, gevşek mücevherler, zihnimde belirsiz bir fikir. Tek yapmam gereken, bunun ne olabileceğini hayal etmek ve sonra onu gerçeğe dönüştürmekti — bükmek, lehimlemek, yerleştirmek, parlatmak. Tel kadar sıradan bir şeyin ellerimde, birinin sonsuza kadar saklayacağı bir yüzüğe dönüşmesini izlemeyi seviyordum.

"Yani, işler yolunda mı?" diye sordum Maven'a, aletlerle dolu sehpanın önüne yere oturmadan önce. "Tatlı Rüyalar Girişimi?"

Maven başını salladı, kazara gözlüğünü şarap kadehine çarptı, sonra gülerek gözlüğünü hafifçe kaydırıp ve bir yudum aldı. "Evet. Yapacak çok işimiz var, ama... şimdilik her şey yolunda."

"Sevindim. Çok mutlu görünüyorsun," dedim. "Bu hoşuma gidiyor. Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor."

Maven kadehindeki şarabı izleyerek, onu çevirdi. "Ben mutluyum. Ama... seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Kaşlarımı kaldırdım, parmaklarımla boş boş altın teli yuvarlarken durdum. "Uh-oh."

Dudaklarını ısırıp, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi kaşlarını çatıp. "Sadece... kızlar gecesinde yumurtalarını dondurduğunu öğrenmek biraz canımı yaktı."

Kalbim parçalandı. "Kahretsin, Mave. Üzgünüm."

O yüzünü buruşturdu. "Hayır, hayır, büyük bir özür falan istemiyorum. Mesele ben değilim. Hayatının her ayrıntısını bana anlatmak zorunda değilsin, Liv. Ben sadece... bana her şeyi anlatabileceğini bilmeni istiyorum. Eğer istersen tabii."

Yavaşça nefes verdim ve teli, sehpanın üzerine yayılmış mücevher ve metallerin bulunduğu tepsiye geri koydum. "Sana güvenmediğimden değil." Cımbızla bir aytaşı aldım, ışığa tutarak inceledikten sonra tekrar yerine koydum. "Daha çok... Bunu yapıp yapmayacağımdan bile emin değildim."

Maven arkasına yaslandı, ben bacaklarımı altına kısıtırırken bana yumuşak bir bakış attı. "Bunun aklında olduğunu bile bilmiyordum."

Omuz silktim. "Her zaman anne olmak istemişimdir. Sadece bir süredir bunun imkansız olduğunu düşünüyordum, çünkü birkaç aydan uzun süreli bir ilişkim nadiren oluyor, ciddi bir ilişki kurmak ise hiç olmuyor."

"Bu durum değişebilir, biliyorsun," dedi Maven meydan okurcasına.

"Hayatı tek başına, kendi başına idare eden bir bekar anne olarak düşünmekten, kalbime bir erkeği yaklaştırmaktan daha rahat hissetmem delilik mi?"

Maven yumuşadı. "Hayır, delice değil. O duyguyu bilirim."

Ve gerçekten de biliyordu. Maven, eski sevgilisi onun kalbini kırıp Vince ile olan şansını neredeyse mahvettiğinde, çok da uzun zaman önce değildi. Deneyimlerimiz aynı değildi, ama onun herkesten daha iyi anladığını biliyordum.

"Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm, ama halletmem gereken çok şey vardı. Söz veriyorum, söylemeyi planlıyordum."

"Artık ben de bunun bir parçası olabilirim."

Gülümsedim, mandreli uzattım ve yarı şekillendirilmiş yüzüğü konik uzunluğu boyunca kaydırarak uyumunu kontrol ettim. "Bu uzun bir süreç. Pahalı. Sonrasında çocuğu yetiştirmek, çocuk bakımı, okul, tüm bu yükleri saymıyorum bile." Eğriyi sıkarken penssem yumuşak bir ses çıkardı. "Ve öğrenci kredilerinde boğulduğumu zaten biliyorsun."

"Evet." Maven, sessizliği bozan keskin bir sesle burnunu çektirdi. "Ailenin sayesinde değil."

Ellerim durdu, tezgahın üstündeki talaşları silkeledim, aramızdaki sessizlik kucağımdaki küçük aletlerden daha ağırdı.

"Neyse, önemli değil çünkü biraz para kazandım ve hepsi karşılanacak."

Maven gözlerini kırptı. "Şimdi *para mı buldun?* Kadın. Mafya falan mısın sen? Bütün bu sırlar da ne?"

Gülümsedim. "Sır falan yok. Sadece nasıl olacağını bilmiyordum ve ayrıntıları öğrenmeden sana söylemek istemedim. Ama evet, ben..." Yalan söylemeyi düşünerek durakladım. Carter ve ben gizlilik anlaşması imzalamıştık, bu yüzden Maven'a söylemek *istesem* bile söyleyemezdim. "Babamın tarafındaki uzun zamandır kayıp olan büyük büyük teyzemden biraz para miras kaldım."

"Oh, eminim ailen bunu duyduğunda çok sinirlenmişlerdir."

Kendi şarap kadehime uzanıp bir yudum aldım. "Onların haberi var mı bilmiyorum bile. Her şey çok gizliydi." Onu eliyle uzaklaştırdım. "Detaylar önemli değil, önemli olan şu anda işleri yoluna koymak için ihtiyacım olan her şeye sahip olmam."

Maven beni izleyerek mırıldandı. Söylemesine gerek yoktu, benim pek inandırıcı olmayan yalanıma inanmadığını biliyordum, ama melek gibi bir insan olduğu için beni zorlamadı.

En azından bu gece.

Uzun süre bu yalanla paçayı kurtaramayacağımı hissediyordum.

"Ailenizden bahsetmişken," dedi, elimdeki yüzüğü oynatırken beni izleyerek. "Düğün fiyaskosu nasıl gidiyor?"

Bir bezle bandı yavaş ve dikkatli dairesel hareketlerle parlatırken iç geçirdim. "Henüz ne yapacağıma karar vermedim."

Telefonum mücevher tepsisinin yanında parladı ve sanki şeytanı çağırmışız gibi oldu. Ekrandaki ismi görünce midem düğümlendi.

Donakaldım, bir elimde el feneri, diğerimde bez, gözlerim annemin tam yasal adının camın üzerinde yazılı olduğu yere sabitlenmişti.

Maven tereddüt etmedi. Birkaç saniye içinde koltuktan kalktı ve endişeyle adımı seslendi. Telefonumun ekranını görünce küfretti, şarabını masaya koydu ve dizimi sıktı.

"Cevap ver," dedi yumuşak bir sesle. "Ben burada seninle birlikte olacağım."

Vücudum cevap verme ihtimaline karşı isyan ediyordu, hem ateşli hem de titriyordum. Ama Maven'ın güven verici bakışları ve kolumu sıkan eli, bunu halletmem için ihtiyacım olan gücü verdi.

Yeşil telefon düğmesine bastım. "Merhaba anne."

"Lacey'nin düğününe davet edildiğini duydum."

Ben iç geçirdim ve Maven beni tuttuğu yeri sıktı. "Evet, bana bundan bahsetti."

"Senin nedimesi olmanı istediğini *söyledi*."

"Ben onun kız kardeşim. Yoksa iki kızın olduğunu unuttun mu?"

"Bu aileye sırtını dönen senken bana terslik yapma."

Onun küstahlığına şaşkınlıkla baktım, ağzımı kapatmadan önce elimi ağzıma götürdüm ve çığlık atma isteğime direndim. "Bir şey mi istiyordun? Aslında şu anda meşgulüm."

"Kendi annen için, hiç görmediğin *kız kardeşin* için çok mu meşgulsün? Tipik. O zaman düğüne katılmak için de çok meşgul olacaksın, değil mi?"

Son cümleyi sesinde daha fazla umutla söylediğini fark etmedim. Tam da istediği şey buydu — benim gelmemem. Tabii ki bunu kız kardeşime söylemezdi. Suçu benim üstlenmemi isterdi. Kimsenin onun hakkında kötü konuşması için bir neden vermek istemezdi.

Bunu aynada kendi yüzümü tanıdığımdan daha iyi biliyordum.

"Henüz planlarım belli değil," dedim, abartmadan. "Lacey'e ona haber vereceğimi söyledim."

"Mümkünse *ona* bir an önce *haber versen* iyi olur. Düğünler çok planlama gerektirir, ama sen bunu bilemezsin."

Maven buna homurdandı ve anneme saldırmak üzereymiş gibi ağzını açtığını gördüm. Uyarı olarak başımı bir kez salladım ve ona bu durumu halledebileceğimi gösteren bir bakış attım.

"Yıllar sonra ilk kez yaptığımız bu telefon görüşmesi çok keyifliydi," dedim, sesim düz ve duygusuzdu. "Ama gerçekten çok meşgulüm. Lacey ile iletişime geçeceğim, sen de benim yokmuşum gibi davranmaya devam edebilirsin."

"Keşke o kadar kolay olsaydı."

Telefonun klik sesi hızlıca duyuldu ve ekran bir anda normal arka planıma geri döndü.

Gözlerimi devirdim, ama Maven öfkeliydi. Ayağa fırladı ve odada dolaşmaya başladı, o güzel dudaklarından küçük homurtular ve hırıltılar çıkarken, ben ise işime geri döndüm.

"O kadının cesareti ne kadar da büyük! Ne kadar korkunç olabilir ki? O senin *annen*. O... Ben... Ben... Ben..." En iyi arkadaşım başını salladı, sonra yanıma diz çöküp beni kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. "Liv, bu çok korkunçtu. Ben... Çok üzgünüm."

"Önemli değil," dedim uyuşmuş bir sesle. "Buna alıştım. Gerçi, beni rahat bıraktığında daha kolay olduğunu kabul ediyorum."

"Sorun yok değil. Bunların hiçbirisi sorun yok değildi."

"Durum bu."

Maven beni uzun süre kucakladı ve ondan yayılan üzüntü ve acıma hissettim. Neredeyse onun sandığı kadar üzgün olmak istedim. Gerçekte ise, artık her şeye karşı duyarsızlaşmıştım.

O kasabadan ayrıldığımda gücümü geri kazanmıştım. Biraz zamanımı aldı ama sesimi, yolumu ve kontrolü yeniden ele geçirme yöntemimi buldum.

Bir daha asla vazgeçmeyecektim — en azından beni doğuran, ama bir kız çocuğu değil, sadece onun dediklerini yapan parlak bir oyuncak bebek isteyen kadına.

Maven topuklarının üzerine oturdu, elleri hala kollarımı kavıyordu. "Lacey hala bilmiyor, değil mi?"

Omuz silktim. "Ona açıkça söylemedim, hayır, ama..."

Maven çöktü, sonra geceyi tersine çevirmeye kararlıymış gibi başını salladı. "Pazar günü ne yapıyorsun? Bizim eve gel. Vince'in ailesi şehirde olacak ve benim ailem de akşam yemeğine gelecek. Senin de katılmanı çok isteriz."

Bu tatlı davranışa gülümsedim, her ne kadar bu jest dilimde biraz ekşi bir tat bıraksa da. Maven'ı seviyordum ve ailesinin bana her zaman kendi çocukları gibi davrandığını seviyordum.

Ama bu, benim ailemin en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etmiş olmasını telafi etmiyordu.

"Çok isterim," dedim, dizini sıkarak. "Ama aslında... bir randevum var."

Maven'ın yere düşeceğini sandım. "Randevu mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Mm-hmm. Ve hayır, sana ondan bahsetmeyeceğim."

"Ne?! Neden? Benim haberim olmadan en iyi arkadaş statüsünden çıkarıldım mı? Önce yumurtalar, şimdi de bu mu?"

Gülerek yüzüklerime geri döndüm. "Rahat ol. Bu sadece ilk buluşma ve beni tanıyorsun, muhtemelen eğlenceli bir gece için yatak odama dönmekten başka bir yere varmayacaktır."

"Kim o? Nasıl tanıştınız? Onu tanıyor muyum?"

"Bak ne diyeceğim. İkinci randevuya çıkarsa, sana ondan bahsederim," dedim dikkatlice, ona ondan bahsedeyeceğimi ama tam olarak kim olduğunu söylemeyeceğimi belirtmek için.

Maven öfkeyle nefes alıp, şarap kadehini o kadar sert bir şekilde kaldırdı ki, neredeyse halıma dökülüyordu. "Peki. Ama ikinci randevuya çıkmasa bile, bazı ayrıntıları bilmek istiyorum."

Ona Cheshire Kedisi gibi sııttım. "Bundan emin misin?" "Seni azgın küçük cadı."

"Suçluyum."

Neyse ki, konuşma bundan sonra ailem, kardeşim ve isimsiz randevumdan uzaklaştı. Ama ben yüzükler üzerinde çalışırken ve Maven bana Vince ile nasıl olduklarını anlatırken, zihnim durmadan çalışmaya devam ediyordu.

Ama beni meşgul eden ailemdeki dram değildi.

Carter Fabri ile randevuya çıkacağım gerçeği idi...

Ve onu tekrar göreceğim için heyecanlanmamın ne anlama geldiği.

CHAPTER 13

Uçan Renkler

Livia

"...ve bu yüzden bir daha Chili's'e yüzümü gösteremem."

Kokteyl bardağımın kenarından Carter'a göz kırptım, dudaklarım seğirdi.

"Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Keşke şaka yapıyor olsaydım," dedi. "Dinle, o anda bunun en akıllıca söz olduğunu düşünmüştüm."

"Garsona *jalapeño gözleri* olduğunu mu söylemek?! Carter, bu ne anlama geliyor ki? Gözleri... baharatlı mıydı sanki?"

"Ve yeşil!" "Aman

Tanrım."

"Daha da kötüsü var."

"Daha da kötü olabilir mi?"

"O da şu anda senin bakışınla aynı boş bakışla bana bakarken, ben de onun sessizliğini şöyle devam ettirdim: 'Peki, bu Triple Dipper'ı, yumurta ruloları, slider'lar ve telefon numaranla birlikte alabilir miyim?"

"Carter..." Burun köprümü sıkıştırdım ve başımı salladım, omuzlarım, bastırması imkansız olan kahkahayı bastırmaya çalışırken zıplıyordu.

"Kabul et... bu oldukça zekice."

"Yağlı bir araba satıcısı gibi."

Carter, çocuksu ve savunmasız bir şekilde sırttı, ateşin ışığı gözlerindeki altın beneklerde dans ediyordu. Akşamımız onun oldukça gergin olmasıyla başlamış olsa da, şimdi rahatlamıştı — koltuğunda gevşek oturmuş, parmakları viski bardağını rahatça kavıyordu, bir ayak bileği dizine asılıydı, sanki bu sadece arkadaşlarıyla geçirdiği sıradan bir geceymiş gibi.

Ama bu bir testti ve başka bir dersti — beklediğimden daha çok keyif aldığım bir ders.

Onu son gördüğüm haftadan beri, işlerle o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şey düşünmeye vaktim olmadı. İki Osprey oyuncusu koltuklarımızda oturdu, düğün fotoğraf çekimi öne alınan yerel bir haber spikeri için acil olarak yeni bir kaplama seti sipariş edildi ve düzenli müşterilerimden biri temizlik sırasında, öğle yemeği saatimde tam bir Invisalign danışmanlığı "denemek" istediğine karar verdi. Üstelik, ortağım üç gün üst üste hastalık izni aldı ve yoğun programımızı tek başıma idare etmek zorunda kaldım. Kafein ve Carter'ın bana bıraktığı orgazm sonrası coşkuyla ayakta kalıyordum.

Ama o gece eve götürdüğüm tek şey bu değildi.

Ayrıca, dünyayı tek başına ele geçirmemekle ilgili yorumuyla da beni çok etkilemişti. İşime odaklanmadığım zamanlarda, gözlerindeki samimiyete, çenemi okşayan elinin nazik dokunuşuna düşüncelerimin kaymasına engel olmak zordu.

Ve bu düşünceler aklıma geldiğinde, onları basketbol topu gibi smaçlıyordum.

İki milyon dolar.

Dondurulmuş

yumurtalar.

Hayat boyu rahatlık.

Çocuğumu ne zaman ve nasıl yapacağımı ben kontrol ederim.

Carter ile aramızdaki her dersi ben kontrol ediyorum.

Bu bir amaç için bir araç.

Carter beni randevu dersimiz için almaya geldiğinde, kendimi tekrar kontrol altına almıştım.

Hillsborough Nehri'ne bakan bir çatı barının köşesinde, Tampa silüeti önümüzde parıldayan pullar gibi uzanırken, ikimiz de iki içki içmiştik. Üstümüzde ışıklar parıldıyordu. Ayaklarımızın dibinde bir ateş çukuru yanıyordu, sandalyelerimiz yan yana ve birbirine doğru açılıydı. İç mekandaki salondan müzik yumuşak bir şekilde geliyordu, cam kapılar ve soğuk Ocak havası sesini boğuyordu.

Rahat ve samimi bir ortamdı, randevu için mükemmel bir yerdi. Ama benim için son derece rahatsız ediciydi.

Carter bunu fark etmedi — en azından benim görebildiğim kadarıyla. Dışarıdan bakıldığında, her zamanki gibi dominant eğitmen bendim. Ve evet, kontrolü yeniden ele geçirdiğimi hissediyordum.

Ama aynı zamanda, yumurta kabuklarıyla dolu bir odada dans ediyormuşum gibi hissediyordum.

Bu randevu dersine katılmayı kabul etmemin sebebi, çoğunlukla son randevumuzdan sonra onun evinden ayrılmam gerektiğiydi. Ama aynı zamanda meraklıydım da. Yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti ve bu da anlaşmamızın bir parçasıydı.

Bu tür samimiyet konusunda kendime pek güvenmiyordum.

Genelde randevuları atlardım, bu yüzden en yakın arkadaşım bir randevuya çıkacağımı söylediğimde çok şaşırılmıştı. Neden zamanımı, gelecekteki partnerimin işini umursuyormuş gibi davranarak ya da kendi geçmişim hakkında yalanlar uydurarak boşa harcayayım ki, ikimizin de *tek* istediği çıplak kalmakken, gerçeği paylaşacak kadar güvende hissetmeyeceğimi biliyordum?

Ama Carter farklıydı. O benim gibi değildi. O... *iyiydi*.

Saf. Memnun etmek için istekli.

Bir gün birisi için harika bir erkek arkadaş olurdu. Harika bir koca.

Ve bu, derslerimizde flört meselesiyle oynamayı sevmememin nedenlerinden biriydi. Can sıkıcı duyguların ortaya çıkması için çok fazla fırsat vardı — özellikle onun için. Ve onu incitmek istemedim.

Bu yüzden bu kadar çok kural koymuştum.

Yine de, şu ana kadar bütün gece kararları ben vermiştim. İçeride başlamıştık, ben bacak bacak üstüne atmış, sırtarak bir bar taburesine oturmuş, odanın diğer ucunda sanki tamamen yabancı birine yaklaşacakmış gibi kendini motive etmeye çalışan onu izliyordum. Alıştırma buydu: hiç tanışmamışız gibi davranmak.

Yaklaşımını iki kez mahvetti — birincisinde çok cinsel içerikli bir iltifatla başladı, ikincisinde ise hiç komik olmayan bir şaka yaptı. Her ikisinde de ona koçluk yaptım, çok ateşli davranmamasını, konuyu kendine odaklamamasını hatırlattım. Sorular sor. Meraklı ol. Göz teması kur, ama çok fazla değil. Ve Tanrı aşkına, "*Buraya sık gelir misin?*" diye başlamayın.

Sonunda beni güldürdü. O zaman yanıma oturmasına izin verdim. İçeceklerimizi sipariş ettik ve oyuna devam ettik. Onunla çıkmayı kabul etmiş gibi yaptım ve birkaç gün sonra barın dışında buluştuk ve sanki randevumuz varmış gibi davrandık.

Bir sonraki aşama başladığında, o da rahatlamıştı. Elini belime koyarak beni masamıza götürdü. Menüye bakmadan ikinci tur içkilerimizi sipariş etti, benim ekstra mavi peynirli zeytinli dirty martini sipariş ettiğimi hatırladı ve kendisi için klasik Old Fashioned'ı tercih etti. Ve kolaylıkla sohbeti başlattı, "*Ne iş yapıyorsun?*" gibi yüzeysel soruları atlayarak, insanları izlemeye başladı ve bu da sorunsuz bir şekilde hikayelerimizi paylaşmamıza dönüştü.

İyi gidiyordu. Gerçekten iyi. Ve sorun da buydu.

Çünkü ders ile eğlence arasındaki sınırlar bulanıklaşmaya başlamıştı. Ve bu durumun bana hissettirdikleri hoşuma gitmiyordu.

Onunla vakit geçirmekten hoşlanmadığımdan değildi. Hoşlanıyordum. Sorun da buydu.

Kontrolümü kaybetmiş gibi hissettiriyordu, sanki kurduğum yapı dayanıksızmış gibi. Başından beri belirlediğimiz rollerin güvenliği siyah harflerle yazılmış ve kırmızı kalemle altı çizilmişti. Öğretmen ve öğrenci. Dom ve sub. Patron ve çaylak.

Ama bu? Yanında kucaklaşmak, bacaklarımız birbirine değmek, üniversiteyi, kobayını ve çocukken zıplama evinde altına işediği zamanı anlatmasını dinlemek?

Bu gerçek gibiydi. Bu... yumuşak gibiydi.

Ve samimiyet — *gerçek* samimiyet — hiç güvenmediğim bir şeydi. Bunun ne kadar çabuk bir silaha dönüşebileceğini öğrendiğimden beri.

Garson bize yeni içecekler getirdiğinde, düşüncelerimden sıyrıldım. Carter ona teşekkür ederken gözlerinin içine baktı ve tabii ki onu güldüren ve kızarttıran sevimli bir şaka yaptı ve ben de "*Seni aptal, bana ihtiyacın olmadığını görmüyor musun?*" diye düşündüm.

Sonra dikkatini tekrar bana verdi, geniş bir gülümsemeyle, gözleri parıldayarak. "Eğer bunun bir felaket olduğunu düşünüyorsan, Hooters'da geçirdiğim zamanları dinlemelisin."

"Tanrım, lütfen, hayır."

Gülerek viskisini yudumlarken, gözleri beni izlerken dans ediyordu. Davranışları değişti — çok az, ama onun

onun ellerini pantolonunun üzerinde gezdirdiğini ve çenesindeki sakalları kaşıdığını fark etmeme yetecek kadar.

"Aslında sana anlatmak istediğim başka bir hikaye daha var. Gerçekten. Şaka değil."

Elimdeki martiniyi bitirdim ve su bardağımı aldım. "Kulağa pek iyi gelmiyor."

Yumuşak bir nefes verdi, hafifçe öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Bakışları şimdi ateş çukurundaydı ve ruh halindeki bu değişiklik midemi sıkıştırdı.

"Neden böyle olduğumu sana anlatmak istiyorum. Neden senin yardımına bu kadar ihtiyacım olduğunu." Bir an durdu, dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı ve bana baktı. "Eminim yüzeysel olarak düşünmüştündür. Sanki ben, bir kadına nasıl flört edileceğini, nasıl sevişileceğini ya da onu utandırmadan nasıl konuşulacağını bilmeyen bir adammışım gibi." Sırıtarak gülümsedi, ama bu gülümseme gözlerine yansımadı. "Ama bundan daha fazlası var."

Başımı eğdim, yumuşayarak. "Tamam."

"Ben sadece... Her şeyi dökmem lazım ve ben... Dinleyebilir misin? Ve yargılamamaya çalışır mısın?"

Bu sözler kaşlarımı çatlattı. "Neden seni yargılayayım ki?"

O, ellerine bakarak hafifçe omuz silkti, sonra tekrar gözlerime baktı. "Çünkü sana anlatacağım şey, benim hakkımda çok şey anlatacak ve bu pek de gurur verici bir şey değil."

Onu öyle görünce kalbim sıkıştı, başı tekrar vurulmayı bekleyen, istismara uğramış bir hayvan gibi eğikti. "Dinliyorum."

Bir an sessiz kaldı, sonra daha önce olduğundan daha alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Ontario'da büyüdüm. Orta sınıf, oldukça sıradan bir çocukluk geçirdim. Anne babam çok tatlıydı — katıydılar ama sevgi doluydu. Üç yaşında paten kaymaya başladım, dört yaşında hokey oynamaya başladım ve bu benim için her şey oldu. Aileme her Maple Leafs maçını izlemem için yalvardım, yıl boyunca antrenman yaptım ve bu beni çok mutlu ediyordu Liv. Babam, elimde sopa olmadan gerçek gülümsememi hiç görmediğini söyler. Çocukken saatlerce sokakta, donmuş göletlerde, annem bakmıyorken mutfakta oynardım. NHL'de olduğumu, maçın son saniyesinde son şutumu attığımı hayal ederdim..."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarına dokundu, sonra kayboldu.

"Ve sonra, on beş yaşımdayken OHL'ye girdim. Bu çok önemli bir olaydı. Orada Koç Leduc ile tanıştım."

Adını ağzında zehir varmış gibi söyledi.

"O adam, şimdiye kadar tanıştığım tüm yetişkinlerin tam tersiydi. Ailem uysal ve sessizken, o benimle tanışır tanışmaz bana bağırmaya başladı. Hepimizin üzerinde yükseliyordu — neredeyse iki metre boyunda, tam bir devdi. Benimle tanıştığında gülümsemedi. Çok geçmeden onun hiç gülümsemediğini fark ettim.

"Başlangıçta sorun yoktu. Sert sevgiydi, elbette, ama bununla başa çıkabilirdim. Ama sonra bağırımlar başladı. Tehditler. Zihin oyunları. 'Eğer yeterince istemiyorsan, takımdaki yerini almak isteyen on tane başka çocuk var.' 'Yetenekli olduğunu mu sanıyorsun? Sen yumuşaksın. Asla başaramayacaksın.' Her hata kişiseldi. Her kaçırılan pas, her kötü vardiya — bunlar asla sadece bir hata değildi. Bunlar benim buraya ait olmadığımı kanıtıydı."

Göğsüm sıkıştı. Carter hala ateşe bakıyordu, ama çenesindeki gerginliği, parmaklarının kucağında kıvrılmasını görebiliyordum. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Yaşlandıkça durum daha da kötüleşti," diye devam etti. "Leduc favoriler seçmeyi severdi. Bizi birbirimize düşürürdü. Onun altın çocuğu değilsen, bir hiçsin. Beni bir hiç gibi *hissettirdi*."

Midem burkuldu. O hissi tanıyordum.

"Ve işler değişmeye başladı. Eskiden hokey benim mutlu olduğum yer, güvenli limanımdı... ama artık tuhaf, zehirli bir ilişkiye dönüşmüştü. Hala bu sporu seviyordum, ama Leduc'un altında oynamaktan nefret ediyordum. Maçlarda gülümsemeyi bıraktım, galibiyetleri kutlamayı bıraktım. Eve gidip anneme bağırır, odama kapanır, akşam yemeğini atlardım. Yorulmadan antrenman yapardım, bazen kendimi sakatlayana kadar, sonra yüzüme defalarca yumruk atar ve ne kadar zayıf olduğumu haykırırdım. Şu lanet olası canavara dönüştüm. Kendimi tanıyamadığım birine. Ve öyle kaldım. Yıllarca. Çünkü harika olmak için bunun gerekli olduğunu düşünüyordum."

Bu kelimeyi söylerken sesi çatladı ve gözlerini sertçe kırıştırarak başka yere baktı.

Tanrım.

Bu adam ağılarsa, ben de kendimi kaybedeceğim.

"Ve biliyor musun? Başardım. Seçtim. Hayalimi gerçekleştirdim. Ama yıllarca süren istismarlar hala üzerimde çamur gibi yapışık durmadan bunu başaramazdım. Bu yüzden AHL ve NHL arasında uzun süre gidip geldim." Başını salladı. "Draft edildiğimde, Leduc gözlerimin içine baktı ve dudaklarını bükerek alaycı bir şekilde güldü. Bir hata yaptıklarını ve benim adımları formaya basmadan önce takımdan atılacağımı söyledi. Başarısız olacağımı söyledi." Carter'ın yüzü soldu. "Ve ben ona inandım."

Uzun bir nefes vererek gözlerimi kapattım. "Carter..."

"Lütfen, bırak da bitireyim." Uzun bir süre gözlerini sıkıca kapattıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "İçimde bir yerlerde, bir daha asla özgürce oynayamayacağımı biliyordum. Ne zaman patenlerimi giysem, o hala orada. Kafamın içinde sürekli yüksek sesle, yeterince iyi olmadığımı, yumuşak, zayıf ve başarısız olduğumu söyleyen bir ses var."

Yine uzun bir nefes aldı.

"Ve bu sadece buz pistinde bitmiyordu. Sessizliğin daha güvenli olduğunu erken yaşta öğrendim. Başımı eğip, yer kaplamadan, hata yapmadan... Böylece ateş hattından uzak duruyordum. Bu her şeye yansiyordu. Arkadaşlıklara. Flörtlere. Sekse."

Boynunun arkasını ovuşturdu.

"Senden önce *bir kez* cinsel deneyimim oldu. Zina ile. Ve ben daha cocuktum Liv. Ne yaptığımı bilmiyordum. Sana bu hikayeyi anlattığımı ve şaka yaptığımı biliyorum, ben böyleyim. Herkesle şaka yaparım. Her şey hakkında şaka yaparım." Dişlerini sıktı, sonra konuyu değiştirir gibi başını salladı. "Ama o gece boğuldum. Ne yapacağımı bilmiyordum. O hikayede anlatmadığım şey, uzun süre dayanamadığım ve Zina'nın bana güldüğüydü. Oradaki tüm erkekler de güldü ve bu sürekli tekrarlanan bir şaka haline geldi. *'Fabri'yi üçüncü turda sahaya çıkarma. Hepimiz onun dayanamayacağını biliyoruz.*"

Kafamı salladım.

Hokey oyuncuları bazen gerçekten pislik olabiliyorlardı.

"Zina'nın ne yaptığımı bilmediğimi söylediğini çok net hatırlıyorum. Ama o bunu söylediğinde duyduğum ses *onunkidi*." Dudaklarında yine o yumuşak, gülümseme sayılmayacak ifade belirdi. "Ve evet, ondan sonra ben... vazgeçtim. Kimsenin beni ciddiye almayacağını bildiğim için bayat espriler ve şakalar yapıyorum

beni ciddiye almayacağını biliyorum, kadınlar da dahil. Kimse yapmadan önce kendimle dalga geçiyorum. Ve bu daha kolay, değil mi?"

Carter başını kaldırdı ve gözleri benimkilere çarptığında, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi hissettim.

"İlk gülen olmak, aşağılanmayı beklemekten daha kolaydır. Umursamıyormuş gibi davranmak, umursamaktan daha kolaydır. Çünkü umursarsam, gerçekten denersem, gerçekten bir şey istersem ve yine de başarısız olursam?" Başını salladı. "O zaman onlar benim hakkımda başından beri haklıymış demektir."

Onu izlerken göğsüm ağrıyordu, bana güvendiği şeyi saklamak için elimden geleni yapıyordum. Zihnimin derinliklerinde, bir ses bana bunu sonlandırmam gerektiğini, başka bir şey bilmeme gerek olmadığını söylemem gerektiğini fısıldıyordu.

Ama o sesi bir yastıkla bastırıp tamamen susturdum çünkü bilmek istiyordum. Bana anlattığı için onur duydum.

Ve ona her zamankinden daha fazla yardım etme arzusu duydum.

Bu, The Lifestyle hakkında pek çok kişinin anlamadığı bir şeydi; karşılıklı rıza ile yapılan, sapkın seksin nasıl özgülleştirici olabileceği ve hiçbir terapinin dokunamayacağı kadar derin yaraları iyileştirebileceği. Bu sadece orgazm olmakla ilgili değil — korkularla yüzleşmek ve güvensizlikleri aşmak, ya da gücü ve kontrolü geri kazanmak, ya da kontrolü *bırakıp* rahatlamayı öğrenmekle ilgili olabilir.

Son sözleri, aramızdaki havada kırılğan bir şekilde asılı kaldı.

Hemen cevap vermediğimde, bakışlarını tekrar ateşe indirdi.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Yutkundum. "Düşünüyorum."

Dudakları seğirdi, neredeyse gülümsüyordu. "Tehlikeli."

"Sadece sözleşmeler veya penis halkaları söz konusu olduğunda," diye nazikçe alay ettim, sonra anın geçmesini bekledim. "Teşekkür ederim. Bana söylediğin için."

Yarı başını salladı, ama omuzlarında hala gerginlik olduğunu görebiliyordum.

"Biliyorsun," diye ekledim, üçüncü martinimi alırken, "bir şeyde kötü olmakla, o şeyde iyi olma şansı hiç verilmeden yaşamak arasında büyük bir fark vardır."

Gözlerini kırıştırtarak, bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışır gibi baktı.

"Sen bozuk değilsin, Carter. Sadece eğitimsizsin." Sırıttı.

"Bu seksi mi olmalıydı?"

"Dürüst olması gerekiyor." Zeytinimi yedim, şişi bir an dudağıma dokundurdum. "Ve dürüstlükten bahsetmişken, evet... bu seksi. Aslında inanılmaz derecede seksi buluyorum."

"Tamam," dedi, dudaklarını sıkılaştırarak oturdu. "Bana patronluk taslamana gerek yok."

"Hayır, değilim. Senin klişe sözlerin beni güldürüyor, ki bu çok nadir olur. Klişeleri severim. Ve sana öğretmeyi seviyorum. Seni benim küçük zevk kaynağım olarak şekillendirme fikrini seviyorum. Hevesli olmanı ve iyi dinlemenı seviyorum. Ve ilk iki buluşmamızdan sonra şunu söyleyebilirim ki, o koç senin hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sen yetenekli birisin, Rook. Ve bu dersi şimdiden başarıyla geçiyorsun."

"Bu övgü ön sevişme mi? Çünkü işe yarıyor." Gülümsedim.

"Cuma günü planın var mı?"

"O sabah Winnipeg maçından eve döneceğiz, ama o gece boş olacağım. Neden sordun?"

"Çünkü bence bir sonraki dersin zamanı geldi. Ve eve dönerken uçakta biraz kestirsen iyi olur..." Kötü bir gülümsemeyle martini bardağını dudaklarıma götürdüm. "Isıyı artıracamız."

CHAPTER 14

Mistress Livia Carter

Cuma, hayal ettiğimden daha hızlı geldi, haftam seyahatlerle doluydu. ve maçlar. Hala playoff yarışında kilitliydik, yerimiz ve hayatımız için mücadele ediyorduk ve her saniye çok önemliydi. Columbus'a karşı evimizde mağlup olduk ama Winnipeg'de galibiyet almayı başardık. İleri geri gidip gelirken, sezonumuzu bitirmeden önce ya şampiyonluğu kazanacak ya da sezonumuzu bitirecek durumdaydık.

Konsantre olmam gerekiyordu ve öyleydim de.

Face-off çemberinde daha hızlıydım, oyunları daha hızlı okuyordum, kafamı sürekli çeviriyordum. Oynama sürem artmıştı, hattım uyumluydu ve sonunda ait olduğum yerde oynuyordum — sadece rol doldurucu olarak değil, rakip takım için lanet bir sorun olarak. Takım arkadaşlarım bana daha çok güveniyordu. Koç da öyle. Vince, bir maçtan sonra bana, ön alanda nasıl "sahiplendiğimi" sordu. Bunu en büyük övgü olarak kabul ettim.

Ama buz pistinin dışında, antrenman randevumuzda Livia'ya söylediklerimi hala kafamda tartıyordum.

Koç Leduc ile olan tüm geçmişi gündeme getirmek beni neredeyse kusmaya zorladı. Sanki yıllar önce zihnimin derinliklerine gömdüğüm ve orada kalmasının sorun olmadığını kendime söylediğim bir cesedi kilitli bir sandıktan çıkarmak gibiydi. Ama o pislik hala kokuyordu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu görmezden gelmek imkansızdı.

Doktor Arman haklıydı. Livia'nın tepkisinin ne olacağını bildiğimi varsaymamalıydım, ki pek bir tepki göstermedi. O sadece... dinledi. Beni dinledi ve beni teselli etmeye ya da her şeyi unutmam gerektiğini söylemeye çalışmadı.

"Sen kırılmadın, Carter. Sadece eğitimsizsin."

Bu sözler beni beklediğimden daha fazla etkiledi. Çünkü ilk kez birinin beni anladığını hissettim.

Ve bu durum, görülmek, dinlenilmek, gürültüyü susturdu. Koç Leduc'un sesi, genellikle zihnimde çok yüksek sesle eleştiriler yağdırır ve başını sallar, beni asla yeterli olamayacağımı hissettiren bir bakışla... bu ses yavaş yavaş kayboldu. Tamamen yok olmadı, ama sanki biri ses seviyesini kısmış gibiydi.

Bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama sanki yıllarca su altında kaldıktan sonra ilk nefesimi almış gibi hissettim.

Ve şimdi, o nefes hala ciğerlerimde taze iken, Bayshore Bulvarı'ndaki bir malikaneye yaklaşıyordum — kalbim küt küt atıyor, Livia yanımda sırtıyordu — beni her zamanki gibi deneyimsiz ve yetersiz hissettiren bir yere adım atmak üzereydim.

"Bu kadar korkmuş görünme," dedi Livia, Range Rover'ımın yolcu koltuğundan. İtiraf etmeliyim ki, onu orada görmek hoşuma gitmişti. Bacaklarını çaprazlamış olması, giydiği ceketin dizlerinin üst kısmını ortaya çıkarması ve pürüzsüz tenine elimi kaydırmam için bana yalvarması hoşuma gitmişti. Yolda gelirken bunu birden fazla kez düşündüm, ama ona sormadan öptüğümde nasıl tepki verdiğini hatırlayarak kendimi tuttum.

Bu onun oyunu, onun şovu, onun kurallarıydı. Benim görevim, imkansız gibi görünse bile, kendime hakim olmaktı.

"Beni suçlayabilir misin?" diye sordum, büyük demir kapıda durarak. "Beni buraya getirebilmen için gizlilik anlaşması imzalamam ve tam bir geçmiş kontrolünden geçmem gerekti, ama içeride beni neyin beklediğini hiç bilmiyorum."

"Eğlence," dedi rahat bir şekilde. "Seni bekleyen şey bu."

"Sanırım bu tür şeylerin tanımları konusunda biraz farklı düşündüğümüzü belirlemiş olduk."

Livia, kapı yavaş, mekanik bir uğultuyla açılırken sırtı ve *Architectural Digest* dergisinin sayfalarından koparılmış gibi görünen bir araba yolu ortaya çıktı — mükemmel bakımlı çitlerin arasında temiz çizgiler ve yumuşak bir şekilde parlayan fenerler vardı. Yolun sonundaki malikane devasa ama gösterişli değildi. Koy boyunca kendinden emin bir şekilde uzanıyordu, tümüyle şık taş ve camdan yapılmıştı, silueti iyi yerleştirilmiş aydınlatmanın yumuşak, altın rengi sıcaklığıyla aydınlatılmıştı.

Düşük sesle ısıklık çaldım. "Vay canına."

Vale, ön portikoda durduğumuz anda Livia'nın kapısını açtı. Livia, kırmızı tabanlı, çikolata kahverengi uzun topuklu ayakkabılarla dışarı çıktı. Uzun kahverengi paltosu belinden sıkıydı ve altında giydiği her ne kadar kötü şey varsa onu gizliyordu. Ben de onu takip ettim, koyu renkli, sade takım elbisenin ceketini düzelttim. Bana siyah giyinmemi ve başka bir şey giymememi söylemişti. Tartışmaya cesaret edemedim.

Ön kapılar ardına kadar açıldı, sıcak ışık ve hafif müzik geceye yayılıyordu. İçeride, uzun boylu ve yan iş olarak kapı görevlisi gibi görünen bir adam duruyordu. Siyah takım elbisesi ütülüydü, yüzündeki ifade okunamazdı. İçerideki partiyi duyabiliyorduk ama göremiyorduk. Tavandan yere kadar uzanan uzun siyah bir perde, kapı görevlisinin durduğu yerin arkasındaki mermerin üzerinde birikmişti.

Sessizce kadife astarlı bir kutu uzattı.

Livia, telefonuna ulaşmak için paltosunu yeterince açtı ve telefonunu kutuya koymadan önce altındaki koyu kahverengi şeffaf kumaşı ortaya çıkardı. Ben de onun izinden giderek kendi telefonumu, akıllı saatimi ve anahtarlarımı kutuya koydum. Adam hafifçe başını salladı, sonra arkasında duran lateks eldivenli ve tarama çubuğu olan ikinci, daha kısa boylu adama işaret etti.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım, tarayıcı göğsümden geçip uyluk içime doğru inerken. "Arama mı yapıyor?"

"Sana söylemiştim," dedi Livia, sesinde eğlenceyle. "Kamera yok. Sürpriz yok. Buradaki herkes kuralları bilir."

Tarayıcı belimdeki düğmeye dokunduğunda bip sesi çıkınca kaşlarımı kaldırdım.

"Evet, evet, gizlilik anlaşması falan. Beni tam olarak nereye getirdin, hanımefendi?"

Livia'nın gözlerinde bu unvanla daha önce hiç görmediğim bir ateş parladı ve o da beni ödüllendirmek için elini enseme kaydırды, parmakları sahiplenici bir şekilde kıvrıldı. Ağız kulağıma yakındı, "Malikaneye hoş geldin" diye fısıldadı.

Sonra beni perdenin arkasına götürdü.

Anında, dışarıdan gelen boğuk sesler beni sardı. Müzik alçak ve ritmikti, cazımsı

ve baştan çıkarıcıydı. Etrafımızda fısıltılarla konuşmalar, kahkahalar, kadehlerin tınlaması ve... inlemeler?

Evet. Duyduğum kesinlikle inlemelerdi.

Tavan üzerimizde yükseliyordu, modern avizelerden sarkan kristaller ışığı kırarak beyaz mermer zeminde gökkuşağı oluşturuyordu. Pencereleer tavandan tabana uzanıyordu ve ötesindeki suyun ışıltılı manzarasını sunuyordu. Mekanın her santimetresi parlıyordu — gümüş tepsiler, aynalı aksesuarlar, cam heykel enstalasyonları — ve yine de samimi bir atmosfer yaratmayı başarıyordu. Karanlık.

Seksi.

Ama odayı gözden geçirdiğimde, evin etkileyici olmasına rağmen, en çok dikkat çekenlerin içindeki insanlar olduğunu fark ettim.

Devasa odanın bir ucundan diğer ucuna kadar, küçük gruplar halinde toplanmış insanlar ve benim gibi etrafta dolaşıp her şeyi inceleyen başıboş insanlar vardı. Çiftler, üçlü gruplar, küçük gruplar ve büyük bir köşe kanepede uzanmış daha büyük gruplar vardı.

Ve benim gibi takım elbise giymiyorlardı.

Bunun yerine ipek bornozlar, korseler ve yakalar gimiyorlardı. Dantel ve deri giysiler giymiyorlardı ve sadece yüksek topuklu ayakkabılar giymiyorlardı. Bazıları maske takıyordu. Bazıları ise hiçbir şey giymiyordu. Çoğu kıyafet, ilk arabamdan daha pahalı görünüyordu, ancak hiçbirisi kostüm gibi durmuyordu. Hepsi lüks, en kaliteli kumaş ve deriden yapılmıştı.

Kalbim göğsümde bas davul gibi atıyordu.

Livia parmaklarını kolumdan aşağı, bileğimin içinden geçirdi ve sonra beni bir tasma gibi, nazik ama sıkı bir şekilde kavradı. "Nefes al," dedi, ben odayı izlemeye devam ederken gözleri beni izliyordu. "Burada güvendesin."

Sonra beni bıraktı ve ceketinin büyük düğmelerini açmaya başladı. Ceketini omuzlarından çıkarıp kenarda bekleyen bir kadına uzattığında, tüm dikkatim ona yöneldi.

Ve eğer kalbim daha önce zorlanıyorsa, şimdi tamamen pes etmeye hazırды.

Livia, lüks renginde dantellerle sarılmıştı — zengin, koyu kahverengi, teninden sadece bir ton daha koyu, o kadar yakındı ki karışıp kayboluyor ve alay ediyordu. Bu, dikkat çekmek için çığlık atmayan

dikkat çekmek için çığlık atmazdı ama yine de dikkat çekmeyi talep ederdi, incelikli ve ustaca, asla giremeyeceğiniz kadar pahalı bir müzede asılı duran bir sanat eseri gibi.

Bodysuit her kıvrımı sarıyordu, narin askılar göğsünü kafeslemeden çerçeveleyen bir şekilde göğsünü kesiyordu, dantel göbeğinin hemen üzerinde biten derin bir V şeklinde dalıyordu. Uylukları, düşük ışıktaki hafifçe parıltıya seffaf, ipeksi çoraplara tutturulmuş, birbiriyle uyumlu jartiyerler dışında çıplaktı. Ve bütün gece gizlice baktığım o topuklu ayakkabılar da aynı sıcak tondaydı, mükemmel bir uyum içindeydi, parlak kırmızı tabanları her ağırlığını değiştirdiğinde ışığı yakalıyordu.

O, odadaki en seksi kişiydi. Ve bu gece, o benimdi.

Sadece bir ders olsa bile. Sadece bir oyun olsa bile. Bu gece benimle birlikteydi ve buradaki her pisliğin bunu bilmesini istiyordum.

"Lanet olsun, Liv," diye boğuk bir sesle söyledim ve yumruklarım kalçasındaki pürüzsüz, açıkta kalan cildi okşamaya başladım. Jartiyerinin üst kısmını parmaklarım ile okşadım, parmağımı kumaşın altına kaydırıp uyluğunu okşadım, sonra geri çekilip parmağımı cildine çarptım. "Sen her zaman seksisin, ama seni böyle görmek... *Lanet olsun*, dizlerimin üzerine çökmek istiyorum."

"Oh, merak etme," dedi, yakamdan tutup eğilerek fısıldadı. "Öyle olacaksın."

Yutkundum, odanın etrafına bakındım. "Biraz gerginim."

"Bu tamamen normal. Ama ben seninleyim ve burası senin için güvenli bir öğrenme ortamı. Sana göz kulak olacağım. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Güzel. Şimdi, devam etmeden önce, senden birkaç sözlü anlaşma yapmam gerekiyor. İlk olarak, bu gece daha itaatkar olmayı, öğrenci rolünde kalmayı, ama aynı zamanda sana zevk vereceğini düşündüğüm şeylere daha derinlemesine dalmama izin vermeyi kabul ediyor musun?"

"Sanırım."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Peki... tam olarak neyi kastediyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmemen eğlenmenin yarısı. Seni övebilirim. Seni aşağılayabilirim. Hiç görmediğin veya duymadığın oyuncaklar sunabilirim. Burada anahtar kelime güven. Peki... bana güveniyor musun?"

Boğazım düğümlendi. "Evet. Sana güveniyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Harika. Şimdi, güvenli kelimelerimizin ne olduğunu hatırlatır mısın?"

"Yüksek sopa," dedim gülerek. "Senin bu kıyafeti giymiş olman sayesinde zaten elimde." Karnındaki danteli çektim.

Livia bana tereyağı gibi yumuşak bir kahkaha ile karşılık verdi, sonra kolunu koluma taktı ve beni evin içine doğru götürdü.

Bir süre odanın içinde dolaştık, Livia kulaklarıma geçirdiğimiz her kişi veya grup hakkında fısıldıyordu. Bir adamın başka bir adamın sikini çıkarıp okşamaya başladığını gördüğümde kolumu sıktı, şampanya kadehlerini dağıtan kadınlardan birinin dizlerinin üzerine çöküp bir konunun sikini emmeye başladığını izlemek için durduğumda ise eğlenerek kıkırdadı.

Tahmin edildiği gibi, odayı bir tur attığımızda sertleşmiş, meraklı ve biraz rahatsız olmuştum. Tam o sırada, ellili yaşların ortalarında gibi görünen bir çift bize yaklaştı.

İkisi de zarif, seksi ve inkar edilemez bir şekilde otoriterdi, gözden kaçmaları veya göz ardı edilmeleri imkansızdı.

"Canlan, Rook," dedi Livia kulağıma fısıldayarak, kolumu sıktı. "Ev sahiplerimizle ve The Manor'ın arkasındaki beyinlerle tanışmak üzeresin."

Çift bize gülümsedi ve sonra fısıltıyla birbirleriyle konuşmaya başladı, ama hala bize doğru geliyorlardı.

"Onlar kim?" diye sordum Livia'ya, bu ana kadar sormayı akıl edemediğim için kendimi biraz aptal hissederek.

"Marcello ve Evelyn Rovelli. O bir emlak devi ve Florida'nın batı kıyısının yarısına sahip. O ise emekli bir balerin ve hayırsever."

"Köpek tasmaı takıyor."

Livia gülerek dikleştı ve yaklaşan ev sahiplerine el salladı.

Marcello Rovelli, hayatında hiç acele etmemiş bir adam gibi hareket ediyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, mükemmel bakımlı gümüş rengi saçları ve espresso tonunda bir teni vardı. Özel dikim siyah pantolon giyiyordu.

ve kolları kıvrılmış, göğsü açık, bilekleri altınla süslenmiş, açık yakalı, temiz bir gömlek giymişti. Elinde ince, cilalı bir zincir tasma tutuyordu.

Tasma, çarpıcı güzellikteki karısının yakasına takılıydı.

Evelyn'in teni koyu bronz, saçları ise uzun, zarif boynunu ortaya çıkaran gevşek bir topuzda toplanmış siyah buklelerden oluşuyordu. Makyajı dramatikti — koyu renk gözler, keskin elmacık kemikleri, koyu erik rengi dudaklar — ve elbisesini, eğer elbise denilebilirse, altın iplikle süslü desenlerle işlenmiş şeffaf bir ağdan yapılmıştı ve göğüslerinin kıvrımlarını ve uyluklarının tepesini zar zor örtüyordu. Elbisenin altında, yüksek bel tanga ve mücevherlerin parıltısından başka bir şey göremedim.

Ve boğazında, gözlerimi alamadığım kalın deri bir tasma vardı.

"*Tesoro*," diye mırıldandı Evelyn, bize ulaştıklarında kocasının kollarını bırakıp Livia'yı kucaklamak için yeterli süre kadar uzaklaştı. Tasmanın takılmadan kocasından ne kadar uzaklaşabileceğini *çok iyi* bildiğini fark ettim. "Çok çekici görünüyorsun, hayatım."

"Yenilebilir kadar güzel olduğumu mu söylüyorsun, Ev?"

"Her zaman."

Marcello araya girip Liv'in elini tutup, elinin arkasına yumuşak bir öpücük kondurduğunda Evelyn göz kırptı. "Bu gece bizimle olmanız ne büyük bir zevk, Mistress Livia. Çok uzun zaman oldu."

"Katılıyorum. Ama... zamanımı alan *bir projem* vardı." Livia bu sözlerle kolunu tekrar koluma geçirdi ve ev sahiplerimiz bakışlarını bana çevirdi.

Marcello'nun gözleri baştan aşağı beni süzdü, kötü niyetle değil, ama nadir bulunan bir viski şişesinin kalitesini değerlendiren bir adam gibi. Memnuniyetle bir kez başını salladı. "Carter Fabri. Onur duyduk."

Sesi, tıpkı onunla ilgili her şey gibi, güçle doluydu.

"Evimize hoş geldiniz," diye ekledi Evelyn, gözleri parıldayarak. yaramazlık. "Senin hakkında çok güzel şeyler duyduk."

Sadece bu sözler bile midemi düğümledi. Ayaklarımın üzerinde kıpırdadım, ama Marcello elini kaldırdı ve ses tonunu sakinleştirmek için yumuşattı.

"O sadece Livia'nın seni misafiri olarak getirmemizi istediğinde bizi çok sevindirdiğini kastediyor. Ve seni rahatlatayım. Tamamen gizlilik içindeyiz," dedi. "Burada kimse hokey hakkında tek kelime etmeyecek ve bu duvarların dışında kimse senin burada olduğunu bilmeyecek."

"Güvendesin," diye tekrarladı Evelyn, parmaklarını kocasına bağlayan zinciri bir kez daha okşayarak. "Keşfetmekte özgürsün. Gözlemlemekte. Keyfine bakmakta. Ve herhangi bir anda, özel odalardan birine çekilmek istersen, Livia yolu biliyor."

Sözleri üzerime sıcak su gibi düştü ve bir şekilde, bütün gece boyunca hissettiğimden daha açık ve daha rahat hissettim.

Livia elimi sıktı. "Yavaş yavaş ilerleyeceğiz."

Marcello başını salladı. "Başlamak için en iyisi budur."

Son bir el sallamayla çift bizi terk etti ve ardından Livia bana tamamen dönerek ellerini göğsümün üzerine kaydırды ve boynumun arkasına doladı.

"Tamam, Rook. O güvenlik kelimelerini hazır tut." Ellerimi tuttu ve geriye doğru yürümeye başladı, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Oyun zamanı."

CHAPTER 15

İzle ve İzlen Livia

Carter gergindi, onu ana oyun alanından geçip karanlık koridordan röntgenci odalarından birine doğru yürüdüğümde gergindi.

Omuzlarının dikleşmesinden, elinin yan tarafında seğirmesinden, bana uzanıp uzanmayacağına karar verememiş gibi davranmasından bunu hissedebiliyordum. Gözleri açgözlüydü, bakışları önündeki her şeyi yutuyordu, ama çenesi gergindi, nefesi sığıdı.

Tek yönlü aynanın görünmez tarafına saklandıktan sonra, ona yaslandım, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, sesimin onu sakinleştireceğini umuyordum.

"Seni bu gece izlemeye getirdim," diye fısıldadım. "Öğrenmen için. Hissetmen için."

Gözleri benimkilere kaydı, koyu kahverengi göz bebekleri büyüdüğüce altın rengi benekler yüzüyordu.

"İnsanların kendilerini bıraktıklarında nasıl göründüklerini görmeni istiyorum. Oynadıklarında. İstedliğini, cezalandırılmaktan, alay edilmekten veya yanlış olduğunu söylemekten korkmadan istediklerini söylediklerinde."

Elini tuttum, parmaklarımızı birbirine geçirdim, dokunuşumla onu sakinleştirdim. Genelde bu kadar samimi dokunuşlardan hoşlanmazdım, ama o anda sadece öğretmeni değil, bir bakıma onun Domme'siydim. Onu tamamen sahneye çıkarmadan önce kendini güvende hissetmesini sağlamalıydım.

"Bana Koç Leduc'tan bahsettin, her hatanın dünyanın sonuymuş gibi hissettirildiğinden bahsettin. Her yanlış adımın, yeterince iyi olmadığının kanıt olduğunu söyledin."

Çenesi seğirdi, ama ben uzun tırnağımı çenesine dayadım ve gözlerini benden ayırmasına izin vermedim.

"Burada böyle bir şeyin olmadığını bilmeni istiyorum," diye fısıldadım. "Burada, tökezlesen de güvenlisin. Garip davranabilirsin. Cevabı bilmesen de sorun değil. Sorular sorabilirsin. Yanlış zamanda sertleşsen de sorun değil. Korktuğunu söyleyebilirsin. Bir şeyi denedikten sonra fikrini değiştirebilirsin."

Elini sıktım.

"Burada, sonuçsuz bir şekilde başarısız olmanın nasıl bir şey olduğunu hissedebilirsin."

Kapıdan girdiğimizden beri nefesini tutuyormuş gibi bir nefes verdi.

Aramızda bir an sessizlik oldu, sonra ekledim, "Ve belki iyi bir çocuk olursan..." Parmak uçlarımda yükselerek, gülümserken dudaklarımla yanağına dokundum. "Sen de oynayabileceksin."

Carter başını dudaklarıma doğru eğdi ve bir an için, bana nasıl baktığına, gözlerinin tarif edilemez bir minnettarlıkla dolu olmasına kendimi kaptırdım.

Daha da eğildim, gözlerim hafifçe aralanmış dudaklarına kaydı.

Sonra yutkundum ve geri çekildim, parmağımı omzunda gezdirerek arkasına geçtim.

"İzleyelim mi?"

Gizlice izlediğimiz odanın içinde, bir çift kapıdan içeri dalmıştı, ikisi de kıkırdayarak birbirlerine sarılıyorlardı, adam kadını öpüp en yakın duvara doğru itti. Elbette bizim orada olduğumuzu biliyorlardı — ya da en azından, birinin izliyor olma ihtimalinin farkındaydılar. Voyeur odaları bunun için vardı.

Bazıları izlemeyi severdi.

Bazıları izlenmeyi severdi.

Bir süreliğine, Carter biz çifti izlerken pek etkilenmemiş gibi görünüyordu. Adam takım elbise giymişti, kadın ise üzerine önlük giymiş kısa bir elbise giyiyordu. Adam kadının elbisesini çıkarmaya başladığında, sahnelerini oynadılar.

Adam kadının elbisesinin düğmelerini yırtarken, kadın adamın dudaklarına doğru nefes nefese, "Acele etmeliyiz, kocam her an eve gelebilir," dedi.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum. O benim en iyi arkadaşım."

"Asla öğrenmeyecek. Ve ben her zaman seni istedim. Sen beni istemedin mi?"

"Her zaman. O seni hak etmiyor. Ben seni ondan daha iyi becereceğim."

Kadın inledi, her kelime bir giysi parçasının daha kaybolduğunu işaret ediyordu. Ama sanki bekleyemeyecek kadar çaresizmişler gibi, adam kadını elbisesiyle birlikte duvara doğru çekti, kumaş yırtıldı ve göğüsleri ortaya çıktı. Pantolonu ayak bileklerindeydi, boxeri dizlerindeydi, kadını duvara sıkıştırdı ve penisine uzandı.

Onun içine girdiğini tam olarak anladım çünkü adam inledi, kadın nefesini tuttu ve adam onu sertçe sikmeye başlamadan önce uzun bir süre hareketsiz kaldılar.

Elimi Carter'ın göğsünden aşağı kaydırđım ve pantolonunun üzerine koyarak kumaşın içinden ereksiyonunu kavradım.

O içini çekti, başını geriye attı ve dokunuşuma karşılık verdi. Diğer çiftin sevişmesinin sesi, içinde bulunduğumuz küçük, karanlık odayı doldurdu ve Carter gözlerini kaldırıp onları tekrar izlemeye başladığında, penisinin elimde attığını hissettim.

Görüntü odasındaki çift hızlıydı. Adam önce boşaldı, sonra dizlerinin üzerine çöküp kadın da boşalana kadar onu yaladı. Gülüp öpüşerek sahneyi bitirdiler, sonra giyinip odadan çıktılar.

Birkaç dakika sonra, oda tekrar doldu — bu sefer bir kadın ve iki erkekle.

"İçimde olmak mı istiyorsun?" diye sordum Carter'a, arkadan kulak memesini ısıtırken onun penisini sıkıyordum. Odanın içindeki kadın, açgözlü bir şekilde ona yaklaşan iki adam tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi korkmuş gibi davranıyordu. "O zaman açık olmanın ne demek olduğunu öğrenmen gerek. Teslim olmanın."

Carter'ın nefesi artık daha zorlanıyordu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, arkasında durduğum yerden bile duyabiliyordum.

"Sorular sor. Gözlemler. Öğren. Onları bir deney olarak kullan ve beni de profesörün olarak."

Olay önümüzde yaşanırken, ben onun kemerini çözmeye başladım. Kadın kaçacakmış gibi döndü, ama

bunu yapamadan, bir adam onu belinden yakalayıp kaldırdı. Diğeri tekmeleyen ayaklarını yakalayıp onu zapt etti ve sonra onu yatağa attılar.

Carter hareketsiz kaldı. "O iyi mi?"

"Tamamen güvende ve iyi. Bu tamamen rızaya dayalı bir şey. Buradaki herkes güvenlik kontrolünden geçmiş ve herkesin güvenli kelimeleri var."

Bu sözlerle biraz rahatladı ve ben de ona ulaşabilmek için pantolonunu açmaya devam ettim.

"O benim arkadaşım. Adı Cami. Rıza ile rıza dışı oyunları, yani CNC'yi seviyor. Bu, onun fantezilerini gerçekleştirmesi için güvenli bir yol ve tamamen normal bir şey."

Carter başını salladı ve odadaki adamlar Cami'yi sertçe soyup ona dokunmaya ve tadına bakmaya zorlamaya başladığında, Carter'ın pantolonundan penisini çıkardım.

İlk başta onu hafifçe okşadım, ucunda biriken ön sıvıyı onu kayganlaştırmak ve oynamak için kullandım. Tutuşumu biraz sıkılaştırdığımda, o da dokunuşuma karşılık verdi.

"Bir fantezin var mı, Carter?" "Bu odada seni sikmek."

Kulağına gülererek fısıldadım. "Bu gece seni sikmene izin vereceğimi söylesem ne dersin?"

Penisi ellerimde sıçradı. "Liv..."

"Ama önce teslim olmanı istiyorum. Bana fantezilerini anlat, Carter."

Gözleri tekrar açıldı ve odadaki insanlara kilitlendi. Adamlardan biri Cami'nin ayaklarının arasında sikini kaydırırken, diğeri onun ona oral seks yapmasını izliyordu.

"Ben... Bilmiyorum," diye nefes nefese konuştu Carter.

"Tabii ki biliyorsun. Porno izlerken ne arıyorsun?"

Daha yumuşak bir ritimle onu okşamaya başladığımda dudaklarını ıslattı, nefesi kesik kesikti. "Uh..."

"Utanmana gerek yok. Bir şey söyle." "Derin boğaz."

Omzuna yaslanarak sııttım. "Mmm... Boğazımı sikmeyi düşünmek seni tahrik ediyor mu, Rook?"

"Tabii ki."

"Biraz öğürmemi, boğulmamı mı istiyorsun?"

Boynunu yalarken ve onu daha hızlı pompalarken bu sözleri söyledim ve Carter inledi, kalçaları elimi sikmek için hareket etti. "Liv..."

"Nasıl yaptıklarına bak," dedim yumuşak bir sesle, onu okşamaya devam ederek. Her ne zaman boşalmak üzere olduğunu hissetsem, işkence gibi bir hıza yavaşladım. "Onun saçını öyle tutmasını, onun kontrolü ona bırakmasını seviyor musun? O da bundan hoşlanıyor. Kendini bırakmaktan çekinmiyor. Düşünmek zorunda değil. O yönlendiriyor."

Carter homurdandı ve çenesini sıkarak izledi.

"Başka ne var?"

Nefes nefese, söylemeye cesaret edemiyormuş gibi dudaklarını yaladı. "Seks kölesi."

Bu beni duraklattı. "Sen...
bir tane mi istiyorsun,
yoksa?" "Ben bir tane
olmak istiyorum."

Siktir.

Bu cevabı beklemiyordum ve duyduğumda vereceğim tepkiyi de *kesinlikle* beklemiyordum. Carter'ın bağlanıp ağzı tıkanmış ve benim hizmetimde olduğu düşüncesiyle meme uçlarım iç çamaşırımın altında sertleşti, uyluklarım kasıldı.

"Bilmiyorum. Sadece birinin merhametine tamamen teslim olmak çok seksi olur diye düşünüyorum, ama güvenli bir şekilde, mesela bir hafta sonu boyunca bana söyledikleri her şeyi yaparım, ama tabii ki gerçekten çıkmak istersem çıkabilirim."

Odanın içinde, adamlar şimdi Cami'yi sikiyorlardı. Cami birinin kucağında otururken, diğeri üzerlerine eğilip onu anal olarak sikmek için sıraya girmişti. Adam içeri girerken, Cami çığlık atıp durmalarını istediğini taklit edince Carter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Cami güvenlik kelimesini söylemedi, aksine sahneyi güzelce oynadı.

Yavaşça Carter'ı tekrar okşamaya başladım. "Bu yüzden mi sana ne yapacağını söylememi seviyorsun?" diye kulağına fısıldadım. "Sana talimat vermemi seviyorsun."

"Evet."

"Beni tatmin etmek için seni kullanmam hoşuna gidiyor." "*Tanrım*, evet."

"Pis pis çocuk," diye tısladım, onun sikini biraz daha sertçe sıktım. "Benim küçük evcil hayvanım. Benim için çok sert, çok çaresiz. Seni hemen dizlerinin üzerine çöktürmeliyim."

"Evet," diye inledi.

"Seni aşağılamamı da seviyorsun, değil mi? Seni çabuk boşaltmamı."

O inleyerek, elime doğru kıvrıldı ve daha fazlasını istedi. "Çaresiz küçük şey. Hemen boşalmak istiyorsun, değil mi?" "Evet."

"Yap."

Onu bıraktım, elini tutup onun yerine penisine doladım.

"Onları izle, beni düşün, elini sık ve boşal."

Carter alt dudağını ısırды, gözleri Cami'nin çift penetrasyon yaşadığı odaya takılı kalmıştı. İlk adam Cami'nin kıcına boşaldığında, hızını kesip çekildiğinde ve hepsi Cami'nin içinden sızan spermi izlerken onun inlediğini duydum. Ama sonra hemen devam ettiler, Cami'nin üstüne bindiği adam çekilip, Cami'nin ağzını sikebilmek için yuvarlandı. Adam boşalana kadar bunu yaptı ve Cami de o boşalana kadar kendini okşadı ve adam boşaldığında kendisi de boşaldı.

Carter kendini okşadı, büyük eli sikini kaplayarak uçtan tabana ve tekrar geriye doğru kaydı. İlk başta yavaşça yaptı, sahnenin gelişmesini izlerken hızını artırdı.

Ama onları izlerken boşalmadı.

Bunun yerine, onun yaklaştığını anladığım anda, bakışları bana yöneldi.

O sıcak gözlerini benimkilere dikti, göz kapakları ağırlaşmış, dudakları aralanmış, okşuyor ve kaslarını gerginleştiriyordu. O bakışını benim vücudumun her yerine gezdirdi, sonra tekrar gözlerime baktı. Sonra titredi, inledi ve boşaldı, boşalması iki yönlü aynayı boyadı ve gözleri benimkilere kilitlendi.

"Siktir," diye inledi işini bitirdiğinde, titreyerek ve başını sallayarak penisinin son damlasını da sıktı.

"Seni dinlediğim zamanları seviyorum," diye övdüm onu ve sonra sessizce odanın köşesindeki malzemeleri kullanarak onun pisliğini temizledim. Dolap ısıtıcısında sıcak, ıslak havlular sarılmış ve hazır bekliyordu, ben de onlardan biriyle onu sildikten sonra pantolonunu giymesine yardım ettim.

Odadaki sahne sona eriyordu ve iki adam ile Cami dikkatlice sahnenin sonrası kısmına geçtiler. Adamlar bir anda ona şefkatle yaklaştılar, iyi olup olmadığını kontrol ettiler, temizlik ve rahatlatma ile onu şımarttılar.

"Bu özel bir şey," dedim Carter'a. "Gel. Hadi keşfedelim."

Onu odadan çıkardığımda uyumaya hazır gibi görünüyordu, ama malikanede dolaşmaya devam ettikçe hemen canlandı.

Görülecek çok şey vardı ve ben onun hepsini görmesini istedim.

Mum ışığıyla aydınlatılmış bir köşede bir çiftin yanından geçtik, kadın havada asılı bir donanımla tavana asılıydı, sanki bir sanat eseri gibi. Partneri onun altında daireler çizerek, iç uyluklarına hafifçe vurup, baldırlarına yavaşça, saygıyla öpücükler konduruyordu. Carter ağzı hafifçe açık bir şekilde bakıyordu.

Sonra, bir balmumu oyunu gösterisi vardı, üstsüz bir kadın, kırmızı ve altın rengi balmumu damlaları sırtında bir duygu tablosu çizerek, mutluluk içinde kıvranıyordu. Dom'u, onun yanında dik, sakin ve sabit duruyor, çoğu erkeğin spor sonuçları ve borsa için ayırdığı türden bir dikkatle her hareketini izliyordu.

Carter'ın eli benim elimde sıcaktı, gözleri geniş, karanlık ve canlıydı.

Karşılaştığımız her sahnede, Carter'ı durup izlemeye teşvik ettim. Utandığı zaman, sertleştiği zaman, kalbi çarptığı zaman dikkatini çektim. Ona bunun normal olduğunu söyledim. Ona sorular sordum ve yanlış cevaplar verdiğinde onu düzelttim.

Ve bunun da sorun olmadığını söyledim.

"Mükemmelliği aramıyoruz. Mükemmellik zaten bir seraptır. Burada dağınıklığı seviyoruz. Sizi zorlu ve acı çekmenizi istiyoruz. Sendeleyip kararsız olmanızı istiyoruz. Hiçbir şey bilmediğiniz hissine teslim olmanızı ve sonra size doğru düzgün öğretmemize izin vermenizi istiyoruz. Burada kimse usta değildir," dedim ona. "Ben bile. Hepimiz birlikte öğreniyoruz. Keşfediyor ve eğleniyoruz. Ve siz de aynısını yapabilirsiniz."

Ona biraz mola vermek için ana oyun odasına geri döndük. Nefes alabileceği sakin bir köşeye yönlendirdim.

heyecanlıydı — dizlerinin titremesinden, odanın içinde hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi gözlerini sağa sola çevirmesinden bunu anlayabiliyordum.

"İyi misin?" diye sordum, elimi ensesine koyarak.

O da başını salladı. "Evet. Sadece biraz... bunalmış olabilirim. Kötü anlamda değil."

Gülümsedim. "İlk seferinde sindirmek zor olabilir."

"Çok seksi," diye itiraf etti, pantolonundaki penisini düzelterek. "Dürüst olmak gerekirse, biraz işkence gibi. Bütün gece tahrik olmak."

Buna güldüm, ama tam o başka bir şey söylemek için eğildiğinde — onu tanıyorsam muhtemelen bir şaka — birisi bize yaklaştı.

Bir kadındı; tanımadığım biriydi. Bu, onun yeni olduğu anlamına gelmiyordu, daha önce karşılaşmamıştık. Benim gitmediğim yerlerde oynamış ya da benim olmadığım gecelerde burada olmuş olabilirdi.

Uzun boylu, çarpıcı, bal sarısı saçlı ve uzun, eldivenli kolları vardı. Cildi kar gibi beyazdı, gözleri buz mavisiydi. Zarif bir geyik gibi bize doğru yürüdü ve Carter'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu.

"Merhaba," dedi basitçe, sesi yumuşak ve saf.

Carter endişeli bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak bana baktı, sonra ona seslendi. "Şey... merhaba."

"Seni burada daha önce gördüğümü sanmıyorum," diye düşündü ve sonra bana baktı. "Çok güzel bir köleniz var, Hanımefendi."

"Teşekkür ederim." Sözlerimi kesmek istememiştim. O dostça davranıyordu. Tüm saygı kurallarına uyuyordu.

Ama Carter'a bakışlarından hoşlanmadım.

"Ona dokunabilir miyim?" diye sordu sonra, ve bu sözlerin geleceğini bilmeme rağmen, içimden onun cüretkarlığına öfkelen dim.

Carter'ın gözleri büyüdü ve ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi bana baktı.

Yavaşça ayağa kalktım ve iki adım attım, sonra dikkatlice Carter'ın kucağına oturdum. Kendimi sahiplenircesine onun üzerine uzandım, gözlerimi yeni arkadaşımızın gözlerine dikip sesimi bir oktav düşürdüm.

"Hayır."

Kadın neredeyse dudaklarını büküyordu ama ben başımı uyarıcı bir şekilde eğdiğimde fikrini değiştirmiş olmalıydı. Nazikçe başını salladı. "Tabii ki. İyi akşamlar."

O ayrılmak için döndüğünde, Carter'ın içinden düşük bir kahkaha duyduğumu hissettim. Kaşlarımı kaldırarak dikkatimi ona çevirdim.

"Eğleniyor musun mıyız?"

"Biraz."

"Bu gece benimsin," diye mırıldandım. Bu sahiplenme duygusunun beni bu kadar şiddetle ele geçirmesine biraz şaşırdım ama üzerinde durmamayı tercih ettim. "Bakabilirler ama dokunamazlar."

"Nasıl istersen, *hanımefendi*."

"Bana öyle demeye devam edersen, seks kölesi fantezini deneyeceğim."

"Söz mü?"

Gülümsedim ve kaburgalarını çimdikledim.

"Uslu dur." "Evet, Hanımefendi."

Gözlerimi devirdim, ama bakışlarım tekrar Carter'a takıldığında, o bana saygıyla bakıyordu. Gözleri benimkilerle buluşup ayrılıyor, kaşları hafifçe çatılıyordu.

"Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum."

Kalbim kıpır kıpır oldu.

Ve sonra kendimi şaşırttım, "O zaman sor" diye cevap verdim.

Carter altımda hareketsiz kaldı, ama sadece bir an durakladıktan sonra beni kendine çekti, saçlarımı geriye attı ve elini boynuma doladı.

"Seni öpebilir miyim?"

Basit bir baş sallama tek cevabıydı ve sonra dudakları benim dudaklarımdaydı.

Çok uzun süre reddedilmiş bir erkeğin açlık çekmiş öpücüğüydü. Temasla birlikte nefes aldı, kaşlarını daha da çatarak beni kendine çekmeye devam etti, sanki bana yeterince yakın olamıyormuş gibi.

Ben de teslim oldum. Bir an için, sonuçlarını düşünmemeye karar verdim. Kendimi gecenin akışına bıraktım ve her şeyin eğlence ve oyun olduğunu varsaydım.

Onun beni öpmesine izin verdim.

Ve ben de ona karşılık verdim.

Ve *Tanrım*, bu çok iyi geldi.

"Benimle gel," dedim, geri çekilip alnımı onun alınına dayadım.

Bir kez daha öpüştükten sonra, "Nereye?" diye sordu.

Ayağa kalktım, elini tutup sandalyesinden kaldırarak cevap verdim.

"Özel bir odaya."

CHAPTER 16

Evren Konuşuyor Carter

Kalbim bu kadar hızlı ve güçlü attığı tek diğer zaman, playoff maçında

Her şey tehlikedeyken, her saniyenin önemli olduğu, en yüksek seviyede performans göstermekten başka *seçeneğim* olmadığı zamanlarda, bu duyguyu karşılaştırabileceğim tek şey buydu.

Livia beni evin içinden geçirirken, eli elimi kavrayarak, mükemmel kıvrımları ve muhteşem sırt kasları bana yol gösterirken, aynı adrenalin patlamasını hissettim.

Başımı döndürmesi gereken birçok cinsel sahnenin önünden geçtik. Gece ilerledikçe, kalabalık gittikçe daha fazla sapkınlıklarına teslim oluyor gibiydi. Artık kimse utangaç ya da çekingen değildi. Herkes en derin, en karanlık arzularına teslim oluyordu — ya da bir başkasının kendi arzularına teslim olmasını izliyordu.

Ama bunların hiçbirisi, gözlerimi Livia'dan ayırmamı sağlayacak kadar çekici değildi.

Vücudundaki her bir eğimli eğimi ve pürüzsüz cilt parçasını inceledim, beni evin içinde sürüklerken gururla elimi tuttuğuna hayret ettim.

Diğer müşteriye bana dokunamayacağını söylemişti. Neredeyse *hırlamış gibi*, sanki ben onun malıymışım gibi kucağıma tırmanmıştı.

Ve ben de öyle olmak istiyordum.

Tanrım, hayatımda hiç bu kadar şiddetle bir şey istemedim — Kupayı bile.

Tahrik olmuşum, evet. Bu çok açıktı. Bu gece beni bir kez boşaltmıştı ve şu anda

Özel bir odaya giderken, gecenin henüz bitmediğini anladım.

Ama bir erkeğin sahip olabileceği her şekilde ona kendimi teslim etmek istememe neden olan bu basit gerçek değildi.

Beni gördüğü içindi.

O beni *gördü*, gerçek beni, en savunmasız halimi gördü ve gülmedi. Benimle dalga geçmedi. O... o benim söyleyemediğim her kelimeyi duydu.

Bu gece beni memnun etmek için buraya getirdi, ama aynı zamanda terapistimin bile anlamama yardım edemediği bir şeyi göstermek için de getirdi.

Başarısız olmanın sorun olmadığı.

Denemenin utanç verici bir şey olmadığını.

İstediyimi söylemenin bir sonucu olmadığını.

Şu anda, beynim onun dantelle sarılmış vücudunun görünüşüne o kadar odaklanmıştı ki, bu gecenin benim için ne gibi kapılar açacağını düşünmeye pek vakit bulamıyordum, ama tam olarak anlamadan da bunu biliyordum.

Bunu hissedebiliyordum, sanki bir yapboz parçası ruhumun derinliklerinde yerine oturmuş gibiydi.

O gece benim bir parçamı iyileştirmişti.

Konağın içinde dolaştık ve üst kata çıktık, karanlık koridorlarda dolaştık, ta ki Livia büyük bir ahşap kapıyı itip boş bir yatak odasına girene kadar. Kapıyı arkamızdan kilitledi ve elimi bırakıp manzarayı izlememi sağladı.

Hava sıcaktı, uzak duvara yerleştirilmiş şık, modern bir şömineden ısı yayılıyordu, alevleri dokunduğu her şeye yumuşak, kehribar rengi bir ışık saçıyordu. O ışıltının içinde, kral boyutu yatak ortayı domine ediyordu — zengin siyah çarşafarla örtülü, başlığı koyu kömür rengi deri ile kaplıydı.

Köşedeki kalın bir kırıktan siyah ve parlak kayışları olan bir salıncak sarkıyordu. Yanında koyu renkli ahşaptan yapılmış alçak, yastıklı bir bank vardı.

Bir duvarda, cam raflar sanat eseri gibi oyuncakları sergiliyordu. Parlak metal, parlak silikon, örgülü deri — her şekil ve boyutta, bazılarını tanıdım, çoğunu tanımadım. Ateşin ışığında yansımaları, benim henüz bilmediğim sırları biliyorlarmış gibi, yapacağımız şeye katılmak için sabırsızlanıyorlarmış gibi göz kırptıyordu.

Tüm mekan hafif bir deri ve temiz çarşaf kokusu ile baharatlı vanilya kokusunun en hafif izleriyle doluydu — bunun Liv'den geldiğini biliyordum. Onun dairesinde geçirdiğim ilk gece, o sıcak ve davetkar kokuyu onun üzerinde hissetmiştim. Sıcak şekerli kurabiye ve bir yudum burbon gibi bir kokuydu.

Livia'ya dönerek ellerimi ceplerime soktum ve düşük bir ısılk çaldım. "Burası Bond filmlerinden çıkmış bir odaya benziyor."

"Young. Livia Young."

Sırıttım. "Güzel."

"Bu gece kalacağımız oda burası," dedi. "Tamamen özel bir oda. Kimse bizi izlemiyor." Her kelimeyle bana doğru hesaplı adımlar attı, topukları mermer zeminde tıklayarak ayaklarımın altındaki kürk halıya ulaştı. "Hâlâ az önce yaşadığın çaresizliğin tadını alabiliyorum... ve seninle işim henüz bitmedi."

Yutkundum, pantolonumun altında penisim anında sertleşti.

"Çok usluydın, çok iyi dinledin... Seni ödüllendirmek istiyorum." Uzun tırnağını göğsümde gezdirdi, ateşli gözleri benimkilere kilitlendi, sonra tırnağını etime batırdı, beni inlememe neden olacak kadar. "Ama önce seni kullanmak istiyorum. Ve benim için yalvarmanı istiyorum."

Eğildi, hızla beni öptü ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

Sertçe ısırıldığında küfrettim, ama sonra sırtıarak beni bıraktı ve vücudum canlanmaya başladı, sessizce daha fazlasını istiyordu.

"Giysilerini çıkar," diye emretti ve zarif bir şekilde bankta oturdu. "Yavaşça. Neyle oynayacağımı görmek istiyorum."

Anında ellerim ceketime gitti, belimdeki düğmeleri açtım, sonra ceketimi çıkardım ve yatağın üzerine attım. Livia avuç içlerine yaslanıp bacak bacak üstüne atarak geniş bir gülümsemeyle bakarken, ben zaten gömleğimi çıkarmaya başlamıştım.

"Çok heveslisin," diye alay etti. "Beni çok istiyorsun, değil mi?" "Her zaman," diye nefes nefese cevap verdim ve kemerimi çözdüm.

"Acınası birisin."

Bu kelimeyi duyunca kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Livia hemen öne eğildi. "Güvenlik kelimesi kontrolü."

"Durmak için yüksek sopa, devam etmek ama hızımı çok düşürmem gerekirse ofsayt."

"Ya da bir şey çok ileri giderse," diye hatırlattı bana, gözleri samimi bir şekilde beni izliyordu. "Şimdi kullanman gerekiyor mu?"

Gözlerimi kırıştıtararak içimde dönen duyguları sıralamaya çalıştım. Çok tahrik olmuşum, bana yapacağı her şeye hazırdım, ama o kelime beni tetiklemişti.

Ama nedense... eskisi gibi değildi.

Bana tanıdık bir utanç duygusu, yanaklarımdaki sıcaklık hissi verdi, ama aynı zamanda içimi titretti. Beni titretiyordu ve neredeyse daha fazlasını istiyor muydum?

Kafamı salladım. "Ben... hayır, sanmıyorum."

"Güzel. O zaman beni dikkatlice dinle, Carter. Bu gece sana zavallı, çaresiz ya da başka bir şey dediğimde... seni küçük düşürmek için değil. Ben o değilim. Kendimi daha büyük hissetmek için seni küçültmeye çalışmıyorum."

O bankta kalktı, bana doğru her adımını yavaş ve bilinçli attı, ta ki tam önüme gelene kadar, çenesini kaldırarak gözlerini benimkilere kilitledi.

"Bunu söylüyorum çünkü sen istiyorsun. Çünkü benden geldiğinde içinde bir şeyleri değiştiriyor. Burada, sana ne diyeceğim sana bağlı. Burada, tek bir kelimeyle beni durdurabilirsin. Peki ya durdurmazsan? Bu, benim seni güvenli bir şekilde, seni aç bırakmak yerine besleyen bir şekilde sahiplenmeme izin verdiğin anlamına gelir."

Elleri göğsümden yukarı kaydı, açık gömleğimi yakaladı ve ben onu kollarımdan çıkarmama izin verene kadar tuttu. Gömleği yatağın üzerine attı, ceketimin yanına.

"O böyle şeyler söylediğinde, seni kırmak istiyordu. Ben söylediğimde ise, ikimizi de tahrik edecek bir şeye dönüştürmek istiyorum."

Yine sırtı, bakışlarına yeniden ateşli bir ifade geldi.

"Öyleyse tekrar soracağım, yakışıklı çocuk — hala beni istiyorsun, değil mi?" Dudaklarımı ıslattım ve başımı salladım. "Evet."

"Benim için sikini çıkarmak ister misin?"

"Evet," diye inledim, zaten istediğini yapıyordum. Pantolonum ve külotum bir anda yok oldu ve o bakışını indirip benim kendimi yumruklamamı izlediğinde, inledim.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye sordu ve sesindeki keskinlik içimi bir elektrik akımı gibi sardı. "Tanrım, şimdiden sıkıldım bile."

Göz kapaklarımı titreyerek, hissettiğim duyguya kapılarak sikimi okşadım. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Her zaman söylenmesi gerekiyor. Sana zamanımı harcadığım için şanslısın."

"Öyleyim. Çok şanslıyım."

Ne haltlar dönüyordu böyle?

O haklıydı. Bana söylediği her kelime canımı yakmalıydı, ama bunun yerine beni heyecanlandırdı. Çünkü bunun onun zevki için olduğunu biliyordum — ve benim için.

"Şu bankı görüyor musun?" diye sordu, az önce oturduğu yeri işaret ederek. "Ona eğil. Ellerini yastığa koy. Bacaklarını aç."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Uh..."

Livia uyarı olarak kaşlarını kaldırdığında, teslim olup onun dediklerini yapmaya çalıştım — ama kalbim yine hızla atıyordu, vücudumdaki her sinir yüksek alarmdaydı.

Pozisyonumu aldım — eğildim, ellerimi bankın üzerine koydum — ve Livia yavaşça arkama geldi. Takdir dolu bir iniltiyle elini sırtımda gezdirdi.

"Böyle çok güzelsin."

Topuğu her iki ayak bileğimin içini hafifçe vurdu. "Daha geniş, Rook. Açıl bana. Seni göreyim."

Yutkundum ve o dediği gibi yaptım, sikim damlamaya başladı. O kadar tahrik olmuşum ki neredeyse acıyordu.

Livia yine onaylayarak mırıldandı ve sonra elleri üzerimdeydi, belimi, kıcımlı, uyluklarımı okşuyordu. Her dokunuşu şehvetli, yavaş ve amaçlıydı. Beni tahrik ediyordu, elleri testislerime o kadar yaklaşıyordu ki, parmak eklemi veya tırnağının hafif dokunuşunu hissediyordum, ama sonra masumca uzaklaşıyordu.

"Siktir, Liv. Bana dokunmanı istiyorum."

"Tabii ki istersin. Ama önce ben istediğimi yapacağım."

O zaman dokunuşunu tamamen bıraktı ve ben, onun oyuncakların bulunduğu duvara doğru yürüdüğünü izlerken, bu kaybın acısıyla inledim. Tırnağını

camın üzerinde gezdirdi, dikkatlice bir şey seçti ve bilmiş bir gülümsemeyle eğildiğim yere geri döndü.

Bir anal plug.

Siktir.

Korkacağımı düşünmüştüm. Onun, erkeklerin veya başkalarının yargılamasından korkacak olsaydım, hemen ayağa kalkıp başımı sallardım. Ellerimi havaya kaldırıp, "Kesinlikle olmaz. Yüksek sopa." derdim.

Ama burada yargılayan kimse yoktu.

Arzularımı güvenle keşfedebilirdim ve kendime dürüst olursam...

Merak ediyordum.

Oynamak *istiyordum*.

"Mmm... biri heyecanlanmış," diye düşündü ve daha net görebilmem için fişi bana gösterdi. Korkutucu değildi, sadece küçük, parlak, gümüş bir fişti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım.

Livia soğuk metalle omurgamı izledi, bir kalçamdan diğerine doğru sürükledi ve sonra yanıma geldi, bu yüzden ona bakmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Bunu sana kullanacağım. Kıçını tıkayacağım, Carter, sonra sikini süreceğim ve ben boşalana kadar beni sismeye devam edeceksin. Sen önce boşalmayacaksın. Ben boşalana kadar uslu bir çocuk olup kendini tutacaksın. Anladın mı?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim.

Siktir, beni içine alacak. Nasıl dayanacağım ben?

Livia eğilip göz hizamda gülümsedi. "Ne uslu bir çocuk."

Sonra etrafımda dolaştı ve istediği yağı bulana kadar farklı türde yağların bulunduğu masada durdu. Yağı ellerine sıktı, oyuncağı kapladı ve sonra görüş alanımdan çıkıp arkama geçti.

Nabzım hızlandı, nefesim kesildi.

"İçimde olmaya sabırsızlanıyorsun, değil mi?" diye düşündü ve hissettiğim ilk dokunuş yumuşaktı, parmakları kalçamın etrafında tereddütlü bir yürüyüş yaptı.

"Sonunda sana izin verdiğimde dayanabilecek misin?"

"Evet," diye söz verdim. Zamanı geldiğinde bu lanet sözümü tutabileceğimi umuyordum.

Livia elini penisimin etrafına doladı, kayganlaştırıcıyla kaplı eli beni uçtan tabana ve tekrar yukarıya doğru okşarken inledi. Dokunuşa karşılık verdim, zaten karıncalanıyordum, o kadar heyecanlıydım ki, bu şekilde boşalabilirdim.

"Benim büyük, kalın oğlum," diye övdü, sözleri önceki ifadelerinin acısını yatıştırdı. "Benim için damlıyor."

İnledim ve o anda soğuk metalin kalçalarımın arasına kayduğunu hissettim.

O benim girişimi oynarken donup kalmamak, gerilmemek imkansızdı. O benim deliğimin etrafında kayarak beni kızdırdı ve oynadı, sonra beni nefes nefese bırakacak kadar bastırdı, ama girecek kadar değil.

"Nefes alman gerekecek, Rook," diye öğüt verdi. "Benim için derin bir nefes al, sonra yavaşça ver ve bunu yaparken dışarı doğru itmeni istiyorum."

Ne demek istediğini anlamam için bana söylemesine gerek yoktu. Nefes almazsam, gevşemezsem, bu hiç hoş bir his olmayacaktı.

Başımı salladım, dediğini yaptım ve derin bir nefes aldım. Yavaşça nefesimi verirken itmeye başladım ve o da cesaret verici bir iniltiyle tıkaçları girişime bastırdı.

"Evet, benim kirli küçük oyuncağım. Aynen öyle. Benim için açıl."

Sikimi sıktı ve o övgüyle beni pompaladı, inlememe, kasılmama ve uzanmama neden oldu.

"Hazırsın," diye beni ikna etti, ama ben onun kadar emin değildim. "Nefes al."

Havayı içime çektim.

Uzun bir nefes aldım.

Sonra rahatlamak için elimden geleni yaptım, alt tarafıma bu mesajı gönderirken her damla havayı dışarı çıkardım.

Ve Livia içimdeki tıkaçla uğraştı.

O kadar çok kayganlaştırıcı vardı ki, bu kadar kolay girmesine şaşırdım. En büyük kısmı girdiğinde kısa bir an rahatsızlık hissettim.

Onun bir kısmı kenarı geçti, ama içeri girer girmez acı kayboldu ve yerine sadece tanıdık olmayan ve heyecan verici bir *dolgunluk* hissi geldi.

"Siktir, Carter," diye nefes nefese söyledi Livia. "Senin benim için takılı olduğunu görmek çok seksi."

Sonra plug'ı hareket ettirdi, pürüzsüz metal prostatıma baskı yapana kadar eğdi.

Ve ben o kadar yüksek bir inilti çıkardım ki, bunun bana ait olup olmadığından emin olamadım.

"Oh, evet," diye övdü Livia. Omzumun üzerinden ona baktım ve dudaklarının memnuniyetle kıvrılması, bana yaptıklarını izleyen gözlerinin açlığı karşısında neredeyse ölecektim. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

"Ben... Bilmiyorum."

Ocak oyuncağı tekrar bastırdı, bu sefer diğer eliyle benim sikimi üç uzun, yumuşak vuruşla okşarken oyuncağı biraz yana doğru hareket ettirdi.

Bağırdım, bacaklarım titreyerek eline doğru esnedim. Çok iyi hissettiriyordu.

"Evet," diye düzelttim. "Hoşuma gidiyor. Hoşuma gidiyor."

"Doğru. Kıcını tıkadığımda hoşuna gidiyor, değil mi?" "Evet."

"Kalın, ağır sikini okşamamı ve kıcınla oynamamı seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye bağırdım, içimdeki her içgüdüğü bastırarak, sadece bırakıp boşalmak istedim.

"Bir gün sana pegging yapmama izin vereceksin," diye söz verdi. "Bunun için yalvaracaksın. Ama bu gece, ilk kez içime girmek istiyorsun, değil mi? Kıcında bu plug varken sikini sürmek istiyorsun, değil mi?"

"Oh, siktir. Evet. Evet."

Livia benim aletimi bıraktı ve vücudum bu kaybın etkisiyle şiddetli bir şekilde titredi. Sanki tekrar edging dersi alıyormuşum gibi, o bana ayağa kalkmama yardım etti ve beni dikkatlice yatağa doğru yönlendirdi. Her adımda tıkaç prostatıma sürtünüyordu ve ben inleyip pes mi etmeliyim, yoksa bu sürtünmeye direnmenin zorluğundan ağlamalı mıyım bilemiyordum.

"Sırt üstü yat, Rook."

Dediğini yaptım ve siyah çarşafların üzerine uzandım.

"Ben senin için soyunurken sen de kendinle oyna."

Anında elim sikime gitti ve ilk pompalama ile rahatlamadan titredim. Livia beni izlerken gülümsedi, parmakları vücudunu kaplayan tüm dantelleri ve naylonları ustaca çıkardı. Her parçanın çıkıp yere kaymasını hipnotize olmuş gibi izledim. Kumaşın onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde ortaya çıkarması, dantel deseninin kaybolup geride sadece pürüzsüz, davetkar bir cilt bırakması çok şehvetliydi.

Ateş, silüetini bir parıltıyla aydınlattı, saçları bu gece omuzlarına dökülen uzun örgüler halindeydi ve göğüslerini açığa çıkardığında onları koruyordu. Jartiyerlerini çıkarmak için eğildiğinde, kendimi tutamadım. İnledim ve elimle daha hızlı mastürbasyon yaptım.

"Seni sonsuza kadar izleyebilirim ve bu bile yetmez," diye fısıldadım.

Livia durakladı, gözleri loş ışıktaki benimkilerle buluştu. Çenesinin utangaç bir şekilde eğildiğini gördüğüme yemin ederdim, ama bahsettiğimiz kişi Livia Young'dı. Bunu gördüğümü düşündüğüm anda, o an geçti ve o yatağa tırmandı.

Üzerime.

"Bunun yerine beni tatmanı tercih ederim."

Sonra yüzüme oturdu ve ben kalçalarını tutmaya çalıştığımda elimi itti.

"Sikini okşa. Amımı tat."

Siktir.

Her müstehcen emir beni doruğa yaklaşıtıyordu ve amını ağzıma oturttuğunda, inleyerek dilimi uzatıp onu tatmak için acele ettim. Onun liderliğini takip ederek, o hızı belirlerken ben de yalayıp emdim.

Ve hazır olduğunda, nefes nefese ve inleyerek, elimi sikimden uzaklaştırdı ve kucağıma oturana kadar vücudumdan aşağı kaymaya başladı.

"Beni boşalt, Carter," dedi, göz kapakları kapalı, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde. Elini uzattı ve ıslak sikimi kavradı, onu am dudaklarının arasına kaydırarak ve beni yataktan kaldırarak

. "Beni hayal kırıklığına uğratma. Yapabileceğini göster bana. Ne kadar iyi dinlediğini göster bana."

Sonra dizlerinin üzerine çöktü, penisimin başını amına soktu ve tamamen içine aldı.

"*Siktir.*"

Bu kelime, sigara içen birinin hırıltısı gibi ağzımdan çıktı, onu içime aldığımda ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Onun duvarlarının her kaygan, sıkı baskısını hissettim, beni bir eldiven gibi sarıldığını hissettim, sanki benim için yaratılmış gibi, sanki biz *bunun için* yaratılmış gibi.

Ve o benimle birlikte inleyip tekrar yukarı kalkıp aşağı kaymadan önce, ellerimi kalçalarına sıkıca tutmak zorunda kaldım.

"Yapamıyorum," diye nefes nefese, başımı salladım. Sinirlerim çoktan harekete geçmişti. O her kalkıp tekrar oturduğunda, içimdeki tıkaç hareket ediyordu ve bununla *onun verdiği his* birleşince, bu çok fazla geliyordu. "Yapamıyorum."

"*Yapabilirsin,*" diye beni ikna etti ve ellerimi kendi elleriyle kapattı, sonra tekrar yukarı kalkıp aşağı indi.

"Liv, bu çok fazla iyi geliyor."

"Biliyorum. Ben de hissediyorum."

Nefes nefese konuşuyordu, bu da doruğa ulaşan orgazmımı hiç de kolaylaştırmıyordu.

Onu iyi hissettiriyordum.

Hiçbir şey beni bundan daha fazla boşalmaya itmiyordu.

"Bana odaklan," dedi, nefesi ağırlaşmıştı. "Benimle oyna. Beni taparcasına sev. *Benden* başka hiçbir şey düşünme. Beni oraya götür," dedi, sözleriyle üzerimde zıplarken. "Sonra sen de gelebilirsin."

"Siktir," diye tekrar küfrettim, ama bu sefer nefesimi verip onun emrini yerine getirmek için elimden geleni yaptım.

Oyun zamanı.

Oyun zamanı, orospu çocuğu.

Uzatma süresinden önce yaptığım gibi, gözlerimi kapattım ve Zen'im buldum. Nefesimi sakinleştirdim. Kalbimi yavaşlattım. Zihinsel olarak kendimi havuzun dibine batırmak, nefesimi tutmak ve vücudumu sakinleştirmek gibiydi.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Livia'yı gördüm — göğüsleri şişmiş ve kabarık, dudakları aralık ve ıslak, zevkten kaşları çatılmış, ellerini göğsüne bastırıp yavaş, metodik dalgalar halinde beni sürmeye başlamıştı.

Onu memnun et.

Ona ihtiyacı olanı, hak ettiğini ver. Ona senin sana verdiklerini ver.

Kararlılık damarlarıma doldu ve bir anda, kendimi kilitlendim.

Ellerimi vücudunda gezdirdim, bir elimle göğsünü avuçlayıp oynadım. Bir meme ucu tam da sevdiğini bildiğim şekildeyken, diğeri daha da yükseğe tırmandı. Onu boynunun arkasına kancaladım, üstüme binene kadar aşağı çektim, alınlarımız birbirine değiyordu, aramızdaki boşlukta nefeslerimiz sıcak ve zorluydu.

"Benim sikimin üstünde çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadım ve o inleyip kalçalarını sallarken dudaklarına morartacak kadar sert bir öpücük kondurdum. "Beni sıkıca sarıp, bu mükemmel memelerin sallanışını izlememe izin veriyorsun."

Bir inilti daha duydum ve bu beni daha da heyecanlandırdı, vücudum bir an için kendi zevkimi aramaktansa, ondan bu küçük sesleri çıkarmaya odaklanmamı sağladı. Bana öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalıştım.

Onu güvende hissettirin.

Onu istenen, arzulanan biri gibi hissettirin.

Onu ne kadar çok istediğimi ona hissettirin.

"Güzel," dedi Livia. "Bu... bu gerçekten güzel, Rook." "Bana Rook deme. Şu anda değil. Senin içine derinlemesine gömüldüğüm sen de gelmek için yalvarırken."

"Siktir." Sanki onu şaşırtmışım gibi, içinden küçük bir inilti çıktı ve bu beni daha da ateşledi.

"Çok uzun zamandır seni sikmek istiyordum. Çok uzun zamandır seni bekledim ve özledim. Ve şimdi sana bak. Beni sikiyorsun. Seni doldurmama izin veriyorsun. Sen de seviyorsun, değil mi? Kalın sikimi o sıkı amına almayı seviyorsun."

"Evet," diye inledi. "Evet, seviyorum. Seviyorum."

Boynunun arkasına koyduğum elimi aramıza indirdim, klitorisini buldum ve üç parmağımın ucuyla ona bastırarak dairesel hareketler yapmaya başladım.

"Oh, siktir," diye bağırdı, tekrar üstüme oturana kadar geri itti. Ağır, arayan gözlerle bana baktı.

Ve vücudum yeniden canlandı.

Beni hazırlamak için kullandığı o lanet Fleshlight'tan çok daha iyiydi — sanki onun gerçekte hissettirdikleriyle karşılaştırılabilecek *bir şey* varmış gibi. Beni mükemmel bir şekilde sarıyordu, çok sıcak ve ıslaktı, penisim çok derine girmişti, kığım tamamen dolmuştu. Onun beni becerdiğini izlemenin verdiği manzara ile birleşince, bu karşılaştırılmaz bir şeydi.

Livia Young her açıdan elit biriydi ve onu ilk gördüğüm andan itibaren mahvolmuştum.

"Sik beni, Carter," diye hırıltılı bir sesle dedi. "Bana yardım etmen lazım. Ben seni sürerken sik beni."

Onunla buluşmak için yukarı doğru ittim, onun hızına uyum sağladım ve sonra tutunmak için elimden gelen her şeyi yaparken parmaklarım yine kalçalarının derisine kıvrıldı. Göğüsleri çılgınca zıplıyordu. Bacakları titriyordu. Başı geriye düştü ve elleri göğüslerini avuçlamak, meme uçlarını çimdiklemek ve onu doruğa çıkarmak için hareket etti.

Bir şekilde, kendi isteğime karşı koyarak elimi tekrar klitorisine götürdüm ve onun ihtiyacı olduğunu bildiğim baskıyı uyguladım. O da bana inleyen bir iniltiyle karşılık verdi ve sonra o dokunuşu arzulamaya başladı, vücudu zıplamak yerine sallanarak pes etti. Klitorisini elime sürtmeye başladı ve artık hızı tutmak bana kalmıştı.

Sanki bu benim tek şansımış gibi onu becerdim. Sanki dünyadaki kazanmaya değer tek şampiyonlukmuş gibi, sanki hayatımın her anını bu an için hazırlık yaparak geçirmişim gibi onu becerdim.

Ve sonra hissettim.

Nefesi kesildi ve orgazm oldu.

İnlemeleri gittikçe yükseldi, vücudu düzensiz hareketler yapmaya başladı, ben onu sıkıp klitorisini okşayarak o doruğa ulaşmasına yardım ettim.

"Siktir, Liv, hissedebiliyorum. Beni sıkıldığını hissediyorum." Nefes nefese bu sözleri söyledim ve bu sözlerle, sanki olanların farkına varmak için sikimi uyandırmıştım.

Orgazmım durdurulamaz bir dalga gibi üzerime çöktü.

"Liv, yapamıyorum. Boşalmam lazım. Lütfen, *lütfe*, boşalmama izin ver." "Evet," diye nefes nefese söyledi. "Evet, *evet*."

Bu onayların, onun zevk aldığı için mi yoksa bana izin verdiği için mi olduğunu bilmiyordum, ama ikincisini umuyordum, çünkü sınırimi tamamen aşmıştım.

Kendimi bıraktım.

Ve hayatımın en şiddetli orgazmına teslim oldum.

Boğazımdan çıkan sesler yabancı ve çılgınca idi ve Livia kontrolü ele aldı, ben onun içine boşalırken beni becerdi. Onu sıkıca kavradım, gözlerimi kapatıp her şeyi içime çekmekle, açıp onun beni becerirken gülümsemesini izlemek arasında gidip geldim.

Ateş ve buz gibiydi, ikisi hakimiyet için savaşıyor ve ben onu daha derine, daha sert, *daha fazla* sikmeye çalışırken her sinirimi yakıyordu. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ve son orgazmım geçtikten sonra, tamamen mahvolmuştum.

Yatağa yığıldım, ellerim Livia'dan kayarak çarşaflara çarptı, dizlerim açıldı. Sanki lanet bir Ironman yarışını bitirmiş gibi nefes alıyordum.

"Tanrı aşkına, Liv," diye nefes nefeseydim.

Dikkatlice üzerimden kalkıp yanıma uzandığında çıkardığı tatlı kıkırdama o kadar sevimliydi ki, o kadar mükemmeldi ki, onu zil sesim olarak kaydetmek istedim.

"Çok güzel, Rook," dedi, başını bir eliyle destekleyip diğer elini göğsümün üzerine koyarak. "A artı."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Sert konuşman çok hoş bir sürprizdi." "En iyilerden öğreniyorum."

"Öyle yapıyorsun." Kurnazca gülümsedi. "Şimdi dön de kışındaki fişi çıkarayım."

Onun dediğini yaparak güldüm. Benimle birlikte nefes almaya çalıştı ve şu anda aşırı hassas olmama rağmen, çıkarma işlemi sırasında hiç acı hissetmedim. Livia yataktan kalkıp

oyuncağı temizlemek için yataktan kalktı ve onu odanın köşesindeki bir sepete koydu. O sepete kadar, orada olduğunu bile fark etmemiştim.

"Kullanılmış oyuncaklar için, değil mi?" diye sordum.

O da başını salladı, ısıtıcı dolaptan iki sıcak havlu çıkardı ve sonra yatağa geri dönerek yanıma uzandı. "Her şey titizlikle temizlenir, bazen de tamamen değiştirilir. Sonuçta, malikane güvenliği ve lüksüyle ünlüdür."

Beni sıcak havluyla örttüğünde uzun bir iç çekişle içimden bir ah çıkardım. Yanıma uzandı ve diğer havluyu bacaklarının arasına sıkıştırdığında o da içini çekti.

Bir süre öylece yatıp gülümsedik, iç çektik ve kendimizi temizledik. Sonra, kendimi durdurmayı düşünmeden önce, ona doğru döndüm, elimi boynunun arkasına kaydırdım ve dudaklarını dudaklarıma çektim.

"Teşekkürler, Liv," diye fısıldadım ve onu tekrar öptüm. İzin istememiş olmayı umursamadım, belki de bu çatı altında izin verilmişti, çünkü o bana izin verdi. Hatta o da beni biraz öpmüş olabilir. "Teşekkürler."

"Orgazm için mi?" diye alay etti.

"Bu gece için. Beni güvende hissettirdiğin için. İçin..." Yutkundum. "Anlayışın için."

Söylerken gözlerine bakabilmek için geri çekildim ve kalbimdeki samimiyet onun bakışlarında yansıdı.

Ta ki aniden paniğin yerini alana kadar.

O an, onun kaşlarının çatıldığını ve dudaklarının hafifçe açıldığını gördüm.

Sınırı aşmıştım. Bunun farkındaydım. O, duygulara, hislere fazla kapılmak istemiyordu.

Hızla kendimi toparladım ve o konuyu yakalayıp bana soru sormadan önce mutlu bir iç çekişle yatağa geri uzandım.

Sonra güldüm.

Gerçek, derin, bariton bir kahkaha attım, tüm

.

"Ne?" diye sordu, dirseğine yaslanarak. "Aman Tanrım, ne? Sinir krizi mi geçiriyorsun?"

"Hayır," diye gülerek cevap verdim. "Hayır, hayır, sadece... ilk kez bir kadının vajinasına giriyorum ve hala anal seks de var."

Yüzümdeki geniş bir gülümsemeyle ona kaşlarımı kaldırdım ve Livia, karşı koyamayacağını bildiğim bir kahkahaya kapılmadan önce gözlerini kapattı.

"Belki de evren sana sesleniyordur, Rook," dedi.

"Peki," diye sııttım, ellerimi başımın arkasına koyarak, "bunu dinlediğimi resmi olarak bildirdiğimi kabul et."

Temizlendik, giyindik, ev sahiplerimize veda ettik ve rahat bir sessizlik içinde Livia'nın dairesine geri döndük, ama zihnim hiç de sakin değildi. Bir elim direksiyonda, diğer elim orta konsolda, ona uzanıp bacağını okşamak için yalvarırken, gecenin her anı canlı ayrıntılarla zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Doğru yaptığımda bana bakışını, onu tatmin ettiğimde bakışını, kendimi hiç olmadığım kadar çıplak ve güçlü hissettiğim anı düşünmeden edemiyordum.

Nasıl olur da tekrar sadece onun öğrencisi olabileceğimi bilmiyordum.

Onun arkadaşı.

Bana bunu vermişken olmazdı.

Vücudumun her hücresi ona doğru eğilmiş, daha fazlasını istiyordu.

Onu tattım ve bu, diğer kadınları kovalamaya cesaret vermesi yerine, sadece *onu* kovalamaya çaresizce yönlendirdi.

Bu gerçekten büyük bir sorundu, çünkü o takip edilmek istemediğini çok açık bir şekilde belirtmişti.

Onu yanağından öperek bıraktım, yüksek binanın içine kaybolurken bana attığı küçük gülümsemeye can simidi gibi tutundum.

Ve biliyordum. Hiç şüphe yoktu.

Tamamen mahvolmuştum.

CHAPTER 17

Bananas

Livia

"HADİ GİDELİM,
OSPREYS!"

Alkış, alkış, alkış alkış alkış.

"HADİ GİDELİM, OSPREYS!"

Alkış, alkış, alkış alkış alkış.

Stadyumda tezahüratlar yükseldi ve ben de katılmaktan başka seçeneğim yoktu — çoğunlukla en iyi arkadaşımın kaburgalarımın attığı dirsek sayesinde. Bana göz kırptı, ben katılana kadar alkışlayıp tezahürat yaptı, sonra da omuzlarını hafifçe sallayarak zaferi kutladı.

Ava — Will Perry'nin kızı — onun yanındaydı, Maven ve Chloe'nin arasında sıkı sıkıya oturmuş, takımın Four Nations Face Off için çok ihtiyaç duyduğu tatile çıkmadan önce final maçını izliyorduk. Grace hala Antarktika'daydı ve Mia hala turneye çıkmıştı, bu yüzden bu gece sadece üçümüz ve en sevdiğimiz çocuk vardık.

Ava Perry, tanıdığım en büyük hokey hayranıydı. Onunla tanıştığımdan beri, yani doğduğundan beri hokeyi seviyordu ve şimdi Will ve Chloe onu gençler ligine kaydettirdikleri için daha da heyecanlıydı. Aleks'in onu karısı yaptığı için en sevdiği pop yıldızının da takımın bir parçası olduğunu ekleyin, bizim küçük altın parçacığımızın cennette olduğunu söyleyebilirsiniz.

O, hepimizden daha yüksek sesle tezahürat yaparken, küçük ellerini ağzının etrafına megafon gibi koyarak onu yumuşak bir gülümsemeyle izledim. Tezahürat bittiğinde, Ava çığgınca bağırdı ve "Hadi çocuklar! Ağa götürün!" diye ekledi.

Maven ve ben birbirimize gülümsedik, sonra tüm dikkatimizi buza verdik.

Benimki ise doğrudan Carter'a gitti.

Tanrım, yardım et, o adamın kendi elementinde olduğunu görmek içimdeki en vahşi tarafı ortaya çıkardı.

Onun tüm gücüyle oynadığını izlemek, onun ne kadar odaklanmış olduğunu, ne kadar iyi performans gösterdiğini, her zamankinden daha fazla oyuna konsantre olduğunu görmek, beni dizlerimin üzerine çöküp ona sürünmek istememe neden oldu. Bu gece farklıydı. Bu hafta oynadığı her maçta farklıydı.

Oyuna tamamen odaklanmıştı, oyunu zahmetsizdi, özgüveni parlıyordu.

Ve ben nedenini biliyordum.

The Manor'daki keşifimizden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti — onun bekaretini aldığım, kışını tıkadığım ve onu o boğucu malikanenin her bir köşesinde dolaştırdığımdan bu yana bir hafta. Onun utanç ve mükemmellik yükünden kurtulmasını izlemiştim, her şeyi doğru yapmak zorunda olmadığını, keşfetmeye, tökezlemeye, kendine gülmeye hakkı olduğunu fark ettiğinde yüzündeki rahatlamayı görmüştüm.

Bu onun için özgürleştirici olmuştu. Ve benim için de.

O gece bittiğinde, ona rehberlik etmenin verdiği heyecan, sanki ona rakibinin oyun kitabından daha değerli bir şey vermişim gibi bana teşekkür edişi, o geceye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ailemin beni kız kardeşimin düğününe katılmaya zorlamaya çalıştığı tüm o dramadan sonra, bu hem benim hem de onun için bir nefes alma fırsatı olmuştu.

Bu beni de şaşırtmıştı.

Neye bulaştığımızı biliyordum. Tanık olacağımız oyunu biliyordum, herkesin nasıl giyineceğini biliyordum, gecenin sonunda Carter'ın bekaretini alacağımı biliyordum. Ama beni öpmeden önce saçlarımı geriye doğru çekip, bir an yavaş ve saygılı, bir an sonra ise şakacı ve sırtkan davranışıyla beni nasıl hissettireceğini bilmiyordum. İçimde o kadar gülecek halim olmadığını düşünürken, beni güldüreceğini beklemiyordum. Onu ilk dokunmak isteyen kişiyi kıskanacağımı, onu lanet bir köpek gibi kendi bölgem olarak işaretleyeceğimi kesinlikle tahmin etmemiştim.

O gece bütün hafta boyunca aklımdan çıkmamıştı.

Bütün hafta boyunca aklımdan çıkmamıştı.

Ve ruhumun derinliklerinde, bunun ne kadar büyük bir sorun olduğunu haykıran boğuk bir ses duyuyordum.

Kendimi, bunun hesabımdan çekilen ikinci ödeme olduğundan başka bir şey olmadığına ikna etmişim. Pazartesi günü gerçekleşmişti, birikimlerime ekleyeceğim başka bir büyük meblağ, sözleşmemizin başka bir kısmı tamamlanmıştı.

Elbette, ona bu kadar takıntılı olmamın sebebi buydu. Maaş çekini gördüm ve hedefimize, hala yerine getirmem gereken işe odaklandım.

Sadece parasının karşılığını aldığından emin olmak istiyordum.

Aynı iç ses, kendimi yine buz üzerinde onu takip ederken bulduğumda bana güldü. Düşünmeden yaptım, sanki o metalmiş ve ben de ona karşı koyamayan bir mıknaatışmışım gibi.

Şimdi yüzleşme dairesinde çömelmiş, sopasını doğru açıyla tutmuş, gözleri puck'a kilitlenmişti. Hakem puck'ı düşürdü ve Carter, Vince'e temiz bir pas attıktan sonra ileriye doğru fırladı ve açık buzda hızla kaymaya başladı. Nötr bölgeyi kesti, rakibinin bacaklarına buz püskürtecek kadar keskin bir kenar kazdı ve geri pas için mükemmel bir pozisyon aldı.

Puck onun bandına çarptı ve tek bir akıcı hareketle slot'a doğru kıvrıldı, savunmacıyı da beraberinde çekti. Son saniyede, puck'ı dar bir koridordan geçirdi — kale çizgisi boyunca mükemmel bir pas.

Vince bu fırsatı boşa harcamadı ve puck'ı kaleciyi geçecek kadar hızlı bir şekilde vurdu, gol düdüğü çalınmadan önce ağlar zar zor dalgalandı.

Kalabalık coştı ve Carter tribünlerdeki bizim bölümümüze doğru baktı. Buradan gözlerini göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu. Gözlerinin nasıl görüneceğini tam olarak biliyordum — parlak ve keskin, şakayı yapmaya hazırlanırken karakteristik gülümsemesiyle kenarları kırışmış.

Onaylamaya gerek kalmadan biliyordum.

Beni arıyordu.

Sıcak bir heyecan içimi kapladı, kelebekler göğsümün derinliklerinde uçuyordu.

Neyse ki, en iyi arkadaşım onları ortaya çıktıkları kadar çabuk uzaklaştırdı.

"Yeniden doldurmaya benimle gelir misin?" diye sordu, boş şarap kadehini kaldırarak.

Ben başımı salladım ve Chloe ile Ava'nın bir şey isteyip istemediklerini kontrol ettikten sonra koltuklarımızdan kalkıp süite çıktık.

Süiti diğer oyuncuların eşleri ve kız arkadaşlarıyla paylaşıyorduk — ve ben, sadece bir diş hekimi olmama rağmen nedense her zaman dahil ediliyordum. Ama yine de, genel menajer olsaydım, tüm oyuncularımın yüzlerini düzeltten kadına da iyi davranırdım herhalde.

Maven en sevilenlerden biriydi, her oyuncu ve sevgilinin yanında olmak istediği türden bir kadındı. Bar'a giderken gruplar arasında dolaşp herkese merhaba derken, uygun olduğunda kendi hikayelerimle ona eşlik ederek gururla onun yanında durdum. Bu kadın, bir zamanlar böyle bir ortamda istenmeyen ve yerinden edilmiş hissetmişti. Şimdi ise sanki oranın sahibi gibiydi.

Bu değişimi gerçek zamanlı olarak görmekten çok keyif aldım.

Bir kadının gücünü ele geçirmesini izlemekten daha güzel bir şey yoktu, özellikle de o kadın en iyi arkadaşınsa.

Sonunda içkilerimizi yeniden doldurduk — Maven bir kadeh kırmızı şarap, ben bir cin tonik. Ava'nın isteği üzerine bir tabak tavuk ve patates kızartması almaya gittim, ama Maven elini bileğime koyarak beni durdurdu.

"Bir dakika duralım. Ava bir saniye bekleyebilir. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Korkmam mı gerekiyor?"

"Sadece saklayacak sırların varsa, ki eminim vardır."

Beni süitin köşesindeki yüksek masalardan birine sürüklerken, her zaman beni güldüren o küstahça başını salladı. Kalabalık daha yüksek sesle bağırmaya başlayınca gözleri televizyona kaydı, ama olan biten sakinleşince bana tekrar baktı.

"Tamam. Durum şu. Bu konuda senin kadar iyi olmayabilirim, ama en iyi arkadaşımın keyifsiz olduğunu anlayabilirim. Ve sen keyifsizsin. Bu yüzden, düşünle ilgili son gelişmeleri öğrenmem gerekiyor ve ayrıca seninle Carter Fabri arasında neler olup bittiğini de bilmem gerekiyor."

Puck'a bir sopa arpdı, ama sanki çenem masaya çarpmış gibi bir ses ıktı.

"Bana bunun önemsiz bir şey olduğunu söylemeye bile kalkışma," dedi, ben bir şey söylemeden elini kaldırarak. "Önce düğünle ilgili dramayı anlat, sonra da merkezimizde neler olduğunu söyle, yoksa yemin ederim Livia, bana ödünç verdiğin Tory Burch kemerini en yakın çöp öğütücüsüne atacağım."

"Kaba!"

Maven, şarabının ilk yudumunu alırken parmağını havada salladı, sanki bana konuşmaya devam etmemi söylüyormuş gibi.

Kızgın bir bakışla, kendi bardağımdan bir yudum aldım ve uzun bir nefes verdim. "Düğün draması... bitmek bilmiyor. Kız kardeşim gelmem için yalvarıyor. Annem sürekli mesaj atıp, orada olmam gerektiğini, Lacey'i hayal kırıklığına uğratmamam gerektiğini söylüyor, ama sonra gerçek isteğini ele veren pasif-agresif yorumlar yapıyor."

"Nedir o?"

"Hadi ama. İlk kez aradığı gece benim dairemdeydin, onu duydun." Söylemek istemediğim için durakladım. "O benim orada olmamı istemiyor, Mave."

Neden vücudum bunun şok edici bir habermiş gibi tepki verdiğini bilmiyordum, sanki annemin başka bir isteği olabilirmiş gibi. O, ben gençken bana sırtını döndüğünde, onun için önemli olmadığımı anlamıştım.

Ama ben hala sadece bir kızdım.

Ve annemin beni sevmesini istiyordum.

Gözlerim tırnaklarıma kaydı. Manikür yaptırmam gerekiyordu. Beynim, duygularımın beni çok fazla etkilememesi için buna odaklanmayı seti. "Tabii ki beni orada istemiyor," diye devam ettim. "Ben onunla ve tüm arkadaşlarıyla aynı odada olursam beni saklayamaz."

Maven'ın kaşları içe doğru kaydı. "Peki *sen* ne istiyorsun?"

"Bu durumda olmamak için" diye dürüstçe cevap verdim. "Lacey'i tüm kalbimle seviyorum. Aşkı bulduğu için çok mutluyum ve onu kutlamak için orada olmak istiyorum. Ama annemle babamın yanına yaklaşmak istemiyorum. Onlar... onlar..."

Sözleri yüksek sesle söyleyemedim. Neyse ki Maven hikayeyi zaten biliyordu, bu yüzden söylememe gerek kalmadı.

Arkadaşlarının bana saldırmasını örtbas eden ailemle iyi geçinmek zorunda kalmak istemiyorum.

Sessiz kalmayacağımı söylediğim anda beni dışladıkları halde her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyorum.

Bana istismar eden, ailemin kendi kızlarını değil de onu tercih ederek mükemmel küçük dünyalarını korumak için yanına durdukları kişiyle aynı odada olmak istemiyorum.

Düşüncelerimin bu yolda çok ileri gitmesine asla izin vermedim, hemen geri döndürdüm. Ben kurban değildim. Yirmi yaşına geldiğimde bu rolü oynamaktan bıkmıştım.

Ben bir hayatta kalan, en yakınlarımın beni durdurmaya çalışmasına rağmen hayatımın kontrolünü ve hikayesini geri alan bir kadındım.

"Lacey hala olanların hepsini bilmiyor, değil mi?" diye sordu Maven.

"Bunu bana zaten sormuştun," diye hatırlattım. "Dairemde."

"Çünkü en iyi arkadaşın olarak çok da ince olmayan bir şekilde zihnine bir tohum ekmeye çalışıyordum." Bir an durdu, gözleri yumuşadı. "Liv, kız kardeşine anlatmalısın."

Omuz silktim, ama bu düşünce midemi bulandırdı. Maven, ailem dışında tüm hikayeyi anlattığım tek kişiydi.

Ve Maven bana inanan tek kişiydi.

Kız kardeşime anlatırsam ve o da ailem gibi tepki verirse, bununla başa çıkamazdım.

"Onun parçaları bir araya getirmedigine inanmak zor," dedim yumuşak bir sesle, bu itirafın gerçeği göğsümü acıtıyordu. "Ama tıpkı annem gibi, bana bu konuyu sormaya korkuyor sanırım. Eğer ona söylersem, şüphelerini doğrularsam, o zaman bu keşif üzerine harekete geçmek zorunda kalacağını biliyor. Ve tıpkı annem gibi, onların küçük toplum kesimine erişimini kaybetmek istemiyor."

Maven dudaklarını kıvırdı. "Tanrım, neden bu kadar uzun süre zenginlerden bu kadar rahatsız olduğumu merak ediyorsun."

"Senin *tamamen* hatalı olduğunu hiç söylemedim," diye belirttim. "Sadece, kibirli eski sevgilinin davranışlarının, takip etmek için para aldığın seksi çaylak oyuncunun davranışlarını yansıtmadığını söyledim." İçkimin bir yudumunu içtim. "Ve haklıydım. Yani, rica ederim."

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm," dedi Mave, kolumu sıkarak. "Bu adil değil. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ben iç geçirdim. "Sadece düğünlerinin ardından bir şişe şarapla orada ol. Ve belki de benim için bir gece ayır, kanepende kıvrılıp yatayım — duygusal durumum belirlenecek."

"Tarih ayarlandı say."

"Teşekkürler, canım. Şimdi," dedim, elini tutarak. "Ava gelmeden önce elimizde tavuk nugget'larla oraya geri dönelim..." "Oh, hayır, yapmayacaksın."

Sevimli küçük velet elini başımın üzerine koydu başımın üstüne kaldırdı ve beni masaya geri dönene kadar döndürdü. "Annenin korkunç derecede yanlış yönlendirilmiş olduğunu duyduğuma üzıldüm, ama seninle Carter arasında neler olduğunu bana anlatmaktan kaçmana izin verecek kadar üzülmedim."

"Fabio ile aramızda hiçbir şey yok."

Maven tatlı bir gülümsemeyle en yakınındaki mutfak aletini eline aldı. "Bana bir daha yalan söylersen, seni bıçaklarım."

"O plastik bir kaşık."

"En kör bıçakların en tehlikeli olduğu söylenir."

Burnumdan güldüm, ama sonra ellerimle yüzümü kapattım ve uzun bir nefes verdim. "Peki," dedim ellerimi indirirken. Parmakla onu işaret ettim. "Ama kimseye söylememelisin ve sana anlatacağım şeye tepki göstermeden dinlemelisin."

"Dinleriz ve yargılamayız," diye söz verdi. "Ama şimdi çok meraklandım."

"Kimseye söylememe konusunda ciddiym. Gizlilik anlaşması imzaladık."

Şarabını yudumlarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gizlilik anlaşması mı? Tanrım, Liv, neler oluyor?"

Dudaklarımı ısırdım. "Ona ders veriyorum." "Diş çürüğünü nasıl doldururum diye mi?"

"Kadınları tavlama ve yatak odasında onları memnun etmek konusunda."

Maven şarabını neredeyse tükürecek ve sonunda yutkunarak öksürmeden önce bu çabayla yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, sanırım halüsinasyon gördüm. Az önce dedin ki..."

"Carter Fabri'ye iki milyon dolar karşılığında seks tanrısı olmayı öğrettiğimi mi?" Fincanımı aldım ve dudaklarıma götürdüm.

"Evet, öyle yaptım."

Maven'ın ağzı açık kaldı ve etrafına bakındıktan sonra masaya eğilip fısıldayarak bağırdı: "*Ne?! İki milyon dolar mı?!*"

"Dinliyoruz ve yargılamıyoruz!"

"Yargılamıyorum! Ayrıntıları öğrenmek için sabırsızlanıyorum! Anlat."

Ben tüm senaryoyu anlatırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Carter'ın bu fikri ilk kez ortaya attığı ve benim ona psikopat gibi baktığım andan, en son dersimize kadar her şeyi anlattım.

Maven en iyi arkadaşımdı ve onu daha önce hiç sapkın hikayelerimden dışlamamıştım, bu yüzden ona *her şeyi* anlattım.

Hikayenin sonunda, sanki tüm bunları sindirmek için içki içmesi gerekiyormuş gibi, hem kendini yelpazeliyor hem de şarabını dolduruyordu.

"Liv... bu kesinlikle delilik."

"Henüz çılgınlık yok. Henüz."

Dudaklarını düzleştirdi ama gülümsemeden edemedi. "Seni sapık sürtük. Buna inanamıyorum. Ve o sana çoktan ödeme yaptı mı?"

"Bir milyon ödendi, bir milyon daha kaldı."

Kaşlarını çattı. "Sadece eğlence için kabul ettiğini anlıyorum, ama para... O kısmını anlamadım."

"Hayır mı?" Elimi havada salladım, sanki puanlar kafamın yanında bir skor tahtasında belirliyormuş gibi. "Ailemden para yok, öğrenci borcuna boğulmuş durumdayım, yumurtalarımı dondurup kendi istediğim şekilde bekar bir anne olmaya çalışıyorum?"

Aniden parayı anladı. "Aniden *eline geçen* para." Dişlerini sıktı. "Uzun zamandır kayıp olan büyük büyük teyzenin olmadığını biliyordum."

"Hayır. Sadece benim hizmetlerime parasını harcamaya hazır, hevesli bir hokey oyuncusu."

Maven bu sözlerle yumuşadı. "Kredilerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Vince ve ben..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sakin o cümleyi bitirme. Ben senin en iyi arkadaşınım, hayır kurumu değilim. Ve kesinlikle yoksul değilim. Kendi başıma gayet iyiyim. Kendi başıma gayet iyiyim. Carter ile yaptığım bu küçük anlaşma sadece birikimlerimi hızlandırıyor ve beni daha rahat bir konuma getiriyor." Cinimi yudumladım

"Merak etme, lüks kız gezilerinin masraflarını yine de senin ödemene izin vereceğim."

O sırtıttı. "Yani, gerçekten yapacaksın, ha? Yumurtalarını dondurmayı?"

Kafamda bir şeyler yerleşirken kalbim bir an durdu ve başımı salladım. "Yakında." "Seninle gurur duyuyorum. Açıkçası... sana hayranım. Ama..." "Uh-oh."

"Hayır, hayır, sadece..." Yanağının içini ısırdı, gözleri fincanını tutan ellerine düştü, sonra tekrar bana baktı. "Bütün bunlar bittiğinde senin için her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Yoluna girmekten de öte, daha da iyi olacak gibi görünüyor. Peki ya Carter?"

"O ne olacak?" Ona bu sözleri söylerken bu kadar kaba olmak istememiştim. "Kadınların arasında boğulan bir kadın avcısı olacak ve her zamanki gibi zengin kalacak."

"Kadınlara boğulmak mı *istiyor*? Yoksa sadece *sana* boğulmak mı istiyor?"

Siktir.

En iyi arkadaşımdan bu sözleri duymaya ihtiyacım yoktu, her şeyin yoluna gireceğine kendimi ikna etmeye çalışırken.

"Şartları belirlediğimizde neye bulaştığını biliyordu," dedim, sesim istediğimden daha yumuşaktı. "Ve keyif alıyor. Bizim ne olduğumuzu ve asla ne olamayacağımızı biliyor. İnan bana, tek istediği bilgi ve güven."

Maven başını eğdi. "Peki ya sen?"

"Merhaba, banka havalelerini tartışırken bayıldın mı?"

"Yani, tüm bunlardan sonra ona karşı *hiçbir* şey hissetmiyor musun?"

İçimden gelen alaycı bir ses çıktı. "Maven."

"Livia."

"Beni tanıyorsun."

"Haklısın, tanıyorum." Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak tam karşımda durdu. "Bu yüzden sordum. Çünkü az önce en iyi arkadaşımın sana aşk dolu bakışlar attığını gördüm ve bunun nedeninin birdenbire hokeyi sevmeye başlaman olmadığını hissediyorum."

Ağzımı sıkıca kapattım, gözlerimle onun gözlerini aradım. Kaşlarını kaldırdığında iç geçirdim.

"Ben... Gerçek duygular besleme tehlikesi altında değilim. Ama evet, ondan hoşlanıyorum. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. Bu beni şaşırttı."

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Duygular beslemek sorun değil."

"Hayır, değil," diye keskin bir şekilde cevap verdim. "Ve ben öyle hissetmiyorum. Sadece ona öğretmeyi seviyorum. Kontrolü elimde tutmayı seviyorum. Onun yalvarmasını seviyorum. Sınırlarını test etmeyi ve potansiyelini görmesine yardım etmeyi seviyorum. Sevdiğim şeyleri saymaya devam edeyim mi, yoksa sevgili Carter'ımızın iş ortamına uygun imajını korumak mı istersin?"

Maven güldü ve sonra beni kucakladı.

"Tamam. Bu konuyu kapatabiliriz. Ama bir şey değişirse ben buradayım, bil. Ve ne olursa olsun... Bence ikiniz birlikte harika olursunuz."

"Seks oyuncakları için içine girince, biz kesinlikle harika bir çift oluyoruz." "Aman Tanrım, Liv."

İkimiz de güldük, ama Maven beni koltuklara geri çekmeden önce, telefonum çantamda titredi.

Arayanın kim olduğunu gördüğümde, tüm neşem bir anda yok oldu.

"Lanet olsun, Maven, sen annem için bir duman işareti misin?"

Ne zaman seninle olsam, aramaya karar veriyor."

"Belki de evren, zorlu durumları birlikte halletmemiz gerektiğini biliyor," dedi, telefona doğru başını sallayarak. "Hadi. Cevapla."

Gözlerimi devirdim ama dediğini yaptım.

"Merhaba anne," dedim, telefonu kulağıma dayayarak. Maven yakınımda durdu, elini koluma koyarak yanımda olduğunu hissettirdi.

"Livia," diye cevapladı annem, sesinde her zamanki gibi keskin bir resmiyet ve ince bir öfke karışımı vardı. "Aradım çünkü kız kardeşinin düğününe on iki hafta kaldı ve hala cevap vermedin. O bana defalarca senin gelip gelmeyeceğini sordu ve açıkçası, kararsızlığın çok düşüncesizce."

"Ona ve sana söyledim, karar vermeye çalışıyorum..."

"Hadi, daha hızlı karar ver. Bu onun düğünü, sana uygun olduğunda katılabileceğin son dakika kokteyl partisi değil. Açıkçası, şimdi karar versen hepimiz için daha iyi olur." Bir duraklama. "Ama aramızda kalsın, uzak durman daha az karmaşık olabilir."

Gözlerimi kapattım, çenemi sıktım. "Öyle mi?"

Hafif, havadar bir kahkaha — bir şeyin acımasız olmadığını iddia ederken kullandığı türden. "Şey, canım, son birkaç yıldır çok... içine kapanık davrandın. İnsanlar artık sana ne söyleyeceklerini bilemeyebilirler. Ve her zamanki gibi tek başına gelmek... bu sadece işleri garip hale getirecektir. Herkesi kendinden uzaklaştırdın ve şimdi..." Bir iç çekişi vardı. "Şimdi, yalnızsın."

Yalnız.

Bu kelime kulaklarımda yankılandı. Ne yaptığını biliyordu — her zaman bilirdi. Bu, en sevdiği hamleydi, yıllar önce morarttığı tam o noktaya baskı yapmak, sanki bunu yapabileceğini hatırlatmak istercesine. Onun ağzından çıktığında yalnızlık sadece bir tanım değildi; bir suçlama, bir hüküm, derimin içine o kadar sıkı diktığı bir etiket ki, onu asla söküp atamazdım.

Bu, beni her zaman, onun gözünde olmam gereken kız haline geri döndürmek istediğinde kullandığı kelimeydi — itaatkar, özür dileyen, onun mükemmel küçük dünyasına sığacak kadar küçük. Bu benim ilişki durumumla ilgili değildi. Kontrolle ilgiliydi. Ceza ile ilgiliydi.

Yine de, sanki telefonun ötesinden uzanıp bıraktığı çürüğün üzerine başparmağını koymuş ve kemiklerimde ağır hissedene kadar bastırıyormuş gibi göğsüm sıkıştı.

Nabzım kulaklarımda çınılıyordu. "Ailemi kendim uzaklaştırmadım," dedim, her kelimeyi dikkatlice, kesik kesik seçerek. "Senin arkadaşlarından biri bana tecavüz ettiğinde sessiz kalmayı reddettiğim için ailem beni terk etti."

Bu kelime, sanki bir iplikle başımızın üzerinde asılı duran dev bir kaya gibi, keskin ve ağır bir şekilde havada asılı kalmıştı. Beni ezip geçecekmiş gibi bir tehdit her zaman oradaydı. Annem de bunu hissediyor muydu, yoksa kolayca unutabiliyor muydu, beni gözünün önünden uzaklaştırmakla her şeyi unutmuş muydu, merak ediyordum.

Bir an için, onun da bunu fark ettiğini düşündüm.

Sonra babamın sesini duydum.

"Hayatım, kim o? Telefonda kim var?"

Kalbim bir yumurta gibi çatladı, kilitlediğim tüm umutsuzluk yapışkan bir yumurta sarısı gibi dışarı sızdı. Maven beni tuttuğu yeri sıktı ve ben gözlerimi kocaman açtım, burnumu yakıp döken gözyaşlarımın hiçbiri düşmesin diye.

Annemin sesi serin ve etkilenmemiş bir şekilde geri geldi. Babamı görmezden geldi. Beni görmezden geldi. "Neyse, hafta sonuna kadar bana haber verin de oturma düzenini kesinleştiririm."

Hat kesildi, umudum da öyle.

Bir anlığına telefona baktım, boğazım düğümlendi, vücudumdaki her sinir titriyordu. Yine küçük bir kız gibi hissettim kendimi, annemden sevgi, anlayış ve gurur bekleyen, ölen bir yıldız babamın eskiden oyun oynarken taklit ettiği süper kahraman gibi davranıp beni kurtarmasını dileyen.

Ama her zamanki gibi, tüm bu konularda eli boş kalmıştım.

Maven sessizce bana uzandı, annemin her zaman parçalamayı başardığı keskin parçalarımın beni koruyabilecekmiş gibi kollarını bana doladı.

Ama beni koruyamadı.

Bunu yapmayı seçen tek kişi annemdi.

Ve böylece, en iyi arkadaşımın kollarında bile, sadece annemin sözlerinin doğru olduğunu duyuyordum.

Yalnızdım.

CHAPTER 18

Ekstra Kredi

Carter

Evde kazanılan bir maçın ardından soyunma odasından çıkmak kadar iyi hissettiren bir şey yoktu.

Hiçbir şey... Livia'nın beni arkadaşlar ve aile odasında bekliyor olacağı gerçeği hariç.

Stadyumdan ayrılırken genellikle o odayı atlardım. Orada Vince'e, Will'e veya sevdiklerini selamlamak için sola dönen diğerlerine el sallardım ve doğruca otoparka giderdim.

Ama bu gece, Livia Maven ile birlikte süttüeydi. Ve şimdi, o arkadaş ve aile odasındaydı.

Tamam, aslında *beni beklemiyordu*. Teknik olarak, en yakın arkadaşıyla birlikte oradaydı. Ama bu, onu etkilemek için elimden geleni yaptığım gerçeğini değiştirmiyordu. Her golün ardından tribünde onu aradığım gerçeğini değiştirmiyordu. Ya da şu anda onu bulmak için koridorda adeta zıplayarak koştuğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Bütün hafta soğukkanlı davranmışım. Ona mesaj atıyordum, ama çok fazla değil. Mesajlarına cevap veriyordum, ama çok hızlı değil. Onun günlerinin nasıl geçtiğini kontrol ediyordum, ama üzerine düşmeden ya da erkek arkadaş gibi davranmadan.

Çünkü ben onun erkek arkadaşı değildim — ve ben bunu unutursam, o hemen hatırlatırdı.

Ama cuma gecesi paylaştıklarımızdan sonra ondan uzak kalmak işkence gibiydi. Ve şimdi, 4 Uluslar Karşılaşması için uzun bir ara vermeden önce son maçımızı tamamlamışım. Bu, ligin eskiden All-Star maçlarının yerine geçen yeni turnuvasıydı ve bir gün Kanada Takımı için bu turnuvada oynamayı umut etsem de, bu yıl davet edilmediğim için mutluydum.

Çünkü önümüzdeki iki haftayı geçirmek için daha iyi birçok yol düşünebiliyordum ve bunların hepsi Livia Young'la ilgiliydi.

"Fabri."

Odaya girmek üzereyken arkamdan adımları seslendi ve koçun hala maç kıyafetiyle ve yüzünde bir gülümsemeyle durduğunu gördüm.

"Bu gece harika bir maçtı," dedi ve omzuma sertçe vurdu. "Sende daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm. Cesaretin vardı. Dayanıklılığın. Kararlılığın. Playoff maçıymış gibi oynadın. Buz üzerinde her şeyini verdin." Bir süre durup beni değerlendirdi. "Bende bu potansiyel olduğunu biliyordum ve haklı olduğumu görmekten memnunum."

Boğazım düğümlenerek cevap verdim: "Teşekkürler, Koç."

O da başını salladı, omzumu sıkıca tuttu ve sonra bıraktı. "Tatilinin tadını çıkar, ama bulduğun bu ateşi kaybetme. Tamam mı?"

Ben de başımı salladım, o ateşi nasıl canlı tutacağımı düşünerek midem biraz bulandı. Çünkü bunun terapi ya da pratikle ilgisi olmadığını biliyordum.

O ateşi yakan Liv'di.

Koç park yerine doğru döndüğünde, "Hey," dedim. "Tatilde ne yapacaksın? Aileni mi göreceksin?"

Dudaklarının köşesi seğirdi, ama gülümseme yayılmadı. "Hayır, sanırım sadece Körfez'de takılacağım. Biraz dinleneceğim. Muhtemelen çoğu gün yine çalışacağım."

"Sizin de tatile ihtiyacınız var, Koç."

Omuz silkti. "Hokey benim hayatım, Fabio."

"Artık biriyle çıkmayı denemenin zamanı gelmiş olabilir."

Buna gülerek karşılık verdi, iki parmağıyla selam verdi ve benim sözlerime pek aldırmış etmeden yanımdan ayrıldı.

Kaşlarını çatarak bir süre onun arkasını izledim, sonra Vince yanıma geldi.

"Hadi Fabio," dedi, saçımı karıştırıp kolunu omzuma attı. "Kızları alalım. Bu gece Livvy'ye hangi indirimli Hallmark repliğini söyleyeceğini merak ediyorum."

Will yavaşlamadan omzunun üzerinden bir el bombası atarak yanımdan geçti. "Evet, ben de kaç saniye sonra

senin konuştuğuna pişman olmanı sağlayacağını merak ediyorum."

Vince'in ağzından bir kahkaha çıktı ve normalde bu beni rahatsız ederdi, ama ben sadece gülümsedim. Bırakın ne isterlerse düşünsünler. Bırakın şaka yapsınlar ve alay etsinler.

Kapalı kapılar ardında aramızda neler olduğunu bilmiyorlardı ve ben bu küçük sırrı saklamayı seviyordum.

Arkadaşlar ve aile odası maç sonrası sohbetler, kahkahalar ve plastik bardakların tıkırtılarıyla çınlıyordu. Hemen onu aradım ve işte oradaydı.

Livia, Maven, Chloe ve Ava ile birlikte duruyordu, bir eliyle içkisini gevşekçe tutarken, diğer elini mükemmel dikilmiş pantolonunun cebine sokmuştu. Sanki parlak bir dergiden çıkmış gibi görünüyordu — şık at kuyruğu, beline kadar sıkı blazer, beynimi kısa devre yapan topuklu ayakkabılar — ama bir şey... tersiydi. Sadece bir anlık bir şeydi, bakışlarının odayı tarama şekli, gülümsemesinin sohbetin gerisinde kalması gibi.

Diğerleri kendi arkadaşlarının yanına doğru yöneldiler, ama ben geride kaldım. Onu izlemek, sakın görünen bir suya girip, bir anda akıntıya kapıldığını fark etmek gibiydi — ve bununla mücadele etmenin imkânsız olduğunu hemen anladım. Bütün hafta boyunca başımı suyun üstünde tutmaya, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışmışım. Ama gözlerindeki o donukluğu fark ettiğim anda, oyun bitti.

Ve o bana baktığında, ben de akıntıya teslim oldum.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve sanki biri ciğerlerimdeki havayı bir anda çekip almış gibiydi. Nabzım hızlandı, omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve odadaki sesler kulaklarımda boğuk bir uğultuya dönüştü. Dudakları, beni aniden durdurabilecek o yıkıcı gülümsemeye dönüştü ve ben bunu göğsümün derinliklerinde, sert ve keskin bir şekilde hissettim.

O benim olamayacak olsa da, ben onundum.

Gruptan ayrıldı ve odayı geçti, topukları tıkılıyordu, bakışları sanki binada tek kişi benmişim gibi, sanki saklayacak hiçbir şeyimiz yokmuş gibi bana kilitlenmişti. Belki de bunu, bunu çok kolay bir şekilde saklayabileceğinden, her zamanki gibi benimle dalga geçebileceğinden ve kimsenin farkına varmayacağından emin olduğu içindi.

Ben ise birdenbire tüm sırlarımızı yüzümde bir reklam panosu gibi sergilediğimi hissettim.

"Selam, Rook."

"Selam," dedim, otomatik olarak gülümsedim ve düşünmeden onu kucakladım.

Onu orada tutmak, burnumu saçlarına gömmek ve onun her şeyini içime çekmek istedim. Ama geri çekilmeden önce olabildiğince kısa ve dostça davrandım. "Maçı beğendin mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet. Ama en sevdiğim kısım, Ava'nın Seattle takımındaki tüm oyuncularını yerden yere vurmasını dinlemektir."

"Acımasız bir kız, değil mi?"

"Bunu kimden aldığını tahmin edemiyorum."

Birbirimize anlamlı bir gülümseme attık, ama Livia'nın gülümsemesi biraz zorlanmıştı.

"Bu gece sahada oldukça iyiydin," dedi, sesi sıcaktı ama beni her zaman dengesizliğe sürükleyen o alaycı tonla.

"Bu bana A vereceğiniz anlamına mı geliyor, Profesör?"

"Kesinlikle B artı. Ama şanslısın, bu gece ekstra kredi kazanma şansın var. Eğer hazırsan tabii."

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Tabii ki, ben varım."

Livia bana o dumanlı küçük kahkahasıyla karşılık verdi, ama çok çabuk söndü, gözlerindeki hüznü ifadesini bastırdı.

Etrafıma bakındım, herkesin meşgul olduğundan emin olduktan sonra ona biraz daha yaklaştım. "Hey... iyi misin?"

"Harikayım."

"İyi görünmüyorsun."

"Teşekkürler. Şimdi gerçekten seni çıplak görmek istiyorum."

"Şu anda şaka yapma," dedim, hem Livia'yı hem de kendimi şaşırtarak. Ama bir şeylerin ters gittiğini görebildiğim halde kaçamak cevap vermesi hoşuma gitmedi. "Ne oluyor, Liv?"

Yutkundu, tekrar yalan söylemeye çalışırken sesi kısıldı. "Hiçbir şey."

Dudaklarımı sıkıştırdım ve bu bana sinirli bir iç çekiş kazandırdı.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı sinirli bir şekilde. "Gerçekten. Sadece... konuşmak istemediğim aptalca bir aile meselesi."

"Kız kardeşinin düşünüyü mü?"

Kız kardeşi dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı.

Onun itirafı, sanki zaten kırık olan kaburgama basmış gibi, keskin ve ani bir acı hissettirdi. Ona yaklaşmak, onu rahatsız eden şeyi alıp kendim taşımak istedim.

Ama denemeden bile onun bana izin vermeyeceğini biliyordum.

"Önemli bir şey değil," diye denedi, ama yalanı çok inandırıcı değildi. "Ve gerçekten benim için bir şey yapmak istiyorsan... Bu gece dikkatimi başka yere yönlendirmem lazım." Gözlerini bana dikti. "Kontrolü ele almam lazım."

Bu kelime sinirlerimi gıcırdatarak, sanki üç zorlu periyot oynamamışım gibi beni ateşledi.

"Bunu bana verebilir misin?"

Sesi artık sadece bir fısıltıydı ve kirpiklerinin arasından bana bakışları, kıpır kıpır hali, parmaklarını birbirine dolaması... Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

"Hala anlamadın mı?" Eğildim, sesim alçak ve sabitti. "İstediğin her şeyi sana vereceğim."

Kaşları birbirine yaklaştı, burun delikleri biraz genişledi, sonra gülümsemeye çalıştı. "Yarım saat sonra benim evimde buluşalım."

Sonra uzaklaşmaya başladı, topukları Maven ve Chloe'ye doğru tıklayarak, beni odanın ortasında, isteğinin ağırlığı göğsümün derinliklerinde kalmış halde bıraktı.

Eğer ona verebileceğim tek şey buysa, seve seve verirdim.

Eğer bana vereceği tek şey bu olsaydı, açgözlü bir hırsız gibi kabul ederdim. Bana öğretmek istediği ders ne olursa olsun, öğrenmeye hazırdım.

Ve eğer tek ihtiyacı bu gece beni kullanmaksa, ona sürünerek gider, kalbimi ona bağlayarak bu ayrıcalığı için yalvarırdım.

CHAPTER 19

Zırhını Bırak Livia

Carter benim dairemde, çıplak ve dizlerinin üzerindeyken diz çökmüş haldeyken, dünyada her şey yeniden yoluna girmişti.

En sevdiğim zümrüt yeşili jartiyer setimi giyip onun etrafında dönerken, bedenimden güç akıyordu. Korse kısmındaki çökmüş danteller, yüksek topuklu ayakkabılarımla birleşerek bana yenilmezlik hissi veriyordu.

Bazı insanlar hayatın yorgunluğunu hissettiklerinde konuşmaya ihtiyaç duyarlar. Bazıları koşuya çıkmaya veya uzun ve sıcak bir banyo yapmaya ihtiyaç duyarlar.

Benim ihtiyacım olan şey buydu. Kontrol. Kesinlik. Serbest bırakma.

"Bu hafta mastürbasyon yaparken sana verdiğim tıkaçları kullandın mı?" diye sordum, parmağımın ucuyla omzunun eğimini okşayarak, etrafında yavaşça dönmeye devam ettim.

Gözleri yukarı kaydı, boynuna hafif bir kızarıklık yayıldı ve bana sırtarak baktı. "Evet, hanımefendi."

"Güzel." Onun önünde durduğumda topuklarım sert ahşap zeminde yumuşak bir ses çıkardı. "Çünkü bu gece seni kendi başına gidemeyeceğin bir yere götüreceğim."

Nefesi kesildi, ama gözlerime bakmaya devam etti. Cesur çocuk.

"Şimdiye kadar derslerimizi kontrolü ele almayı öğrenerek geçirdin," dedim, parmak eklemlerimle çenesini okşayarak. "Bir kadının vücudunu okumayı. Onu rahatlatıp kendini sana teslim edecek kadar güvende hissettirmeyi." Tırnaklarım hafifçe cildini okşadı. "Ama bu madalyonun bir de diğer yüzü var. Birini bu şekilde yönlendirmek istiyorsan, yönlendirilmenin nasıl bir his olduğunu bilmelisin."

Bunu sindirmesini bekledim ve devam ettim.

"The Manor'da oynadığımız oyunu bir ısınma olarak düşün, bu gece ise maç günü. Bir kadını en iyi şekilde mahveden türden bir sevgili olmak istiyorsan, teslim olmayı anlamalısın. Nasıl bırakacağını, performans göstermeye çalışmayı bırakıp sadece... kabul etmeyi bilmelisin." Dudaklarım yavaşça gülümsedi. "Pegging, gücü tersine çevirir."

O kelimeyi söylediğimde, bu geceki planlarımı açıkça ortaya koyduğumda, o yutkundu. Ama gözleri benimkilerden ayrılmadı ve itiraz etmedi.

Sessiz rızası amımı titretmişti. Bana güveniyordu. Gerçekten kendini bırakmaya, tüm gücü bana vermeye hazırды.

Bu teslimiyeti görmek çok tahrik ediciydi.

"Bu seni, tek işinin her şeyi hissetmek olduğu bir konuma getirir," diye devam ettim. "Ve bunu yaptığında, zırhını bıraktığında, yatakta tehlikeli olursun. Yetenekli bir sevgiliden, kesinlikle ölümcül bir sevgiliye dönüşürsün."

Kontrolü bırakmak konusunda vaaz verirken, aslında tam da buna tutunmak için çaresizce çabaladığımı farkındaydım. Ama tam da bu yüzden bir Domme'ydim.

Ve bunu kabul etmek zorundaydım, en azından kendime karşı.

Bu gece, onun ihtiyaçları kadar benim ihtiyaçlarım da önemliydi. Ama tanrım, keşke o da bunu bilseydi.

O telefon görüşmesinden sonra hala titriyordum — arka planda babamın sesini duymaktan, annemin keskin reddi kafamda yankılanmaktan. Sanki yine on yedi yaşındaydım, boşluğa doğru bağıırıyor, birinin beni ciddiye almasını, bana inanmasını yalvarıyordum.

Maçın geri kalanında hissizdim, sadece Maven'ın elini elime sıkıca tutarak sağladığı ağırlık sayesinde kendimi tutabiliyordum, bana her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini hatırlatıyordu.

Emin değildim.

Bu yüzden, Carter bu gece bana bunu verdiğinde — ona kontrolü bana devretmesini istediğimde, sorgulamadan, istemediğim halde konuşmam için ısrar etmeden, geçmişimden kaçtığım için kendimi gülünç hissettirmeden — o gece ilk kez derin bir nefes alabildim.

Bana güvendi. Neye ihtiyacım olduğunu bildiğime inandı.

Bana ailemin hiç veremediği tek şeyi verdi: onay.

Kendime bunun sadece seks olduğunu söylemek istedim. Sadece kontrol. Sadece arzuladığım katarsis.

Ama kalbim gerçeği biliyordu.

Kalbim korkmuştu, çünkü ona yaslandığımda, kendimi bıraktığımda onun orada olacağına güvendiğimde...

Bu, düşmek gibi bir şeydi.

Onun arkasına geçtim, tırnaklarım sırtını okşadı, sesim kulağına fısıldadı, o korkunç gerçeklerin fısıltısını görmezden gelip, onun bana verdiği hediyeye odaklanmayı tercih ettim. Bu gece düşünmek istemiyordum. Sadece hissetmek istiyordum.

"Bu, seni daha az erkek yapmakla ilgili değil," dedim. "Bu, erkekliğin senin için ne anlama geldiğini yeniden yazmakla ilgili. Bu, sadece senin zevkini düşünerek sınırlarını aşmasına izin verecek kadar birine güvenmekle ilgili."

Ona dönerek, kızarmış yanaklarını, ondan yayılan gerginliği içime çektim.

"Her zaman alay konusu olmaktan korkmuşsun. Ne yapacağını bilmemekten korkmuşsun. Ama bu..." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Bu senin öğrenmen. Bu, her zaman kendinden şüphe duyduğun bir alanda kendine güven kazanman."

Nefesi şimdi daha ağırdı, ama bakışları hiç sarsılmadı.

"Bir gün yatakta lider olmak mı istiyorsun? Bir kadının kendini tamamen sana teslim edecek kadar güvende hissetmesini sağlamak mı?"

"Evet," dedi, alçak ve emin bir sesle.

"O zaman yönlendirilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmen gerekir. İyi bir yönlendirme hissetmek. Vücudunda o kadar mevcut olmak ki, dünyanın geri kalanı ortadan kaybolsun. Rıza kavramını anlamak. Uyum. Sonrası bakım." Başımı eğdim, bakışlarım yavaşça onun üzerinde dolaştı. "Yatakta bir tehdit olmak mı istiyorsun? Evet'in diğer tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu öğren."

Göz göze gelene kadar çömeliip ellerimi hafifçe uyluklarına koydum.

"Bu tür bir güvenin kolay olmadığını biliyorum, en savunmasız halini bana göstermeni ve her şey bittiğinde hala burada olacağıma inanmanı gerektiren türden bir güven."

Çenesi gerildi ve içindeki mücadeleyi görebiliyordum — yıllarca süren şartlanma ona direnmesini söylerken, vücudundaki her sinir

kalkanını bırakması için ılık atıyordu.

"Ben hala burada olacağım," diye yumuşak bir sesle söz verdim. "Seni hala gl greeğim. Hala seninle gleeğim. Hala seni isteyeeğim."

Bu son cümle diğerlerinden biraz daha nefes nefese çıktı, itirafımla kalbim sıkıştı.

Çünkü bu doğruydu.

Onu istiyordum. Onu olmam gerekenden daha fazla istiyordum.

Tekrar ayağa kalktım ve oyuncaklarımın düzgünce dizili olduğu şifonyere doğru yürüdüm. Elim, kayışlı koşum takımını kavradı ve soğuk deri, avucumda anında ısındı. "Bu sadece benim için değil, Carter. Senin için de. Fazla düşünmek yerine *hissetmeni istiyorum*, teslim olduğuunda partnerinin gücünü ve kendi gücünü grmen i istiyorum."

Omzumun üzerinden baktım ve onun beni hem kurtarıcısı hem de celladıymışım gibi izlediğini fark ettim.

"Bu gece düşünmeyeceksin. Denemeyeceksin. Performans gstermeyeceksin." Strap-on'u okşadıktan sonra yatak örtüsünün üzerine düzgünce yerleştirdim — gözleri o yöne her kaydığında greeği şekilde. "Oyun bitti artık. Sen zaten kazandın, hatırladın mı? şimdi... hisset. İhtiyaçlarını söyle. Ve benim yönlendirmeme izin ver."

Göz kapakları ağırlaşmış, yatağımdaki oyuncağa bakıyordu, sonra gözleri tekrar benimkilere döndü.

Hiçbir korku belirtisi yoktu.

"O şeyin standart boyutta olduğuundan emin misin?" diye alaycı bir şekilde sordu. Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

İşte benim Rook'um.

"Kalk," diye emrettim.

Carter anında ayağa kalktı, doğal bir atletin zarafetiyle dizlerinden doğruldu — tüm kasları ve boyuyla, tamamen çıplak ve tamamen benim için hazırdı. Onun alanına girdim, avularımı göğsünde gezdirdim, cildinin ısısının ellerime sızdığını hissettim.

"Ellerini başının arkasına koy," diye talimat verdim.

O itaat etti, bu hareket onu gerdi, bana karşı çıplak bıraktı. Yavaşça etrafında döndüm, parmak uçları kaburgalarına, kalçalarına, omurgasına dokundu

omurgasını okşadım — bu yumuşak dokunuş, altında kaynayan emri yalanlıyordu.

Yine onun önünde durdum, onun sıcaklığı cildimi okşayacak kadar yakındım. "Derse başlamadan önce, sana istediğin bir şeyi vereceğim."

Kaşları karışıklıkla çatıldı, ama bakışlarımı vücuduna indirdiğim anda, gözlerinde bir anlık bir farkındalık belirdi.

"Kulüpte," diye hatırlattım ona, küçük bir adım öne çıkarak, "bana oral seksin seni ne kadar tahrik ettiğini söylemiştin."

"Siktir, Liv."

Ona yavaşça, anlamlı bir gülümseme attım, ama sonra başımı yana eğdim. "Oh, yanlış mı hatırladım?"

"Hayır," dedi hemen. "Ben sadece... Tanrım, Liv, eğer benim için dizlerinin üzerine çökersen, bu iş daha başlamadan bitecek."

At kuyruğumu omzumun arkasına çektim, ellerimi omuzlarına dayadım ve nefesim dudaklarına değene kadar eğildim. "Hepsi değil. Sadece ilk tur," dedim göz kırparak.

Sonra göğsünden karnına kadar yavaşça, ateşli bir iz bırakarak öptüm, ta ki dizlerimin üzerine çöküp yüzüme onun büyük, güzel, ağır penisini alana kadar.

"Bana dokunabilirsin," dedim, ellerimi uyluklarına kaydırarak tırnaklarımla şakacı bir şekilde kazıyarak. "Saçımı kavra. Hızı sen belirle. Beni derinlemesine al."

Carter, bu sözleri söylediğimde, dilimle onun penisine ilk vuruşumu yaptığımda inledi. Dilimi tabandan uca kadar yavaşça gezdirdim, gözlerim onun gözlerine kilitliydi.

"Açıkça söyleyeyim, kontrol sende değil. İstediğim zaman duracağım. Ben izin verdiğimde boşalacaksın. Ama bana neyi sevdiğini gösterebilirsin. İstediğini yalvararak isteyebilirsin."

Bana bakarken burun delikleri genişledi ve ben de onun bakışlarını karşılayarak ağızda tükürük biriktirdim ve sonra ona tükürdüm, elimini oynayabileceği ıslaklıkla onu kapladım.

Yumruğumu onun üzerinde gezdirdiğimde, dokunuşum tüy kadar hafif ve alaycıydı, o da derin ve boğuk bir inilti çıkardı. Onu kapladım ve sonra biraz daha sıkı sıktım, dudaklarımı onun tepesine indirmeden önce iki kez tam olarak pompaladım.

Onun ilk santimini içime çektiğimde, titredi ve elleri saçlarıma doğru uzandı. Ama tereddüt etti, emin olamadı, kaşları çatıldı, benim geri çekilip sonra daha derine itmemi izledi.

"Bir daha izin vermeyeceğim," diye uyardım.

Yüzünde kararlılık belirdi ve beni kuvvetle yakaladı — bir eliyle at kuyruğumu kavradı, diğer eliyle ise penisinin tabanını sıktı. "Aç," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Gülümsedim ve dediğini yaptım.

"Dilini çıkar."

Oh, Rookie oynamaya gelmişti.

Onun istediği gibi yaptım ve Carter dilimin üzerinde başını ve gövdesini gezdirdiğinde inledim. O ses ve titreşime sıcak bir nefes aldı ve sonra yavaşça ağzımı sikmeye başladı.

Başlangıçta kendini yönlendirdi, elini penisine koyarak içeri ve dışarı hareket etti. Ama ben onun hızına meydan okuduğumda, onun ittiğinden daha fazlasını aldığımda ve biraz öğürdüğümde, küfretti ve iki eliyle yüzümü kavradı.

Ve ihtiyacına teslim oldu.

Penisi boğazımın içine kaydı, o kadar derine ki, penisini içeri sokup orada tuttuğunda gözlerim yaşardı.

"Evet, Liv. Lanet olsun, sikim ağzındayken çok güzel görünüyorsun."

Kirli konuşmaya onayımı mırıldandım, boğazımı açtım ve elimden geldiğince nefesimi kontrol etmeye çalıştım. O büyüktü ve ben kendimi derin boğaz eğitimine tabi tutmuş olsam da, ilk başta alışmak benim için her zaman biraz zordu. Kendime güvende olduğumu, nefes alabileceğimi, istediğim zaman mola verebileceğimi hatırlatmam gerekiyordu.

Bu hatırlatma ile rahatladım ve ellerimle Carter'ın kıcını tutup boğazımı sikmesine yardım ettim.

İlk başta tereddütlüydü, yukarıdan beni izlerken yavaş ve saygılıydı. Ama dilimi daha fazla döndürdükçe ve onu daha derine aldıkça, gözlerimi ondan ayırmadıkça, o da daha da dengesiz hale geldi. Daha sert, daha hızlı pompaladı, o kadar derine girdi ki boğulacak ve nefes alamayacak hale geldim.

Ve o bunu çok sevdi.

"Tanrım, evet. Benim sikimi boğazına kadar almayı seviyorsun, değil mi?"

İnledim ve başımı salladım, Carter'ın başı geriye düştü, tüm kasları gerildi. Yaklaştığını biliyordum.

Ve tam o anda geri çekildim.

"Siktir," diye küfretti, ben ona hiç dokunmadığımda sikini sıçrattı. Onun titremesini ve at kuyruğunu sıkıca yumruklamayı çok sevdim. "Siktir, siktir, siktir, Liv."

Onu kötü bir gülümsemeyle sabitledim, başparmağımla ağzımın köşesini sildikten sonra, sessizce bana kalkmama yardım etmesi için ellerimi kaldırdım.

O bunu yaparken sertçe yutkundu, nefesi ateşli ve sığıdı.

"Umarım iyi bir çocuk olduğun için ödülünü beğenmişsindir," diye mırıldandım ve sonra yatağıma doğru başımı salladım. "Şimdi uzan, kışını yağla ve ben hazırlanırken o mükemmel elini sikmeye devam et."

İçinde kopan fırtına, geniş gözlerinde çok belirgindi. Orada biraz korku, biraz tereddüt vardı — ama merak, arzu ve güven bu duyguları bastırıyordu.

"Önce seni öpebilir miyim?"

Bu soru beni o kadar şaşırttı ki, şokumu gizleyemedim. Gözlerimi kırptım, dudaklarım aralandı, sözler beni sahneden çıkardı.

Carter geri adım atmadı. Gözleri sabırla benimkileri aradı. "Şey... evet," diye fısıldayarak cevap verdim. "Evet. Beni öpebilirsin."

O anda onu saran rahatlamayı tam olarak anlayamadım, ama bunu sindirecek vaktim olmadı, çünkü elleri yüzümü kavrayıp ağzımı kendine doğru çekti.

Öpücük, sanki bana onun aracılığıyla konuşmaya çalışıyormuş gibi, şefkatli, tatlı ve özlem doluydu. Beni bir kez, iki kez öptü, sonra ağzını açıp benden aynısını yapmamı istedi. Dili benimkiyle dans etmeye başladı ve bu dokunuşla bacaklarımın arasında elektriksel bir kıvılcım çaktı.

"Ne olursa olsun, ben senin yanındayım," diye fısıldadı.

Ve sonra tatlılık kayboldu.

Öpücük daha aç, daha çılgın, tutku ve heyecanla doluydu. Ellerimi saçlarına doladım ve ona doğru eğildim ve

Carter beni tamamen sardı, kollarında kendimi çok güvende ve korunmuş hissettirdi.

"Senin üzerinde kendimi tatmayı seviyorum," diye dudaklarıma fısıldadı.

Ben inleyerek onu daha sert öptüm, kalbim göğsümde çok dengesiz, çok yabancı bir ritimle atıyordu.

O geri çekildiğinde, göz kapaklarım ağırlaşmış, ellerim sanki o beni tutmasa düşecekmişim gibi omuzlarına yapışmıştı.

Sessizce, elimi dudaklarına götürdü ve yaramaz bir gülümsemeyle elimin arkasını öptü, sonra benim emrimde olduğu gibi yatağa doğru yürüdü, yatağa girip kayganlaştırıcıyı aldı.

Nabzım hızlandı, beklenti içimde bir nehir gibi akıyordu.

Kemerin içine girdim, o yastıklarına yaslanırken kemeri kalçalarımın etrafına sıkıca bağladım. Eli çoktan bacaklarının arasındaydı, kaygan parmakları yavaş, kasıtlı daireler çizerek kendini okşuyordu.

Sadece bu manzara bile nefesimi kesmişti.

"Ne uslu bir çocuk," diye mırıldandım, kayışı ayarlayarak, elimde ağırlığını test ettim. "Talimatları çok iyi yerine getiriyorsun."

Gözleri benimkilere kaydı, içinde ateşli bir ışıltı belirdi. Kaşlarını çatmasından boğazını sıkı kalın yutkunmasına kadar, endişesinin tüm belirtilerini fark ettim. Ama bu yüzeysel duygunun altında, en çok görmek istediğim şey vardı.

Heyecan.

Yatağa sürünerek çıktım, dizlerimin altında yatak çöktü ve onun açılmış bacaklarının arasına girdim. Avucum onun baldırından dizine doğru kaydı, kalın kaslarını izleyerek elimi bileğine koyana kadar. "Durma," dedim. "Senin içindeyken kendine dokunmanı istiyorum."

Yutkundu ve başını salladı, ben oyuncağı kayganlaştırıcıyla yağlarken eli tekrar penisine döndü. Sonra tekrar kayganlaştırıcı şişesine uzandım, avucuma biraz daha döktüm ve onun girişine sürtünce, parmaklarım onu titretmeye yetecek kadar bastırdım.

"Nefes al, Rookie."

Oyuncağı hizaladım, boş elimle kaburgalarının yanına dayandım ve gözlerine baktım. İtmeye başladığım anda, dudakları sessizce açıldı ve

nefes aldı.

"İşte böyle," diye fısıldadım. "Beni içeri al... yavaşça ve nazikçe. Çok iyi gidiyorsun."

O başını salladı, ama penisi üzerindeki eli içgüdüsel olarak hızlandı. Bu bilinçsiz dürüstlüğüne gülümsedim ve kendimi santim santim zevkle içeri soktum.

Her birini hissetmesini istedim.

Gözlerimizi birbirinden ayırmadık. Aramızdaki hava, nefesimizin sesi, koşum takımının hafif gıcirtısı ve elinin ıslak kaymasıyla yoğunlaştı. Ve sonunda tamamen içeri girdiğimde, Carter inledi.

"Lanet olsun, Liv." Nefes nefese bu kelimeleri söyledi, eli penisinde daha yoğun bir şekilde hareket ederken, bacaklarının arasında yerleştiğim yere baktı.

Birkaç santim geri çekildikten sonra tekrar içeri girdim, bu sefer prostatını okşamak için yönümü yukarı doğru çevirdim.

Çıkardığı inilti yoğun ve utanmazdı, normalden daha yüksek tondaydı, kalçalarını eline doğru esnetirken gözlerini sıkıca kapattı.

"İşte böyle," diye onu cesaretlendirdim ve onun kendini okşama ritmini taklit ederek ritmi yakaladım. "Beni hisset. Kendini bırak."

Uzun sürmedi — yanaklarının kızardığını, karın kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Nefesi hızlandı, yumruğu daha hızlı çalışmaya başladı ve ben de ona uyum sağladım, kalçalarımı onun hareketlerine uyumlu olarak salladım, ta ki tüm vücudu gerilene kadar.

"Liv..."

"Söyle bana."

"Geliyorum. Ben..."

Sertçe ve derinden ittim, ve bu kadarı yeterliydi. Titreyerek inleyerek boşaldı, karnı ve göğsüne boşaldı, tüm vücudu titriyordu ve serbest eliyle uyluklarımı sıkıca kavradı.

Onu izlerken, onu ecstasy'ye ulaştırırken ve o anın, *bana* tamamen teslim olduğunu görürken, damarlarımdan güç akıyordu.

"Vay canına. Şu haline bak," diye övdüm, son damlasını da boşalttığında, elleri gevşedi ve artçı sarsıntılar onu sarstı.

Anında yavaşladım, çok hızlı çekmemek için dikkatlice çıkardım. Carter'ın şu anki halini zevkle izledim — sersemlemiş, kızarmış, muhteşem.

"İnanılmaz, Rook," diye övdüm, sesim artık yumuşaktı. Kayışı çıkardıktan sonra yavaşça vücuduna tırmandım, kalçasına bir öpücük kondurdum, sonra karnına doğru ilerledim, göğsüne doğru ilerlerken boşalmasının tuzunu tattım. "Kimse beni senin gibi tahrik etmiyor. Biliyorsun, değil mi? Kimse benim için bunu senin yaptığın gibi yapmıyor."

Ben onu övgülerle yağmurluyken, nefes alışı hala düzensizdi, ama kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Ben de ona izin verdim, az önce birlikte yarattığımız boşluğa yerleştim, elimle göğüs kemiğini yavaş daireler çizerek okşadım.

"Güvendesin," diye hatırlattım ona. "Çok iyi dinledin. Bunu rüyamda göreceğim."

Uzun bir nefes verdi ve uykulu, doymuş bir gülümsemeye bana baktı. "Bunu rüyada göreceksin? Benim tüm dünyam altüst oldu."

Kıkırdadım ve yanağına öpücük kondurdum. "Nasıl hissettin?"

"Plug'lardan daha yoğundu, ilk başta biraz acı vericiydi ama... uzun sürmedi. Anında bunalmış gibi hissettim, ama sıcak bir şekilde. Sanki sen içime girer girmez boşalabileceğimi hissettim."

"Çünkü yasak gibi hissettiriyor. Yeni, heyecan verici ve normların dışında."

O da başını salladı. "Sonra da bu şeyin içinde üstümde seni gördüm," dedi, göğsümün etrafındaki danteli çekiştirerek. "Yiyelim geliyor, Liv. Ve bunu çok isterim."

"Bu gece senin gecendi," diye yarım ağızla itiraz ettim, o vücudumu öpmeye başladığında. "Seni temizlemem lazım."

"Sonra duş alabiliriz," dedi, uyluğumu ısırarak. "Ve bana yalan söyleme, Hanımefendi. İkimiz de bu geceye ihtiyacın olduğunu biliyoruz."

Dirseklerimin üzerine yaslanarak, beni onun için çıplak bırakana kadar jartiyerlerimi ve ipek tangamı çıkardığını izledim.

"İhtiyaçların olması normal," diye itiraz etmeden önce dedi ve bacaklarımı genişçe açtı. Uyluklarımı omuzlarının üzerine attı. "Kontrol sende olabilir ve yine de alabilirsin."

"Yani, şimdi dersleri sen mi veriyorsun?" diye meydan okurcasına nefes aldım.

"Öğrencim susup bana izin verirse," diye hemen karşılık verdi.
Ve sonra ağzı üzerime geldi ve diğer tüm düşüncelerim

Kay
bold
um.

CHAPTER 20

Dünyanın Ağırlığı Carter

Sezonun ortasında ara vermek tuhaf bir şeydi.

Yaz aylarında nasıl dinleneceğimi biliyordum. Tatile çıkmayı, arkadaşlarla golf oynamayı veya tüm günü suda geçirmeyi, hiçbir şey düşünmeden. Sezon dışında olduğunda, *her şeyi kolayca kapatabilirdim* — beynimi, vücudumu, rutinimi.

Ama playofflar için yarıştığımız sezonun ortasında bunu imkansız buldum.

Mümkün olduğunca rutine sadık kalmaya karar verdim. Sabahları antrenman yapmak yerine, saat altı civarında uyanıp koşuya çıkıyor ya da bisiklete biniyordum. Yumuşak doku tedavisi gördüm ve ihtiyacım olan tüm fizik tedavileri yaptırdım. Haftada bir kez Doktor Arman'a gidiyordum.

Ama her gün bir boşluk vardı — normalde antrenman, seyahat veya maçın olduğu yer.

Ara sırasında antrenman yoktu — ligin emriydi — ve ben de o zamanı elimden geldiğince en iyi şekilde değerlendirdim.

Arkadaşlarla golf oynamaya gittim, bu çok eğlenceliydi, özellikle de Aleks hala *çok* kötü oynadığı için birkaç saat boyunca onunla dalga geçebildik.

Bir gün evimi baştan aşağı temizledim. Bir temizlikçim vardı ama ben de *gerçekten* işe koyuldum, düzenledim, toparladım ve sezon boyunca genellikle ihmal edilen tüm işleri yaptım.

Zamboni'yi Riverwalk'tan Fort De Soto köpek plajına kadar Körfez çevresinde uzun yürüyüşlere çıkardım.

Ama tatilin ilk beş gününün çoğunda ne yaptım? Livia'yı düşündüm.

Sabahları uyandığımdaya aklıma gelen ilk şey oydu, her gece uykuya dalmadan önce aklıma gelen son şey de oydu. Duşta onun şehvetli gözlerini gördüm, havluya veya battaniyeye sarıldığımdaya onu hissettim, mum yaktığımdaya kokusunu aldım — vanilya ve yasemin. Hiç çaba sarf etmeden onun dumanlı sesini tekrar tekrar duydum, ona teslim olduğum gece bana söylediği tüm sözleri, hiç düşünmediğim bir şekilde.

"Kimse beni senin kadar tahrik etmiyor. Biliyorsun, değil mi? Kimse benim için senin yaptığın gibi yapmıyor."

Bunun sadece laf mı olduğunu, oyun kapsamında beni övüyor mu yoksa gerçekten mi demek istediğini merak ederek kendime işkence ettim.

Çünkü eğer öyleyse...

Böyle düşünmek, o kadın için bir proje ve maaş çekinden daha fazlası olabileceğimi düşünmek beni ateşledi.

Onu görmediğim günlerde, ara sıra gönderdiği mesajlar beni besliyordu, ama daha fazlasını istiyordum. Ancak iki gece önce mesajlar kesildi, şakalar sona erdi ve benim sabrım da onunla birlikte tükendi.

Onu görmem gerekiyordu.

Ve böylece, Çarşamba öğleden sonra, onun işinin biteceğini bildiğimden yaklaşık on dakika önce, kendimi "tesadüfen" diş muayenehanesinin yakınında buldum. Randevumuz sırasında, hafta ortasında yarım gün izin aldığını, partnerinin işleri devralmasını sağladığını ve bu sırada idari işlerini hallettiğini ya da sadece gününü boş geçirdiğini söylemişti.

Tüm kalbimle, onun ikinci seçeneği tercih edeceğini umuyordum.

İçeri girdiğimde cam kapılar arkamda hafifçe kapandı, serin klima havası öğleden sonra nemli havanın keskinliğini kesiyordu. Havada hafif bir nane ve çiçek kokusu vardı, altındaki antiseptik kokusunu mükemmel bir şekilde maskeliyordu.

Gizli hoparlörlerden yumuşak piyano müziği çalıyordu, köşedeki su sesinin hafif uğultusuyla rekabet edecek kadar yüksek değildi. Resepsiyon masası, lüks bir otel lobisindeymiş gibi beyaz ve altın renginde parlıyordu ve bekleme salonundaki tüm sandalyeler oturmak için fazla güzel görünüyordu.

"Bay Fabri," dedi Tasha, sıcak bir gülümsemeyle, ama monitörüne bakınca gülümsemesi kibar bir kaş çatışına dönüştü. Her zamanki gibi ipek bluzunun üzerine dar bir blazer giymişti, tırnakları inci rengi nude ojeyle boyanmıştı. "Bugün sizin için randevu göremiyorum..."

"Liv'i görmeye geldim," dedim rahat bir şekilde, ya da en azından denedim. Dilim bir sonraki kısımda takıldı. "Bir... arkadaş olarak."

Kalbim bu kelimenin kullanılmasına isyan etti, ama bir yudum su içip omurgamı düzelterek onu sakinleştirdim.

Tasha'nın kaşları yukarı kalktı, ama masasındaki telefona uzandı. "Bir dakika." Alıcıya fısıldadı, hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir sırıtışla bana baktı, sonra telefonu yerine koydu. "Seninle görüşecek. Gelin."

Koridor, geçtiğimiz kapalı ameliyathanelerden birinden gelen hafif bir mekanik ses dışında sessizdi. İçeriye doğru ilerledikçe nane kokusu daha da keskinleşiyordu. Ofise yeni bir bakışla bakmaktan kendimi alamadım. Daha önce birçok kez oraya gitmemiştim, ama artık bu ismin ardındaki kadını daha iyi tanıyordum ve onun uzun zamandır hayalini kurduğu muayenehanede, zamanının çoğunu geçirdiği bu yerde bulunmak bana enerji verdi.

Tasha beni cam duvarlı, panjurları yarı açık olan en uzak köşedeki ofise götürdü. Panjurların aralıklarından Livia'yı masasında gördüm.

Saçları düzgün ve mükemmel bir topuz halindeydi, her bir teli yerine oturmuştu. Ve bu, onun hakkında sakin görünen tek şeydi.

Beyaz önlüğü sandalyesinin arkasına asılıydı; bluzunun saten gül desenli kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve bir yığın hasta dosyası üzerine notlar yazıyordu. Çenesi gergindi, kaşları çatılmıştı, omuzları sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi kamburlaşmıştı.

Tasha beni içeri alıp kapıyı kapattığında, Livia hemen başını kaldırmadı. Livia, önündeki şeye çok odaklanmış görünüyordu. Bir an için, kapının eşiğinde durup, onu görünce göğsümdeki düğümün sıkıştığını hissettim.

"Merhaba Doktor."

Tasha benim geleceğimi önceden haber vermiş olmasına rağmen, Livia sanki ona yumuşak ve sakin bir sesle selam vermişim gibi değil de, bir yığın kitabı yere dūřürmüřüm gibi irkildi. Bana baktı ve benim varlığımdan ya da buna verdiği tepkiden ya da her ikisinden de rahatsız olmuş gibi iç geçirdi. "Burada ne işin var?"

Masasının diğer tarafındaki sandalyeye geçtim ve oturdum, bir bacağımı diğer bacağımın üzerine atarak, kafamda defalarca prova ettiğim sözleri söyledim. "şey, bu civardaydım ve çarşamba günleri yarım gün çalıştığını hatırladım. Uğrayıp merhaba demek istedim."

Bana göz kırptı, gözleri bacaklarımı çaprazladığım yere kaydı, sonra tekrar bakışlarıma döndü. "Tabii ki, rahatına bak."

"Kurabiye getirdim," dedim, elimdeki kahverengi kutuyu kaldırarak. "Bake'n Babes. En sevdiğin kurabiye bu, değil mi?"

Livia, benim hatırladığım için şaşırmış gibi, birazcık yumuşadı. Sonra başını salladı ve önündeki işe geri döndü. "Bunun için vaktim yok, Carter."

"Fruity Pebbles kurabiyesi için vaktin yok mu?" diye dūřündüm ve kutudan bir tane çıkardım. "Çünkü kaynaklarım, ağzında bunlardan bir tane varken stresli olmanın imkansız olduğunu söylüyor."

"Stresli olduğumu kim söyledi?"

Bu sefer ben ona şaşkın şaşkın baktım. "Oh. Evet. Özür dilerim. Hiç stresli görünmüyorsun."

Bana yarım saniye boyunca sert bir bakış attı, sonra omuzları çöktü, sandalyesine geri yaslandı, kalemini masaya attı ve burnunun köprüsünü çimdikledi. Bir süre öyle oturdu, sonra diğer elini bana doğru uzattı ve kurabiyeyi işaret etti.

Ona verirken zaferle sıırıttım.

O devasa şeyi ambalajından çıkardığında, ağzına sığmayacak kadar büyük bir ısırik aldı ve sonra inleyerek koltuğuna daha da gömüldü.

"Hayatımın en iyi kurabiyesi."

Kıkırdadım. "Söylediğin her şeye katılıyorum." Bir an durup, yüzüne yerleşen yorgunluğa kaşlarını çatarak baktım.

"Yoğun bir hafta geçirdin galiba?"

Omuz silkti. "Yoğun değil, ama telaşlı. Arka arkaya karmaşık kuron ve köprü vakaları vardı ve her ikisi de beklenmedik ayarlamalar gerektiriyordu. VIP müşterilerimizden biri, bunun imkansız olduğunu söylememize rağmen aynı gün randevu almakta ısrar etti."

"Takım arkadaşlarımdan birinin eşi olabilir mi?"

Cevap vermedi, ama bana attığı bakış, doğru tahmin ettiğimi gösterdi. Kıkırdadım.

"Yıl sonu raporlamamın bana düşen kısmını erteliyordum, ama şimdi zamanında teslim etmek için başka seçeneğim yok." Kurabiyeyi bir ısırık daha aldı ve başını sandalyeye yasladı. "Ve ben çok... yorgunum."

Başımı yana eğdim. "Uykun kaçıyor mu?" "Annem her gece beni aradığı için uyuyamıyorum."

Annesinden bahsedilince gerildim. Randevumuzdan bu yana ailesi hakkında pek konuşmamıştık. Geçen hafta onun evine gitmeden önce, dramının hala devam ettiğini söylemişti, ama bu konuyu konuşmak istemediğini, dikkatini başka yere vermek istediğini açıkça belirtmişti.

Bunu bana söylemesi, soru sormam için bir davet miydi? Çünkü aklımda milyarlarca soru vardı.

"Kız kardeşinin düğünü," diye düşündüm.

Livia başını salladı.

"Kız kardeşinin hayatındaki en önemli günlerden birine katılmanın neden bu kadar sorun olduğunu bana anlatacak mısınız?"

Livia başını tekrar dik tutmak için çaba sarf etti. "Sıkıcı ve trajik bir hikaye."

"Trajedileri severim. *Romeo ve Juliet'in* büyük hayranıyım. Ve bunun sıkıcı olup olmadığına karar vermek bana kalmış olmalı."

O inleyerek başını salladı, kalan kurabiyeleri paketleyip masasına koydu. "Bilmiyorum, Carter. Ben pek konuşkan biri değilim."

"Belki sen deneyebilirsin. Benim için," diye ekledim. Aptalca.

Sanki bu kadın sırf benim için her şeyi yapmaya razı olacakmış gibi.

Bir an için Livia bunu düşünmüş gibi göründü. Ama yine başını salladı ve kalemini aldı. "Bugün olmaz."

Beni saran hayal kırıklığına karşı koyamadım, ama yılmadan bu duygu seliyle mücadele ettim.

"Sorun değil," dedim, ayağa kalkarak. Masasının etrafından dolaştım ve elinden kalemini aldım.

"Hey!"

"Ama bence bugünlük işin bitti."

Benim cüretkarlığım karşısında kaşlarını kaldırdı, içindeki Domme anında ateşlendi. "Öyle mi, *çaylak*? Ne zamandan beri kararları sen veriyorsun?"

"Bu ofise girip, kızımın sınırlarını aşarak boğulduğunu gördüğümünden beri."

Livia ağzını açtı, ama kaşları yumuşadı ve tek bir kelime bile çıkmadı.

"Hiçbir şey değişmedi. Bizim için hala lider olan sensin. Ama..." Kalçamı masasına yasladım, parfümünün hafif kokusunu alabilecek kadar yakındım. "Belki bir süreliğine kontrolü bana bırakabilirsin — kafanı boşaltman için yeterli kadar."

Gözleri kısıldı, ama eskisi gibi keskin ve beni küçük düşüren bir şekilde değil. Bu daha yumuşaktı. Tedbirliydi. "Sana... kontrolü vermemi mi istiyorsun?"

"Hepsini değil," dedim çabucak, başımı sallayarak. "Sadece bir kısmını. Şu anda seni yıpratın dünyandan bir parçayı bana ver. Günün geri kalanında onu senin için ben taşıyayım. Sana patronluk taslamak için burada değilim. Ben sadece..." Sesim kesildi, omuz silktilim. "Sadece tekrar nefes almana yardım etmek istiyorum."

Uzun bir süre beni inceledi, kalemi hala bıraktığım yerde duruyordu. Gözlerinin arkasında bir savaşın yaşandığını görebiliyordum — bir tarafı tamamen mantık ve duvarlarla çevrili, diğer tarafı ise bir kez olsun ipi başkasına bırakma vaadiyle baştan çıkarılmıştı.

Sonunda başını eğdi. "Aklında ne var?"

Soruş şekli tamamen şüphe dolu değildi. İçinde bir parça merak da vardı.

Gülümsedim. "Öğrenmek için evet demen gerekecek sanırım."

CHAPTER 21

Gerçek Bir

Mücevher Livia

Su o kadar berraktı ki, sanki başka bir gezegenden bakıyormuşuz gibi, sıvı elmasın üzerinde süzülüyorduk, güneş ışığı yüzeyde gümüş ve altın parıltıları oluşturuyordu. Aşağıda, kumlu zemin ışıkla dalgalanıyordu, balıklar hafif akıntıda sallanan uzun deniz yosunu şeritlerinin arasında hızla geçiyordu.

Burada hava sıcaktı, öğleden sonra güneşi çıplak tenime işliyordu, ama hava buz gibi kaynakların öpücüğünü taşıyordu, beni şortum ve bol uzun kollu tişörtümle tam da ideal olacak kadar serinletiyordu. Yaka bir omzumdan kaymıştı, rüzgar her estiğinde kumaş dalgalanıyordu.

Parmaklarımla suyun yüzeyini okşadım, serin ve ipeksi suyun parmaklarımla arasından akmasına izin verdim. Aldığım her nefes, stresimi biraz daha uzaklaştırıyor gibiydi — esintiyle uçup gidiyor, cam gibi parlak nehirde çözünüyordu. Hafta içi bir öğleden sonra Weeki Wachee Springs'te olmak, ara sıra başımızın üstünden geçen kuşlar ve yosunlarla kaplı ağaçlarda saklanan böceklerin yumuşak uğultusu dışında, suyun neredeyse tamamen bize ait olduğu anlamına geliyordu. Dallar sallanıyor, gölgeleri yüzeyde uzayıp dans ediyor, cildimi değişen ışık ve karanlık desenleriyle benekliyordu.

Her dalgalanma, her cıvıltı, her tembel kürek çekişiyle omuzlarımla gevşediğini hissettim. Haftalardır ilk kez zihnim sessizdi.

"Bunu neden sevdiğini anlıyorum," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle, bakışlarımı sudan Carter'a çevirerek. O da benimkinin yanında kendi tahtasında yüzüyordu, kaslı bacakları altında katlanmış, karın kasları güneş ışığında parlıyordu.

"Huzur verici, değil mi?" diye sordu, küreğini kullanarak tahtasını yönlendirirken. Akıntıya kapıldığımız için artık çok fazla kürek çekmemize gerek yoktu. Yolun ilk yarısını akıntıya karşı kürek çekerek geçirdik ve bu, yolculuğun ilk rahatlaması olmuştu — sessiz bir egzersize dalmak, kollarımı pompalarken, yolumuzu bulmak için karın kaslarımı çalıştırmak.

Başlangıçta zihnim hala çok hızlı çalışıyordu, ama ilerledikçe zihnim de sakinleşti.

"Öyle," diye düşündüm. "Takı yaparken hissettiğim duyguyu hatırlatıyor bana."

"Gerçekten mi? Ben o kadar küçük metal parçalarıyla çalışırken rahatlayamayacak kadar odaklanırım."

"Sanırım bu yüzden rahatlayabiliyorum," dedim, sanki pasımı silkeliyormuşum gibi rahat bir gülümsemeyle. "El işine o kadar odaklanıyorum ki, beynimde başka bir şey düşünmeye yer kalmıyor. Hareketlerin içinde kayboluyorum ve farkına varmadan... meditasyon yapıyormuşum gibi oluyor."

"Yaptığın diğer işleri de görmek isterim," dedi Carter. "Eğer gösterirsen tabii."

"Yüzük taktığını fark ettim."

Küçük parmağını kaldırıp salladı. "Evet, gerçekten. Büyük büyük dedemden beri ailemdeki erkeklere nesilden nesile aktarılan bir gelenek. Babam askere alındığımda bana verdi."

O gülümseme hala yüzümdeyken kıyıda uzaklaştım. "Ailen nasıl? Koçunun tam bir pislik olduğunu biliyorum, ama senin gibi bir adamı yetiştirenlerin insan şekilli iki oyuncak ayıdan başka biri olabileceğini hayal edemiyorum."

Carter buna gülerek başını iki yana salladı. "Aslında onları tanımlamak için oldukça iyi bir yol. Ben kahkahalarla dolu bir evde büyüdüm. Babam komedyen. Tabii ki ünlü değil, ama Hamilton'daki kulüpte stand-up ve doğaçlama gösteriler yapıyor."

"Ah, *demek* buradan almışsın."

"Neyse ki, onun esprileri benimkilerden çok daha iyi," dedi Carter gülümseyerek. "Annem eskiden bankada müdürdü, ama ben onlara imza bonusumun büyük bir kısmını verdiğimde emekli oldu. İşini hiç sevmiyordu. Sanırım babamın işi... pek istikrarlı olmadığı için, o da istikrarlı bir iş istiyordu."

Kalbim sızladı. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Komedyenin oğlu olmak mı?" Carter'ın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "O zaman komedyenleri tanımıyorsun galiba."

Kıkırdadım. "Sadece çocukluğunu kastediyorum. Ben... Bunun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorum, ama hayal edebiliyorum — Kanada'nın güzelliği, geçimini sağlamak ve oğullarıyla vakit geçirmek için çalışan anne ve baba, uyanık olduğun her anı hokey düşünerek geçirmek. Kulağa çok hoş geliyor."

Carter kaşlarını çattı, küreği suyu yararak ilerledi. Ağzını açtı ve ailem hakkında soru soracağını anladım, o yüzden o sormadan önce kaçtım.

"Sık sık yapar mısın?" diye sordum. "Kürek sörfü mü?"

Konu değişikliğini beğenmemiş gibi iç geçirdi, ama neyse ki bana izin verdi. "Sezon dışında daha çok, ama evet. Bu yüzden su kenarında bir ev satın aldım. İstedğim zaman kanala girip nehre doğru kürek çekiyorum. Sabahları en güzeli," diye ekledi. "Ya da yaz akşamları, saat dokuzda dışarı çıkıp hala gün ışığı varken. Pembe gökyüzünde uçan kuşları izlemeyi seviyorum. Ya da yunuslarla vakit geçirmeyi."

"Yunuslarla vakit geçirmek mi?" diye inanamadan tekrarladım.

O, sanki benim neyi kaçırdığımı bilmediğimi ima eden bir ifadeyle başını salladı. "Oh, evet. Beni seviyorlar. Kadınlar konusunda pek şanslı olmayabilirim, ama yunuslar? Onları uzak tutamıyorum."

"Bence bizimkiler yunus değil, şişe burunlu yunuslar." "Teknik ayrıntılar."

Gözlerimi devirdim. "Bunu söylemeyi gerçekten bırakmalısın, biliyorsun."

"Ne? Bir erkek yunusları kendine çeken biri olduğunu övünemez mi?"

Manatiler arasında da oldukça popülerim. Eminim bir tanesi her an ortaya çıkabilir." "Demek istediğim, senin oyun oynayamadığın. Bu doğru değil." Ona biraz daha yaklaştım. "Seni engelleyen oyun yeteneğin değil. Kendine güven eksikliğin."

"Tabii ki."

"Ama artık o kadar da eksik değil, değil mi?"

Kaşlarını kaldırarak ona meydan okudum ve Carter sırttı. Güneş gözlüğünün altındaki gözlerini görebilmeyi diledim.

"Belki de fikrimi değiştiriyorum," dedi, gülümsemesi hala yüzünde. "İyi bir öğretmenim var."

"Kesinlikle öyle."

Aniden Carter tahtasında dikleşti, gözleri fal taşı gibi açılmış, benimkinin yanındaki suyu işaret etti. "Bak!"

Doğal tepkim zıplamak ve biraz çılgılık atmaktı, bu da beni çok sinirlendirdi ve Carter'ı çok eğlendirdi. Güldü, elimi tuttu ve tahtalarımız yan yana gelene kadar çekti.

"Bak," diye tekrarladı ve parmağının işaret ettiği yere baktığımda onu gördüm.

Bir deniz ineği.

"Söylemişim." Carter sırtarak bana kaşlarını oynattı. "Deniz inekleri Fabio'ya aşık olmuş."

Gülerek başımı salladım, ama sonra bu muhteşem yarattığı izlerken kendimi kaybettim. Çok büyüktü — kolaylıkla üç metre uzunluğundaydı — ama boyutuna uymayan bir yumuşaklıkla hareket ediyordu. Deniz ineği lakabı, sadece vücudunun büyüklüğü nedeniyle değil, nehirde sakın bir şekilde otlanma şekli nedeniyle de mantıklıydı. İlk başta sadece bir tane olduğunu sandım, ama sonra bir tane daha yanına geldi, geniş, gri sırtları iki yavaş hareket eden kaya gibi tahtalarımızın hemen altında süzülüyordu.

"Oh, bak, nefes almak için yüzeye çıkıyorlar," dedi Carter, tekrar işaret ederek.

Elbette, ikili birlikte su yüzüne çıktı, bıyıklı burunları suyu yararak. O kadar yakındaydılar ki, cesaretimiz olsaydı uzanıp onlara dokunabilirdik — ama dokunmadık. Nefesimizi tutarak, karanlık gözleri bize bakıp tekrar suya dalmadan önce, ağırlıksız ve telaşsız bir şekilde, sadece izledik.

Manatiler nehir yukarı doğru ilerlerken, ben avuç içlerimle arkama yaslandım ve güneşin tadını çıkardım. Tahtalarımız akıntıyla tembelce sürükleniyordu, nehir de sanki bu nazik devlerin geçişine hayranlık duyuyormuşçasına huzurla uğulduyordu.

"Şimdi benimle konuşur musun?" diye sordu Carter, yumuşak bir sesle.

"Ne söylememi istiyorsun?"

"'İyiyim' dışında herhangi bir şey olabilir mi?"

Uzun bir nefes verdim, üzerimizdeki mavi gökyüzüne, beyaz, kabarık bulutlara bakarak. İçimdeki büyük bir parçam boğa gibi direndi. Tanıdık bir direnç hissettim, sanki bir el ağzımı kapatmış, tek kelime bile etmemi engelliyormuş gibi.

Ama içimde birdenbire dişleri çıkan daha yumuşak bir taraf vardı.

Onun göğüs kafesime vurmasını duydum, dışarı çıkmaya çalışırken tırnaklarının kazındığını hissettim.

Nedenini bilmediğim ve anlamaya çalışmak için çok yorgun olduğum için... Carter'ı içeri almak istedim.

"Annem, kız kardeşimin düğünü konusunda bana baskı yapıyor," dedim neredeyse mekanik bir şekilde. Sanki vücudum, Maven dışında başka biriyle konuşmaya karar verdiğim için nasıl davranacağını bilmiyor gibiydi. "Geçen hafta maç sırasında beni aradı ve artık pek ortalarda olmadığım için gelmememin daha iyi olacağını, aksi takdirde insanların rahatsız olabileceğini dolaylı bir şekilde söyledi." Biraz gülerek durakladım. "Ve yalnız olacağımı, bunun da rahatsızlığı artıracağını söyledi."

"Ne diyorsun sen?"

Daha geniş bir gülümsemeyle, "Oh, evet. Annem gerçek bir mücevherdir" dedim. "Neden böyle bir şey söylesin ki?"

"Çünkü doğru," dedim. "Ben yalnızım. Tabii ki, benim bu şekilde olmayı tercih etmemin nedenlerinden biri de kendisi olduğunu söylemiyor."

Carter bana baktıkça yutkundum. İçimdeki daha baskın tarafın kontrolü ele geçirmek için çabaladığını hissedebiliyordum, konuşmayı güvenli bir konuya geri döndürme ihtiyacının içimi yaktığını hissedebiliyordum.

"Her neyse, geçen gece yine beni aradı," dedim, bu anı hatırlayınca midem sıkıştı. "Nedime elbiselerini kesinleştirmeleri gerektiğini ve benim karar vermem gerektiğini söyleyip duruyordu. Bir şekilde karar vermemi istiyor ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürdüğü için kızgın olmasına hak veriyorum. Onu birçok şey için suçlayabilirim, ama bunu suçlayamam. Şimdiye kadar kararımı vermeliydim... ama donup kaldım."

Carter bir an sessiz kaldı, ikimiz de küreklerimizi kullanarak tahtalarımızı düzelttik ve sonra nehrin bizi götürmesine izin verdik.

"Annenle ne oldu?"

Kafamı salladım ve panik içinde, dışarı çıkmaya çalışan yumuşak tarafım bir anda yok oldu. Sanki otoyoldan çıkmak üzereyken tekrar otoyola çekilen bir arabanın sarsıntısı gibiydi. "Üzgünüm, buna hazır değilim."

"Tamam. Peki... kız kardeşin ne durumda? Onunla ilişkiniz nasıl?"

Nefesimi bıraktım. En azından Lacey daha güvenli bir bölgedeydi. "Karmaşık," diye dürüstçe cevap verdim. "Lacey'i seviyorum. Küçükken çok yakındık, hep birbirimizin kıyafetlerini paylaşır, bahçede oynar, geceleri yatakta kıvrılıp birlikte kitap okurduk." Gülümsedim, bu anı o kadar uzak bir geçmişte kalmıştı ki, şimdi göğsüm ağrıyordu. "O her zaman anne babamızın gözdesiydi. Biliyorum, ebeveynlerin favorisi olmaması gerekir, ama onların vardı. İkimiz de bunu biliyorduk. Lacey, onların bir kızda aradıkları özelliklere daha çok sahipti. Doğal bir şekilde kendinden emin, akıllı ve güzeldi."

"Sen bunların hepsisin," diye tartıştı Carter.

Ona sert bir bakış attım. "O aynı zamanda uysal, uyumlu ve ailemin onun için belirlediği yolu memnuniyetle takip ediyor."

"Ah," dedi Carter, anlamış gibi. "Şimdi farkı anlıyorum."

Ben de başımı salladım. "Küçükken o kadar da kötü değildi, çünkü birbirimiz vardık, bu yüzden annemle babamın bir favorisi olup olmadığını pek umursamıyordum. Ben Lacey'nin favorisiydim." Gülümsedim. "Her zaman saçımı onunki gibi yapmamı isterdi, bana erkekler ve moda hakkında sorular sorardı." Bir an durdum. "Ama liseye başladığımda, mezuniyetime az kala işler değişti."

"Nasıl yani?" diye sordu Carter, ben hemen açıklamaya başlamayınca.

Kafamı salladım. "O'nun anlayamayacağı bir şey yaşadım ve bu, hayatımdaki her şeyi, onunla olan ilişkiyi de dahil olmak üzere, karmaşık bir hale getirdi."

Carter'ın hakkını vermek gerekirse, bana ne olduğunu ısrarla sormadı. Belki de bunun yasak bir konu olduğunu zaten biliyordu.

"Her neyse, ben mezun olduğumda birbirimizden uzaklaştık. Ben bir yöne gittim, o başka bir yöne. Bazen telefonda konuşuyoruz, mesajlaşıyoruz, Instagram'da komik memler gönderiyoruz, ama..." Omuz silktim. "Artık pek bir şey kalmadı."

Carter anlayışla başını salladı ve nehrin daha dar bir kısmına girerken aramıza rahat bir sessizlik çöktü. İkimiz de küreklerimizi alıp tekrar yönlendirmeye başladık.

"Yani, gitmek istemiyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

"Lacey'i desteklemek ve onun yanında olmak istiyorum. Onu kutlamak istiyorum. Ama ailemin ya da onların arkadaşlarının yanında olmak istemiyorum."

"Yanında biri olsaydı daha iyi hisseder miydin?" Burnumu kırıştırdım. "Sanmıyorum."

"Beni de götür."

Gözlerimi kırdım ve sonra kahkaha attım. "Kız kardeşimin düğününe mi?"

"Evet. Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman herkes bizim çıktığımızı düşünür?"

"Ve bu dünyadaki en kötü şey olur," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Boğazımdan garip bir ses çıktı, kahkaha ile inanılmaz bir alay arasında bir şeydi. Ona deliymiş gibi baktım, ama o geri adım atmayınca içimde bir şey alevlendi.

Panik.

Nefesimin kesilmesinde, ellerimin aniden terlemesinde, ensemden biriken terde hissettim.

Ne halt ediyordum ben?

Onu içeri aldım. Anlaşmamızın sınırlarını çoktan aşmıştım ve ikimizin de nasıl hareket edeceğini bilmediği bir alana girmiştim. İşte bu yüzden bunu yapmak bir hataydı.

Çünkü ona geçmişimden biraz bahsetmiştim ve şimdi o her şeyi düzeltmeye, beni kurtarmaya çalışıyordu.

Geleceğimin bir parçası olmak için.

Kontrolü ele almam gerekiyordu. Hemen.

"Affedersiniz?" diye sordum, Domme sesim devreye girdi, tamamen iş odaklı.

"Bunun için sizi cezalandırmam gerekecek."

Carter'ın gülümsemesi bulaşıcıydı. "Mm, öyle mi? Bana ne yapacaksın, *Sahibe*?"

"Gülümsemeyi bırak," diye tersledim ve sonra önümüzdeki nehirdeki bir koyu işaret ettim. "Oraya kürek çek. Çabuk. Kimsenin bizi göremeyeceği bir yer bul."

O biraz güldü, ama ben sadece kaşlarımı kaldırarak karşılık verdiğimde, gülümsemesi kayboldu. "Ciddi misin?"

"Ciddi görünmüyor muyum?"

Kafasını salladı, dudaklarının köşelerinde alaycı bir gülümsemeyle, sonra dediğimi yaptı ve hızlı kürek çekerek uzaklaştı. Ben de onu takip ettim, daha yavaş, acele etmeden, ona yönlendirdiğim gölgeli koya ulaşana kadar.

Kıyıya biraz uzaklaşmıştık, kıyıda ev yoktu ve kalın ağaçlar bir tür koru oluşturuyordu. Carter, ağaçların koruması altında kürek çektiği yere beni çağırdı ve ben de onun yanına gittiğimde, dünyadan biraz uzaklaşmıştım...

Tahtamdan kayarak onun tahtasına çıktım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak sordu, ama yine de gülümsüyordu ve ellerini belime koyarak kucağına oturmam için yardım etti. Ayak bileğimdeki kayış hala tahtama bağlıydı, tahtanın uzaklaşmasını engelliyordu.

"Konuşma," dedim. "Penisini çıkar." "Burada mı?"

"Bir daha sormak zorunda bırakma beni."

"Bana hiçbir şey *sormadın* galiba," diye alay etti, ama çoktan mayosunun iplerine uzanmıştı ve kontrolün yavaş yavaş kan dolaşımına geri döndüğünü hissettim.

"Ben boşalana kadar seni becereceğim. Sen benimle birlikte boşalamazsın. Anladın mı?"

O, bu sözleri duymak onu hem tahrik etmiş hem de işkence etmiş gibi inledi. "Evet, hanımefendi."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, elime tükürdüm, onu kapladım, mayomun altını yana kaydırdım ve onun güzel sikinin üzerine oturdum.

Tamamen oturduğumda ikimiz de titredik, Carter alnını göğsüme dayadı ve kalçalarımı sıkıca kavradı. "Tanrım, Liv."

çok iyi hissettiriyorsun."

"Sus," diye bağırdım ve sonra onu sürmeye başladım, kontrol ve güç içimi kaplarken damarlarım uğuldadı.

Ev.

Burası evim.

"Dikkat et. Kimsenin bizi görmediğinden emin ol," diye emrettim. Ve sonra pes ettim.

Carter için öyle hissettirmemiş olabilir, ama ona bunu söylemek bile beni dengesiz hissettirmişti, sanki bir ayağım havada, bir uçurumun kenarında duruyordum, gücümü ve dengemi kaybediyordum gibi.

Ona elimden gelen her şeyi vermiştim ve şimdi almam gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım ve onun dokunuşuna, her an birinin bizi görebileceği bilincine kendimi bıraktım. Şu anda biri bizi izliyor olabilir.

Bu düşünce beni daha da tahrik etti ve daha hızlı hareket ettim, klitorisime ihtiyacım olan sürtünmeyi bulmak için kalçalarımı salladım.

Onun omuzlarına sıkıca tutunarak sallandım ve sürdürdüm, onun mükemmel dudaklarından çıkan tüm inlemelerin tadını çıkardım.

Hızlıca geldim, ağzımı onun ağzına kapatarak inlemelerimi bastırdım, dişlerimi onu tatmin edecek ve zevkle inlemesini sağlayacak kadar etine batırdım. Ve nazik bir Domme olduğum için, işim bittiğinde onun da gelmesine izin verdim, titreyip küfürler savurup beni kendine çekene kadar içimde pompalmasına izin verdim.

Ondan sonra ailem hakkında konuşmadık.

Ve dengemi yeniden buldum, terazinin ibreleri tekrar benim lehime döndü.

Ama Carter'la denge asla uzun süre kalıcı olmadı. O, istemeden bile savunmamı aşmanın bir yolunu buluyor, yıllar önce ördüğüm tuğlaları gevşetiyordu.

Duvarı yıkanın onun ısrarı mı olacağını merak ettim... Yoksa ona balyozu veren ben mi olacaktım?

CHAPTER 22

Ne kadar yanılıyorsun Livia

Carter'ı üç gün boyunca görmedim, ama benim onu unutmadığımdan emin oldu.

Haftanın geri kalanında kendimi işe verdim, gözlerim yanana kadar rakamlara, e-postalara ve toplantılara gömüldüm. Yine de, o bir şekilde araya girmeyi başardı. Kahve almaya çıktığım her seferinde beni bekleyen bir mesaj. On iki saatlik bir günün ardından kapıma bırakılan bir torba Tayland yemeği, üzerinde "Ye, Koç" dışında hiçbir not yoktu. Ben yatmışken gece geç saatte gelen bir telefon, molada ne kadar sıkıldığını şikayet ederken alçak ve tembel sesi, ben sonunda ona telefonu kapatıp uyumasını söyleyene kadar hiçbir şey hakkında gevezelik ediyordu.

Ama beni gerçekten sinirlendiren üçüncü gündü.

İlk olarak, golf sahasında kendini beğenmiş bir selfie çekti, bir kolunu takım arkadaşlarından birinin omzuna attı, diğer eliyle ise sanki bira içerek oynadıkları scramble turnuvasını kazanmış gibi gösterişli küçük bir kupa tutuyordu. Onun şapşal, kaygısız gülümsemesi ve bana mesaj atmak istemesi, yüzüme istemeden bir gülümseme yaydı. Sanki dişlerinde fareyle, sahibine göstermek için zıplayan gururlu bir kedi gibiydi. Beni düşündüğünü, bana övünmek istediğini, ne kadar başarılı olduğunu göstermek istediğini sevdim.

Sonra da bu duyguları hissettiğim için kendimi hemen azarladım.

Sonra, saatler sonra, sonunda duygularımı kontrol altına aldığımı düşündüğümde, başka bir fotoğraf geldi — bu seferki daha karanlık ve grenliydi. Fotoğrafta Jaxson ve pek tanımadığım bazı çaylaklar bir barda, ellerinde içkilerle, neon ışıkların çerçeveye yansıdığı bir ortamda görünüyordular. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu:

Carter: Tamam, Koç. Sence büyük liglere hazır mıyım? Boomer's'tayız ve bir grup kadın VIP bölümümüzün iplerinin arkasına geçmeye çalışıyor. Birini tavlayıp eve götürmeye çalışmalı mıyım?

Göğsümde aniden ve davetsiz bir sıcaklık hissettim — keskin, sıcak ve açıkça bölgeseldi. Sözleşmemize uygun davranıyor, başkalarını kovalamadan önce benden izin istiyordu.

Ama bunu istemesine bile kızmıştım.

Gözlerimi devirdim ve sahip olduğumu bilmediğim bir öfkeyle cevap yazdım.

Ben: Bunun için hazır olduğunu düşünmen çok cesurca. Buraya gel, sana ne kadar yanıldığını göstereyim.

Bir saat sonra ortaya çıktı.

O ağzını açmadan onu bağladım ve başka bir kadının benim yerimi doldurabileceğini ima ettiği için cezası olarak kıkına sert bir şaplak attım.

O sadece sırttı, öne eğilip hızlıca bir öpücük çaldı ve sonra tüm dünyamı altüst eden sözler mırıldandı.

"Hadi ama. Aslında başka kimseyi istemediğimi biliyorsun. Sadece dikkatini çekmek istedim. Ve başardım."

Ben de kıkına bir şaplak daha attım, bu sefer daha çok kendim için, çünkü gülümsemeden duramadım.

Sadece beni istediğini duymaktan hoşlanmadığımı söyleyemem.

Şimdi, Sevgililer Günü'ydü — bu lanet dünyada en sevmediğim bayram. Ve en iyi arkadaşımın artık bir kocası olduğu için, dışarıdan yemek sipariş edip Bravo şovlarını arka arkaya izleme geleneğimiz, onun gerçek bir romantizm yaşamasına göre ikinci plana atılmıştı.

Yine de ona kızgın değildim. Aslında, kafasını kıkından çıkarmasına ve travmasını aşip Vince'i hayatına almasına yardım eden bendim. Ve bunu yapmaktan mutluluk duymuştum.

Ama bu, Sevgililer Günü'nün berbat olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu yüzden bu sabah Carter'ın bana ne yapacağımı ve takılmak isteyip istemediğimi soran mesajına cevap verdim. *Romantik olmayan, tembel bir gün geçirelim*, diye önerdi.

Ve aptal gibi, evet demiştim.

Sadece sıkıldığımı ve yapacak başka bir şeyim olmadığını ima ettim. Gerçekte ise bu aptal tatilde yalnız kalmak istemiyordum.

Ve onu görmek istiyordum.

İşte buradaydık, ikimiz de Carter'ın kanepesinde, o bir ucunda uzanmış golf belgeseli izliyordu, ben ise ayaklarım onun kucağında, elimde penseyle inatçı bir halka halkasını yerine oturtmaya çalışıyordum. Narin zincir parmak uçlarımda serin serin duruyordu, her hareket ettirdiğimde mücevherler yumuşak bir ses çıkararak birbirine çarpıyordu. Yanımdaki bir tabakta, fazladan bağlantı halkaları ve boncuklardan oluşan küçük bir yığın duruyordu, Chloe ve Will seyahatlerinden döndüklerinde Chloe'ye düğün hediyesi olarak vereceğim bileziğı yaparken lambanın ışığını yansıtıyordu. Zamboni benimle kanepenin arkası arasında kıvrılmış, başını karnıma koymuş uyukluyordu.

Carter'ın önerdiği gibi tembel bir gün geçirdik. Bize evde masaj ayarlamıştı, ancak masajdan sonra kendimi yorgunluktan bitkin hissedene kadar bunun ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ardından Chloe ve Will ile kısa bir grup FaceTime görüşmesi yaptık. Görüşme, bize su kenarındaki lüks otel odalarını gösterip, geri döndüklerinde kaçamak partisine kadar veda etmeleri için yeterli uzunluktaydı. Sonra Carter, kilerindeki rastgele şeylerden, Zebra keklerinden ve patlamış mısırdan yaşlı çedar peynirine ve sarımsaklı zeytinlere kadar, bize saçma sapan biratıştırmalık tabağı hazırladı.

Güneşin altında uzanmış, evinin arkasındaki kanalda geçen tekneleri seyretmiştik. Carter video oyunu oynarken ben biraz kestirmiştim. Uyandığında Zamboni ile uzun ve yavaş bir yürüyüşe çıktık, parkta enerjisi bitene kadar frizbi oynadık. Ve şimdi, akşam sona eriyordu, güneş batmıştı, karnımız sipariş ettiğimiz Meksika yemeğı ve Bake'n Babes'ten aldığımız kurabiyelerle doluydu ve ben, sessizce, birlikte kendi işlerimizi yaparken, kraliyet evcil hayvanı kadar mutluydum.

"Bunu yaptığımıza sevindim."

Carter'ın sesi beni mücevher yapma meditasyonumdan uyandırdı, eli dizinde benim ayak bileğimi sıkıyordu. Onun beni öyle tutmasına izin vermem çok samimi bir hareketti, ama bu gece buna karşı koyacak gücüm yoktu.

Çünkü ben de mutluydum.

Yalnız olmadığım için mutluydum. Suyun üzerindeki küçük evinde kendimi bu kadar rahat ve sıcak hissettiğim için mutluydum. Ayaklarım onun kucağında, köpeğinin başı benim kucağımda olduğu için mutluydum.

Hiçbir erkekle böyle bir şey yaşamamıştım. Hiçbirinin denemesi için bile bu kadar yaklaşmasına izin vermemiştim.

Gülümsedim, gözlerim hala elimdeki narin zincir ve taşlara bakıyordu. "Kötü bir gün değildi."

"Hey, sakın ol. Benimle vakit geçirmekten gerçekten hoşlandığını düşünebilirim."

Ben burun kıvrarak zincirine bir boncuk daha ekledim. "Şansını zorlama. Ama, gerçekten vakit geçirmekten hoşlandığım insanlardan bahsetmişken, geçen gün Ava ile nasıl geçti? Yarın ona bakacağım ve manikür ve pedikür yaptırmayı düşünüyorum."

"Bunu seveceğini biliyorsun. Tabii tırnaklarına hokey diski desenleri yaptırmasına izin verirsen," dedi Carter.

Will ve Chloe kaçamak seyahatine çıkmışlardı ve grup olarak onları Ava'yı bizimle bırakmaya ikna etmiştik. Onu ne kadar sevdiklerini ve onun da birlikteliklerinin bir parçası olmasını istediklerini biliyorduk, ama aynı zamanda ikisinin de önce baş başa kutlama yapmaya ihtiyaçları olduğunu da biliyorduk. Bu yüzden, ekip olarak, onların yokluğunda Ava'ya bakılmasını planlamıştık.

"Onunla geçirdiğim gün oldukça sakın geçti. Buz pateni yapıp antrenman yapmak istedi, ben de onu Wesley Chapel'daki buz pistine götürdüm."

"Bu ligin kurallarına aykırı değil mi? Şu anda antrenman yapmaman gerekiyor, değil mi?"

"Antrenman yapan *ben* değilim. Ayrıca, kimsenin bilmesi gerekmiyor — en azından koçun bilmesi gerekmiyor, çünkü öğrenirse muhtemelen beni kulaklarımdan tutup buz pistinden çekip çıkarır."

Ben güldüm. "Eminim eğlenmişsindir, ama Chloe ve Will'in eve dönmesini beklerken duvarlara tırmanıyorsundur."

Carter burnunu çektirdi. "Ya da dönmemeleri için dua ediyordur. Mia Love bütün hafta onun dadısıydı ve geri kalanımız da onu yirmi dört saat eğlendirdik — eminim o çocuk hayatının en güzel günlerini yaşıyordur."

"Doğru. Muhtemelen anne babasının seyahatini bir ay daha uzatmasını umuyordur."

Carter'ın gülümsemesi yumuşadı. "Ama o gerçekten iyi bir çocuk. Eğer benim bir çocuğum olsaydı, onun gibi olmasını isterdim."

Bu yorum beni şaşırttı. Gözlerimi kaldırdım, ama Carter sanki bu sözü önemsiz bir şey gibi, midemi bir çapa gibi dibe batıran türden bir şey değilmiş gibi, tekrar ekrana bakıyordu.

"Sen... çocuk istiyor musun?" diye dikkatlice sordum.

Sorduğumda içimi kaplayan duyguyu anlayamadım, göğsüm sıkışmış ve bileziği yaparken parmaklarım donmuştu.

Ama ben bunu sindiremeden, Carter kısa bir kahkaha attı.

— yarı eğlenceli, yarı inanılmaz bir ifadeyle. "Ben mi? Tanrım, hayır. Yani..." Boynunun arkasını ovuşturdu, başını salladı ve daha büyük bir kahkaha attı. "Bunu zar zor hayatta tutabiliyorum." Sonra Zamboni'nin kafasını sertçe ovuşturdu, Zamboni bir gözünü açtı, sonra homurdandı ve tekrar kapattı. "Hala çamaşır yıkamayı unutuyorum, çoraplarım bitene kadar," diye devam etti Carter. "Çoğu gün kendimi çocuk gibi hissediyorum. Terapi görüyorum, hala kendi sorunlarımı çözmeye çalışıyorum." Elini üzerimde salladı. "Örnek olarak, bizim küçük anlaşmamız. Başka bir insandan sorumlu olmak, bir gün terapiye gitmelerine neden olacak bir travmaya *neden olmak* fikri? Bu korkunç."

Onun kahkahasının sesi, parlak ve rahat bir şekilde havada asılı kaldı, ama içimde paslı bir bıçak gibi dönüp duruyordu.

Carter fark etmedi ve ekledi: "Ayrıca, bir kızla çıkmayı bile başaramadım. Baba olacak bir tip değilim."

Midem ekşidi. Dudaklarımı sıkıştırarak acıyı gizledim, gerçeği güvenli bir şekilde sakladım. Ona kendi planlarımı, yumurtalarımı dondurup bir gün kendi başıma çocuk sahibi olmayı gerçekten söylemeyi düşünmüyordum, ama eğer böyle bir niyetim olsaydı, şimdi tamamen yok olmuştu.

Eğer kendi ebeveynlerimden aldığım gerçek travmayı bilseydi, kendi çocuğum olmasını istememin delilik olduğunu düşünürdü.

Sormaya hazır gibi görünüyordu, sözler dilinin ucundaydı, ama o fırsat bulamadan konuyu başka yöne çevirdim.

"Tatil için bir yerlere gitmemiş olmana şaşırdım," dedim ve konuyu tekrar sağlam zemine döndürdüm.

Carter, önceki konuşmayı henüz bırakmak istemiyormuş gibi uzun bir süre bana baktı, ama benim ipucumu anlamış olmalı ki, ısrar etmedi. Bunun yerine, omuz silkti ve gözleri tekrar ekrana kaydı. "Hayır, gerçekten gitmek istediğim bir yer yok. Ayrıca, hala sezonundayız. Fazla izin almak istemedim."

"Bu yüzden mi *tembel günümüz*, sen beş mil koşup egzersiz yapana kadar beklemek zorunda kaldı?"

"Dinle, büyük ölçüde senin sayende, şimdiye kadarki en iyi performansımı sergiliyorum," diye ekledi, sanki bu hiçbir şey değilmiş gibi, sanki bu sözler beni bir havai fişek gibi aydınlatmamış gibi. "Ve bu ivmeyi kaybetmeye niyetim yok. Playofflara katılmak istiyorum. Kupayı kazanmak istiyorum."

"Gerçekten ciddi misin?"

"Hepsini kazanmak istediğimi mi?" Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki. Birçok insanın bu yıl kazanamayacağımızı düşündüğünü biliyorum, birkaç yıl önce kazandığımız için bu yıl sıramızın gelmediğini düşünüyorlar. Ama bazı oyuncularımız ayrılmış olsa da, ben hala..."

"Diğer kısmı kastettim," dedim, sözünü keserek. "Yaptıklarımız sayesinde en iyi şekilde oynadığını düşündüğünü."

Carter'ın ifadesi tuhaftı, kaşlarını çatmakla gülümsemek arasında bir şeydi, sanki sorduğuma bile inanamıyormuş gibi. Uzaktan kumandayı alıp belgeseli duraklattı ve bana dönerek baktı.

"Cidden bunu mu soruyorsun?"

"Eminim terapistin, koçun ve tüm antrenmanların..."

"Liv, yüzde yüz senin sayende en iyi performansımı sergiliyorum."

Neden boğazım düğümleniyordu?

Neden kalbim uçup gidecekmiş gibi hissettim?

"Ama bu sadece seksti."

"Senin için belki," dedi, yüzünde yine okunamaz bir ifade belirdi. "Ama söylediğin her şey, hissetmeme izin verdiğin her şey... içimde bir şeyi açığa çıkardı. Fazla düşünmüyorum. Gerektiğinde tereddüt etmeden kontrolü ele alıyorum, ama aynı zamanda geri çekilip diğer takım arkadaşlarımdan momentum yakaladıklarında liderlik etmelerine izin veriyorum. Çocukluğumdan beri ilk kez içgüdülerimle hareket ediyorum."

Çocukluğumdan beri ilk kez içgüdülerimle hareket ediyorum." Başını salladı. "Bunu kelimelerle ifade edemem, ama bunun bundan kaynaklandığını *biliyorum*. Bizden." Gülümsedi ve tekrar ayak bileğimi sıktı. "Senden."

Onun gülümsemesine karşılık benim de gülümsemem kaçınılmazdı. "İyi. Bunu duyduğuma sevindim."

"Hayatımda harcadığım en iyi iki milyon." "Sık sık iki milyon harcar mısın?"

"Hayatımda hiç olmadı, ama yine de eminim."

Gülümsedim, ama onun tüm bunları söyledikten sonra kalbimde ağır bir soru vardı, konuşmaya çalıştığımda çamur gibi hissettiren bir soru. "Bu arada... Kontrol etmeliyiz diye düşünüyorum. Nasıl hissediyorsun? Sence... mezun olmaya hazır mısın?"

Carter'ın gülümsemesi kayboldu, ama çabucak toparlandı. "Yani, bunu karar verecek kişi ben değilim, Profesör."

Gözlerimi devirdim ama evet dememesi, hala yaptığımız şeyi yapmak istemesi yüzünden midemin bulandığını görmezden gelemedim.

Bu tehlikeli, içimdeki bir ses uyardı. Aptal olma. İş ilişkisi.

Amaç için bir araç.

Yumurtaları dondur.

Hayatını düzene sok.

Ama o gün Sevgililer Günüydü.

Aşk bayramında kim sapıkça bir seks anlaşmasını iptal eder ki? "Doğru," dedim sonunda, kalbim hızlanırken mücevherlerimi bir kenara koydum.

Carter kaşlarını kaldırdı ve bekledi. "O zaman bu beni bir sonraki soruma götürüyor."

"Bu tembel gün programına oyun zamanı da dahil mi?"

Sırıtişım kötüydü ve anında Carter'ın bacaklarımın altında sertleştiğini hissettim. O mırıldandı, eli baldırımın içinden, dizimden, uyluğumdan yukarı doğru kaydı.

"İstedğin zaman benimle oynayabilirsin Liv," diye söz verdi.

Yukarı doğru eğildim, onunla ortada buluştum, dudaklarım tehlikeli bir şekilde onun dudaklarına yaklaştı. "O zaman beni en büyük aynanın önüne götür ve kıyafetlerini çıkar, Rook."

CHAPTER 23

Yerinde Dur Carter

Hayatımın en çılgın duygusal anında, yatak odamdaki büyük aynanın önünde çıplak ve dizlerimin üzerindeydim ve o ana kadar hiç bu kadar güçlü, seksi ve güçlü hissetmemiştim.

Bu delilikti — çünkü kontrol bende değildi.

Livia arkamda duruyordu, uzun boylu ve sakın, eli saçlarımda dolanmış, bakışları aynadaki yansımayla kilitlenmişti. Bu kadar çabuk dönüşmesi büyüldü. Bir an önce, benim tişörtümü giymiş, ayakları kucağımda, rahat ve konforlu bir kadındı, bir an sonra ise çıplaklığı bir balo elbisesi gibi giyiyor ve dikkatimi, itaatimi emrediyordu.

"İşte," dedi, sesi alçak, yumuşak ve hiç acele etmeden, "burada tam olarak ne öğrendiğini görüyoruz. Sana öğrettiğim her şeyi - korkmadan, tereddüt etmeden. Oyun yüzünün, şakanın ya da insanların senden beklediğini düşündüğün şeylerin arkasına saklanmıyorsun. Bunu sahipleniyorsun. Bunu talep ediyorsun. Burada izin beklemeyi bırakıp istediğini talep etmeye başlıyorsun."

Yutkundum, ensemdede bir sıcaklık hissettim.

Saçımı daha sıkı tuttu ve çenemi yukarı kaldırarak kendi gözlerime bakmamı sağladı.

"Kendine bir bak," dedi. "Buna ne kadar çaresizce ihtiyacın olduğunu gör. Bu iyi. İşte başlangıç noktamız bu."

Ve *Tanrım*, kendimi öyle görmek beni mahvetti. Sadece onun için dizlerimin üzerine çökmekle kalmayıp, orada olmak istemem de. O haklıydı. Çaresizdim. Dizlerim açılmış, penisim sertleşmiş, göğsüm beklentiyle inip kalkıyordu.

Bunun için hiç utanç duymuyordum.

Başladığımızda hissettiğim tüm korkular, utandığım şeyler... artık yoktu. Livia, sağladığı yapı ve herhangi bir isteği veya ihtiyacı keşfetmemde kendimi güvende hissetmemi sağlayarak bunları ortadan kaldırmıştı.

"Kendine dokun," diye emretti.

Yumruğumu kendime doğru kıvırdım, her sinir ucu yanıyordu, aynadaki adamın tereddüt etmeden hareket etmesini izlerken kendi yansımam birdenbire yabancı ve ham geldi.

"Daha yavaş," diye yatıştırdı. "Artık dayanamadığın zaman nasıl görüldüğünü görmeni istiyorum."

Hızı değiştirmek zordu, vücudum devam etmem için çığlık atıyordu. Duygularımın değişmesiyle kıvrandım, aynadaki Livia'ya bakarak bir sonraki hamlemi yapmak için izin istedim.

"Bana bakma, kendine bak," diye mırıldandı. "Benim için nasıl parçalandığını izle. İstedğim yüz bu. Çaresiz. Aç. Benim."

Benim.

Bu kelime, umut tabutuma çakılan bir çivi gibiydi.

O öyle demek istemedi, sağduyum böyle söylemeye çalışıyordu, ama arzularım bu mantığı bastırdı. Buna inanmak istedim. Şimdilik olsa bile, Livia'nın beni istediğine, bana karşı sahiplenici davrandığına, benim onun olduğuma ve onun da benim olduğuma inanmak istedim.

Dün gece ona gönderdiğim mesajı kısaca düşündüm, bana öğrettiklerini başka bir kadını yatağıma atmak için kullandığımı söyleyerek onu kızdırmıştım. O izin verse bile, bunu denemem imkansızdı. Aramızdaki bir anlaşma olarak başlayan şey, çok daha fazlasına dönüşmüştü, başım dönüyordu ve hiçbir şeyi net göremez hale gelmiştim.

Başka bir kadın istemiyordum.

Sadece onun ilgisini çekmek istiyordum.

Hayır demesini duymak istedim. The Manor'da yaptığı gibi, başka bir kadının bana yaklaşmasına izin vermediğini duymak istedim.

Ve bunu yaptığında, bana onun evine gelmemi söylediğinde...

Bu, hokey, golf veya başka herhangi bir şeyde yaşadığımdan daha büyük bir zafer gibi geldi.

O ana geri döndüğümde, Livia'nın tırnakları saçlarımı okşarken omurgamdan bir sıcaklık yayıldı. İtaat ettim, gözlerimi kendime kilitleyerek okşadım ve elimi sikme hissine kapıldım. İnleyip başımı geriye attığımda, Livia saçımı sertçe çekti.

"Gözlerini kaçırma," dedi. "Yüzleş. Benim olduğunda sen busun."

Yine, bu kelime içimi delip geçti.

Elimi daha hızlı hareket ettirmemek imkansızdı.

Livia yanıma gelip diz çökerek, parmaklarını çenemden aşağı doğru kaydırды, ben de onun dokunuşuna yaslandım. "Sabırsızlanıyorsun," diye mırıldandı. "Boşalmak istiyorsun."

"Evet," diye fısıldadım.

"O zaman söyle," diye fısıldadı. "Ne istediğini söyle." "Boşalmak istiyorum."

"Daha yüksek sesle. Sahip çık."

"Senin için boşalmak istiyorum, Liv," dedim, aynadaki bakışlarımla temasımı kesip doğrudan ona baktım. "Beni boşaltmanı istiyorum."

Dudakları memnun bir gülümsemeye kıvrıldı. "İşte bu. Şimdi, beni nasıl istediğini söyle. Seni nasıl boşaltmamı istiyorsun?"

Siktir, bu kelimeler çok müstehcendi ve bunları söylerken ruhumu delip geçen bakışları...

Tereddüt ettim, dudaklarım ses çıkarmadan açıldı. Sonra zorlukla yutkundum. "Ben..." Sesim kısıldı. "Senin... beni tatmanı istiyorum."

Kaşları kalktı ve ben, kendinden emin olmayan küçük bir çocuk gibi geri adım attım. "Yani... eğer istersen..."

"Kararlı ol, Rook," diye sözümü kesti, sesi keskin bir bıçak gibi içimi deldi. "Eğer istiyorsan, sahiplen."

Göğsüm sıkıştı, kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür çalıyordu. "Beni tatmanı istiyorum," dedim yine, bu sefer daha kararlı bir sesle.

"Senin istediğin bu değil," dedi boğuk bir sesle, yaklaşarak burnunun ucunu çenem boyunca gezdirdi. "Sen sadece benim seni tatmamı istemiyorsun."

Gözlerimi kapattım, uzun, yavaş ve ateşli bir nefes verdim. Zamanın durduğu o anda, gücümü, kontrolümü, Livia'nın bana sunduğu kontrolü elde etmek için uzandım.

Livia'nın bana sunduğu kontrolü ele geçirdim. Bunu benimle paylaşması çok nadir bir şeydi. Bu fırsatı kaçırmak istemedim.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Bir sonraki nefesimle, içimdeki en kötü tarafa, Livia'ya bana verdiği zevki ona vermek isteyen tarafa teslim oldum.

Penisime bağlı olmayan elimle ona uzandım ve çenesini bana bakacak şekilde kaldırdım. "Burada dizlerinin üzerinde kalmanı, o güzel ağzını açmanı ve boğazına boşalana kadar penisimi emmeni istiyorum."

"Siktir." Dudaklarından çıkan küfür, sanki onu farkında olmadan benden çekmişim gibi, sadece inleyen bir fısıltıydı ve zaferimden dolayı gülümsemeden edemedim.

Bir anda kendini topladı, dudaklarını kapattı ve gözlerini benimkilere dikti. "Aferin sana. Bana böyle konuştuğunda, ne istediğini söylediğinde çok hoşuma gidiyor."

"Seni boğazlarken daha da seveceksin," diye karşılık verdim, cesaretlenerek. "Geçen sefer bana oral seks yaparken seni gördüm — elinin bacaklarının arasında dolaşışını, içimi titreten inlemelerini gördüm. Hoşuna gitmişti."

Bu sözler bir meydan okumaydı ve Livia'nın bir sonraki göz kırpmasını geciktirdi.

"Beni tattığın için ıslanmıştın ve şu anda bunu isteyebilirim, ama sen de istiyorsun."

"Peki beni ne kadar bekleteceksin?"

Kaşlarını bir kez daha kaldırarak sözlerini vurguladı ve bu benim için yeterliydi.

Onu öpmek için izin istemedim.

Ellerimi saçlarına kaydırdım, ensesini kavradım ve bir sonraki nefesim o öpücüğe bağlıymış gibi onu kendime çektim. Dudaklarımız birleştiği anda nefesimi tuttum, onu içime çekerek soludum. Dili benimkini bulduğunda, o temas noktasından hızlı ve kontrolsüz bir şekilde yayılan sıcaklıkla, penisim arzuyla ağrımaya başladı.

Kendimi ona kaptırmak istedim. Bu testi geçmek ve bir tane daha istemek istedim.

Benim mezuniyetimle ilgili bir yorum yaptı.

Ona, atmak istediğim tek adımın ona ait olmak olduğunu nasıl içtenlikle söyleyebilirdim?

Bu düşünce sarmalının beni dibe çekmesine izin vermeden, Livia'nın çenesini sertçe kavrayarak öpüşmemizi sonlandırdım. Sonra ayağa kalktım, onun üzerinde dikildim ve sanki altından yapılmış gibi sikimi uzattım.

"Ağzını aç," dedim ve beklerken kendimi yumrukladım. O dediğimi yaptığında, dudaklarımı yaladım ve başımı sallayarak bu mükemmel manzarayı izledim

— göğüslerinin şişkinliği, ayrılmış bacakları, dışarı çıkmış ve beni isteyen pembe dili.

Kafasının arkasını tutup kendime doğru çektim, önce onunla biraz oynadım. Penisimin başını dilinin üzerine kaydırdım, sadece bir santim içeri girip tekrar dışarı çıktım. Tekrar tekrar, o inleyene kadar onu kızdırıp oynadım, elleri bacaklarının arasına uzanıp beni teşvik etti.

"Aynen öyle, bebeğim," dedim, sesim boğuk ve kaba çıkıyordu. "Ben senin bu mükemmel ağzını sikerken sen de amını oynat."

Bana kazandırdığı inilti cennetti, ayaklarımın altındaki serin mavi su ve sıcak kum gibi. Ağzını sikme dürtüsü artık karşı konulamayacak kadar güçlüydü, bu yüzden ellerimi saçlarına götürdüm ve almaya başladım.

Yavaşça, sonuna kadar içeri girdim, gözleri yaşarırken onu orada tuttum — ama o gözlerini benden ayırmadı.

"*Siktir*, evet, Livia. Evet. Tanrım, sen her şeyisin."

Tekrar tekrar içeri girip çıktım, her seferinde hızımı artırarak, doruğa ulaşmamı sağlayan sabit bir ritim yakaladım. İnleyip gözlerimi kapattığımda, Livia kıcımlı tokatladı ve geri çekildi, bu kayıp beni titretmeye yetti.

"İzle," dedi, aynayı işaret ederek. "Ve bana ne istediğini söyle, Rook. Şimdi vazgeçme. Boğazıma girmek mi istiyorsun? Bana nasıl yapacağımı söyle." Bir anlık bir kırılganlık gördüğümü sandım, sonra ekledi: "Kontrolü sana veriyorum. Bunu hak ettin."

Bir değişim.

Gerçek bir değişimdi ve o söylemeden bile bunun nadir bulunan bir hediye olduğunu biliyordum.

Yine de, rol değişimi olsa bile, kontrol Livia'daydı. Bana sormamı sağladı. Tam olarak ne istediğimi söylememi sağladı. Her tereddüt ettiğimde, her bakışım aynadan uzaklaştığında, durdu.

Ve böylece, izledim, her şeyin içgüdüsel etkisi o kadar güçlüydü ki nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Bu çok fazlaydı, ağızına girip çıkarken karnımın esnemesi, sırtının mükemmel eğimi ve güzel kalçalarının kıvrımları. Kafasının sallanmasını izledim, saçlarını ellerimde tutarken, içimi yakıp kavuran bir ateş hissettim.

"Taşaklarımı yala," dedim, sahip olduğumdan daha fazla özgüvenle.

Livia gülümseyerek onayladı ve tam da istediğim şeyi yaptı, gözleri benimkilere doğru kaydı.

Ve *lanet olsun*, boşalmak istedim. O anda, tam orada, onun üzerine boşalmak istedim. Onu boyamak ve başyapıtın gerçek zamanlı olarak ortaya çıkmasını izlemek istedim.

Ama daha derinlerde yanan bir arzu vardı.

Ve eğer bu, bana tam kontrolü devredeceği tek sefer olsaydı, bunu boşa harcamazdım.

"Dur," dedim, onun dokunuşundan uzaklaşarak.

Livia bana kaşlarını çatarak baktı. "Güvenli kelime mi kullanıyorsun?"

"Hayır," diye gülerek cevap verdim. Onu ayağa kaldırdım ve sessizce yatağa götürdüm. "Ama daha fazla dayanamıyorum. İçine girmem lazım."

Bununla birlikte, onu belinden eğdim, ellerini yatağımın kenarına koyarken ben de arkasına geçtim.

"Carter... oh, *lanet olsun*."

Ellerim belinde, tek bir hareketle onun içine tamamen girdim, ikimiz de bu his karşısında inledik.

"Tanrım, Liv," diye mırıldandım, onun içinde girip çıkmaya başladım. "Ağzın çok seksi, ama buyla, beni bu kadar sıkı saran hissinle karşılaştıırıldığında hiçbir şey."

O inledi, parmakları yorganın içinde kıvrıldı.

"Bu gecenin benimle ilgili olduğunu biliyorum," dedim, onu sert ve istikrarlı bir şekilde sikerken kulak memesini ısırarak. "Ama sen boşalana kadar ben boşalmayacağım. Reddediyorum."

Bacaklarından birini yatağın üzerine kaldırdım, böylece daha kolay ulaşım klitorisini bulabilecektim.

"Senin parçalandığını duymaktan daha fazla beni tahrik eden bir şey yok."

Kafasını omzuma yasladı, bacakları titriyordu. Klitorisini buldum ve parmak uçlarımla üzerinde dairesel hareketler yapmaya başladım. Artık ne kadar hızlı gitmem gerektiğini, nereye dokunmamam gerektiğini, tam olarak ne kadar baskı uygulamam gerektiğini biliyordum.

Bana iyi öğretmişti ve sadece birkaç dakika sonra sıkıca tutunup, kıvranıp, arıyordu.

"Siktir," diye küfretti. "Oh, siktir. *Evet.*"

"İşte böyle," diye kulağına homurdandım. "Sikimi nasıl aldığını bir bak," dedim, çenesini tutup, yansımalarımızın hala aynaya değdiği yere bakmasını sağladım. "Seni doldurmamı çok seviyorsun, değil mi? Benimim diyorsun. Sen de benimsin, Livia. Bu gece, sen benimsin. Şimdi istediğimi ver bana."

"Carter," diye fısıldadı, sonra gözleri kapandı, kalçaları çılgınca sallanmaya başladı ve ben de onun hızına uyum sağladım, ta ki onun yaklaştığını anlayana kadar.

Sonra onu daha derinden sikmeye başladım, sert değil, sadece küçük darbelerle içeri girip çıkarak, onu orgazma ulaştıracağını bildiğim hassas noktasını okşadım. Bu, klitorisine gösterdiğim ilgiyle birleşince onu doruğa ulaştırdı ve ben de elimle onu uçururken onun parıldamasının tadını çıkardım.

Livia bir tanrıçaydı, inleyip kıvranıp, sanki durursam ölecekmiş gibi bana tırnaklarını geçiren, tam anlamıyla muhteşem bir görüntüyü. Orgazmı onu sararken, duvarlarının etrafımda sıkılaştığını, nabız gibi attığını hissettim ve benim de yapmam gereken tek şey onu takip etmektir.

"Beni mahvettin, biliyor musun?" diye kulağına homurdandım, daha sert iterek, onu siktiğimi izlemenin verdiği zevkle omurgamdan tüylerim diken diken oldu. "Başka bir kadınla nasıl birlikte olabilirim ki? Bundan daha iyisini nasıl bulabilirim ki?"

Boşaldığımda inledim, onun içine girip titreyerek içimde kaldım. Livia bana can simidi gibi sarıldı, ikimiz de nefes nefese inleyerek ben bitene kadar devam ettik.

Bir an için öyle kaldık. Boynunun arkasına yumuşak öpücükler kondurdum, içimde yumuşarken yavaşça içini doldurdum. Nefesi hızlanmıştı, göğüsleri şişip iniyordu, elleri

ellerimle tutabildiği her yeri tuttu — uyluğumu, kalçamı, ensemini.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde, isteksizce çekildim, ama ona tutundum. Sormadan onu yatağıma çektim, etrafına sarıldım, her santimetre bile fazla geliyordu.

"Tanrım, Meryem ve Gretzky, Liv," dedim gülümseyerek saçlarına, kulağının arkasına öpücük kondurarak. "Bu..." Kafamı salladım, bunu ifade edecek tek bir kelime bile bulamadım.

Livia kollarımda sessizdi, bacaklarım onun bacaklarının arkasına kıvrılmış, kollarım onun belini sarmış ve onu kendime çekiyordum.

"Aynaya bakışın..." diye inleyerek devam ettim. "Bu görüntü kafamdan hiç çıkmayacak. Bu da benim profesyonelliğim açısından oldukça talihsiz bir durum, çünkü bu muhtemelen hayatımın geri kalanında ereksiyonumun geçmeyeceği anlamına geliyor."

Şakayla saçlarına gülerek güldüm, ama o gülmedi, alay etmedi, gözlerini devirip beni itmedi, bu yüzden birdenbire tetikte oldum.

Hâlâ sadece... sessizdi. "Liv?"

diye sordum.

Sanki adını söylemek onun iradesini kırmış gibiydi, çünkü hiçbir uyarı olmadan omuzları titredi ve dudaklarından istemeden küçük bir hıçkırık çıktı. Bir anda dudaklarını kapattı ve kendini daha da sıkı sararak kıvrıldı.

Donakaldım.

O... ağlıyor muydu?

"Liv," diye tekrar dikkatlice söyledim ve sonra dirseğime yaslanarak onu kollarımda çevirdim, ta ki tavana bakmaktan başka seçeneği kalmayana kadar. İlk başta direndi, sonra pes etti ve yüzünü gördüğüm anda yüzünü kapattı ve tüm vücudu başka bir çığlıkla titredi.

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı ve o anda hiç bu kadar içten bir şekilde birini teselli etme ihtiyacı hissetmemiştim.

"Siktir, Liv, ne oldu? İyi misin? Canını yaktım mı?"

Kafasını salladı, hayal kırıklığıyla homurdandı, sonra gözyaşlarını sildi ve ellerini yatağa bıraktı. "Ben iyiyim," diye

diye

mırıl "Bunu yapma."

dan Kafasını salladı, burun delikleri genişledi ve gözlerinde daha fazla gözyaşı
dı. birikti

gözlerinden daha fazla gözyaşı doldu. Gözyaşları şakaklarından yastığa düştü ve o yine öfkeyle nefes aldı.

"Tanrım. Bu çok sinir bozucu." Yüzünü tekrar sildi.

"Hey," dedim, şefkatle, gözlerim onu arıyordu sanki onu inciten şey fiziksel olarak görebileceğim bir şeymiş gibi. Bir sonraki gözyaşı düşmeden onu parmağımla silmek için uzandım, yüzünü elimle tutarak. "Ağladığın için utanmana gerek yok. Asla, ama özellikle benim yanımda."

Livia yutkundu, gözleri tavanda.

"Benim söylediğim bir şey mi?" Düşünerek durakladım. "Bana kontrolü verdiğin için mi?"

Bu söz üzerine, gözleri yine hızla ve şiddetle doldu, göz kapaklarını sıkıca kapattı ve başını salladı, tüm yüzü buruştu.

"Ah, bebeğim." Bu sözleri söylerken, sanki göğsüme paslı bir bıçak saplanmış gibi acı hissettim. Onu kendime doğru çektim, sanki onu acıdan koruyabilecekmişim gibi tekrar kollarımın arasına aldım. "Gel buraya. Ben buradayım. Ben yanımdayım. Güvendesin. Kontrol sende."

Bunun üzerine daha da ağladı, ama beklediğim gibi beni itmek yerine...

Bana sarıldı.

Bacakları benim bacaklarımla iç içe geçti, başını göğsüme gömdü, sanki onu terk edeceğimden korkuyormuş gibi tırnaklarını sırtıma geçirdi.

Sanki bunu yapabilecekmişim gibi.

Uzun bir süre öyle kaldık. Livia, onun yapabileceğini bilmediğim bir şekilde ağladı, bu inanılmaz güçlü kadın bana, şahit olmaktan onur duyduğum bir yönünü gösterdi. Onu kucaklayan ve bu durumu atlatmasına yardım eden kişi olduğum için daha da onur duydum.

Onu acele ettirmek için tek kelime bile söylemeye cesaret edemedim. Ona olan her şeyi hissetmesine izin verdim, ellerimi saçlarına koyup onu göğsüme bastırarak "*Şşşş*" ve "*Ben buradayım. Seni tutuyorum*" diye fısıldadım.

Yavaş yavaş, hıçkırıkları burun çekmeye dönüştü, sonra da şimdiye kadar yaşadığım en ağır sessizliğe. Onu tüm bu süreç boyunca kucakladım,

alnına nazik öpücükler kondurdum ve önce izin istemeden aramızdaki tüm kuralları çiğnedim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Dur. Hislerin için özür dileme, Liv."

Kafasını salladı. "Hayır. Sana ne olacağını daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Bu benim dikkatimi çekti.

Saçlarını okşarken bir an durdum, ne yapacağımı bilemedim. Ama Livia bana daha sıkı sarıldı, sanki içime girip saklanmak istermiş gibi.

"Lütfen, bunları söylerken sana bakamıyorum. Sadece... sadece beni tut ve dokunmaya devam et, ben de içimi dökeyim."

Nabzım hızlandı, endişe cildimi karıncalandırdı. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdim ve onu daha sıkı sarıp bekledim.

Konuşurken sesi buz gibi soğuk ve sakindi ve söyledikleri ruhumu ikiye böldü.

"On yedi yaşındayken tecavüze uğradım."

Bu sözler şakağıma bir hokey diski çarpmış gibi geldi — sert, baş döndürücü, hayatımı sona erdiren bir darbe. Nefesimi kesip aldı, sanki bir daha asla ciğerlerime hava çekemeyecektim.

Öfke hızla ve şiddetle yükseldi, içimden dışıma doğru yakıyordu. Kollarım, ben istemeden onu sıkıca sardı. Boğazım bir sonraki yutkunmamda zorlandı. Çenem o kadar sıkıydı ki, dişim kırıldı sandım. Ve tek bir düşünce diğerlerinin önüne geçti.

Onu öldüreceğim.

Kim olursa olsun, nerede olursa olsun, ne pahasına olursa olsun, bu süreçte ne kaybedersem kaybedeyim, onun hayatını sona erdireceğim.

"Ne düşünüyorsan, düşünme," dedi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Belki de vücudumun gergin kaslarından bunu hissetmişti. "Bu senin için parlak zırlı bir şövalye anı değil, tamam mı? Bu benim, bir hayatta kalan, başıma gelenleri paylaşmayı seçen ben. Sadece dinlemeni istiyorum. Hepsi bu. Tamam mı?"

Başımı sallayıp bunu içtenlikle söylemek, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Çünkü bana söylediklerine göre hareket etmemek imkansız geliyordu ve ben henüz tüm hikayeyi bile bilmiyordum.

Ama o haklıydı. Bu benimle ilgili değildi.

Ve bu anda, bu hayatta benden ne istiyorsa, ona aitti.

Onu biraz daha gevşettim ve benim kararlılığımı anladığını görünce, devam etti.

"Aile dostumuzdu." Sesi sert ama mekanikti, sanki hiçbir duygu hissetmemeyi reddediyormuş gibi. "Hayatım boyunca yanımda olan biriydi. Babamla iş yapardı. Onunla golf oynardı. Düzenlediğimiz her partiye gelirdi. Long Beach'teki her yaz barbeküsüne. Hiç... Onun yanında kendimi güvende hissetmeyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Ses tonu değişmedi, ama tırnakları yanıma saplandı, sanki onu daha sıkı tutmamı istiyormuş gibi. Onun sözsüz yalvarışına, kollarımı ona daha fazla çekerek, onu sararak cevap verdim.

"Olayın hemen ardından aileme anlattım," diye devam etti. "İlk başta bana inanmadılar. Sonra... sanki benim anlattığım gibi bir şey olmamış gibi davranmaya başladılar. Sanki abartıyormuşum gibi. Bu konuyu aramızda tutmamı söylediler. Onlar halledeceklerini söylediler. Anladıklarını, ama bu tür konuların ihtiyatla ele alınması gerektiğini söylediler."

Şimdi, sevdiğim bu kadını yaratan insanları, ortadan kaldırmak istediğim insanlar listesine ekliyordum.

Livia'nın nefesi kesildi, ilk kez sakinliği bozuldu. "Hâlâ hissedebiliyorum, babamın elimi sıkıca tutup bana kimseye zarar vermelerine izin vermeyeceğini söylediği anı."

İçim burkuldu. Onu tüm gücümle kucakladım.

Sakinleşmesi biraz zaman aldı, ama sonra devam etti.

"Ona inandım. Gerçekten. O ve annemin bu sorunu halledeceklerini düşündüm. Mahkemeye gitmeye ya da başka bir şeye gerek yoktu. Yani, tecavüze uğrayan kız olmak da istemiyordum. Dikkat çekmek istemiyordum. Ama adalet istiyordum. Güvende olduğumu bilmek istiyordum."

Kafasını salladı ve göğsüme yaslanarak gözlerini görebileceğim kadar geri çekildi. Gözleri, parmaklarının kıvrıldığı göğsüme sabitlenmişti.

"Günler geçti. Sonra haftalar. Aylar. Ve hiçbir şey olmadı. O hala etrafta dolaşıyordu. Annem bana olanların bir daha olmayacağını söyledi. Onun sözünü aldıklarını söyledi." Sesi çelik gibi sertleşti.

elik gibi sertleşti. "Ve bunun işimiz ve itibarımız için en iyisi olacağını söyledi için en iyisi olacağını söyledi."

Bunun saçmalık olduğunu haykırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım, hepsini avlayıp ödetmek istediğimi ortaya çıkarmamak için kendimi durdurmak zorunda kaldım. Ben kimdim ki? Sahip olduğum köpek gibi, genellikle tehditkar olmayan bir tiptim.

Ama Liv'e böyle zarar veren biri olduğunu, kendi ailesinin ona sırt çevirdiğini bilmek...

İçimdeki kana susamış vahşi canavarı uyandırdı.

Onu uzak tutmaya çalıştım, derin nefes alıp vererek kendime onun bir hayatta kalan olduğunu, dinlemekten başka bir şey yapmama gerek olmadığını hatırlattım.

"Ve biliyor musun? İlk başta denedim," diye devam etti, sesi artık sessizdi. "Onların oyununu oynamaya, hayatıma devam etmeye ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştım. Ama ben... farklıydım. Temelden değişmiştim. Eskiden olduğum kişiye geri dnemezdim. Ve bundan sonra nasıl bir kişi olacağımı da bilmiyordum.

"Artık dayanamayacak hale gelmiştim. Her zaman etrafımızdaydı, sanki bir canavar değilmiş gibi gülüp karısının yanağına öpücükler konduruyordu. Annemin düzenlediği bir galada, ben..." Anıların kendisi bir darbeymişesine keskin bir nefes aldı. "Herkes anlattım. Onu tüm salonun önünde ifşa ettim. Ortam kaosa dönüştü. İnsanlar nefeslerini tuttular ve dehşetle bana, sonra ona, sonra da aileme baktılar." Bir süre durdu. "Annemin yüzünü asla unutmayacağım..." Başını salladı, gözlerini sıkıca kapattı. "Ama sonunda bunun bir faydası olmadı, çünkü nedense, benim asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı... kimse bana inanmadı. O inkar etti. Ailem inkar etti. Sonra beni dışladılar. Bana, bunu açıkça söylemeden, bu aileyi bu kadar az nemsemiğim için artık bu ailenin bir parçası olmadığımı söylediler."

Öfkeyle titremekten kaçınmaya çalışarak dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Onlar senin ailen olarak adlandırılmayı hak etmiyorlar."

Livia sanki benim sığınağımmışım gibi bana sarıldı ve ben de o anda elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

"Ondan sonra, kendi başımaydım. Mezun oldum, doğrudan niversiteye geçtim. Yardım etmedikleri için kredi çektim. Her şey için çalıştım

. Ailem kız kardeşimi bundan korudu, ama..." Sesi az da olsa kırıldı. "Sanırım o biliyor. Ve hala benimle bu konuda konuşmuyor."

Yüzünü göğsüme bastırdı, omuzları bir kez titredi ve ben bunun hepsi olduğunu düşündüm — ama sonra ani ve şiddetli bir hıçkırık geldi ve sanki bırakırsa boğulacakmış gibi bana sarıldı.

"En çok acı veren kısım da bu," dedi, sesi boğuktu. "Lacey ile çok yakındık. Bir şeylerin olduğunu biliyor olmalıydı. Gözlerinin önünde öldüğümü gördü, ama hiç sorgulamadı. Annem ona sormamasını mı söyledi, yoksa hep korkmuş mu, bilmiyorum, ama bilmesi gerekiyor. Bilmesi gerekiyor. Ve bu beni öldürüyor."

Boğazım yanarken saçlarını öptüm. "Ben yanıdayım. Buradayım."

Düğünü düşündüm, her şeyin birdenbire anlam kazandığını düşündüm. Tabii ki, o bu iğrenç insanların arasında olmak istemiyordu. Ama yine de, içinde hala var olan, kız kardeşiyle birlikte olmak isteyen, hayatında hala bir aile bağı olduğuna inanmak isteyen genç, masum bir kız vardı.

Kalbim göğsümde parçalanıyordu.

Livia burnunu çekip titrek bir nefes aldı ve tekrar konuşmaya başladığında, sanki zorluyormuş gibi mekanik ritmi geri döndü.

"Cinselliğimi geri kazanmam uzun zaman aldı. İlk başta hissizdim. Seks sadece... kullanılacak bir şeydi. Benimle hiç ilgisi yoktu. Sonra üniversitedeki ilk yılının bir gecesini, birkaç aydır görüştüğüm bir erkekle birlikteydim. Benden onu bağlamamı istedi. Ben de bunu yaptığımda, hiç düşünmeden bu tür bir dominant kişiliğe büründüm."

Vücudu hafifçe hareket etti, sanki gücünü geri kazandığı anı anlatırken daha rahat hissediyormuş gibi.

"O çok sevdi," dedi. "Ben de öyle."

O daha söylemeden, ben anladım ve başımı salladım.

"O zaman anladım," diye bitirdi. "İhtiyacım olan şey buydu.

Kontrol. Her zaman. Her açıdan. Çünkü beni güvende tutan şey bu."

Kollarımı ona daha sıkı sardım, elim saçlarında, ağzım şakağında. "O zaman bunu senden asla almayacağım. Asla."

Ve bunu vücudumun her hücresiyle içtenlikle söylüyordum.

Ama Livia başını salladı. "Hayır, hayır, bunu yapma. Bu gece kontrolü sana verdim. Senin almanı istedim. Ve seninle kendimi güvende hissediyorum."

Kahretsin, bu sözler bir anda ciğerlerimi sıkıştırdı ve hayatla do ld urdu.

"Ben sadece... uzun zamandır bu şekilde rolleri tersine çevirmemiştim. Beni duygusal hale getirmek istememiştim, ama öyle oldu."

"Üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Lütfen özür dileme. Özür dilemeni istemiyorum. Hoşuma gitti. Yani, açıkça," diye ekledi ve ilk kez güldü. O ses ruhumda bir rüzgar çanı gibiydi, çok umut verici ve hoştu. "O kadar şiddetli boşaldım ki, evrenin yaratıcısını gördüğüme eminim."

Kıkırdadım ve parmak eklemlerimi kolunda gezdirdim.

Sonra ilk kez gözlerini bana dikti ve göğsüm sıkıştı.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı. "Ama itiraf etmeliyim ki, sanırım beni en çok korkutan da bu."

Ben defalarca başımı salladım, sonra onu kendime çekip sıkıca sarıldım. O anda başka bir söze ihtiyacı olmadığını biliyordum. Sadece sarılmaya, bana anlattıklarından sonra hiçbir yere gitmeyeceğimi, benimle güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim Liv," diye fısıldadım. "Bana anlattığın için. Beni hayatına aldığın için."

Nefesi yavaşlayana kadar bana sarıldı, vücudunun ağırlığı o kadar azaldı ki, sonunda uykuya daldığını anladım.

Hareket etmedim. Edemedim. Kolum uyuşsa da, ikimizin de temizlenip yemek yemesi gerekse de umurumda değildi. Sonunda huzur bulmuştu ve ben bunu mahvetmeye cesaret edemedim.

Ancak sözleri akbabalar gibi etrafımda dönüp duruyordu — bana söylediği mekanik tavır, kırıldığı anlar, sanki bana yapışmak istercesine tırnaklarını derime batırması. Ve tüm bunların altında, durmadan tekrar tekrar düşündüğüm şey — bu gece kontrolü bana vermişti.

Beni sınamak için değil. Sıkıldığından da değil.

Çünkü istediği için.

Onun gibi biri için — hayatının her alanında kontrolü ele geçirmek için çabalayan, kendini güvende hissetmek için buna ihtiyaç duyan biri için — bunu bir saniye bile olsa bırakmak, benim anlayabileceğimden çok daha büyük bir bedel ödemesini gerektiriyordu. Ve o bunu bana vermişti.

Tanrım.

Bu ne anlama geliyordu?

Tavana bakarken, elim onun kalçasının üzerindeydi. Bana "sahip ol" dediği zamanki sesini, bunu yaptığımda gözlerinin nasıl parladığını, sanki bu ayrıcalığı yeni kazanmamışım gibi, sanki bu benim hakkımmış gibi onu eğip sikkeme izin verdiğini düşündüm. O bunu sadece tolere etmemişti, bunu istemişti.

Dediği gibi... bana güveniyordu.

Ve göğsümde bir şey o kadar keskin bir şekilde sıkıştı ki, donakaldım, sanki göğsüme sert bir darbe almışım gibi ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Onu seviyorum.

Bu düşünce, hiçbir uyarı ve merhamet göstermeden birdenbire aklıma geldi.

Onun için gitmiştim. Farkında bile olmadan tüm çıkış rampalarını geçmiştim. Ve şimdi frenlerim, haritam ve sonuna geldiğimizde ne yapacağım konusunda hiçbir planım olmadan bu yolda tam hızla ilerliyordum.

Ve birdenbire, nabzım çılgına döndü.

Çünkü Livia'nın benden istediği son şeyin aşk olduğundan, her şeyden daha fazla emindim.

Ama bunun doğru olmasını engelleyecek gücüm yoktu.

Ona baktım — saçları koluma dökülmüş, dudakları uykuda aralanmış, eli hala göğsümü sıkıca tutuyordu, sanki bilinçsiz haldeyken bile bırakmaya hazır değildi. Göğsüm ağrıyordu.

Onun sesinin yankısı kulaklarımda çınılıyordu, bana bunu istemediğini, aramızdakileri mahvettiğini, olmayan bir şeyi var saydığını söylüyordu.

Ama bunların hiçbirisi, göğsümde ağır bir yük olarak duran gerçeği engelleyemedi.

Livia Young'a aşıktım.

Ve bununla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyordum.

CHAPTER 24

Umduğum Şey Livia

Chloe ve Will'in havuz alanı tamamen değişmişti.

Edison ampulleri suyun üzerinde sıralar halinde uzanıyordu, güneş ufka doğru batarken altın rengi ışıkları yumuşak dalgalarda yansıyor. Havuzda, kağıt fenerler tembelce süzülüyor, değişen ışık halkaları oluşturarak tüm mekanı büyülü bir hale getiriyordu.

Bahçenin uzak köşesinde, Şef Patel müzik sesini bastıran keskin bir sesle geçici mutfağını yönetiyor, yardımcı şef ekibine emirler yağıdırıyordu. Will'in amcasının terasın diğer ucundan onu izlediğini fark ettim, dudaklarında alaycı bir gülümseme, gözlerinde gurur parıldıyordu.

Chloe'nin bir zamanlar yaşadığı havuz evinin yakınında, bir yaylı dörtlü, esinti kadar hafif ve romantik bir parça çalışıyordu. Beyaz masa örtüleriyle süslenmiş yüksek masalar, her biri küçük bir ortanca ve okalıptüs vazosu ve birkaç titreyen mumla süslenmiş olarak alana dağılmıştı.

Nefes kesiciydi, sanki modern bir masala adım atmış gibiydik ve bu, Chloe ve Will'in hak ettiği şeydi.

Gelin ve damat, konukların arasında dolaşarak, sohbetlere kolaylıkla katılıyorlardı. Sadece otuz kadar kişi toplanmıştı, ama bu kadar az sayıda insanın bile Will'in kalabalıklara tahammülünü zorladığını biliyordum. Yalnız başına düşüncelere dalmak onun doğal haliydi. Yine de, nazik bir gülümsemeyi yüzünden eksik etmiyor, elini Chloe'nin sırtına koymuş, bakışlarını ondan hiç ayırmıyordu. Bileğinde, partiden önce ona özel olarak verdiğim, yaptığım bilezik parlıyordu. Mükemmel olmuştu, aytaşları

Chloe tam da umduğum gibi nefesini tuttu ve şimdi, biraz gergin hissettiği her an dalgın dalgın ona dokunduğunu izliyordum.

İşim tamamlanmıştı ve yeni evliler cennettedirler.

Güneşin ışınlarıyla parıldaayan ve mutluluklarını o kadar açık bir şekilde sergiliyorlardı ki, sanki içlerinden taşıyor, bastırmak imkansız gibi görünüyordu.

Maven ve ben barda, taze martini beklerken, Maven bana son hayırseverlik faaliyetleri hakkında bilgi verdi. Onu dinlerken partiyi gözden geçirdim, gözlerim artık daha çok aile gibi hissettiğimiz arkadaşlarımızın farklı gruplarına takıldı.

Vince ve Jaxson, Mia ve Grace ile ateşli bir şampanya pong turnuvasına kilitlenmişlerdi, heyecan dolu çığlıkları, aksi takdirde sakın ve romantik olan mekanı çınlatıyordu. Ama kimse bunu umursamıyor gibiydi. Hatta, etraflarında onları destekleyen küçük bir kalabalık toplanmıştı — özellikle Mia ve Grace, şu anda yaptıkları küçük dansa bakılırsa, bahse girerim onlar kazanıyordu. Vince hile yaptıkları konusunda bir şeyler bağırıırken, partneri yanında şaşkın bir şekilde duruyordu, tıpkı yazın birlikte gizli bir yolculuğa çıktıklarından beri olduğu gibi, tamamen Grace'in büyüüne kapılmıştı.

Aleks, Will ve Chloe ile sohbet ederken de aynı aşk sarhoşu salya akıtan hali vardı, konuşurken bile gözleri karısına takılıydı. O piçin gülümsemesini görmek güzeldi. Mia ona elini sürmeden önce oldukça çekilmez biriydi. Will'in beyaz keten pantolon ve adaçayı yeşili yakalı gömlek giymiş, sanki Chloe ile bir hafta geçirdikleri tatil köyünden yeni gelmiş gibi rahat giyinmiş olmasını çok sevdim. Chloe ise her zamanki gibi inanılmaz ve renkliydi — elbisesi tropikal bir gün batımı gibiydi, parlak pembe, turuncu ve sarı renkler eklektik ve bir şekilde zarif bir tasarımda bir araya gelmişti. Kumaş ağır ipekti ve vücudunun kıvrımlarını saran şekli, kadınları neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlattı bana.

Ve sonra Carter vardı.

O, Ava ile birlikte bahçenin uzak köşesindeydi ve Zamboni'ye numaralar yaptırırken, Ava alkışlayıp kıkırdayarak daha fazlasını istiyordu. O, Ava'ya bir ödül verip Zamboni'ye yuvarlanmasını emretmek için ne yapması gerektiğini gösterirken ben de izledim. Ava onun dediğini yaptı ve

Zamboni sırt üstü yuvarlandı ve hızla yuvarlandıktan sonra tekrar dikkatini topladığında, Ava sevinçle çılgık attı.

Ava tam bir oyuncak bebek gibiydi, koyu renkli bukleleri en sevimli topuz şeklinde toplanmış ve giydiği elbise sevimli beyaz tül tüylere sahipti. Zamboni, papyonlu köpek kostümü giymiş küçük tüylü top, partide en sevimli şey olmak için onunla rekabet ediyordu.

Ama en uzun süre gözlerimi üzerinde tutan Carter'dı.

Onunla ilk tanıştığım gece kendi ayaklarına takılıp düşen beceriksiz çaylak artık yoktu. Bu gece, buraya aitmiş gibi görünüyordu — sanki burası onunmuş gibi. Kıyafeti aşırı resmi değildi, sadece mükemmel dikilmiş lacivert bir ceket ve yakası açık, kravatsız, tertemiz beyaz bir gömlek giymişti. Kumaş, geniş göğsünü ve omuzlarını tam olarak kaplayarak, altında ne olduğunu bana hatırlatıyordu. Bej renkli pantolonu, uzun bacaklarını düzgün bir çizgiyle kesiyor, kalın uyluklarını ve inanılmaz derecede sıkı kalçalarını sarıyordu. Bir köpek ve bir çocukla oynarken bile, ne zaman edindiğini bilmediğim bir özgüven yayıyordu... ya da bunu nasıl bu kadar iyi sergilemeyi öğrendiğini.

O, yıkıcı derecede yakışıklı görünüyordu, ama bu sadece kıyafetlerinden kaynaklanmıyordu. Kendini taşımasıydı, sanki sonunda dik durmayı, görülmeyi hak ettiğine inanmış gibiydi. Kendinden emin tavırları beni şaşırttı, bu dönüşümün benim sayemde mi olduğunu yoksa sadece doğru anı bekleyip kendine gelmeyi mi beklediğini merak ettim.

Bu özgüven beni de sarsmıştı. Çünkü onun hakkında keşfettiğim her yeni yön, kendi savunma mekanizmalarımı da ortadan kaldırdığımı inkar etmemi zorlaştırıyordu. Bu kelekler ve çarpıntılı kalp atışlarını istemiyordum — ne onunla, ne de başka biriyle. Ama kalbim, beynimin ona söylemeye çalıştığı şeyi umursamıyor gibiydi.

Bahçenin karşısından onu izlerken hala biraz hassas hissediyordum, sanki ona her şeyi itiraf ettiğim gece tüm sinirlerim açığa çıkmış gibi, hafif bir esinti bile beni irkiliyordu. O adam, kollarında ağlarken beni saygıyla tutmuştu ve o günden beri her gün benimle birlikteydi — ona sunabileceğim tek şey işten sonra birkaç saat olsa bile. Sanki ona anlattıklarımın sonu yalnız kalmamı istemiyormuş gibiydi.

Ya da belki de bir daha asla yalnız kalmamı istemiyordu.

Ve tüm bunlar benim için çok fazlaydı. Hafif kıvrımlarımın üzerine yıldız ışığı gibi düşen şampanya rengi bir elbiseyle çok çekici görünüyordum, ama içimde striptiz kulübünde bir rahibe kadar rahatsızdım. Buna ek olarak, Lacey'i, kız kardeşimin Will ve Chloe gibi yakında evleneceğini ve benim bu düğüne katılıp katılmayacağıma henüz karar veremediğimi düşünmeden edemiyordum...

Bu durum beni çok rahatsız ediyordu.

Onunla birlikte olmak, isterse buketini tutmak ya da tuvalete gitmesi gerektiğinde devasa elbisesini giymesine yardım etmek istiyordum. Kalbini çalan adama aşkını ilan ederken gözyaşları içindeki halini görmek istiyordum.

O, benim tanımadığım bir adamdı ve bu durum, bir şekilde acımı daha da şiddetlendiriyordu.

Ve biliyordum ki, en büyük korkularımınla yüzleşmeden, bana saldıran adamla ve beni koruması gereken ama korumayan iki kişiyle aynı odada bulunmadan onun yanında olamazdım.

İçimde duygusal bir kasırga vardı.

Aynı zamanda, masalsi bir arka bahçede, arkadaşlarım, sevgi ve ışıkla çevrili olarak dururken, en son ne zaman bu kadar güvende hissettiğimi hatırlayamıyordum. Aklım hızla çalışmasına rağmen, Carter'ın kollarının beni sardığı hissi, bana bu şekilde hissettiriyordu.

Bu çelişki beni tedirgin ediyordu. Kafa karıştırıcı, korkutucu ve tehlikeliydi.

Hâlâ bu rahatsızlık içindeyken Carter başını kaldırdı. Gözleri, sanki aramızda görünmez ama inkar edilemez bir bağ varmışçasına kalabalığın içinden benimkini buldu. Gülümsedi, sıcak, koyu renkli gözleri partinin ışığında dans ediyordu ve ben durduramadan dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

Sanki yüksek dalış tahtasından atlamışım gibi midem düğümlendi, sanki altımda artık zemin yokmuş gibi ve suyun güvenliğine mi yoksa betonun kesin ölümüne mi daldığımı bilmiyordum.

"Liv, dünyaya dön," dedi yanımdaki Maven, dikkatimi ona çevirerek. Bilmiş bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı ve

"İyi misin?"

"Harikayım," diye yalan söyledim. Yoksa yalan mıydı? Kendimi *gerçekten* harika hissediyordum, ama aynı zamanda... gergindim.

Neden, hiç bilmiyordum.

"Mhm," dedi, gözleri hala beni değerlendirirken bardağını yudumlarken. "O zaman bana Sweet Dreams girişimi ve yardım etmek için kimlerin imza attığı hakkında az önce anlattıklarımı tekrar anlat."

Ben çekindim. "Şey... Cardi B?"

Maven şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Yaramaz. Dinlemediğini biliyordum!"

Gözlerim izinsiz olarak Carter'a kayınca, kendime bir tokat atmak istedim. Ve Maven bunu hemen fark etti.

"Anlıyorum. Biraz dikkatimiz dağınık, değil mi?" Kolunu koluma doladı ve bizi bardan uzaklaştırıp kokteyl masalarından birine götürdü. "Söylemeliyim ki... tamamen yeni bir adam gibi görünüyor. *Dersler* nasıl gidiyor?"

Camın sapını parmaklarımla kavrayarak iç geçirdim. "Bence mezun olmaya fazlasıyla hazır."

"Yani, bu kadar mı?" diye sordu Maven. "Anlaşma yapıldı, borç ödendi ve siz ikiniz... o senin etrafında beceriksiz bir aptal gibi davranmaya devam edecek, sen de bundan rahatsızmış gibi davranmaya devam edecek misin?"

Boğazım düğümlenirken başımı salladım. "Plan bu."

Carter'ın bakışları benimkilere kaydı ve bu sefer bana göz kırptı, bu da midemi ateşböcekleriyle dolu bir kavanoz gibi titretmişti.

"Huh," diye düşündü Maven, içkisini yudumlarken gözleri yine bana kaydı. "Öğrencin bu mezuniyet sonrası prosedürüne katılmıyor galiba."

Kaburgalarım ciğerlerimi acı verecek kadar sıktı, ama gülüp ona tüm soğukkanlılığımla el sallayamadan, bardakların tıkırdaması ve havuz kenarındaki geçici dans pistine dikkat çekme çağrısı geldi.

Mia ve Ava birlikte orada duruyorlardı, Mia şampanya kadehine çatalıyla vururken, Ava heyecanla onun yanında parmak uçlarında zıplıyordu, gözleri yaramazlıkla parlıyordu.

Kafa karıştırıcı, korkutucu düşüncelerimden biraz daha uzaklaşmak için bana bahane verdiği için evrene sessizce teşekkür ettim ve Maven'ı olaya daha da yaklaştırdım.

Herkes etrafta toplanınca Mia konuşmaya başladı: "Değerli konuklarımız, bu akşam Chloe ve Will Perry'nin birleşmesini kutlamak için bir araya geldik. Chloe, bizim küçük gökkuşağı güneşimiz, Will ise huysuz küçük yağmur bulutumuz."

Ava buna yüksek sesle güldü ve geri kalanımız da ona eşlik etti, Vince yanında duran Will'e dirsek attı.

"Ve bunu kutlamak için dans etmekten daha iyi bir yol olabilir mi?!" Ava bu sözlerle dönerek, bir elini kalçasına koyup diğer eliyle havuzun ötesini işaret ederek geniş bir duruş sergiledi. "Başla DJ!"

DJ ise Carter Fabri'den başkası değildi.

Birdenbire, tripod üzerinde dev bir hoparlör belirdi. Carter telefonunu hoparlöre bağlamış olmalıydı, çünkü ekranında bir şeye dokundu ve ardından mekanı çekici bir pop ritmi doldurdu.

Bu melodiyi hemen Mia'nın şarkısı "Perfect Storm" olarak tanıdım.

Mia, bardağını ve çatalını Grace'e uzattı, sonra Ava ile birlikte tamamen koreografisi hazırlanmış bir dansa başladılar — şarkının ikinci satırında hepimizi kahkahalara boğdular. Şarkının sözleri, en beklemediğiniz anda ruh eşinizi bulmak, fırtınaya hazırlıklı olmak yerine güneşin doğuşuyla karşılaşmak hakkındaydı. Şarkı eğlenceli ve neşeli, tam bir hit şarkıydı, ama aynı zamanda derin duygularla da doluydu. Mia Love'ın şarkı yazımının büyüğü buydu ve onu ve Ava'yı Will ve Chloe'nin üzerine konfeti atarak dans ederken izlerken gülümsememek imkansızdı.

Duygulanmamak imkansızdı.

Chloe'nin gözleri yaşardığında, göstermeyi izlerken rüzgar çanlarının sesi gibi tatlı kahkahalarıyla bunu hissettim. Will onu kendine doğru çekti, gülümsemesi bütün gece boyunca en parlak haliydi, gözleri kızının üzerindeydi.

Onlar için tam bir döngü tamamlanmıştı ve bu manzarayı görünce kalbim parçalandı.

"Aman Tanrım," dedi yanımdaki Maven, gözlerinin altındaki yaşları silerek. "Bu yasadışı derecede sevimli."

Kabul ettiğimi başımla onayladığımda gözlerimden yaşlar akmadı, ama kalbim sıkışmış gibiydi. Böyle bir sevgiyle çevrili olup da bunun içini doldurduğunu hissetmemek imkansızdı.

Koro tekrar ederken, Ava ve Mia Chloe ve Will'i yakalayıp dans pistine itti ve ellerini bebekler gibi birbirine yapıştırdı. Yeni evliler güldü, önce garip bir şekilde sallanıp durdular, sonra kendi ritimlerine uyum sağladılar. Sonra Mia ve Ava en yakınlarındaki kişileri — arkadaşları, yabancıları, takım arkadaşlarını — yakalayıp çiftler halinde iteklediler, ta ki tüm bahçe dans etmeye başlayana kadar.

Jaxson ve Aleks'i bir araya getirdiklerinde hepimiz kahkaha attık. Jaxson, Aleks'i kaotik bir vals yapmaya zorlamadan önce gülünç bir reverans yaptı, Aleks ise tüm bu süre boyunca küfürler mırıldandı.

Maven, Vince ile birlikte dans pistine sürüklendiğinde ben hala gülüyordum.

Sonra Carter'ın önümde kayarken gördüğümde gülüşüm boğazımda kaldı.

Ben itiraz edemeden elimi tuttu ve birdenbire kalabalığın içinden çekilip kaosun ortasına sürüklendim.

"Carter..." diye uyardım, topuklarımla direnmeye çalıştım ama o, cümlemi bitiremeden beni döndürdü. Kalabalık alkışladı. Neredeyse düşüyordum ama Carter her zamanki gibi sağlam duruyordu.

"Sakin olun, Profesör," diye alay etti, belimden tutup beni geri döndürdü. "Sadece küçük bir dans."

Kaşlarımı çattım, ya da çattım gibi yaptım. Beni tekrar döndürdüğünde, geniş gülümsemesiyle, her beni kendine çektiğinde vücudunun sıcaklığıyla, tehditkar görünmek zordu.

"Carter," diye tısladım, ama sesimde kahkaha vardı. "Yeter artık."

"Mm, sanmıyorum. Ayrıca, ne yapacaksın? Beni cezalandıracak mısın?"

"Aynen öyle yapacağım."

Carter'ın gülümsemesi müstehcen bir hal aldı ve beni nefesim kesilecek kadar aşağı eğdi, sonra yavaşça, dramatik bir şekilde, beni tekrar dikleştirdi.

"Sence de tam olarak bunu mu bekliyorum?"

Onun göz kırpması çok yumuşak, çok çekiciydi ve denesem bile içimden gelen kahkahayı bastıramadım.

Ve denemedim de.

O nefes kesici, savunmasız kahkahayı içime çekmeme izin verdim.

Çılgın, coşkulu bir saniye boyunca, eskiden olduğum neşeli kız ortaya çıktı. Korku yoktu. Geçmiş yoktu. Sadece müzik ve hareketin, dünyanın dönüp dururken onun beni sabit tutmasının baş döndürücü sevinci vardı.

Ve bir an için, bunun kalmasına izin vermeye karar verdim.

CHAPTER 25

İmkansız Kayıp Livia

Parti geceye kadar sürdü ve Cinderella'nın arabası balkabağına dönüştüğünde Cinderella'nın arabası balkabağına dönüştüğü saatlerde sona erdi.

Müzik yumuşamış, orkestra gitmiş ve Chloe'nin telefonundan çalan sakın klasik müzikle yer değiştirmişti. Sadece çekirdek kadromuz kalmıştı. Aleks ve Mia masalardaki boş bardakları toplarken, birbirlerine çarparak gülüyorlardı. Vince ve Maven barda tabakları istiflerken, şakacı bir şekilde atışmalarını çalıntı öpücüklerle kesiyorlardı. Jaxson ve Grace şezlongun kenarına oturmuşlardı, Jax Grace'in kulağına bir şey fısıldadı ve Grace onu iteklemesine rağmen yanakları pembeleşti.

Havuzun kenarından Ava çığlık attı, tül elbisesinin eteğini yukarı çekip kendini doğrudan suya attı. Bir koroda nefes kesen çığlıklar ve kahkahalar yükseldi ve saniyeler sonra Will loaferlarını çıkarıp onun peşinden atladı, suya büyük bir sıçrama yaptı.

Chloe'nin ağzı açık kaldı, sevinç çığlığı suyun üzerinde yankılandı. "William Perry!" diye bağırdı, topuklu ayakkabılarını çıkarıp o da suya daldı. Üçü su yüzüne çıkıp, su sıçratarak güldüler ve tüm arka bahçe neşeyle yankılandı.

Kendi kendime gülümsedim, bu manzarayı görünce göğsümde bir sıcaklık hissettim. Kısa ve kırılğan bir an için, elinde martiniyle kenarda durup, aşkın bir göletteki dalgalar gibi yayılmasını izlemek yeterliydi.

Sonra bir el dirseğimin kıvrımına kaydı.

Şaşkınlıkla döndüm, ama Carter çoktan beni sessizce kalabalığın içinden uzaklaştırıyordu. İçimi kokteyl masasında bırakıp

masasına bıraktım ve kimse bize bakmadığından emin olmak için etrafa baktım.

Bizi gören tek kişi Maven'dı ve dudaklarını kapatır gibi bir hareket yaptı.

Carter'ın tutuşu sabitti, vücudu bana o kadar yakındı ki ısısı bana da geçiyordu ve ne yaptığını sormadan evin etrafını dolaştık ve sırtım duvara çarptı.

Ağzı, ciğerlerimdeki tüm havayı çalan bir açlıkla ağzımı buldu.

Elleri başımın iki yanındaki duvara dayandı, beni hapsetti, göğsü elbiseme sertçe bastırdı, nefes alışsı sanki bana ulaşmak için dünyanın öbür ucundan koşmuş gibi titriyordu.

"Seni öpmek için bir saniye daha bekleyemedim," diye dudaklarıma fısıldadı. Elleri duvardan kalçalarıma kaydı ve elbisenin kumaşını buruşturdu. "Bu elbiseyle..." diye inledi ve beni tekrar öptü, saygıyla, çaresizce. "Herhangi bir şeyle. Varlığın, Liv — beni mahveden şey tam da bu."

Kalbim güm güm atıyordu. Ona karşılık verdim, çünkü nasıl vermem ki, çünkü tüm benliğim bunu istiyordu, ama vücudum karışıklıkla, bunun ne anlama geldiği korkusuyla titriyordu. Bu bir ders değildi. Bu, sözleşmede güvenli bir şekilde belirtilmiş bir şey değildi. Bu, Carter'ın mezuniyetiydi ve son ödevi için, benim onun olmamdan başka bir seçenek yokmuş gibi beni sahipleniyordu.

Sonunda öpüşmemizi sonlandırdı, nefeslerimiz hırçın bir ritimle birbirine karışırken alnı alnıma değdi. Ellerim ceketini kavradı, o da belime sıkıca sarıldı.

O, duygularını dile getirmeden önce, içimde savaşıyan duyguların ağırlığını hissettim, ama yine de onların etkisine hazırlıklı değildim.

"Livia, ben... Artık bunu yapamam. Yaptığımız anlaşmanın veya imzaladığımız sözleşmenin sınırları içinde kayamam."

Nabzım keskin ve düzensizdi, onun bir sonraki sözlerinden korkup korkmadığımı ya da sarsılmaz bir umutla dolu olup olmadığını bilmiyordum.

Carter dudaklarını ıslattı ve başını salladı — ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi değil, daha çok benim

"Daha fazlasını istiyorum," diye konuştu sonunda, sesi alçak ve kısık. "Tanrım, Livia, daha fazlasına *ihtiyacım var*. İmzalarken şartları ve koşulları anladığımı söylediğimi biliyorum. Belki o zaman öyle düşünüyordum, ama lanet olsun, dürüst olmak gerekirse, emin değilim. O zaman bile, kimsenin erişemediği bir parçamı açmanın anahtarının sende olduğunu biliyordum. Ve açtın da. Bana... bana yapabileceklerimin sınırlarını gösterdin. Beni en iyi halime dönüştürdün. Ama her şeyden öte, bana *senin* en iyi halini görmemi sağladın." Beni tekrar öptü, bu sefer daha yavaş ama aynı zamanda daha acil bir şekilde. "Ve artık sadece arkadaşın olmaya geri dönemem. Artık kendime yalan söyleyemem ve sana yalan söylemeyi reddediyorum. Artık mesele dersler değil. Bir süredir öyle değil. Daha fazlasını istiyorum. Ve senden, şu anda içinde canlanan tüm belirsizlik hayaletlerine karşı koymanı ve bana bunu vermeni istiyorum."

Sanki onları çağırmış gibi, karanlık geçmişimin ruhlarının göğsümde yükseldiğini hissettim, uzun parmaklar boğazımı sarıp sıkıca sıktı.

"Tamam, çaylak," dedim, beni ele veren nefes nefese, zayıf bir kahkaha atarak. "Bu, *Bachelor in Paradise* için prova mı? Çünkü dramatik açıklamayı çok iyi yapıyorsun."

Sözler otomatik pilotta ağızımdan çıktı, her zamanki alaycı zırhım, ama aramızda asılı kaldıklarında bile, ne kadar kırılgan olduklarını duydum. Şaka işe yaramadı — kulaklarımda çınlayan sesle, beni ele veren sesimdeki titremeye. Nabzım hala güm güm atıyordu, ellerim hala onun ceketine sıkıca tutunmuş, sanki bir uçurumun kenarına tutunmuş gibiydim.

Ve Carter gülümsemedi.

Çenesi gerildi, gözleri sabit ve sarsılmazdı.

"Sen her zaman şaka yaptığımı düşünürsün," dedi, sesi alçak ve çelik gibi sertti, her kelimeyi amaca uygun olarak telaffuz etti. "*Benim* bir şaka *olduğumu*. Ve şimdi, bunun ne kadar acı verdiğini herkesten daha iyi biliyorsun."

Anında, kayıtsızlık maskesi yüzümden düştü. Kafamı salladım, ihmalkarlığımdan duyduğum endişe beni yiyip bitiriyordu. "Oh, lanet olsun. Carter, ben..."

—

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, bir şekilde daha da yaklaşarak, sanki bir sonraki darbeyi vurmak için içime girmek istermiş gibi. "Yumuşatma."

Sözünü geri alma. Benim dik durmamı mı istedin? İşte buradayım." Nefesi titriyordu, sanki bu ona her şeyine mal olacakmış gibi göğsü benimkine doğru yükseliyordu. "Söylediğimde ciddiym, Livia. Şaka yapmıyorum."

Gözleri sabit ve kararlı bir şekilde parlıyordu. "Seni seviyorum."

Bu sözler aramızda patladı.

Dünyam altüst oldu, kulaklarım çınladı, patlamanın tozu zihnimde hakimiyet için savaşılan her düşünceyi bulanıklaştırdı.

Kafamı salladım, panik alev gibi yükseldi. "Hayır. Hayır, sen..."

"Evet." Çenemi tuttu, gözleri sert olsa da başparmağı nazikti. Bana o kadar yoğun bir şekilde bakması her şeyi netleştirdi, tozlar yerleşti, duyularım bir anda geri geldi. "Seviyorum. Seni seviyorum."

Kırılmak istememiştim. Duygularımın yüzümü bozmasını, gözyaşlarımın gözlerimde birikip sessizce yanaklarımdan akarken onun dokunuşuna yaslanmamı istememiştim.

"Bunu duymak istemediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin aynı şeyi hissetmediğini bilmek beni öldürmüyor mu sanıyorsun?" Sesi çatladı, ama yine de hiç tereddüt etmedi. "Ama bunu yarı yolda bırakamam Liv. Eğer direnip seni kendime ait ilan edersem, senin gerçekten benim olabileceğın düşüncesinde kayboluyorum."

Ve sonra onu öpüyordum.

Zor, dağınık ve dizginlenemezdi, dişler dişlere değiyordu, tırnaklarım onu daha yakınlaştırmak için sırtını tırmalıyordu. Üstüne çıktım, bir bacağımı kaldırıp ağırlığımı ona yükledim, sonra diğer bacağımı da etrafına doladım ve sıkıca tuttum.

Carter beni duvara yapıştırdı, çaresizliğime o kadar güçlü bir öpücükle karşılık verdi ki, bunu ruhumda bir kehanet gibi hissettim, sanki kaderimizde varmış gibi, ve biz daha yüksek bir gücün merhametine kalmış gibiydik.

Ağzım onun ağzını yutarken bile göğsünü ittim, gerçeğe karşı, tamamen ona teslim olmak isteyen tarafıma karşı başımı salladım.

Carter kaşlarını çattı, hala beni öpüyordu, ama elleri sabitlendi. "Bana hayır mı diyorsun?"

Bu soruya, bedenimin ruhuma karşı isyan ederek verdiği cevaba inleyerek karşılık verdim.

"Güvenli kelimeleri biliyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma. Elleri sabırla ve kararlılıkla yüzümü kavradı.

Bekledi.

Lanet olası bir beyefendi olarak, emin olmak istedi. Benim kelimelerimi kullanmadan geçmeme izin vermeyecekti.

Onu bunun için neredeyse...

"Yanılıyorsun," diye nihayet boğuk bir sesle söyledim, hala başımı sallarken ona tırnaklarımı geçirip sessizce daha fazlasını istiyordum. "Duymak istiyorum. Ve ben de aynı şeyi hissediyorum."

Sözler, kırık bir vazodan su gibi içimden fışkırdı ve Carter'ın yüzü, bu sözlerin varlığına inanamayan bir ifadeyle aydınlandı. Ama bu sadece bir anlık bir duraklamaydı, gezegenimizin dönüşünde bir duraklama, sonra elleri yine üzerime geldi, bu sefer daha ısrarcıydı, öpücükleri saf bir arzuyla alevlenmişti.

Ondan sonra her şey bir anda oldu.

Eli kemerinde, kemeri çözüyor, fermuarı açıyor.

Elbisem yukarı çekildi, tangam yana çekildi.

Bir sarsıntı ve bir nefes, kimliğimin temellerini titreten ve tüm duvarlarımı gürültülü bir çöküşle yıkan bir inilti.

Carter bir çapa gibi içime battı, sertçe kaslarını gerdi ve ellerini omuzlarıma dolayarak beni daha da aşağı çekmeye başladı, sanki ulaşılabilir bir derinlik bulmaya kararlıymış gibi.

Ne zaman olduğunu bilmiyordum. Onu öğretirken yaşadığımız heyecan verici anlarda mı, bana karşı içini açtığı ve benim de aynı şeyi yapabileceğimi hissettiğim samimi anlarda mı, yoksa önemsiz anlarda mı, yan yana bir tahtada yüzerken, barda gülerken ya da arkadaşlarımızla dolu bir odada birbirimize gizlice bakışlar atarken mi, bilmiyordum ama ona aşık olmuştum.

Bu beni her şeyden çok korkuttu, ama yine de gerçekte savaşacak iradem yoktu.

Onu uzaklaştırabilirdim. Sözleşmeyi hatırlatıp, neyi kabul ettiğini, neye imza attığını ona hatırlatabilirdim

. Duvarlarımı güçlendirip, yalnız ve güvenli deliğime geri çekilebilirdim.

Ama bunu istemedim.

Duvara yaslayarak beni sahiplenen Carter, artık benim öğrencim değildi, artık çekingen ya da kararsız değildi. Her itişinde beni yakıyor, her öpücüğünde iz bırakıyor, adımı fısıldayarak inleyişinde beni yaralıyordu.

Ve haklıydı. Güvenli kelimeleri biliyordum. Ama onlara ulaşmadım.

Bunun yerine, kenara yaslandım ve serbest düşüşe, *ona* ve onun vaat ettiği her şeye.

Benim geçmişim çığlık attı tüm bütün yol aşağı
yalvararak beni düşünmemi

Ama çok geçti. Ben
onun olmuştum.

Sadece dalışın sonunda sıcak, davetkar bir su olmasını umuyordum,
soğuk, sert beton değil.

CHAPTER 26

Carter'ı Döndürmek

Bisiklet hayranının dönüp duran tek şey olmadığını fark etmiştim.

Will ve Chloe'nin partisinden sadece iki gün sonra sezon yeniden hareketlenmişti. 4 Uluslar Karşılaşması sona erdi, sezon yeniden başladı ve sanki ara hiç olmamış gibi, playofflar için yeniden yarışa girdik.

Haftanın uçup gitmesi kolaydı, antrenmanlar, seyahatler ve maçlar birbiri ardına geçiyordu. Kolay *olmayan* şey, tek istediğim Livia Young'a kapılmakken aklımı hokeyde tutmaktı.

Partinin olduğu gece benimle eve gelmişti, ikimiz de Will'in evinin yanında birbirimizi hızlı ve çılgınca sahiplenmekle doymamıştık. Onu sabaha kadar uyutmamıştım ve yine de yetmemişti. Ertesi gün ayrılırken, dudakları benim yüzümden şişmiş ve gözleri mutlu bir yorgunlukla doluydu, onu bırakmak istememişim. Onu tekrar kendime çekip bir öpücük daha verdim, sanki birbirimize fısıldadığımız her şey, o kapıdan çıktığı anda, büyü bozulacakmış gibi.

Ve öyle hissetmeye başlamıştım.

Bir hafta sonra, o geceden beri onu görmemişim.

Bu mantıklıydı. Takımla birlikte St. Louis'e, ardından Jacksonville'e gitmişim ve Tampa'ya döndüğümüzde, bu geceki maça hazırlanmak için yeterli zamanımız vardı — ama maçı kaybettik. Playofflara çok yakındık, ama aynı zamanda elenmenin eşiğindeydik. Her mağlubiyet çok ağır geliyordu, her galibiyet

açıkça dikiş atılması gereken bir yarayı kapatmaya çalışan bir yara bandı gibiydi.

Ve meşgul olan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Livia, partiden önce bile başını su üstünde tutmak için mücadele ediyordu. Onu kaynaklara götürmemin tek nedeni, zihnini boşaltması ve biraz dinlenmesi içindi. Birlikte geçirdiğimiz tembel bir günümüzde bile, sanki onsuz yirmi dört saat bile çalışamazlarmış gibi, ofisten gelen telefonlara cevap vermek zorunda kalmıştı.

Şimdi, üç zorlu periyodun ardından bacaklarımı dinlendirmek için takım spor salonunda bisiklete biniyordum, ama terleyen tek yer kafamdı.

Livia bu akşam maça gelmemiştir.

Onun gelmemesi alışılmadık bir durum değildi. İşleri, hayatı, stadyumda oturup benim puck'ı kovalamamı izlemekten daha önemli sorumlulukları vardı. Ama yine de... bir parçam, seyahat maçları için uzaktayken beni görmek isteyeceğini, benim onunla olmak için her türlü bahaneyi kullanacağım gibi, o da benimle olmak için her türlü bahaneyi kullanacağını umuyordu.

Onun boş koltuğu bana bir yara gibi geldi.

Maçtan sonra ona mesaj attığımda hemen cevap verdi ve benim görebildiğim kadarıyla hiçbir sorun yoktu. Benim esprilerime kendi esprileriyle karşılık verdi ve öpücük emoji kullanılarak endişemi biraz hafifletti, ama yine de aramızda bir uçurum olduğunu hissediyordum.

Onu yakında görebilir miyim diye sordum ve o da bana şöyle cevap verdi: *Tabii ki, Rook. Birkaç gün müsaade et, bazı işleri halletmem lazım. Halletmem gereken bazı işler var.*

İşler.

Birkaç gün.

Bacaklarım daha hızlı pedal çevirdi, baskı altında volan gıcırdadı.

Satır aralarını okumam mı gerekiyordu? Benden uzaklaşıyor muydu? Yoksa gerçekten sadece meşgul müydü ve ben de mesafeyi kaldıramayan nevroitik bir pislik miydim?

B i r kaç gün çok uzun bir süre değildi, ama onu bir haftadır görmediğim için on yıl gibi gelmişti.

Gerçekten beni görmek için boş vakit bulamıyor muydu?

Ve sonra üçüncü ödeme geldi. Bu sabah hesabına yatırılmıştı — ikimizin de imzaladığı belgede belirtildiği gibi. Ama bu sefer, kirli bir his uyandırdı.

Artık ödemeyi durdurmam mı gerekiyordu?

Cesaret edersem, beni zincirle bağlayacak mıydı?

Onun parayı almasını, ihtiyacı olan her şey için kullanmasını istedim, ama Tanrım, şu anda hissettiğim duygudan nefret ediyordum. Aramızdaki ilişkinin ticari bir ilişki olduğunu, bunun benim için sadece bir tür iş anlaşması olduğunu düşünmesini istemedim. Belki başlangıçta öyleydi, ama bir süredir öyle değildi.

Ama yine de, bu onun kabul ettiği şeydi. Teknik olarak her şeyin bittiğini söylememiştik, ama kesinlikle öyle olduğu anlaşılıyordu. Bu nedenle, o anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmişti ve ben de benimkini yerine getirmeliydim.

Üçüncü ödemenin yapılması onu rahatsız etmemiş gibiydi. Ama yine de, bu konuda *hiçbir* şey söylememişti. Zorlu bir kariyeri olan yetişkin bir kadının beni görmeden önce birkaç gün süre istemesinin gayet kabul edilebilir bir şey olmasına rağmen, bir araya gelmemizin bu kadar gecikmesinin bir kısmının ödeme ve onun bu konudaki duygularını çözmeye çalışmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmeden edemedim.

Tanrım, Carter. Sen tam bir delisin.

Beynini kapat ve kıza birkaç gün zaman tanı.

Daha hızlı pedal çevirdim, ter saçlarımdan ve şakaklarımdan damlıyordu ve bir an için zihnimi boşalttım. Nefes almama, bacaklarımın pompalama hareketine, ciğerlerimi yakan oksijene odaklanmak için yapabileceğim tek şey buydu.

Ama pislik beynim yine iş başındayken, ancak altmış saniye dayanabildim.

Çünkü biz şimdi neydik ki?

Livia benim... kız arkadaşım mıydı? Ona öyle diyebilir miydim? Yoksa bunu sadece onun karar verebileceği bir şey miydi?

Siktir, o bunu istiyor muydu ki?

Sözleşmeyi imzaladığımızdan beri yaptığı gibi bana Rookie diye seslendi, benim için kullandığı aşağılayıcı sevgi ifadesi. Yine, bunu fazla anlamamalıyım, ama elimde değildi — çünkü

artık onun için Rookie olmak istemiyordum. Onun erkek arkadaşı Carter olmak istiyordum.

Cidden böyle bir kadının seni herkesin önünde sahiplenmene izin vereceğini mi sanıyorsun?

Sen bir şakaksın. O senden utanıyor. Bütün bunlardan kurtulmanın bir yolunu arıyor.

Bunu düşünmekten nefret ediyordum, ama beynim durmak bilmiyordu. Sözler Koç Leduc'un sesiyle geliyordu ve onu susturmak için çenesine yumruk attığımı gözümde canlandırıyordum, ama bu düşünceler hala kafamda yankılanıyordu.

İnsanlara bizim hakkımızda konuşabilir miydim? O bunu istiyor muydu?

Yoksa kafamdaki en kötü düşünceler doğru muydu? Bu onu utandırır mıydı? Ben de onun saklaması gereken bir sır mıydim, asla yüksek sesle söylemeyeceği bir şey miydim?

Boynuma asılı havluyla alnımdaki teri sildim ve bu düşünceye başımı salladım.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. En azından, kalbimin bir parçası bunun doğru olmadığını yemin ediyordu ve ben de buna inanmak istiyordum. Ona daha fazlasını istediğimi söylediğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. O da aynı şeyi hissettiğini söylediğinde bana karşı titrediğini hissettim.

Yine de, gölgelerde çalınan anlardan daha fazlasını hak ediyordu. Gerçek bir şey hak ediyordu. Bir randevu. Hayır, bir jest.

Kasıtlı bir şey.

Bunun yerine, benim sahip olduğum şey, bir türlü susmak bilmeyen bir beyindi. Ya bir gün uyanıp benim yeterli olmadığımı fark ederse?

Ya daha yaşlı, daha istikrarlı, işlerini yoluna koymuş birini isterse, onu memnun etmek için hala onun rehberliğine ihtiyaç duyan bir adam yerine?

Ya bana karşılık sevdiğini söylediğine pişman olursa?

Teknik olarak, bunu hiç söylemedi, değil mi?

Sadece aynı şeyi hissettiğini söyledi. Ama belki de benim hissettiğim kadar derin değildi.

Ya bu sadece seksin coşkusuyla söylenmiş, o an için dökülen sözlerdiyse, gün ışığında bir anlamı olmayan sözlerdiyse?

Bacaklarım yanıyordu. Göğsüm daha da kötü yanıyordu.

Böyle oturup bekleyemezdim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ona, karanlıkta dudaklarına inleyen inlemeler ya da onu duvara sıkıştırıp vahşi bir arzuyla itiraf ettiklerimden başka bir şey sunmam gerekiyordu.

Ona ciddi olduğumu göstermem gerekiyordu. Bunun bir oyun olmadığını. Onun benim için bir şaka olmadığını.

Belki bunu yapmanın doğru yolunu bulabilirsem, bu şekilde dönüp durmayı bırakabilirim.

Bir anda bisikletten atladım, soyunma odasına doğru koştum ve geç kalmamış olmayı umdum. Çoğu kişi çoktan gitmiş ya da çıkmak üzereydi. Vince bir süre benimle birlikte bisikletleydi ama yarım saat önce ayrılmıştı ve koç maç sonrası konuşmasını yapıp bizi serbest bıraktığından beri diğerlerini görmemiştim.

Ama umudumu kaybetmeden arenada koşarken, soyunma odasına girdiğimde hepsini orada bulduğumda, bunu evrenin bir işareti olarak kabul ettim.

Jaxson duştan yeni çıkmıştı, beline bir havlu sararak dolabına doğru yürüyordu. Aleks ve Will bir konuşmaya dalmışlardı — muhtemelen Aleks'in buzda ona gerçekten ihtiyacımız varken nasıl ceza kutusuna atıldığı hakkında — ve Vince telefonda konuşuyordu, cihazı kulağına ve omzuna sıkıştırmış, bir spor ayakkabısını, sonra diğerini giyyordu.

"Kahretsin, hepinizin hala burada olduğunu görmek ne güzel," dedim, yüzümdeki teri silerek havluyu omzuma astım. "Çocuklar — size ihtiyacım var."

Will çantasını toplarken başını kaldırmadı bile. "Boomer'ın yerine gitmiyoruz."

"Tanrım, hayır," diye ekledi Aleks alaycı bir şekilde. "Özellikle de üçüncü çeyrekte o şutu kaçırdıktan sonra."

"Beş dakika kala aptalca bir ceza alan adamın ağzından çıkan laf bu mu?" diye cıvıladı Vince, sonunda telefon görüşmesini bitirerek — muhtemelen Maven'la konuşuyordu, çünkü onu sevdiğini ve yakında göreceğini söylemişti.

"Evet, en azından Carter, ona buzda ihtiyacımız olduğunda bizi zor durumda bırakmadı," diye Jaxson da söze karıştı ve utanmadan havlusunu yere attı.

"Doğru," dedi Vince, sırtarak. "Carter bunun yerine boş kaleye şutunu kaçırdı."

Aleks kahkaha attı. "Bu onun imza hareketi gibi görünüyor. Senin adını versek mi dostum?"

"Hey, 41 numarayı gördün mü? O şutu tamamen Fabio'ya çevirdi!" diye ekledi Jax.

"Hey, benim numaramı bu işe karıştırmayın," dedi Vince sertçe ve parmağıyla işaret ederek.

Sohbet hızlandı, şakalar havada uçtu, hepsi de bana durmadan şakalar yaparken yüzlerinde rahat bir gülümseme vardı. Normalde ben de onlarla birlikte gülerdim. Onlara karşılık verirdim.

Ama o anda, patlamak üzereydim ve tam da öyle yaptım.

Tüm sıra titreyene kadar metal dolabımın kapısına yumruğumu sertçe vurdum. Ses odayı dondurdu, herkes başını bana çevirdi.

"Lanet olsun, çocuklar, ben dalga geçmiyorum!" Sesim bu sözlerle çatladı, sert ve yüksek, göğsüm inip kalkıyordu. "Livia'ya aşığım."

Soyunma odasında bu açıklamanın yarattığı sessizlikte nefes nefese kaldım, benimle pek yakın olmayan çocuklar birbirlerine yorgun bakışlar attılar ve sonra izin isteyerek beni çekirdek grupla baş başa bıraktılar.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Ve hayır, hayal görmüyorum da. O ve ben..." *Ne halt yediğimizi nasıl açıklayabilirim ki?* "Birbirimizi görüyoruz. Bu ilişki geçici ve aramızda kalmalıydı, ama Chloe ve Will'in partisinde ona daha fazlasını istediğimi söyledim. Onu sevdiğimi söyledim." Yutkundum. "O da beni sevdiğini söyledi."

Vince'in kaşları saç çizgisine kadar yükseldi ve Jaxson, kendi kendine düşünürken bir çift eşofman altı giyerken sırıttı. "Vay canına, hayret bir şey."

"Ama şimdi bir haftadır onu görmedim," diye devam ettim, nefesim zorlanıyordu. "Ve kafayı yıyorum. Bir şeyler yapmam lazım. Ona, onunla birlikte olduğumu, onun için olduğumu, ilişkimizi ciddiye aldığımı göstermem lazım. Burada oturup, sanki artıkları için çaresiz bir çaylak gibi, onun beni yedek kulübesinden çağırmasını bekleyemem." Ellerim titriyordu, saçlarımı geri çekip

saçlarımı taradım ve sonra ellerimi uyluklarımın üzerine bıraktım. "Ve şu anda beni ciddiye almanı istiyorum. Şakaların bitmesini istiyorum. Arkadaşlarımın ne yapacağımı bulmama yardım etmelerini istiyorum. Tamam mı? Sana ihtiyacım var."

Sessizlik sadece bir saniye sürdü, sonra Will ayağa kalktı, kaşları çatılmıştı. "Tabii ki yardım ederiz. Biz senin yanındayız."

"Elbette," diye ekledi Jaxson başını sallayarak, uzun kollu tişörtünü başından geçirip kollarına giymeye başladı. "Ve hey... önceki şakalar için özür dilerim. Sadece şakalaşıyorduk."

"Biliyorum, biliyorum," dedim, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. "Sadece... Burada gerçekten kafam çok karışık, çocuklar, ve ne yaptığımı hiç bilmiyorum."

"Bence bizi biraz bilgilendirmen gerekiyor," dedi Aleks, kaşlarını kaldırarak. "Çünkü son bildiğim kadarıyla, Livia'nın pikniğinde vızıldayan bir sinek gibiydin."

"Evet, şey, onun beni kovmayı bırakması dışında pek bir şey değişmedi."

Will sırtıttı. "Cidden. Bize neler olduğunu anlat, sonra da yardım etmek için ne yapabileceğimizi söyle."

Derin bir nefes aldım. "Tamam."

Ama hikayenin tamamını anlatmaya başlamadan önce, Aleks, oturduğu bankta yeşil yeşil duran Vince'e doğru başını salladı. "İyi misin, Tanny Boy?"

Jaxson onun yerine kahkaha atarak cevap verdi, en iyi arkadaşının omuzlarına sertçe vurduktan sonra onu hafifçe salladı. "Oh, o iyi. Muhtemelen Carter'ın geçen yaz golf oynarken söylediklerini hatırlamamasını umuyordur."

Kaşlarımı çatarak hatırlamaya çalıştım.

Tam o sırada, Daddy P dizine vurdu ve kendi bariton sesiyle güldü. "Oh, bunu nasıl unutabiliriz ki? Tam olarak nasıl söylemişti?"

Aleks içeri girip çenesini ovuşturarak düşünmek istermiş gibi yaptı, sonra parmağını kaldırıp şöyle dedi: "Sanırım şöyle bir şeydi: *'Eğer Liv'i kaparsan, sana söz veriyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ayaklarını öpeceğim.*

Vince başını salladı, ama bizler ona şakacı yumruklar atıp alaycı sözler söylerken, yüzünü ellerine gömmeden önce dudaklarında bir gülümseme belirdiğini gördüm.

"Sadece onu taklit ediyordum!" diye denedi.

"Oh, hayır," dedim, parmağımı kaldırarak. "Bu tam anlamıyla bir sözdü. Merak etme, Tanny Boy — ayak fetişini gerçekleştirmek için bolca vaktin olacak..."

"Bu olduğunda orada olmak isterim," diye araya girdi Jaxson. "Oh, ben kaçırmam," diye ekledi Aleks.

Will, Vince'e dirsek attı. "Ben kaydedirim. Bilirsin, ne olur ne olmaz diye."

"...ama şu anda," diye gülererek devam ettim, göğsümü sıkı yumruk zaten gevşiyordu. "O bahsi kazanmaktan çok, bir şekilde elde ettiğim bu kızı nasıl elde tutacağım konusunda endişeliyim."

Will başını salladı, her zamanki ciddi tavrına geri döndü. "Tamam Fabio," dedi, diğerlerinin bakışlarını yakaladıktan sonra kollarını kavuşturdu ve bana dönerek, "Seninleyiz. Bize her şeyi anlat."

CHAPTER 27

İnanılmaz Livia

Carter'ın mesajına, sanki yeni gelmiş ve günlerdir cihazımda duruyormuş gibi baktım.

Rook: Pazar gecesini benim için ayır. Seni bir yere götürmek istiyorum.

Bunun uğursuz bir işaret olduğunu ve konumumu Maven ile paylaşmam gerekip gerekmediğini merak ettiğimi belirten aptalca bir mesaj attım, ama Carter hiç şaka yapmadı. Bunun yerine, sadece şöyle cevap verdi:

Rook: Beşte hazır ol, tamam mı? Kendini iyi hissettiren ne varsa onu giy.

Onun bunu hissedip hissetmediğini merak ettim, benim her zamanki gibi kendimi geri çekip kabuğuma çekildiğimi. Acaba bu yüzden mi ısrarcıydı, neden artık kararı bana bırakmıyordu? Ben de onu görmek istediğimi söyleyip duruyordum, ama halletmem gereken bazı işlerim olduğunu söylüyordum — bu yalan değildi, ama tam olarak doğru da değildi.

Ona söylediğim hiçbir şeyi geri almıyordum ve itiraf ettiğim hiçbir duygudan pişmanlık duymuyordum.

Ama sarsılmıştım ve bunun nedenini anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Bunun bir kısmı, artık yabancı bir bölgede olmamızdı, birkaç gün yalnız kaldıktan sonra fark ettim. O benim öğrencim, ben de onun öğretmeni olduğumda, her şey yolundaydı. Onu zihnimde nereye koyacağımı biliyordum, onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Ama daha fazlasını istediğinde, beni sevdiğini söylediğinde...

Onu koyduğum kutuyu yok etti, onu cehenneme gönderdi.

Bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyordum. Bir sonraki adımın, ilişkimizi kamuoyuna açıklamak olması gerektiği açıktı, ama birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra

birlikte yaşadıklarımızdan sonra, birdenbire çıkmaya başladığımızı iddia etmek tuhaf gelirdi. Ve birbirimizi erkek arkadaş ve kız arkadaş olarak adlandırmak, arkadaşlarımızı şok ederdi.

Bunu nasıl açıklayacaktık?

Gerçekten açıklamamız gerekiyor muydu?

Ve imzaladığımız sözleşmenin net sınırları olmadan, biz tam olarak neydik? Ben onun Domme'si miydim, yoksa sadece kız arkadaşı mı? Güç kimdeydi?

Bu sorunun cevabını bilmemek, tüylerimi diken diken eden şeydi.

Durumu daha da karmaşık hale getiren şey, Carter'ın üçüncü ödemesinin, küçük anlaşmamızı bozduktan birkaç gün sonra banka hesabıma yatırılmış olmasıydı. Onun teklifini geri çekip bana söz verdiği paranın geri kalanını ödemeyi reddetmesini beklemiyordum, ama şimdi durum... tuhaf geliyordu.

Kirlenmiş gibi.

Sanki önceden belirlediğimiz gibi açıkça tanımlanmış bir işlem yerine, şüpheli bir işin parçasıymışım gibi.

Genelde endişeli biri değildim, ama kesinlikle endişeli düşüncelerim vardı. Genelde kendimi işe vererek ya da saatlerce takı yaparak bu düşünceleri bastırabiliyordum. Ama şu anda, düşünmek için bolca zamanım olan steril bir odada tek başımaydım.

İyi olan şey, zihnim ne kadar hızlı çalışırsa çalışsın, Carter hakkında kendimi güvensiz hissetmememdi. Ona karşı hissettiklerim veya onun bana karşı hissettikleri konusunda hiçbir şüphem yoktu.

Ve günün sonunda, gerçekten önemli olanın sadece bu olduğuna karar verdim.

Gerisini birlikte halledebilirdik.

Ama önce kendim için yapmam gereken bir şey vardı.

Bu yüzden şimdi buradaydım, kağıt önlük giymiş, çırılçıplak, doktorumun geri dönüp yumurtalarımı dondurmak için atacağımız sonraki adımları bana anlatmasını bekliyordum.

Carter'ı seviyordum. Ve onun da beni sevdiğine inanıyordum. Ama bu, ailem beni gençken evden kovduğundan beri içimde yanan bağımsızlık duygusunu durdurmadı. Gerçek şu ki, ben kendimi

Başka biri yükü taşımama yardım etse bile, her zaman kendimi kollamadığım sürece güvende olamazdım.

Ve bu, yumurtalarımı dondurmak, bir gün çocuk sahibi olmak... bu benim içindi benim içindi.

Carter ve ben izin günümüzde bunu hafife alarak konuşmuştuk ve o konuşmadan onun çocuk istemediğini anlamıştım.

Belki bir gün birlikte bir çocuğumuz olurdu. Ama hayallerimi şansa bırakmaya niyetim yoktu.

Ama hayallerimi şansa bırakmaya niyetim yoktu.

Bu hala istediğim bir şeydi, ruhumun derinliklerinde dövme gibi kazınmış bir kader gibi hissettiğim bir şeydi. Anlaşmamız için bana ödediği para hala benim için önemliydi. Mali danışmanıma paranın çoğunu banka hesabımdan çekip bir kenara koymasını söylemiştim, böylece paranın varlığını yok sayabilirdim. Ona parayı yatırmasını ve yüksek getirili bir tasarruf hesabına koymasını, parayı korumak için ne gerekiyorsa yapmasını söyledim.

Bir gün bir çocuğum olacaktı.

Ve başkalarının yardımı olsun ya da olmasın, ikimize bakabilecektim.

Bu kendime verdiğim bir sözdü ve bu sözü tutmaya niyetliydim.

Yine de, çok aydınlık odada otururken, her gergin hareketimde altımdaki kağıtların çıkardığı sesler, eski tanıdık fısıltıların zihnime girmesine engel olamıyordum.

Ya çok geç kalmışsam?

Ya düşündüğüm kadar çok yumurtam yoksa?

Ya vücudum da sevdiğim insanlar gibi beni hayal kırıklığına uğratırsa?

Doktorumun düşük AMH seviyeleriyle ilgili uyarısı zihnimde yankılanırken, bunu kafamdan atmaya çalıştım. Uzun ve yavaş bir nefes aldım ve kendime bunun için burada olduğumu hatırlattım.

Cevaplar bulmak için. Kontrolü ele almak için. Bir plan yapmak için.

Daha fazla düşünmeden kapı açıldı.

"Livia," Doktor Stroud, odayı geçerken klipsli dosyasını göğsüne sıkıca bastırarak sıcak bir şekilde selamladı. "Beklettiğim için özür dilerim. Cuma günleri, ne kadar planlamaya çalışsak da, her zaman çok yoğun geçer." Tatlı, sıcak gülümsemeleri ve sakın otoritesiyle "Anlayış göstereceğinizi biliyorum." dedi.

Ben de başımı salladım, onun gülümsemesini taklit etmeye çalışarak, ama benim gülümsemem giydiğim önlük kadar sert ve yapmacıktı.

Doktor Stroud bunu fark etmiş gibi görünüyordu, gülümsemesi yumuşadı. "Bu randevuların biraz sinir bozucu olabileceğini biliyorum, ama gelerek doğru şeyi yapıyorsun."

"Teşekkürler," dedim, düşüncelerimle çok uzun süre oturmaktan sesim kısılmıştı.

Tabureyi çekip karşımda oturdu ve dosyayı inceledi. "Peki, bir sonraki adımlara geçmeden önce, genel durumu tam olarak anlamak için birkaç rutin soru sormam gerekiyor. Bunlar, hayati fonksiyonlarınızı ölçen hemşirenin sorduklarına biraz benzeyebilir, ama ben kendim de tekrar kontrol etmek istiyorum."

Gülümsemesi çok rahatlatıcıydı, ama yine de randevu boyunca olduğu gibi midem hala kelebekler uçuyordu. "Tamam."

"Cinsel olarak aktif misiniz?"

"Evet."

"Tek partner mi? Birden fazla mı?"

"Tek," diye hızlıca cevap verdim, sonra boğazımı temizledim. "Sadece tek."

"Herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor musunuz?"

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum, ama onun dışında hayır."

Doktor Stroud başını salladı, bir not aldı, sonra bana baktı. "Ne kadar süredir birliktesiniz?"

Yanaklarım kızardı. "Bu... yeni bir şey," diye itiraf ettim.

"Tamam." Güldürerek beni rahatlattı ve kalemını bıraktı. "Genelde, yumurtalıklarınızın temel taraması, hormon testi ve zaman çizelgeniz hakkında bir görüşme ile başlarız. Ayrıca, yumurta toplama döngüleri ve üretimi teşvik etmek için hangi ilaçları kullanmaya başlamanız gerektiği hakkında da konuşuruz."

İlerlediğimiz için içim rahatladı. "Tamam. Peki... bunu bugün yapabilir miyiz?"

"Şey," dedi nazikçe, hala gülümsüyordu, "genellikle evet. Ama bu durumda... yapamayız."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Doktor Stroud ellerini birleştirirken gözleri yumuşadı. "Çünkü... hamilesin, Livia."

Gözlerimi kıptım.

Bu sözler içimde patladı, göğsümün her köşesinden sekerek yankılandı. Yanlış duyduğuma emindim. Bunun mümkün olamayacağına emindim...

Ama bunu reddetmeye çalışırken, gerçeklik yüzüme çarptı. İşlerim ve kız kardeşimin düğünüyle o kadar meşgul ve stresliydim ki, doğum kontrol haplarımı düzenli almadığımı biliyordum. Ama birkaç saatlik bir gecikme o kadar da büyük bir fark yaratmazdı, değil mi?

Yoksa bir gün atladığımı ve farkına varmadığımı bir zaman mı olmuştu?

Uzun bir süre, düşüncelerim yetismeye çalışırken sadece gözlerimi tekrar tekrar kırpabildim, ağzım sudan çıkarılmış bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Sonra, içgüdüsel olarak, elim karnıma gitti.

"Ben..." Sözcük boğazımda düğümlendi, gözlerim dolarken bir kahkaha patladı. "Hamile miyim?"

Doktor Stroud sakın ve emin bir şekilde başını salladı, gülümsemesi her zamanki gibi güzeldi.

Ağzımı elimle kapatırken göğsümden hıçkırıklarla karışık bir kahkaha çıktı. Omuzlarım titriyordu, gözyaşlarım akarken, içimi kaplayan sevinç o kadar hızlıydı ki, sanki güneş ışığı her yerden içeri sızıyormuş gibi hissettim. Gülmeyi durduramıyordum, ağlamayı durduramıyordum, avucumu karnımın üzerine daha sert bastırıyordum, sanki orada bir şey hissedebiliyormuşum gibi.

Ama sonra sevinç, daha karanlık bir şeyle karışmaya başladı, kafa karışıklığı ve dehşet de aynı hızla içime doldu. Gülümsemem titredi.

Carter.

Eğer hamileysem, bebek *şüphesiz* onundu.

"Ben... anlamıyorum," diye kekeledim, başımı sallayarak. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Biz... Ben adet döngümü takip etmiyordum ya da onun gibi bir şey yapmıyordum. Denemiyorduk."

O *çocuk* istemiyor *bile*, diye hatırlattım kendime, panik çamur kayması gibi içime sızarken, ama bu kısmı kendime sakladım.

Doktor Stroud elini uzattı ve beni sakinleştirmek için koluma hafifçe dokundu. "Laboratuvar sonuçlarına göre hormon seviyeniz açıkça pozitif çıktı, bu da hamileliği doğruluyor."

Boğazım o kadar sıkışmıştı ki yutkunamayacağımı düşündüm, ama yine de denedim. "Hiçbir şey hissetmedim."

"Henüz birkaç haftalık hamilesin — semptomların çok hafif ya da hiç görülmeyeceği kadar erken bir aşamadayız." Gülümsemesi yumuşadı. "Doğum kontrol hapı kullandığını ve AMH seviyenin ortalamadan düşük olduğunu konuştuğumuzu biliyorum. Bu iki faktör de durumu kafa karıştırıcı, hatta imkansız hale getirebilir. Ancak düşük AMH, hamile kalamayacağınız anlamına gelmez — sadece genel olarak daha az yumurtanız olabileceği anlamına gelir. Doğurganlık ve doğum kontrolü her zaman istediğimiz kadar net bir şekilde uyuşmaz. Yumurtalık rezervi azalmış kadınlar bile hamile kalabilir." Omuzları yükseldi. "Bazen en beklemedikleri anda."

"Bu... inanılmaz."

Anlayarak başını salladı. "Öyle görünebilir, ama bu yüzden her zaman bir adım atmadan önce test yapıyoruz. Doğum kontrol haplarında, en ufak bir tutarsızlık bile — bir dozu atlamak, geç almak veya diğer ilaçlarla etkileşime girmek — etkinliğini azaltabilir. Nadir görülür, ama olur. Ve burada da öyle olmuş gibi görünüyor."

Bir sonraki nefesim titriyordu, elim karnıma doğru kaydı. Sanki o anda evrenimdeki her şey sarsılmıştı, parçaları sabitlenmemiş bir kar küresi gibi. Artık her şey uçuyor, süzülüyor ve yanlış yerlere yerleşiyordu — ya da belki de başından beri doğru yerlere.

Doktor Stroud durakladı, sesi sabitti. "Canlılığı doğrulamak için ultrason yapacağız, ama hata yok, Livia. Hamileysen."

Ona baktım, kulaklarımda kalp atışlarım çınlıyordu, vücudum ikiye bölünmüştü
ikiye bölünmüştü.

Sonsuza kadar mutlu olacağımı
kendime verdiğim sözdü.

Ve keskin ve boğucu bir korku, çünkü Carter Fabri başına geleceklerin farkında değildi.

CHAPTER 28

Barry White

Carter

"Siktir, umarım bu aptalca bir şey değildir."

Ayak parmaklarımın ucunda zıplıyordum, kıpır kıpırdım, Livia'nın gelmesini beklerken kendimi hiç de havalı hissetmiyordum. Mükemmel bir gece olması, sıcak ve hoş bir hava olması, ferahlatan hafif bir esinti olması, güneşin uzaktaki körfezde yavaşça batması önemli değildi. Çatı katının tamamının bize ait olması, orayı kiralamış olmam ve Liv'e aptalca konuşmamı yaparken kimsenin beni izlememesi önemli değildi. Ve onun da aynı şekilde hissettiğini bana çoktan söylemiş olması kesinlikle önemli değildi.

Nedenini açıklayamadığım bir nedenden dolayı, her şey çok değişken geliyordu, sanki bildiğim dünya, tepesinde dengede duran üçgen şekilli bir kaya gibiydi. Şu an için her şey stabildi, her şey titizlikle yerleştirilmişti.

Ama tek bir yanlış hareket her şeyi paramparça edebilirdi.

"Her şey yoluna girecek Fabio," dedi Will, yanımda dururken sırtarak. "Bak, olabilecek en kötü şey, seni reddedip gitmeni söylemesi. Daha önce de başından geçen bir şey."

"Çok rahatlatıcı," dedim düz bir sesle, ama dudaklarımın köşeleri biraz kıvrıldı.

Haksız değildi.

Arkadaşlar akşam için bir plan yapmama yardım ettiklerinde, hepsini bir şekilde bu plana dahil ettim. Gecenin her anının baştan sona lüks ve VIP muamelesi gibi olmasını istiyordum. Ve bu muameleyi sadece yabancılar yapmasın istedim. Arkadaşlarımız yapmasını istedim.

Ailemiz.

Livia'ya, ne olursa olsun, aramızda zorluklar yaşansa bile — ki bu kaçınılmazdı — asla yalnız olmadığımızı hatırlatmak istedim. Her zaman çevremizde sevgi ve destek olacaktı.

Ancak kızlara planı anlatmadım. Nedense, bunun bana düşmediğini düşündüm. Livia'nın onlara kendi tarzında ve kendi zamanında anlatmak isteyeceğini biliyordum. Böylece, tüm kız arkadaşlar ve eşler, koçun haberi olmadan golf sahasında birkaç tur oynayarak erkekler gecesi geçirdiğimizi sandılar.

Gerçekte ise Vince limuzin şoförlüğü yapıyordu. Livia'yı saat beşte evinden almıştı ve şu anda bize doğru geliyordu. Birkaç dakika uzaklıktaydılar ve bu, hayatımın en uzun süresi gibi geliyordu — şimdiye kadar oynadığım tüm hokey maçlarından daha uzun.

Diğer arkadaşlar da benimle birlikteydi ve her biri kendi görevini yerine getiriyordu. Will, Livia'nın koruması ve kapı bekçisiydi. Livia geldiğinde onu karşılamak için aşağı inecek, onu lobiden geçip asansöre kadar eşlik edecekti, sanki özel bir akşam yemeğine götürülen bir ünlü gibi.

Aleks tüm detaylarla görevlendirilmişti ve bu işi ona bırakmayı kabul ettiğimde bunun en büyük hata olduğunu düşünmüştüm, ama o beni çok şaşırtmıştı. Çatı süslemeye gerek kalmadan yeterince güzeldi, ama Aleks onu rüya gibi bir yere dönüştürmüştü. Uzun bir masa, şık siyah bir masa örtüsüyle kaplıydı, yüzeyi koyu renkli güller, alçak kaseler içinde yüzen çay ışıkları ve akşam esintisinde ateşböcekleri gibi titreyen farklı yükseklikteki mumlarla süslenmişti. Pergolaya, tüm mekanı aydınlatan, rahat ve samimi ama yine de zarif bir atmosfer yaratan ışık zincirleri asmıştı. Yumuşak keten peçeteler, parlak gümüşler, beş yıldızlı bir restoranda kullanılacak gibi görünen şarap kadehleri... Her şeyi düşünmüştü.

Ve Aleks olduğu için, en saçma detayı da eklemişti: yer kartları. Kalın kartona benim ve Livia'nın isimlerini özenle el yazısı ile yazmış ve sanki benim yarım yamalak romantizm girişimim değil de bir galadaymışız gibi tabakların yanına yerleştirmişti. Ama tüm sahnenin bir araya geldiğini gördüğümde —

romantik, kasıtlı ve biraz abartılı — kızamazdım bile.

Jaxson o akşamın DJ'iydi. Ona gönderdiğim tüm mesajları görmezden gelerek çalma listesini üstlenmişti. Şimdi, ritmi ağır bir caz şarkısı çatı katına yayılıyordu, bu tür müzikler şehvetli ve canlı hissettirir ve bana hemen Liv'i hatırlattı. Sanırım bu işi iyi yaptığını düşünebilirdim.

Ve sonra Zamboni vardı, kuyruğunu sallayarak ve burnunu deli gibi koklayarak mekanın her köşesini inceliyordu. Zavallı herifin işi hediye taşıyıcıydı ve köpek yürüyüş yeleği ile sırtına bağlanmış bir kutuda benim küçük sırrımı taşıyordu, içindeki hazineden tamamen habersizdi.

Arkadaşlarımın orada olması, katılmaları benim için her şey demekti. Dünyada her şeyden çok sevdiğim bir kadına bir mesaj vermek için pazar gecelerini feda ediyorlardı ve benim için geldiklerini asla unutmayacaktım.

Will'in telefonu elinde titredi.

"O geldi," dedi, bana bir bakış attıktan sonra asansöre doğru yöneldi. "O yukarı çıkmadan kusmamaya çalış."

Jaxson kadehini kaldırarak selam verdi ve gülümseyerek hoparlörü eline aldı. "Merak etme, işler garipleşirse Barry White'ı hazırladım. Derin bariton ve saksafon solosu kadar havayı ısıtacak başka bir şey yok."

"Tanrım," diye mırıldandım, yüzümü ovuşturarak.

Aleks, korkuluklara asılı fenerleri ayarlarken sırıttı. "Onu takma. Her şey hazır. Nefes al, Fabio."

Söylemesi kolay, yapması zor, diye düşündüm, ama ciğerlerime hava alıp vermek için elimden geleni yaptım. Boynumu çıtlattım, omuzlarımı çevirdim ve boğazımda kum kağıdı varmış gibi hissettiğim şeyi yuttum. Ellerim birdenbire çok büyük, çok garip gelmeye başladı ve onlarla ne yapacağımı bilemedim. Parmaklarımı çıtlatmak, spor ceketimi düzeltmek ve ellerimi ceplerime sokmak arasında gidip geldim.

Asansörün zili, bir yarışın başlangıç silahı gibi çatı katında yankılandı.

Nabzım hızlandı, midem sanki bir rollercoaster'da bir döngü yaptıktan sonra beni bir dalışa sokmuş gibi şiddetle kıvrıldı.

"*Sakin batırma,*" diye tanıdık bir ses zihnimde fısıldadı.

O bir kelime daha söylemeden, onu bir kutuya tıkıp Grand Canyon'un kenarından aşağı attığımı hayal ederek onu susturdum.

Sonra kapılar açıldı ve onu gördüğüm anda tüm gerginliğim yatıştı.

Will önce çıktı, gözlerini kapatan koyu renkli güneş gözlükleriyle kendini beğenmiş bir profesyonellik sergiliyordu ve Livia, sanki tahtına eşlik edilen bir kraliyet mensubu gibi koluna girmişti. Ama onu gördüğüm anda, dünyanın geri kalanı karardı.

Onun her zamanki zırhına hazırlıklıydım: öldürücü bir elbise, bir erkeğin boğazını kesebilecek kadar keskin topuklu ayakkabılar, odadaki herkesin onu güneş gibi etrafında dönmesini sağlayan "bana bulaşma" güveni.

Bunun yerine, gri eşofman altı ve siyah kısa tişört giymiş, çoraplarını terliklerine sokmuş, kıvrıcık saçlarını düşük bir topuzda toplamıştı. Tabii ki mücevherlerini takıyordu, boynunda parıldayan altın zincirler ve kulaklarındaki küpeler. Ama yüzü makyajsızdı, rahat görünüyordu, sanki apartman dairesinden çıkıp benim en güzel rüyama girmiş gibiydi.

Ve Tanrım, o çok güzeldi.

Göğsümdeki gerginlik, kalbim diğer tüm organların ritmini tutmakla görevli bir davulcuymuş gibi, düzenli ve güçlü bir ritme dönüştü. Gözlerim onun gözlerine kilitlendiği anda, baskı azaldı.

Nefesim düzeldi.

Omurgam düzeldi.

Onun varlığıyla sadece sakinleşmekle kalmadım, aynı zamanda kendime güvenim de arttı — söyleyeceklerime, onun tepkisine, *bize*.

Neden bu kadar gergindim ki?

Yine de, ona doğru yürümeye başladığımda, onun da benim gibi endişeli ve yorgun olduğunu görebiliyordum, sanki o da aramızdaki mesafeden dolayı acı çekiyormuş gibi. Son birkaç haftadır benim kadar ağır bir yük taşıyormuş gibi görünüyordu.

Ama buradaydı. Gelmişti. Ve o anda, onun gülümsemesini geri getirmek için bir şansım olduğunu anladım.

Sanki o zaten benimmiş gibi, sanki gecenin onun kollarımda ve kalbim onun ellerinde sona ermesinden başka bir seçenek yokmuş gibi, kendinden emin adımlarla ilerledim.

Will, ortada buluştuğumuzda sırtıttı ve Kraliçe'nin muhafızları gibi selam verdikten sonra Livia'nın elini bana uzattı. Ben de biraz güldüm, ona nazikçe teşekkür etmek için alaycı bir şekilde başımı salladım ve o Aleks'le birlikte asansöre girerken Livia'nın kolunu koluma taktım.

"Merhaba, güzelim," dedim, onu yanımda tuttuğum için yüzümde spot ışığı gibi parlayan bir gülümsemeyle. Onun sıcak vücudunun benimkine değmesi beni bir çocuk gibi heyecanlandırdı.

Onun gözlerini devirmesini ya da ona öyle demememi söylemesini bekledim, tıpkı ona güzel dediğimde yaptığı gibi. Ama bu sefer Livia tek bir kelime bile cevap vermedi. Sadece gülümsedi, gülümsemesinin kenarları yumuşak ve hüzünle renklendirilmişti. "Merhaba."

Harry Styles'ın "Matilda" şarkısı çalmaya başladı ve omzumun üzerinden baktığımda, Jaxson'ın diğer arkadaşlarının yanına, asansöre binmeden önce bana göz kırptığını gördüm. Will, kapıyı açık tutan elini çekti ve onlar ortadan kayboldu, bizi yalnız bıraktılar.

Zamboni sonunda çatı katında yeni biri olduğunu fark etti ve dünyanın en iyi garsonunun bile bulamayacağı kırıntıları koklayarak aradığı yerden ayrılıp doğrudan Livia'ya doğru koştu. Her zamanki gibi, Livia sadece yumruğunu kaldırarak ona emir verdi ve huysuz köpeğim onun önünde durdu ve tüylü poposunu yere bıraktı. Livia'ya bakarken sızlanmaya başladı ve kuyruğunu küçük bir çocuğu devirebilecek kadar sert salladı.

"Aferin oğlum," dedi Livia, eğilip onu okşayarak. Ve sadece belinden eğilmedi. Beni bırakıp köpeğin göz hizasına çömeldi, ona tüm dikkatini verdi, göğsünü okşadı, sonra kulaklarının arkasını okşadı, yüzünde o yumuşak gülümsemeyle.

Onu zaten sevmiyor olsaydım, köpeğimi bu kadar sevdiğini görmek beni ikna ederdi.

"Baban seni neye bulaştırdı böyle?" diye sordu, yürüyüş yeleğini çektiştirerek. Sözleri ağzından çıktıktan sonra nedense hareketsiz kaldı, sanki istemediğı bir şey söylemiş gibi, ama ayağı kalkıp bakışı kaybolmadan önce bunu çok fazla anlamlandıramadım. "Yürüyüş mü yapacağız yoksa güzel bir akşam yemeğı mi yiyeceğiz, çünkü senin giyindiğın kıyafetle Zambo'nun giyindiğı kıyafet arasında büyük bir kontrast var."

"Kaymaya gidiyoruz. Bu kadar açık değil mi?"

Liv'in gülümsemesi yorgun bir gülümsemeydi ve ben elimi uzattım, genellikle tam gülümsemesinin ulaştığı gözlerinin hemen altını parmağımla okşadım. "Seni gördüğüme gerçekten çok mutluyum."

O da dokunuşuma karşılık verdi ve yüzünün şekli beni şaşırttı. Elleriyle ellerimi kapattı ve beni kendine çekti. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Onu masaya götürdüm, karşısına oturmadan önce sandalyesini çektim. Ve bunu yapar yapmaz, iki garson arka mutfaktan çıktı. Biri peçetelerimizi açtı ve kim olduklarını, bize hizmet edeceklerini açıkladı, diğeri ise su ve şampanya kadehlerimizi doldurdu. Onlar gittikten sonra, Livia bana kaşlarını kaldırdı.

"Bu, birlikte geçirdiğimiz ilk çatı katı deneyiminden çok farklı."

"Öyle olmasını umuyordum," dedim ve ellerini tuttum. "Bu gece ne yapmak istediğimi çok düşündüm. Geçen haftaki maçımdan sonra, kendimi çok kötü hissediyordum. Sana ilk kez seni sevdiğimi söylediğim anı düşünüyordum, gölgelerin içinde bir evin duvarına yaslanarak sevişirken."

"Oldukça ikonik," dedi Livia gülümseyerek.

Gülerek cevap verdim. "Evet, bize kesinlikle yakışırđı, ama... Livia, sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Senin için nasıl büyük bir jest yapabileceğimi düşündüm, belki seni sıcak hava balonuna bindirebilirim ya da dalış yapmak için Key West'e kısa bir gecelik gezi ayarlayabilirim."

"Şey, ben yükseklik korkusu var ve bir tüpten nefes alma düşüncesi beni deli ediyor, o yüzden bunu yapmadığın için teşekkürler."

Gülümseyerek elini okşadım. "Karar verdiğim şey, seni eski usul bir randevuya çıkarmak istediğimdi."

"Çatı katının tamamını kiralayarak ve takım arkadaşlarının beni bir ünlü gibi davranmasını sağlayarak."

"Aynen öyle."

Boğazından çıkan alçak sesli kahkaha, kısık ve lezzetliydi. "Sen başka birisin, Carter Fabri."

Ama nedense, bunu söylerken hala biraz üzgün görüldüğünü düşündüm.

CHAPTER 29

Başka Bir Galaksi

Livia

O çatı katında etrafımızı alacakaranlık kapladığında, Carter'ın beni kaç kez güldürdüğünü saymayı bırakmıştım.

Carter'ın beni kaç kez güldürdüğünü saymayı bırakmıştım.

Carter diğer garsonla hokeyle ilgili bir şey konuşurken, bir garsona bana alkolsüz şampanya getirmesini gizlice söylemiştim ve o da bana göz kırptıktan sonra bardağımı alıp masaya geldiğinde yenisiyle değiştirdi. Ama köpükler alkolsüz olsa da, içimde yine de bir heyecan hissettim.

Aleks'in Vogue dergisine çıkacakmış gibi süslediği o saçma masada otururken güneş körfezin arkasına batmıştı, üstümüzdeki ışıklar her geçen dakika daha da parlaklaşıyordu. Carter, yeni bir yemek servis edildiğinde masanın diğer ucunda tuttuğu elimi bıraktı, ama tabaklar kaldırılır kaldırılmaz tekrar elimi tuttu. Ve tatlı Zamboni tüm bunları izliyordu, mutfak ekibi ona dev bir su kabı ve bizimkine rakip olacak bir yemek getirerek çok nazik davrandı.

Her şeyi konuştuk — beni götürmek istediği Hamilton'daki ailesinin evi, trip hop müziğine olan sevgim, ikimizin de beğendiği farklı tasarımcı markalarının avantajları ve nane çikolatalı dondurmanın suç sayılması gerekip gerekmediği. Konuşmayı hafif ve rahat tuttu, sanki ruhumun daha ağır konulara dayanamayacağını biliyormuş gibi. Ailemden veya bana bir pelerin gibi yapışan geçmişimden bahsetmedi ve kız kardeşimin düğünüyle ilgili ne yapacağım konusunda baskı yapmadı.

Sözünü tuttu — sıradan bir ilk randevu gibi hissettim.

Ancak bu adam söz konusu olduğuunda hiçbir şey sıradan değildi.

Masada ona her baktığımda — yumuşak gülümsemesine, sanki ağzımdan çıkan her kelime kutsal bir metinmiş gibi öne eğilmesine — ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor gibi hissediyordum. Onun kahkahanın sesini bir şişeye koymak, hokey oyuncusu değil de bir aşçı yardımcısı gibi makarnamın üzerine biber serpiştirirkenki halini bir an için dondurmak istiyordum.

Her şeyin mükemmel olduğu bu askıda kalmış anda yaşamak istedim.

Ama mum ışığının parıltısı ve şampanyanın hafif uğultusu altında, kendimi hala denizde bir salda mahsur kalmış gibi hissediyordum — sürükleniyor, mide bulantısı çekiyor, uzaktan yaklaşan fırtınanın sonunda beni bulduğunda beni nelerin beklediğinden korkuyordum.

Çünkü bu gece bir noktada ona hamile olduğumu söylemek zorundaydım. Bunu mahvetmek zorundaydım.

Aramızda geçen her kahkaha, acı tatlı bir tada sahipti çünkü onun için son neşeli anlar olduğunu biliyordum. O benim bildiklerimi bilmiyordu. İçimde çarpan sırrı, dudaklarımdan çıktığı anda omuzlarına bir örs gibi düşecek gerçeği hissetmiyordu.

Belki korkakça bir davranıştı, ama henüz bunu yapamazdım. Gözleri hala parıldarken, sanki birlikte olduğumuz için dünyasında her şey yoluna girmiş gibi bana gülümserken bunu yapamazdım. Ben de öyle hissediyordum. Asansörden inip onu gördüğüm anda, ona vereceğim haberi bilmeme rağmen nefes almam kolaylaştı.

Gerçek şu ki, Carter bana bir daha asla yaşayamayacağımı sandığım bir şekilde evimi hatırlatıyordu.

Bu yüzden, o anın tadını çıkardım. Her şakayı, her gülümsemeyi, gecenin ilerledikçe başparmağının elimin arkasına dokunduğu her anı zevkle yaşadım.

Ve tam da gerçeği bir saat daha saklayabilir miyim yoksa içimde tutsak olan sırrın ağzındaki bandı sökme zamanı mı geldi diye düşünürken, Carter sandalyesine yaslandı, gözleri yaramazca parıldıyordu.

"Tatlıya geçmeden önce, sana bir şeyim var."

"Gerçekten sıcak hava balonu rezervasyonu yaptıysan, ciddiym, buradan gidiyorum."

Carter sırtı, başını salladı ve ısıklıkla Zamboni'yi yanımıza çağırdı. Köpek, ben geldiğimden beri hiç yatmamıştı, ya su içiyor, yemeğini yiyor ya da burnunu her yere sokarak çatı katını keşfediyordu.

Dilini dışarı sarkıtarak bize doğru koştı ve Carter onu iyice okşayarak ve birkaç onaylayıcı sözle ödüllendirdikten sonra bana başını salladı. "Git Livvy'ye hediyesini ver."

Livvy.

O takma adı çok seviyordum. Maven bana öyle seslenirdi, kız kardeşim de küçükken bana öyle derdi. Onu düşününce midem de ağrımaya başladı. Hemen ardından, bunu aileme söylemem gerektiğini hatırladım.

Annemin, onları yine hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyen sesini şimdiden duyabiliyordum.

Buna karşı gelerek çenemi dik bir şekilde kaldırdım, çünkü onun benim hakkımda ne düşündüğü ne önemi vardı ki? Ama ne kadar kalın derili olursam olayım, o hala benim annemdi ve ben hala onun küçük kızıyım.

Onun onayını her zaman isteyecektim, asla alamayacağımı bilsem bile.

"Buraya gel, Zambo," dedim, masanın altında bana ulaşmak için kıvrıldığında ona şefkatle seslendim. Daire çizerek döndü ve sonra yere oturdu, Carter ise küçük yeleğine takılı kutuya başını salladı.

"Aç şunu."

Zambo'nun yeleğinden kutuyu çıkardım, kadife, onun kürküne sürtünerek ısınmıştı. İçinde ne olduğunu bile bilmeden kalbim çoktan sızlamaya başlamıştı.

Kapağı kaldırdığımda, mum ışığında parıldayan narin bir altın zincir gördüm. Zincirin ucunda, köprücük kemiğime takacak kadar küçük, karmaşık ama sade bir anahtar sallanıyordu.

Diğer mücevherlerim gibi altın ve narindi ve benim tarzıma o kadar uyuyordu ki, hemen takabilirdim ya da sahip olduğum diğer kıyafetlerle de uyumlu olurdu.

Çok güzel ve düşünceli bir hediyeydi ve onu görünce kalbim neredeyse kırılacaktı.

Zincirinden tutup kaldırdığımda boğazım düğümlendi, onu üstümüzdeki ışık zincirinin parıltısında sallandırdım. "Dur tahmin edeyim," dedim yumuşak bir sesle, alaycı bir gülümseme zorlayarak. "Kalbinin anahtarı mı?"

Carter başını yana eğdi ve sırttı. "Öyle bir şey." Ceketinin cebine uzandı ve oraya sakladığı şeyi çıkardığında gülümsemem kayboldu.

Kalın ve muhteşem bir tasmaydı, ortasında küçük, parlak bir halka olan pürüzsüz siyah deriden yapılmıştı.

Ve takıldığı yerde bir kilit vardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, nefesim kesildi ve gözlerim ondan ona kaydı.

Gülümsemesi titredi, yüzünde gerginlik belirdi, ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve öne doğru eğildi. "Tamam, dürüst olacağım, bu konuşmayı hazırladım ve defalarca prova yaptım, ama şu anda elimde bu şey varken ve sen bana öyle bakarken o kadar gerginim ki, hepsini söylemeden kusabilirim."

Benden çıkanın kahkaha mı ağlama mı olduğunu bilmiyordum. Kalbim patlayacak gibiydi, içimdeki duygu o kadar büyüktü ki, onu kontrol edemiyordum.

Carter, tasmayı nazikçe masanın üzerine koydu, sanki kutsal bir şey sunuyormuş gibi ellerini tasmanın iki yanına koydu. Gözleri benimkilere kilitlendi, parlak ve sarsılmazdı.

"Son birkaç aydır, birlikte yaptığımız her şey

— Dersler, randevular, The Manor'daki geceler, yatakta geçirdiğimiz sabahlar
— bunlar benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar önemliydi. Başlangıçta bencilce bir davranıştı. Senin yardımına ihtiyacım vardı. Rehberliğine ihtiyacım vardı. Ve o anlaşma dışında benimle başka bir ilişkin olacağını hiç beklemiyordum. Yutkundum, sesi titriyordu. "Ama gerçek şu ki, seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok mahvolduğumu anladım. Tamamen mahvolmuştum. Çünkü senden daha fazlasını istemekten vazgeçemiyordum. Hala da vazgeçemiyorum. Sanırım hiç vazgeçemeyeceğim."

Durakladı, gözlerimiz birbirini aradı, ifadesi o kadar açık ve samimiydi ki içimde bir şeyler kırıldı.

"Beni değiştirdin, Livia. Bana kendim hakkında varlığından bile haberdar olmadığım şeyler öğrettin. Ama bu sadece seksle ilgili değil. Seninle ilgili. Hiç durmadan çabalamana hayranım. Azmin,

azmin, bir odaya girdiğinde herkesin senin patron olduğunu anladığı tavrın. Yaptığın her şeyde mükemmelliği hedefleyen tavrını takdir ediyorum. Kendini taşıma şeklin. Benim bile bana inanmadığım zamanlarda bana inandığın tavrın."

Sesi titredi ve elini uzattı, benim zinciri tuttuğum yeri kavradı.

"Sen ilk kez evime geldiğin gece söylediklerimde ciddiye aldım. Sen güzelsin, Liv. Ama görünüşün?" Başını salladı. "Senin en az ilgi çekici yanın o."

Gözlerim yandı, acı o kadar keskin ki gözlerimi kırpmaya bile gücüm yetmedi.

"Evet." Yaka kısmını işaret etti. "Senin için istediğin zaman takmak üzere bir köpek tasma aldım. Çünkü yatak odasında bana sahip olmanı seviyorum, ama aynı zamanda başka her yerde de bana sahip olduğunu bilmeni istiyorum. Tamamen. Bedenen ve ruhen. Kendimi sana vermekle kalmayıp, buna can atıyorum. Sen beni istediğin sürece." Elimi sıktı. "Ve senden çok şey istediğimi biliyorum. Geçmişte en çok sevdiğin insanlar sana sadece acı çektirdiyse, güvenini kazanmak için önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum. Ama denemeni istiyorum. Seni çok korkutsa bile, kendini bana teslim etmeni istiyorum."

Burun deliklerim genişledi, gözlerim yaşlarla doldu.

"Söz veriyorum," dedi, öne eğilerek, bakışları samimi ve benimkilerden hiç ayrılmadan. "Sana zarar vermeyeceğim. Bu işi batırmayacağım. Seni hak ettiğin şekilde seveceğim ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım." Son cümleyi gülerek ekledi. "Kontrol her zaman sendeydi, Liv. Tek istediğim, beni de bu yolculuğa dahil etmen."

Gözyaşlarım yanaklarımdan sıcak ve durmaksızın akarken, boğazımda hıçkırıkları tutmaya çalışarak güçlü kalmak için elimden geleni yaptım.

Carter, sanki elimi bir kez daha sıkarak ortamı yumuşatmaya çalışır gibi, gergin bir şekilde sırıttı. "Kahretsin, evet, bunu başardım, değil mi?"

Ama gülmek yerine, tutmaya çalıştığım hıçkırıklar birden patladı ve ben yıkıldım.

Ellerim yüzüme uçu, başımı sallayarak yüzümü kapattım ve beni dibe çeken akıntıya teslim oldum. Omuzlarım titriyordu ve çaresizliğim içinde bile o anahtar kolyeyi sıkıca tuttum, onun söylediğı her kelimenin doğru olmasını diledim, ama bunun asla mümkün olmayacağını biliyordum.

Carter masanın etrafında koşuştururken, yüzünde panik belirdi. "Kahretsin... Liv, hey, özür dilerim. Fazla geldi, değil mi? Ben... Lanet olsun, yapmamalıydım..."

O önümde çömelirken, ben kelimeler bulamadan, gözyaşlarına boğulmuş bir şekilde başımı şiddetle salladım. Hiç ağlamamıştım, ama son iki hafta içinde onun yanında iki kez ağlamıştım. Hormonlar mıydı? Yoksa bu adamın üzerimde sahip olduğu güç müydü?

Elleri dizlerimin üzerindeydi, gözleri çılgınca ve arayış içindeydi, Zamboni ise etrafımızda havlayıp dans ediyor, sanki benim ağlamamı görmeye dayanamıyormuş gibi bana dokunmaya çalışıyordu.

"Ne olduğunu söyle," diye yalvardı Carter, sesi titriyordu. "Liv, konuş benimle."

Dudaklarım titriyordu, burnumu çekip gökyüzüne baktım, görüşüm bulanıklaşmıştı, ellerim kucağıma düştü ama hala kolyeyi sıkıca tutuyordum.

Derin bir nefes aldım.

Ve sonra gerçeğı bir el bombası gibi fırlattım.

"Carter..." Sesim çatladı, bir nefes daha zorlukla aldım. "Hamileyim."

İşte o an gelmişti.

Bir sonraki nefesim sanki duman ve ateş soluyormuşum gibi yakıcıydı ve garsonlar ellerinde tatlılarla gülümseyerek çıktılar, ama bana bir bakış attılar ve hemen mutfığa geri döndüler.

Bir dakika boyunca Carter'a bakamadım, gözlerim uzaktaki ışıklara odaklanamıyordu. Gözlerindeki hayal kırıklığını görmeye, benim yüzümden dünyasının yıkıldığını görmeye dayanamazdım.

Aramızdaki sessizlik uzadı, sonsuz ve boğucu bir sessizlikti ve sonunda başka seçeneğim olmadığını hissettiğimde, ona döndüm.

Yüzündeki ifade beni mahvetti.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve cansızdı, dudakları aralanmıştı, sanki dünya ekseninden sapmış ve uzayın onu yutmasını bekliyor gibiydi.

Panik boğazımı sıktı, midem o kadar şiddetli bir şekilde kıvrıldı ki kendimi kısıp durdum.

"Biliyorum," diye patladım, kelimeler hızlıca, çılgınca dökülüyordu. "Bunu beklemediğimizi biliyorum, inan bana, biliyorum."

Ağzını açtı, ama ben ne demek istediğini hiç dinlemeden sözlerimi sürdürdüm.

"Anlamalısın, sana hiç söylemedim... ama bu her zaman benim planımdı. Benim için her zaman böyleydi. Yumurtalarımı dondurup, bir gün kendi başıma bir çocuk sahibi olacaktım. Bu yüzden teklifine bu kadar kolay evet dedim — bu, tüm prosedürlerin, dondurma ve saklama masraflarını karşılamamı sağlayacaktı ve sonra bir gün... kendi başıma bir bebeğe bakacaktım. İki milyon dolar ile hiçbir şeyin eksik olmayacağını biliyordum. Yardımcı olması için bir dadı tutabilirdim. Zamanı geldiğinde güzel bir kreşin masraflarını karşılayabilirdim. Planım hep buydu. *Kendi başıma*, Carter. Kocam yok, erkek arkadaşım yok, başka kimse yok. Sadece ben ve o — evet, o, çünkü benim kafamda hep bir kız olacaktı — ve bana hiç sahip olmadığım bir anne olmayı başarabileceğim bir şans.

Kaşları çatıldı, omuzları çöktü. "Liv..."

"Bu hafta randevuya gittim." Sesim yine titredi, anı beni parçaladı. "Seninle benim... Senin beni sevdiğini söylediğini biliyordum ve lanet olsun Carter," diye boğuk bir sesle söyledim, gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Ben de seni seviyorum."

Gözleri yaşardı, bu da benim duygularımı daha da kontrol etmekte zorlanmamı sağladı.

"Ama yine de bunu kendim için yapmak zorundaydım," diye fısıldadım. "Her ihtimale karşı. Hala bu seçeneğin olduğunu bilmek istedim, özellikle de seni tanıdığım için..."

Henüz bu konuya hazır olmadığım için başımı salladım.

"Sonra doktorum bana devam edemeyeceğimizi söyledi." Dudaklarım titredi. "Çünkü zaten hamileyim."

Gözyaşları bir kez daha görüşümü bulanıklaştırdı, sıcak ve hızlı bir şekilde yanaklarımdan akıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, Tampa Körfezi'nin tamamının

duyabileceğinden emindim. Masumiyetimin çalındığı geceden beri kendimi bu kadar çıplak ve savunmasız hissetmemiştim, ama bu bir şekilde daha da derinden yaraladı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, kelimeler birbirine karışarak, karmakarışık bir hale geldi. "Bunun senin istediğin şey olmadığını biliyorum, Carter. Sana haksızlık olduğunu biliyorum. Ve hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını anlamanı istiyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu yapabilirim. Yapacağım."

Kan tadı veren yalanla boğulurcasına zorlukla yuttum. "Ama sana ihtiyacım yok."

Lütfen kal.

Lütfen, lütfen beni terk etme.

"Kendi başıma halledebilirim."

Kendi başıma halledemem.

Bunu tek başıma yapmak istemiyorum.

"Ve sen... sen yapmak zorunda değilsin... sen..."

Başka bir şey söyleyemeden kendimi onun kollarında buldum ve beni kendine çektiği anda, yine hıçkırarak ağlamaya başladım. Hem gerçek hem de mecazi anlamda ona sarıldım ve az önce söylediğim tüm yalanların doğru olmasını diledim. Kırılan kalbime, her şeyin yoluna gireceğini, Carter ne karar verirse versin bunu atlatacağımızı söylemeye çalıştım, ama bu zayıf ve boş bir argümandı.

"Şşş," dedi saçlarıma, alnımı öpüp dudaklarını orada tutarken beni sıkıca sarıldı. "Oh, bebeğim, lütfen, *lütfen*. Şu anda kalbimi parçalıyorsun."

"Her şeyi mahvettim."

Bu sözleri ağlayarak söyledim ve Carter gülünce bir anda irkildim. Başını salladı, ellerini yüzüme koyarak kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şeyi mahvettin de ne demek? Livia, bu senin suçun değil."

"Ben... Sana tüm o testleri yaptırdım ve kendini güvende hissetmeni sağladım, ama çok stresliydim ve haplarımı düzenli almadım, ve lanet olası bir rahim içi araç taktırmam gerektiğini *biliyordum!*"

Carter tekrar güldü ve ben ne olduğunu anlayamadan dudaklarıma öpücük kondurdu.

"Ah, seni aptal, çılgın kadın. Bu senin hatan değil. Böyle şeyler olur. Ve, şey, unutmuş olabilirsin, ben de

"Çok üzgünüm, Carter."

"*Neden?*" Yüzümü tekrar tuttu. "Livvy, sanki lanet kupayı kazanmış gibi hissediyorum."

"Sen..." Tereddüt ettim. "Sen ne?"

"Çok heyecanlıyım. Çok mutluyum. O kadar mutluyum ki, başka bir galaksiye ulaştım."

"Ama bana çocuk istemediğini söylemiştin."

"Evet, çünkü o anda, oyun oynamayan bekar hokey oyuncusu Carter'a soruyordun. Ama o adam öldü. Seni sevdiğimi söylediğim ve senin de aynı şeyi hissettiğini duyduğum gece onu gömdüm."

"Carter, şu anda benimle dalga geçme."

"Hamilelik testi pozitif çıkmış kadar ciddiym, hanımefendi."

İmkansız olduğunu hissetmeme rağmen güldüm ve göğsüne vurdum. "Dur."

"Hayır. Yapmayacağım. Durmayı reddediyorum. Hayatının geri kalanında ağlamak istediğinde seni güldüreceğim. Ve az önce söylediğin her şeyin saçmalık olduğunu düşünüyorum. Bunu tek başına yapamazsın. Lanet olası bir baba olmayı reddedersem bunun sorun olmadığını söyleyemezsin." Başını salladı ve bunu onun ağzından duymak bana bunun ne kadar saçma olduğunu fark ettirdi. "Hayır. Siktir et. Ben burada olacağım," dedi, aramızdaki yeri işaret ederek. "Her semptomda, her doktor randevusunda ve her lanet itmede senin yanında olacağım. Olabileceğim en iyi baba ve en iyi eş olacağım ve tüm bunları kişiliğimin bir parçası haline getirerek seni deli edeceğim."

Ağlamakla gülmek arasında bir duyguya boğuldum.

"Ve damarlarımda akan kan soğuyana kadar seni seveceğim, Livia Young. Bunu tek başına yapmıyorsun. Bunu birlikte yapıyoruz. Ve şu anda senden duymak istediğim tek şey, *evet efendim*."

Sözleri dudaklarından çıkar çıkmaz beni öptü, sert ve tutkulu bir öpücükle, az önce verdiği tüm sözler onun içinde yankılanarak bana da ulaştı.

O öpücüğe kendimi kaptırdım, tüm gücümle ona sarıldım. Parmaklarım gömleğine kıvrıldı, dudaklarım çaresizce onun dudaklarına dokundu, gözyaşlarım bu kez tamamen rahatlamadan dolayı akmaya devam etti.

Sonunda ayrıldığımızda, göğsüm hızla inip kalkıyordu ve alnımı onun alnına dayadım, gözyaşları içinde gülerek. "Buna inanamıyorum."

"İnanmalısın," dedi Carter, başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak. Dudaklarıma daha yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra geri çekilip su bardağını aldı ve elime tutuşturdu. "Al. İç."

Ellerim o kadar titriyordu ki, bardağın yarısı neredeyse eşofmanımın üzerine dökülecekti, ama yine de dediğini yaptım. Bardağı benim için sabit tuttu, sanki bırakırsa ikiye bölünecekmişim gibi beni izledi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye nazıkçe sordu.

Su bardağını yerine koyarken bir elimle başımı tutarak nefes verdim. "Dürüst olmak gerekirse? Henüz bir değişiklik hissetmiyorum, ama gördüğün gibi giyinmek istemiyorum." Elbiselerimi işaret ederek elimi salladım. "Ama sanırım bu durum yakında değişecektir."

"Sen çok güzelsin."

"Kesinlikle eşofman tanrıçası."

Gülümsemesi geniş ve kendinden emin bir şekilde yayıldı. "Bu süreç boyunca seni şımartacağımı biliyorsun, değil mi?"

Göğsümden şaşkın bir kahkaha patladı. "Tabii ki yapacaksın."

Ama sonra gözüm masanın üzerinde duran, mum ışığında karanlık bir şekilde parıldayan tasmaya takıldı. Onu yavaşça aldım ve ellerimde çevirdim.

"Biliyorsun," dedim dikkatlice, "BDSM topluluğunda, birine bunu vermek... senin sandığından çok daha ciddi bir şey."

Kaşları kalktı, gözleri merakla kısıldı. "Öyle mi?"

"Evet," dedim, sesimde eğlenceyle. "Bazıları için, bu aslında bir alyansla eşdeğerdir. Bir tasma, aidiyet anlamına gelir. Bağlılık. En kutsal, karşılıklı rıza ile sahip olma anlamına gelir." Parmaklarım deriyi okşadı, metal halka cildime serin bir his verdi. "Bu sıradan bir hediye değildir."

Bir an için, belki geri adım atar, güler ve bilmediğini, öyle demek istemediğini söyler diye düşündüm. Ama bunun yerine, Carter düşüncelere dalmış gibi çenesine dokundu, sonra beni

yeterince uzun süre kaldırdı, sandalyeme oturdu ve beni tekrar kucağına çekti.

"Biliyor musun? Siktir et. Pişman değilim." Ben gülüp çığlık atarken boynumu öptü, kollarıyla beni sardı. Sonra saçlarımı geriye doğru düzeltti, gözleri gözlerimdeydi. "Yaka, yüzük, hiç takı yok — önemli değil. Söylediğim her kelimenin arkasımdayım. Ben seninim, Liv."

Nefesim kesildi ve ona yaslandım, o beni kollarına sararken ben de göğsüne kıvrıldım. Doktor Stroud'un verdiği haber dünyamı alt üst ettiğinden beri ilk kez kendimi güvende hissettim.

Kendimi
sağlam
hissettim.
Evimdeydim.

Dudaklarım boynuna değdi, sesim onun tenine fısıldayan bir hışırtı gibiydi.
"Ve ben seninim."

CHAPTER 30

Tüm Küçük Şeyler Carter

Baba olacağım.

Bağcıkları her zamanki gibi sıkıca çektim, bu ritüel o kadar içime işlemiştir ki artık kas hafızamda yer etmişti. Ama bu gece, Livia bana haberini verdiğinden beri her gece olduğu gibi, hiçbir şey otomatik gelmiyordu.

Baba olacağım.

Aklımda milyonlarca başka şey olmalıydı: kadro listesi, karşı karşıya geleceğim oyuncular, bunun playoff sıralaması için önemli olan bir divisyona rakibiyle oynanacak bir iç saha maçı olduğu gerçeği. Bu, sezonu belirleyecek türden bir maçı.

Ama bunların hiçbiri, kafamda yankılanmaya devam eden altı kelimeyle boy ölçüşmezdi. Bu kelimeler, dışarıda ısınan kalabalığın sesinden, taze buzun üzerinde kayan patenlerin çıkardığı sestense daha yüksek sesle yankılanıyordu.

Baba olacağım.

Livia bana bunu söylediğinden bu yana bir ay geçmişti ve bu düşünce bir an olsun aklımdan çıkmamıştı. Ne buzda, ne spor salonunda, ne de geceleri uyumaya çalışırken.

Ve ben de öyle olmasını istemiyordum.

Bu düşünceye kapılmaktan mutluydum, hayatımda gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin olmadığım bir gerçeğe.

O ilk hafta, yörüngesinden çıkmış bir gezegen gibiydim. Liv'i öpücük yağmuruna tutuyordum, çünkü bebeğimizin onun içinde büyüdüğünü bilmek onu bir şekilde daha da seksi yapıyordu, ama aynı zamanda bir çocuğu dünyaya getirmek için ne kadar hazırlıksız olduğumu düşünerek tam bir çöküntü yaşıyordum. Tam bir kasırğa gibiydi.

Ancak kısa bir süre sonra, hissedebileceğimi bilmediğim sakin bir huzur içime yerleşti — dedikleri gibi, fırtınadan sonra gelen sükunet.

Her şey, aileme haber verdiğimizde başladı. Video görüşmesinde yüzleri birbirine yapışmış, ikisi de gülümsüyor ve Livia'yı tanımak için acele ve heyecanla birbirlerinin sözünü kesiyorlardı. Onlara hiç bir kadın tanıtmamıştım ve belli ki, bunu yaptığımda nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı.

Ve onlara hamile olduğumuzu söylediğimizde, en kötüsüne hazırlandım, aniden suratlarını asıp bana sorumluluk hakkında nutuk atacaklarını düşündüm.

Ama bunun yerine, babam her zamanki gibi duygusal bir şekilde gözyaşlarına boğuldu

ve annem sevinçten coşmuştu, ikisi de mutluluklarını gizleyemiyorlardı.

Onlara ne zaman ziyarete gelebileceğimizi bildirmemizi söz verdirerek telefonu kapattık ve telefonu kapatır kapatmaz annem Livia'nın numarasını sordu. Hemen Livia'nın nasıl hissettiğini ve hamilelik veya doğumla ilgili herhangi bir sorusu olup olmadığını sordu.

Annem Livia'nın annesini tanımıyordu bile, ama sanki bunu anlayabiliyormuş gibi, sanki gözlerinde falan görüyormuş gibi.

Ve bu, Livia için bana anlatabileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Annemle emzirme veya uyanık kalma süreleri hakkında konuşurken gülümsediğini her gördüğümde bunu anlıyordum.

Baba olacağım.

Ondan sonra, Livia ve ben bunu yapacağımızı hiç söylemeden bu yeni rutine girmiştik. O hala kendi dairesinde, ben de hala su kenarındaki küçük evimde yaşıyordum, ama çoğu gece birlikte oluyorduk. Bazen onun çarşaflarına dolanmış olarak uyanırdım, güneş ışığı onun gökdelen pencerelerinden içeri sızarken, o beyaz önlüğünü ilikleyip kahveyi özlediğini mırıldanırdı. Diğer sabahlar ise, antrenmandan önce alarmım çaldığında yarı uykulu bir şekilde inlerdi, ben buz pistine gitmek için evden çıkar çıkmaz yastığıma gömülürdü.

En kötü günler, takım için seyahatte olduğum günlerdi. Bunun nedeni seyahatin yoruculuğu değil, yatağın boşluğu, onun yokluğuydu. Otel odalarında, itiraf etmek istemediğim kadar sık sık kamera rulomu kaydırırken buldum kendimi —

onun yeni takı tasarımları çizdiği videoları tekrar tekrar izledim ya da benim kapüşonlu sweatshirt'üme kıvrılmış, ayakları kucağımda, bizi bağımlısı yaptığı yeni ebeveyn podcast'lerinden birini dinlerken dalgın dalgın kalemi çiğneyen fotoğrafını bulduğumda gülümsedim.

Ve ilişkimizde ilk kez seks eskisi gibi odak noktası değildi. O yorgundu, mide bulantısı vardı, bazen sadece havasında değildi — ve ben hiç umursamadım. Çünkü asıl arzuladığım şeyin, aramızda kurduğumuz tüm o küçük şeyler olduğu ortaya çıktı.

Programlarımız uyuştığında, uzun bir günün ardından ona bakmama izin vermesi, ona giysilerini çıkarma ve banyosunu hazırlama ayrıcalığını bana vermesi, sonra da midesi kaldırdığı ne varsa pişirmemdi. Bir çift küpe yaparken mırıldanması ve sonra uykulu bir gülümsemeyle başını kaldırıp kalbimi durduran bakışıydı. Sörf tahtalarımızı suya çıkardığımızda, batmakta olan güneşin ışığında görünüşü, elini hala düz olan karnının üzerinde gezdirirken benim fark etmediğimi sanmasıydı. Kanepede çürürken, ikimiz de bebekler ve ebeveynlerin olduğu reklamlar sırasında duygusal olmamaya çalışırken, elini dalgın bir şekilde uyluğuma koyduğu anlardı.

Bu arada, o savaşı hiç kazanamadım.

Hangi beşik, bebek arabası veya araba koltuğunu satın alacağımızı belirlemek gibi, normalde çok zor gelmesi gereken işler bile beni açıklanamayan bir mutlulukla dolduruyordu. Livia'nın elini tutarken, ikimiz de telefonlarımızda farklı inceleme videolarını veya tercih ettiğimiz markaları birbirimize gösterirken hissettiğim duyguyu çok sevdim.

Böyle anlar, en önemli gol anlarından daha fazla canlı hissetmemi sağladı.

Evde geçirdiğim sakin gecelerden bu kadar keyif alacağımı hiç düşünmemiştim. Her zaman maçtan sonra Boomer's'a gitmek ya da takım farklı şehirlere seyahat ettiğinde en iyi gece hayatını bulmak isteyen kişi bendim. Ama Livia ile geçirdiğim son ay, geleceğimiz hakkında şimdi bildiklerimi bilerek... beni değiştirdi.

Baba olacağım.

Livia ise sabırsızlanıyordu. Evde geçirdiği gecelerden keyif alıyordu, ama süslenip dışarı çıkmayı özlediğini biliyordum. Bu yüzden, kendini daha iyi hisseder hissetmez, tam da

tam olarak bunu yapacağımıza söz verdim. Onu dışarı çıkaracak ve dar elbiseleriyle bebek karnını sergilemesine izin verecektim, eve döndüğümüzde de ayaklarını ovacaktım. O istediği sürece ellerimi kendime saklayacaktım, sonra o sözü söylediği anda seve seve dizlerimin üzerine çöküp köpek gibi havlayacaktım.

Çünkü onunla her şeyi paylaşmak istiyordum — sessizliği ve gürültüyü, parlaklığı ve loşluğu, dışarı çıkmayı ve evde kalmayı, giyinmeyi ve eşofman giymeyi, kanepede sarılmayı ve kendimi onun içine gömmeyi.

Ve onunla birlikte ebeveyn olmak istiyordum.

Baba olacağım.

Bir ay sonra bile bu düşünce midemi bulandırıyor ve bunun hiç değişip değişmeyeceğini merak ediyordum. Bir parçam değişmemesini umuyordu.

Bir erkek mi kız mı olacağını, Livia'ya mı bana mı benzeyeceklerini yoksa ikimizin mükemmel bir karışımı mı olacaklarını merak ediyordum. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı, o da Livia'nın çok iyi bir anne olacağı ve istediği gibi, kendisi için hayal ettiği hikayeyi yazacağıydı. O, bizim çocuğumuzun annesi olacaktı, tıpkı onun annesinin ona olması gerektiği gibi.

Henüz ailesine söylememişti. Söyleyeceğinden de emin değildi. Onların bunu bilmeye hak ettiklerini düşünmediği için onu suçlamadım. Aslında, ben de onların bilmesini istemediğim için bebeğimizi korumak istiyordum. Yakında öğreneceklerdi, ama şu anda onların bu işe karışmasına gerek duymuyordum ve Livia da öyle düşünüyor gibiydi.

Livia bu haberi kız kardeşiyle paylaşmaya karar verdi — düşünle ilgili cevabını da.

Düğüne gitmeyecekti.

Ve ben de bu kararında onu tamamen destekledim.

Onun yaşadıklarını, ailesinin ne kadar duygusuz davrandığını, kız kardeşi ile aralarının ne kadar karmaşık olduğunu düşündüğümde göğsümde şiddetli bir acı hissettim. Ne kadar istesem de bunu değiştiremezdim, ama bu yeni bölümde onun yanında olabilir ve geleceği geçmişten daha parlak hale getirebilirdim.

Bu, önüme ne tür zorluklar çıkarsa çıksın, ulaşacağım bir hedefti.

"Fabri."

Koç McCabe benim kulübemin önünde durduğunda, düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırdım. Yüzündeki ifade, her maç öncesinde olduğu gibi keskin ve sert.

"Koç," diye selamladım.

Ayağa kalkmam için başını salladı ve ben kalktığımda, kollarını göğsünde kavuşturdu ve odanın içinde etrafına bakındıktan sonra tekrar bana döndü. "Bu gece seni başlatıyorum. İlk satır."

Bu sözler göğsüme yumruk gibi indi.

İlk sıra.

Ben.

Koç, alaycı bir gülümsemeyle omuz pedime elini koydu. "Bu kadar şaşırma."

"Öyle mi görünüyorum? *Ölümüne şok* olmuş gibiydim."

"Hey, bu konuda şaka yapma, tamam mı? Bu şansı hak ettiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kendini küçümsemeyle bunu değersizleştirme."

Yutkundum, azarlansa bile gururum boğazımda kabardı.

Çünkü o haklıydı. Bunu hak etmiştim.

Ve onun da bunu fark ettiğini duymak benim için çok önemliydi.

Omzumu son bir kez sıktıktan sonra, fazla gürültü patırtı yapmadan beni bıraktı. "Bunu başarabileceğini göster bana."

Sonra gitti, sıra boyunca ilerledi.

Dolabımın önündeki bankta geriye yaslandım, bandajımın beyazını izleyerek kulaklarımda kanın akışını dinledim. Bir yıl önce, bu fırsatın baskısı beni ezip geçirdi. Koç Leduc'un alaycı sesini duyardım, bana asla yeterli olamayacağımı, bir kez bile hata yaparsam onun haklı olduğunu kanıtlayacağımı hatırlatırdı.

Ama bu gece, o ses yoktu. Artık o çocuk değildim.

Baba olacağım.

Belki de bu kaçınılmaz gerçek beni çok korkutmalıydı. Ebeveynliğin zayıflar için olmadığını biliyordum. Ama korku yerine, sadece kararlılık hissettim. Kendi korkumdan daha güçlü bir şeye derin kökler salmış yaşlı bir meşe ağacı gibiydim.

"Hey, Fabio," Vince odanın diğer ucundan seslendi ve beni kendime getirdi.

"Bu gece ev sahibi seyircilerin önünde hata yapmamaya çalış, tamam mı?"

Koçun bana ilk onbirde oynayacağımı söylediğini duymuş olmalıydı. Ya da belki McCabe bana söylemeden önce onunla konuşmuştu. Sonuçta Vince de ilk onbirdeydi. Ve arkadaşımın şakacı sırtışında bunu gördüm.

Beni rahatlatmaya çalışıyordu; bana inandığını ve

Aleks burnunu çekerek Jaxson'a bir rulo bant attı. "O sen değilsin, Tanny Boy. Adam son zamanlarda çok formda. Sen kendi oyununa odaklan."

"Sen de ellerine dikkat et," diye araya girdi Will, her zamanki gibi somurtarak koltuğuna yaslandı. "Tek bir yanlış vuruş yaparsan, ilk moladan önce ceza kutusunda bulursun kendini."

"Lütfen," diye alay etti Aleks. "Hakemler beni sever."

"Evet, diş kökü tedavisini sevdikleri gibi," diye karşılık verdi Will ve arkadaşlarından kahkaha tufanı kopardı.

"Aldığım cezalar seyircileri heyecanlandırmıyor gibi davranma," diye savunmaya devam etti Aleks.

Jaxson sırtarak, patenleriyle yanımızdan geçerken sakızını çiğnedi. "Evet, senin aptal kafanın onlara verdiği power play'de gol attığımı görmek için heyecanlandılar."

Alaylar devam etti, ama Daddy P'nin, herkesin benim ilk sıraya geçmeme inandığını bilmemi istediği gibi, ayağa kalkıp bana cesaret verici bir şekilde başını salladığını fark ettim. Sonra tek tek sahadan çıktık, ışıklar ve kalabalığın uğultusu neredeyse kalbimin atışı kadar güçlüydü.

Ve kariyerimde ilk kez, o anın ağırlığını hissetmedim.

Hazır hissettim.

Çünkü baba olacağım.

CHAPTER 31

Livia Olmaktan Daha İyi Bir Şey Olmaz

Süit, sıcak simit ve erimiş peynir kokuyordu ve tezgahın üzerine serilmiş yiyecekler adeta müstehcenlik derecesindeydi. Tavuk parmakları, nachos, şarküteri ürünleri, minik hamburgerler — kısacası bir hokey maçı sırasında yiyebileceğiniz her şey.

Ve şu anda beni hasta eden her koku.

Dişlerimin arasına bir zencefilli şeker daha attım, tüm umutlarım ve hayallerim ikinci üç aylık döneme kadar önümüzdeki dört haftayı atlatabilmeme bağlıydı. Herkes o dönemde durumun düzeleceğine yemin ediyordu ve ben de buna güveniyordum.

Yine de, mide bulantıyla başa çıkıp kızlarla maça gitmeye değdi. Hepimizin şehirde olması ve programlarımızın bu maça gitmemiz için mükemmel bir şekilde uyuşması sık sık olan bir şey değildi ve ben bunu sonuna kadar yaşıyordum.

Maç henüz başlamamıştı, bu yüzden hepimiz süitin yiyecek ve içecek alanında toplanmıştık — tabii ki, ısınma ve maç öncesi eğlencesini kaçıramayacak olan Ava hariç. O, locanın ön sırasındaki koltuğunda oturmuş, köpük parmağını hazırlamış, tüm aksiyonu görebilmek için öne eğilmişti. Chloe, durduğumuz yerden onu yakından izliyordu ve hala yeni evli bir kadının ışıltısını taşıyordu, gülümsemesi parlaktı.

Grace ve Mia, 14 saatlik bir uçağa binmeye değer seyahat destinasyonunun hangisi olduğu konusunda tartışıyorlardı — Japonya mı, Avustralya mı? Maven ve ben ise Chloe ile, Will ile paylaştığı evinde yaptığı tadilatlar hakkında sohbet ediyorduk.

Maçın başlamasına on dakika kala, Grace birdenbire ortaya çıktı ve şarabını neredeyse kadehinden döküyordu. "Oh! Size söylemeyi unuttum kızlar! Playofflar boyunca Tampa'da olacağım."

"Bekle, gerçekten mi?!" Chloe'nin yüzü aydınlandı. "Sen burada bir haftadan fazla kalmazsın ki!"

Grace omuz silkti. "Biliyorum. Bak, yine de seyahat etmeye devam edeceğim. Birkaç deplasman maçına gitmeyi planlıyorum. Ama... Bilmiyorum. Çok şey gördüm, çok yerlere gittim... ama gittiğimde burayı hep özledim. Belki de bir süre burada kalmanın zamanı gelmiştir. Kök salmanın zamanı."

"Dikkatli ol," diye uyardı Maven sert bir sesle. "İyi bir defans oyuncusuyla yerleşmeye hazır bir kadın gibi konuşuyorsun."

"Ben bir davada inatçı bir şirket kadar yerleşirim," diye karşılık verdi Grace çabucak. Şarabını yudumlarken, bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Sadece belki birazcık daha az seyahat etmek istiyorum."

"Bir süre bir yerde kalmak istemek normal," dedi Chloe yumuşak bir sesle. "Bu, evlenmen gerektiği anlamına gelmez."

Grace, konuyu kapatmış gibi görünüyordu ve şarabından bir yudum daha aldı. Geri kalanımız ise birbirimize anlamlı gülümsemeler attık.

"Yerleşmekten bahsetmişken, yeni evli hayatın nasıl gidiyor?" diye sordum Chloe'ye.

Hayalperest bir şekilde iç çekerek, etrafında toplandığımız yüksek masaya yaslandı. Buzdan gelen ışık, yüzüğüne tam olarak vurarak her yere elmaslar saçıyordu. "Hâlâ evlendiğime inanamıyorum. Gözümü kırptığımda Will ve ben gizlice öpüşmekten sonsuza kadar birlikte olmaya söz vermeye geçtik sanki."

"Bence bu bir şarkı olabilir," diye alay etti Mia, şampanyasını dudaklarına götürerek. O da kendi ışığını yayıyordu — tur yorgunluğu, önündeki yaz için duyduğu saf heyecanla hafiflemişti.

"Birkaç ay içinde şarkı yazmak için bolca ilham alacağımı hissediyorum," dedi Maven. "Tur bitti, balayı başlıyor."

"Turneyi şimdiden özlemem ama aynı zamanda yaz boyunca buradan uzaklaşıp dünyadan kaybolmak için sabırsızlanmam garip mi?" diye sordu Mia.

Elini sıktım. "Ne zaman dönersen dön, hayranların seni sabırsızlıkla bekliyor olacak, bu yüzden acele etme. Bunu hak ettin."

"Keşke rahatlatıcı bir yaz geçirebilseydim," diye Maven de söze karıştı. "Tampa Bay'deki her çocuğun geceleri başını yaslayabileceği bir yer olmasını sağlamak için başlattığımız girişim büyük ilgi gördü. Florida'nın dört bir yanındaki kar amacı gütmeyen kuruluşlardan da aynı şeyi yapmak için işbirliği teklifleri aldık."

"Sanki rahatlamak istemeyecekmişsin gibi davranma," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Hepimiz biliyoruz ki, böyle bir toplulukta olmak seni hiçbir şeyden daha mutlu edemez."

"Ve hepimiz yardım etmek istiyoruz," diye araya girdi Mia. "Öyleyse, çekleri nereye göndereceğimi söyle."

"Ve işe nerede gitmem gerektiğini söyle. Kirlenmeyi seviyorum." Grace son cümleyi göz kırparak ve kalçalarını sallayarak söyledi, bu da hepimizi güldürdü.

"Peki, Livia..." Chloe, tren kornası kadar ince bir şekilde devam etti. "Sen ve Carter, ha?"

Sinsi bir gülümsemeye suyum yudumladım. "Bu yıl grubun en şok edici gelişmesi ödülünü ben mi kazanıyorum?"

"Geçen yılın unvanı kesinlikle bende," dedi Mia ve kimse itiraz etmedi.

"Yani, bakın," dedi Grace, ellerini uzatarak. "Hepimiz onun sana takıntılı olduğunu biliyorduk. Ama itiraf etmeliyim ki, bunun karşılıklı olduğunu görmek beni şaşırttı."

O zaman daha geniş bir gülümsemeye, göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Carter'ı benim tanıdığım gibi tanısaydınız, siz de ona takıntılı olurdunuz," dedim basitçe.

Bu, yumuşak bir "aww" korusu ve şımarık sırtışlar ile karşılanmıştı.

"O gerçekten çok tatlı biridir," dedi Maven. "Her zaman öyleydi. Vince'i takip etmekle görevlendirildiğim zamanı ve ilk başta ne kadar garip hissettiğimi hatırlıyorum. Carter ilk şakayı yapan ve beni rahatlatan kişiydi."

"O her zaman etkinliğe en iyi enerjiyi getirir," diye ekledi Grace, başını iki yana eğerek. "Etkinlik ne olursa olsun." "Ve şu anda bulunduğu yere gelmek için çok çalıştı. AHL'de oynarken maçlardan sonra Will'i arayıp ona tavsiye isterdi," dedi

Chloe.

"Bunu bilmiyordum," diye düşündü Mia. "Ama Aleks'in bu sezonun başında Carter'ın onu rahatsız ettiğini iddia

"Bunu bilmiyordum," diye düşündü Mia. "Ama Aleks'in bu sezonun başında Carter'ın onu rahatsız ettiğini iddia etmesine rağmen, onu sevdiğini biliyorum. Bence Carter, grubun en sevdiği kişi."

Onlar onun hakkında konuşurken göğsüm gururla doldu ve ben başımı salladım. "O... erkeklerin olabileceğini bilmediğim bir şekilde özenli. Her zaman beni kontrol ediyor, işim çok yoğun olduğunda yemek yediğimden emin oluyor, en sevdiğim kurabiye veya taktığım mücevherler gibi küçük ayrıntılara dikkat ediyor... ve sabrından bahsetmeye bile gerek yok. Ben çılgın bir kadınıym," dedim gülerek, itiraz edilmeyecek şekilde. "Ama onunla birlikteyken... Hayatımda hiç bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim."

Bunu duyunca hepsi eridi.

Bir ara verip suyumu yudumladım. "Ayrıca, penisi çok büyük ve benim önerdiğim tek bir sapkın şeye bile hayır demedi."

Maven bana dirsek attı, diğer kızlar ise kahkahalara boğuldu.

"Peki," dedi Grace, kadehini kaldırarak, "Bunu uzun zaman önce tahmin ettiğimi kayıtlara geçirmek istiyorum. O hayır amaçlı golf turnuvasında bile ikinizin arasında bir şeyler olduğunu gördüğüme yemin ederim."

Chloe öne eğildi, gözleri şakacı bir ifadeyle. "Tamam, ama bu hala yumurtalarını dondurmaya devam edeceğin anlamına mı geliyor?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışlarım su bardağıma saran ellerime düştü. Patlamak üzere görünen Maven'a gözlerimi çevirdim ve zamanın geldiğine karar verdim. "Şey," dedim. "Meğer... buna gerek kalmayacakmış."

Elimde o bardağı kaldırdığımda, yüzlerinde şaşkınlık belirdi ve içmediğim gerçeğine daha fazla dikkat çekildi. Sonra yavaş yavaş farkına vardıklarını gördüm — herkesin gözleri kısıldı, dudakları aralandı, Chloe başını hafifçe eğdi. Maven dudağını o kadar sert ısıırıyordu ki kanayacağını sandım, ama tek kelime bile edemedi. O zaten biliyordu. İlk ona söylemiştim.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Mia.

"Olamaz," diye fısıldadı Chloe, ellerini gülümsemesini saklamak için hızla kaldırdı.

"Hamile olduğunu söyleme!" diye bağırdı Grace, neredeyse masanın üzerine tırmanarak.

"Tamam," dedim omuz silkerek. "Söylemeyeceğim."

Kendinden emin bir şekilde göz kırparak suyumu yudumladım ve sonra hepsi çıldırdı. Süit, tiz çığlıklarla doldu.

Beni kucaklayarak sardılar, sesleri *"olmaz"* ve *"vay canına"* diye bir koroda birbirine karışıyordu ve *"bu şimdiye kadar yaşamış en sevimli bebek olacak!" diye* bağırıyorlardı. Hemen ardından, nasıl hissettiğim ve bir şey karar verip vermediğimle ilgili milyonlarca soru yağdı.

Mia, elbette, tasarımcı bebek ayakkabıları şakasını tekrar getirdi ve bebek partisi davetiyeleri gönderildiğinde kullanmak üzere birkaç tanesini şimdiden ayırdığını söyledi. Grace yanağıma öpücük kondurdu ve her adımda yanımda olacağına söz verdi, bunun bir süre daha burada kalması için bir neden daha olduğunu söyledi. Chloe gerçekten ağlayacak gibi görünüyordu. Ve tatlı Ava, tüm bu kargaşanın nedenini öğrenmek için koşarak geldiğinde ve Chloe haberi verdiğinde, sanki bir takım tezahüratıymış gibi *"Bebek Osprey"* diye bağırmaya başladı.

Tabii ki, kaos yatıştıktan sonra hemen koltuklarına geri koştu.

O anda bu yoğun sevgiyi hissetmemek imkansızdı ve gülümsemem silinmezdi. Ama o gülümsemenin altında, göğsümde hala bir gerginlik vardı.

Heyecanlıydım, evet — her şeyden çok bunu hissediyordum, özellikle de Carter'a söylediğimde gözünü bile kırpmamıştı. Beni kollarına çekip, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, birlikte bir çözüm bulacağımızı söylemişti. Ve o andan itibaren, tamamen benim yanımda olmuştu.

Geceleri uykumu kaçıran korku, onun zencefilli gazoz ve kraker almak için her market gezisinde, her podcast dinlediğinde, her şakağıma öpücük kondurduğunda, her "bebeğimizi görmek için sabırsızlanıyorum" dediğinde giderek azalıyordu.

Yine de... korku, yangın söndükten sonra bile giysilerinize yapışan duman gibi, bir şekilde kalmaya devam ediyordu. En iyi arkadaşlarımla çevrili olarak burada otururken, bunu yüksek sesle söylemek istediğimi fark ettim. Hayatımdaki pek çok şeyi, pek çok duyguyu arkadaşlarımdan saklamıştım, ama bu konuda onlara ihtiyacım vardı. Zor olsa da, savunmasız olmaya ihtiyacım vardı.

"Hepimizin bu konuda heyecanlandığını biliyorum," dedim, gülmekten akan gözyaşlarımı başparmağımla silerek. Gülümsemem biraz azaldı. "Ama... biraz da korktuğumu itiraf edebilir miyim?"

"Tabii ki korkuyorsun," dedi Grace. "Bu bir bebek. İçinde büyüyen tam bir *insan*."

"Korkmasaydın daha çok endişelenirdim," diye ekledi Mia.

Başımı salladım. "Aslında mesele hamilelik ya da doğum değil.

Annemle ilişkim o kadar..."

"Mahvolmuş," diye tamamladı Grace, ve hepimiz buna güldük.

Kısa bir süre önce, ailemle ilgili olan biten her şeyi onlara anlatmıştım. Belki de yakında anne olacağımı bilmek bana cesaret vermişti, çünkü birdenbire neden Maven hariç hepsinden bunu saklama ihtiyacı hissettiğimi anlayamadım. Tabii ki, hepsi beni dinleyip teselli ettiler ve kız kardeşimin düğünüyle ilgili ne karar verirsem vereyim bana destek olacaklarına söz verdiler. Ama daha da önemlisi, ailemin uzaklaşmasının nedenlerini anlattığımda bana acımadılar. Beni hayatta kalan biri gibi davrandılar, zorlu bir duygu fırtınasından geçmeme yardım ettiler ve aynı zamanda geçmişte olanların hiçbirinin şu anki kimliğimi belirlemediğini hatırlattılar.

Ve kız arkadaşların özelliği budur — gerçek olanların. Onlar da ruh ikizleridir. Kimsenin yapamayacağı şekilde yanınızda olan, unuttuğunuzda size değerinizin farkına varmanızı sağlayan, sizin için savaşan, sizinle gülen ve hayatın en zor dönemlerini tek başınıza geçirmenize izin vermeyen kişilerdir.

"Aynen öyle," diye Grace'in sözlerini tekrarladım. "Ve sanırım ben sadece... Bu işi yanlış yapmak istemiyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum. Bu çocuğun mümkün olan en iyi çocukluğu yaşamasını istiyorum, benimkinden daha iyi. Ve bazı günler, ona bunu verebilecek kadar yeterli olup olmadığımı merak ediyorum."

Oda bir an sessiz kaldı, sonra Grace öne eğildi, sadece onun yapabileceği şekilde sert bir ifadeyle. "Livia. Sen harika bir anne olacaksın. Bu soruları soruyor olman bile bunu kanıtlıyor."

Chloe elimi tuttu. "Sen döngüyü çoktan kırdın. Neyi tekrarlamak istemediğini biliyorsun ve daha iyi bir şey inşa edeceksin. Önemli olan bu."

Mia gözleri parlayarak başını salladı. "Ve bunu tek başına yapmıyorsun. Carter var. Ve biz varız. Her adımda yanında olacağız."

"Her kasılmada, her istekte, her krizde," diye ekledi Grace. "Senin yanında olacağız."

Göğsümdeki düğüm çözüldü. İlk kez onlara inanmaya başladım.

"Sormamda sakınca var mı... Bunların Lacey'nin düğünüyle ilgili kararını etkiledi mi?" Bu soru, sormamalı mıydım diye tereddüt eder gibi kızaran Chloe'den geldi.

Nefesimi bıraktım. "Evet. Öyle oldu. Sonunda sınırlarımı belirledim ve ona gerçeği söyledim. Her şeyi... istismarı... Robert'ın yaptığı istismarı. Ona, ailemizin bunu nasıl örtbas ettiğini ve sessiz kalmayı reddettiğimde beni nasıl reddettiklerini anlattım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Grace. "O ne dedi?"

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse? Bence o her zaman biliyordu. Sadece bunu kabul etmek istemedi, çünkü o zaman benimle ailemiz arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Ve bence o bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyor. Beni sevdiğini söyledi. Olanlar için üzgün olduğunu söyledi. Bunun korkunç olduğunu söyledi. Ama onları kınamadı da. Belki bir gün onlara hesap sorar. Belki de inkar etmeye devam eder. Bu onun yürüyeceği yol."

Boğazım düğümlendi, ama kendimi devam etmeye zorladım.

"Düğüne gitmeme kararımı anladığını söyledi. Ya da bir daha hiçbir aile etkinliğine katılmamayı. Ve..." Tereddüt ettim, sonra hafifçe gülümsedim. "Ona hamile olduğumu söyledim. Eğer isterse, yeğeninin hayatının bir parçası olmasını çok isterim."

Bir an sessizlik oldu, sonra Mia yumuşak bir sesle sordu: "Ailene söyleyecek misin?"

Kafamı salladım. "Hayır. Onlara söyleyecek başka bir şeyim yok."

Kızlar gözleri parlayarak bana baktılar, söylediklerimin ağırlığı aramızda hissediliyordu. Sonra Maven uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştirdi, o kadar sıkı tuttu ki neredeyse acıyordu.

"Sen çok güçlüsün Liv," dedi, sesi kararlı ve sağlamdı. "Seninle gurur duyuyoruz. Onlara ihtiyacın yok. Biz varız. Artık biz senin aileniz."

Diğerleri de başlarını sallayarak onayladılar ve ben zorlukla yutkundum.

O anda Maven'ın tüm bu olayların ortasında biraz fazla sessiz kaldığını fark ettim ve şimdi bu ağır an geçtikten sonra

geçmişti, o hala parmak uçlarında zıplıyordu, sanki az önce herkese anlattığım sırrı saklamak zorundaymış gibi.

"Sakin ol, canım," dedim ona, kolunu koluma dolayarak. "Rahatlayıp, bir aydır içinde tutmak zorunda kaldığın her şeyi anlatabilirsin."

"Aslında, son birkaç gündür hiç rahatlayamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Olamaz. Ne oldu?"

Ama üzgün görünmüyordu. Sanki piyangoyu kazanmış gibi görünüyordu. Bir an için, belki de kazanmıştır diye düşündüm.

Elinde küçük beyaz bir çubuk tuttuğunda, neden bu kadar heyecanlı olduğunu anlamak için yakından bakmama bile gerek kalmadı.

"KES SESİNİ!" diye bağırdım ve lanet olası hormonlarım yüzünden gözlerim anında yaşlarla doldu. "HEMEN SESİNİ KES, MAVEN TANEV!"

Maven de benimle birlikte ağlamaya başladı, yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeyle. "Az önce öğrendim! Sana sürpriz yapmak istedim!"

İnanamadan başımı salladım ve sonra onu hayatımın en sıkı kucaklamasıyla sardım. Ağladık, çığlık attık ve birbirimize sıkıca sarıldık, diğer kızlar da yavaş yavaş durumu kavrayıp kendi çılgınlıklarını yaşadılar.

"Buna inanamıyorum," diye kulağına fısıldadım ve onu daha sıkı sarıldım. "Bunu birlikte yapacağız."

"Tanrıya şükür, çünkü ne yapacağımı hiç bilmiyorum," dedi Maven gülerek, ben de ona gülerek karşılık verdim.

"Ben de bilmiyorum. Biz çılgın anneler olabiliriz." "Daha iyisi olamaz."

"*Rahat* bir *yaz* geçireceğimiz yorumuna şimdi daha da çok gülüyorum," dedim kıkırdayarak. "Kızım, rahat olmaktan başka her şey olacağız."

"Hamile olacağız."

"Florida'da. Tanrı yardımcımız olsun."

Gülüp ağladık ve ışıklar yanıp sönmeye başlayana ve kalabalığın uğultusu mırıldanmadan kükrete dönuşene kadar birbirimize sarıldık.

Maç başladı ve kızların kafasında bir sürü soru olmasına rağmen, hepimiz koltuklarımıza koştuk ve

ve anında oyunun adrenalinini hissettik.

Carter'ın ilk sırada kayarken gördüğümde, o kadar yüksek sesle bağırdım ki Ava bile bana hayran kız dedi.

Ama tüm bunların ortasında, kendimi geçen ayı düşünmeye bıraktım. Carter'ı ve mide bulantısı ve yorgunluğum boyunca nasıl yanımda olduğunu, çok yorgun olduğum için özür dilediğimde alnımı nasıl öptüğünü, ben göğsüne yaslanıp uykuya dalarken beni kanepede nasıl tuttuğunu düşündüm. Yatak odasındaki heyecanımızı ne kadar özlediğimi düşündüm, yakında geri döneceğini bilsem de... Ve onun sessiz, şefkatli yanını da beklenmedik bir şekilde ne kadar sevdiğimi düşündüm. Belki de daha da fazla.

Ve o gece, hepimiz çocuğumun yakında "baba" diye çağıracağı adamın gözlerinde ateşle kaymasını izledik. Ospreys playoffları garantilediğinde, her vardiya bir vardiya ezip geçerken hayranlıkla oturduk.

Tıpkı Carter'ın kalbimi ele geçirmiş olduğu gibi.

CHAPTER 32

Seni Seçmek Livia

Kız kardeşimin düğününden iki hafta önce, kapıma geldi.

Daha doğrusu, Carter'ın kapısına.

Kanepede yan dönmüş, bir elimle karnımı okşuyordum, sanki birkaç hafta sonra hissedeceğim o heyecanı hissedebilecekmişim gibi, diğer elimle ise Carter'ın bana hazırladığı nane çayını tutuyordum.

Her zamanki gibi yakınımda duruyordu — iri vücudu, yumuşak bakışları ve Ospreys'in playoff yarışında sağlam bir şekilde yer alması sayesinde sahip olduğu o iri sakalıyla. Kaybedene kadar tıraş olmayacağını söyledi, bu da her buz pistine çıktığında kimi desteklediğimi sorgulamama neden oldu.

"Başka bir şey ister misin?" diye sordu ve kapının yanında asılı duran Zamboni'nin tasmaını aldı. Yavru köpek, kanepede ayak dayama yeri olarak kullandığım yerden heyecanla havlayarak koştu.

Kupamı kaldırdım. "Zaten yeterince yardım ettin." Kapı çalındı.

Carter bana bir bakış attı, gözlerinde her zamanki gibi yaramaz bir ışık vardı, bu genellikle beni güldürmek için bir şey söyleyeceğinin işaretiydi.

"O kim?"

Gülümsemesi daha da genişledi, ama içinde bir gerginlik de vardı. "Ya gerçekten harika bir sürpriz, ya da beni başımın belasına sokacak bir sürpriz."

Zamboni, koşum takımı takıldıktan sonra Carter'ın onu dışarı çıkarmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Ama Carter, ön kapıyı açmadan önce onu sadece kavgaya etmek için kullandı.

Kapıyı açtığında, zaman durdu.

Kız kardeşim, limon rengi bir sundress giymiş, saçları lise yıllarında, banyoyu ve gizli lip gloss zulamızı paylaştığımız zamanlarda olduğu gibi geriye doğru toplanmış, gözleri umut ve belirsizlikle parıldayarak eşikte duruyordu. Elleri doluydu, omzuna saplanan bir çanta askısı ve göğsüne sıkıca tuttuğu bir başka kağıt market poşeti vardı.

Kupa neredeyse elimden kayıyordu.

"Merhaba," dedi titrek bir sesle. Ben sadece gözlerimi kırptım.

Onun orada olduğuna inanamıyordum.

Carter hızlıca hareket ederek Lacey'e çantaları taşımada yardım etti ve Zamboni'yi kontrol altında tutmaya çalışırken onu içeri davet etti. Tabii ki, kardeşim de benim gibi ona kolaylıkla emir verdi, bu da Carter'ın ağzını açık bırakıp benim gülümsememe neden oldu.

Bir an için koltuğumda oturdum, vücudum deriye yapışmış gibiydi. Savaş, kaç, donakal. Yardımcı olabileceğini bildiğim şeyleri denedim — görebildiğim beş şeyi saymak, dört saniye nefes almak ve altı saniye nefes vermek, ama beynim karmakarışık.

Çünkü kardeşim buradaydı.

Kız kardeşim burada.

Sanki yeni fark etmişim gibi, fincanımı sehpaıa bırakıp kanepeden kalkarak ona doğru koştum.

Çantalarını elinden alır almaz, Lacey de bana doğru koştı.

Çarpıştık, kollarımızı sıkıca birbirimize doladık, ikimiz de kıkırdayarak, ya da belki ağlamamaya çalışarak. O anda aramızdaki tuhafılık umurumda değildi. Onu yıllardır görmemiştım ve sadece onun varlığı bile aramızdaki kötü duyguları unutturmuştu.

O da aynı şeyi hissediyordu. On iki yaşındayken annemin makyaj masasından çaldığımız bal ve vanilya kokulu losyonun aynı kokusunu taşıyordu. Göğsüm sıkıştı ve bir kez daha gözlerimin dolmasına hormonları suçladım.

"Seni ne kadar özledim," diye fısıldadı boynuma. "Hâlâ sana sahip olup olmadığımı bilmiyordum."

Gerçek, ağzımdan çıkarken boğazımı parçaladı.

"Sen varsın," dedi. Sözlerini bedenime kazıyormuş gibi daha sıkı sarıldı. "Sen her zaman varsın."

Ona inanmak, bu sözlerin tadını çıkarmak istedim, ama içimdeki bir şey beni temkinli tuttu. Ayrıldık ve ben başparmağımın ucuyla gözlerimin altını sildim. Lacey de aynısını yaptı.

"Hadi, Zambo," dedi Carter, bana sarılmak için eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. "Hemen yolun aşağısında olacağım," diye fısıldadı. "Telefonum yanımda. İhtiyacın olursa ara. Tamam mı?"

Başımı salladım ve dudaklarına öpücük kondurdum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ben sadece yardımcı oldum," dedi gülümseyerek ve sonra kalçamı son bir kez sıktıktan sonra, o ve Zambo gittiler.

Lacey beni izliyordu, parmakları belinin önünde kıvrılıyordu.

"Sen..." Sesimi bulmam bir saniye sürdü. "Buradasın." Lacey nefes verdi. "Evet. Merhaba."

"Merhaba." Hala hıçkırık gibi gelen bir kahkaha attım. "Bunu zaten söyledin."

Ağız titredi. "Panikledim. Arabada daha iyi bir giriş cümlesi bulmuştum." Gözleri, dalgın dalgın karnımı ovuşturduğum yere düştü. Elimde değildi. Karnımda, daha çok fazla yemiş gibi görünen küçük bir şişkinlik olması önemli değildi. Bebeğimizi bir parçam gibi hissediyordum, sürekli kucaklamam ve korumam gereken bir parçam. "Ah, Liv."

"Biliyorum," dedim, başımı sallayarak aşağı baktım. "Çılgınca, değil mi?"

"Harika."

Ona baktığımda kaşları çatıldı, ama sonra ellerini çırpı. "Oh! Sana bir şeyler getirdim."

Carter'ın çantaları bıraktığı tezgaha koştu, çantaları karıştırdı ve içindekileri tek tek çıkardı. Siyah-beyaz kurabiyeler. Long Island'dan tanıdığım bir fırından bir kutu — beyaz kağıda sarılmış yumuşak bageller, bir pint yeşil soğanlı krem peynir. Küçük pencereci bir kutuda gökkuşağı kurabiyeleri. Ön kolum kadar büyük bir kavanoz turşu. Entenmann'ın çikolata kaplı donutları ve çikolata gofretleri ve çırpılmış krema ile süslenmiş bir somun kek. Malt tozu. Altı paket kremalı soda.

Bir karton ekşi vişne suyu. Zencefilli şekerler. Limonlu şekerler. Tuzlu krakerler. Nane çayı.

"Ne alacağımı tam olarak bilemedim," dedi telaşla eşyaları boşaltmaya devam ederken. "Ama sana biraz ev havası getirmek istediğimi biliyordum. Krem peyniri doğru hatırladım mı?" Onu havaya kaldırdı. "Yeşil soğanlı, değil mi? Belki bademli olanıdır diye düşündüm, ama sonra kız kardeşim mükemmel bir bageli tatlı krem peynirle mahvedecek kadar kötü biri olamaz *diye* düşündüm."

Gülümsemem titriyordu. "Haklısın. Yeşil soğan."

"Biliyordum."

Ama henüz bitmemişti. Sonra pelüş bir bornoz çıkardı, ardından tüylü terlikler, askıda duran, vücuda yapışmayan, cildimle uyumlu yeşil renkli bir hamile elbisesi. İçinde doğum öncesi vitaminleri, bir butikten tanıdığım bir karın yağı ve ipek bir saç lastiği bulunan küçük bir tuvalet çantası vardı. Hepsinin üstünde, sadece kız kardeşim yapabileceği şekilde dörde katlanmış ve rafya ile bağlanmış el yazısı bir not vardı.

Boğazım düğümlendi.

"Hamilelik paketi hazırladım," dedi, sanki bariz olanı açıklaması gerekiyormuş gibi. "Mide bulantısı ve rahatlık için ve... ve böylece kendinle ilgilenildiğini hissetmen için." Yutkundu. "O zamanlar hissetmen gerektiği gibi."

İşte oradaydı. Son konuşmamızda ikimizin de üzerine bastığı ve yerin altının açıldığı fay hattı, ayrılık.

"Özür dilerim," dedi Lacey. Bandajı çekmek gibi hızlı ve kesin bir şekilde söyledi. "Bu sözleri önce ben söylemeliydim. Haftalar önce söylemeliydim. Bu bir mazeret değil, ama sana söylemem gerek... Robert'ı, annemi ve babamı anlattığında..." Yüzü buruştu. Nefes alarak kendini topladı. "Sanki dünyam altüst olmuş gibi hissettim. Hazırlıksız yakalandım ve bu beni suçlu hissettirdi, çünkü bir yanım öyle hissetmiyordu. Sanki okuduğum bir hikayenin sonunu, bazı sayfalar eksik olarak dinliyormuşum gibiydim. Sanırım korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Sadece... ne olduğunu bilmiyordum."

Ona baktım. Bu dürüstlük hem bir merhem hem de bir bıçaktı.

"Senin ne düşündüğünü bilmiyordum," diye itiraf ettim. Sesimi, bir hastaya zor bir haber verirken yaptığım gibi, sabit tuttum. "Hala da bilmiyorum."

"Biliyorum." Lacey dudaklarını b zd . "Bir dakika durup nefes alsam, doğru kelimeleri bulabileceğimi düşünüyordum. Ama ne kadar uzun süre bekledim, kelimeler o kadar yanlış geliyordu. Bu arada sen buradaydın. Yalnızdın. Ve ben durumu daha da k t leştirdim. Çok, çok  zg n m." Kendini sorgulamadan önce elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine kenetlendi. Hâlâ birbirine uyuyorlardı. "Evleniyorum Liv," dedi, sesi titriyordu ama kendinden emindi. "Ve tabii ki, büyürken orada anne babamızı hayal ederdim. Annemin  i ek aranjmanlarına ne kadar para harcadığını yargıladığımı ve annemin orkestraya Motown setini nasıl doğru  alacaklarını söylediğini hayal ederdim. İstemediğim halde o hayali sürdürdüm. Hayalin değişmemesi için dünyayı mantıklı olmaya zorlamaya çalıştım."

Çenesi titrediğinde elini sıktım. "Anlıyorum, bu..." "Onlara gelmemelerini söyledim."

Oda bir anda sessizliğe büründü.

"Sen... ne?"

"Onlara, önemli bir anda kızlarını koruyamıyorlarsa, yeni hayatımın  n saflarında yer alma şerefine nail olamayacaklarını söyledim."  enesi sıkı, gözleri parlak, omuzları dikti. "Eğer t k rmeden adını s yleyemiyorlarsa, onu ağızlarına almamalarını ve benim hayatımdan uzak durmalarını söyledim. Tartıştılar, ikna etmeye çalıştılar ve yüzlerce farklı sessizlikle beni tehdit ettiler. Annem, seninle yaptıkları gibi benimle de ilişkisini keseceğini söyledi."

"O ciddi," diye uyardım.

"Biliyorum. Umurumda değil. Tereddüt etmedim."

Ellerim dudaklarımın üzerinde durdu. "Oh, Lace..."

"Ve eğer fikrini değiştirirsen," diye devam etti Lacey, sesi titriyordu, "seni yanımda istiyorum."

Bu cümle beni bir dalga gibi geriye savurdu. Bir saniye boyunca her şey durdu. Sonra yumuşaklık geri döndü, vanilya kokusu, serin hava, kulaklarımda kendi kalp atışlarımdan sessiz ısrarı.

"Ben..." diye başladım, gözlerim yanıyor, göğüs kafesim sıkışıyordu. "Gerçekten beni orada mı istiyorsun?"

"Her zaman senin orada olmanı istedim."  ne doğru eğildi, alınlarımız neredeyse birbirine değiyordu, elleri benim ellerimi sıkıca tutuyordu. "Ve anne babamın hiç gelmemesi umurumda değil.

Annemle babamın hiç gelmemesi umurumda değil. Hayatlarının geri kalanında itibarlarını korumak için inkâr içinde yaşamak istemeleri umurumda değil. Sana inanıyorum."

Sesi yüksek değildi, dramatik değildi. Basitti. Kararlıydı.

Bu, göğüs kafesimin kilidini açmak için beklediği anahtardı. İçimdeki her şey pes etti.

Birbirimize sarıldık, o kadar iyileştirici bir kucaklaşmaydı ki, baskısından nefesim kesildi. Yıllarca, ailemi geri kazanmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim, ebeveynlerimin benim için belirlediği kurallara uysaydım hayatımın nasıl farklı olabileceğini merak ettim. Kararlılığımdan asla pişman olmadım, ama bu süreçte Lacey'i kaybetmiş olmaktan pişman oldum.

"Daha önce söylemediğim için özür dilerim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Söylemeliydim. Ben... Ben senin ablanım. Seni korumam gerekirdi. Seni seçim yapmak zorunda bırakmak istemedim."

"Senden istediğim son şey özür dilemen. *Ben* üzgünüm. Bir şeylerin olduğunu biliyordum, ama kendi mutlu cehaletimle yaşamaktan memnundum ve iyi bir abla gibi seni sorguya çekmedim."

Birbirimize daha sıkı sarıldık.

En şiddetli sarsıntı geçtikten sonra, Lacey burnunu çekip geri çekildi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Her şeyi hissediyorum," diye itiraf ettim. "Çiğ tavuk gördüğümde mide bulantısı hissediyorum. Sanki midem bir kara delikmiş gibi her saat açlık hissediyorum. Sanki biri kemiklerimi ıslak kumla doldurmuş gibi yorgun hissediyorum. Ve aynı zamanda... hayat dolu hissediyorum. Sanki içimde ihtiyacım olduğunu bilmediğim küçük bir deniz feneri varmış gibi." Kafamı salladım. "Bunun başıma geleceğini düşünmemiştim. Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Eh, olduysa da sevindim," diye fısıldadı.

Peçetelere, simitlere, tanıdık şeylere uzandık. Lacey'nin, krem peynir ile karbonhidratın doğru oranını bilen birinin tecrübeli elleriyle bir simidi ikiye böldüğünü izledim ve bir an için tekrar genç olduğumuza yemin ettim, mutfağın sarı ışığı başımızın üzerinde, babamın ayakkabıları koridorda gümbür gümbür sesler çıkarıyor, annem kırıntılar için endişeleniyordu.

Bu hem hırsızlık hem de geri kazanım gibi hissettirdi.

Ona ne kadar süre şehirde kalacağını sordum, o da sadece hafta sonu kadar, bana anlatması gereken her şeyi anlatacak kadar süre kalacağını söyledi.

şahsen. Ama Maven ve benim birlikte düzenlediğimiz bebek partisine geleceğine söz verdi.

Bagelin yarısını yemiştım ki Lacey boğazını temizledi. "Sana söylemek istediğim başka bir şey var," dedi. "Bugün bu konuyu açmayacaktım. Ama olan biten her şeyi düşününce, açmamak yanlış olurdu." Bana baktı, sonra Carter'ın araya girmeyeceğinden emin olmak istercesine kapıya baktı. "Robert ile ilgili."

Dünya bir iğne ucu kadar küçüldü. "O ne oldu?"

"Cole ile çalışıyor." Bir süre durdu. "Nişanlımla."

Nasıl hissedeceğimi veya ne söyleyeceğimi bilemedim, ama sonunda şöyle dedim: "Kendime o kadar dalmıştım ki, seninle hiç tanışmadım bile."

"Kes şunu." Lacey başını salladı. "Kendini uzaklaştırmaya hakkın vardı, ben de aynı şeyi yapardım."

"Aynı şirkette mi çalışıyor?"

"Arkadaş değiller," diye ekledi aceleyle. "İş arkadaşları.

Aynı şirkette, evet, ama farklı ekiplerde."

"Lacey." Ona seslenişim bir uyarı ve bir rica idi. "Lütfen Cole'a söylemediğini söyle..."

"Ben öyle yaptım ama beni dinle." O sözleri, sanki kapı kolunun altına sandalye koyar gibi, hızlıca araya sıkıştırdı. "O sana inanıyor. Gözünü bile kırpmadı. Ve o... dikkatli davranıyor. Ona savaşa girmesini söylemedim. Aslında, sakın olmasını rica ettim." Yumuşak bir gülümsemeyle devam etti. "Şu ana kadar öğrendiğim kadarıyla, biraz senin erkeğine benziyor. Tatlı biri, ama aynı zamanda sadık — ve biri bana zarar verdiğinde kendini kaybetmemek için çok uğraşüyor."

Buna gülümsedim.

"Neyse, ona gerçeği söyledim ve o adamın düğünümde görüldüğünü istemediğimi söyledim. O da tamam dedi." Yutkundü. "Ve sonra... şey. Birden konuşmaya başladı."

"Lacey..."

"İnsanlar ona güveniyor. O bir dedikodu yaymadı. Senin adını söylemedi. Ama elinden geldiğince gerçeği anlattı. İnsanlara daha yakından bakmalarını söyledi. Ve ortaya çıktı ki, bu ilk kez olan bir şey değildi."

Soğuk ve sıcak bir duygu aynı anda içimi kapladı — öfkeden gelen bir sıcaklık,

tanıma.

"Suçlamalar mı?" diye sordum. Sesim, nefret ettiğim o cerrahi bir şekilde sabitti.

O başını salladı. "Fısıltılar. Robert, ellerini temiz tutmayı bilen bir adam olduğu için hiçbir sonuca varamayan insan kaynakları şikayetleri. Ama bu durum değişiyor, Liv. Cole, herkesin ondan uzaklaştığını söyledi. Müşterilerini kaybetti. İnsanlar onun aptal şakalarına gülmeyi bıraktı. Artık happy hour'lara davet edilmiyor. Ortaklar ona ihtiyaçları olmadığını söyleyip duruyorlar."

Dinlerken kalbim güm güm atıyordu.

"Küçük bir şey. Bu..." Lacey iç geçirdi. "Bu bir mahkeme salonu değil. Kelepçeli bir canavar da değil. Ama yine de bir şey. Ve şunu bilmeni istiyorum ki, yaptıklarının hesabını gerektiği gibi vermesini asla göremeyecek olsak bile, dünyası değişiyor. Çünkü mükemmel illüzyonunu sürdürmek için ihtiyaç duyduğu insanlar ona tahammül edemiyor. Ve evleneceğim adam, o pisliği alt etmek için seve seve yardım etti."

Kuru dudaklarımı yaladım. "Robert biliyor mu... benim yaptığımı?"

"Hayır." Cevabı hemen geldi. "Öğrenmeyecek. Sen kendin söylemedikçe. Ve farklı bir şekilde halledilmesini istiyorsan, söyle yeter." Bir süre durdu. "Bu arada, Carter'a da tüm bunları anlattım. Eminim ki artık Cole ile en iyi arkadaş olmak istiyordur."

"Ben de aynısını isteyebilirim," dedim yumuşak bir sesle ve sonra onu kendime çekip bir kez daha kucakladım. Onu asla bırakmak istemedim. "Teşekkür ederim."

Cevap olarak beni sıkıca sarıldı.

Geri çekildiğimde, başımı sallayarak, kan bağıyla bana bağlı olan bu güzel yarattığı içime sindiriyordum. "Benim için düğün gününü mahvetmene gerek yok. Ben... Senin de anne babamızı kaybetmeni istemiyorum."

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorum." Ellerimi sıktı. "Seni seçiyorum."

Çok basit bir cümleydi. Beni, referanslar, mücevherler, doğru ruj ve kontrol, kontrol, kontrol ile barikat kurduğum bir yerde vurdu. Uzun zamandır kalbimde zincirlenmiş olan acı gevşedi ve silmeye tenezzül etmediğim gözyaşları olarak döküldü.

"Tamam." fısıldadım fısıldadım. Ben başımı salladım, ve
düşündüm başımı devam devam etti, bir tren
gibi hız kazanarak. "Tamam."

"Tamam, orada olacak mısınız?" diye sordu, gözleri parıldayarak. "Tamam,
orada olacağım," dedim.

Ve bunu içtenlikle söyledim. Düğünü için, hayatı için, her şey için.

Kız kardeşim geri dönmüştü.

Bundan sonra hiçbir şeyin önemi yoktu.

CHAPTER 33

Çünkü Ben Öyle

Diyorum

Carter

"Bana taşın."

Livia durakladı, ağzına götürdüğü sığır eti aromalı Maruchan ramen noodle'ı yarıda bıraktı. Yemeğe baktı, bana baktı, sonra hepsini ağzına attı ve söylediklerimi düşünerek çiğnedi.

Ve bu sessizliği doldurmak için, elbette, ben devreye girmek zorunda kaldım.

"Hızlı görüldüğünü biliyorum," dedim, kucağımda onun baldırlarını ovuşturarak. "Ama dürüst olmak gerekirse, senin durumunu göz önüne alırsak, tüm bu süreç biraz hızlandırılmış oldu."

"Tamam, Bridgerton."

"Daireni sevdiğini biliyorum. İşine yakın, lüks bir yüksek katlı bina ve ben ise suda duran bu minicik evde yaşıyorum." Evi işaret ettim.

Sonra, sanki ona para vermişim gibi, Zamboni kanepeye atladı ve oturduğumuz yer ile arka minderlerin arasına girdi. Sığmak için bizi biraz kenara itmek zorunda kaldı ve ikimiz de güldük.

"Ama bak! Dahili bir köpek de var!" dedim, Zambo'nun kafasını okşayarak. "Ve biraz daha uzun bir yolculuk karşılığında, istediğin her şeyi yapabileceğin boş bir evin oluyor." Yutkundum. "Ve ben."

Hayatımı eskisinden farklı bir şekilde ölçmeye başlamıştım. Eskiden zamanın geçişini aylar, yıllar, belki de mevsimlerin haftalarıyla ölçerdim. Şu anda playofflara girmiştik ve Livia'yla birlikte olmadığım zamanlarda tüm dikkatim takımdaydı. Belki de o anda hayatımı bu şekilde ölçmeliydim: playoff sezonunda ne kadar ilerlemiştik, kaç maçımız kalmıştı, kupayı kazanmak için kaç galibiyet almamız gerekiyordu.

Ama artık zamanın geçişini Livia'nın içinde büyüyen minik insanın büyüklüğüne göre  l yordum.

Bugün,  z m büyüklüğündeydi. Livia on iki haftalık hamileydi.

Her geçen gün kendini daha iyi hissediyordu, mide bulantısı neredeyse tamamen geçmişti ve baş ağırları da azalmış ve seyrekleşmişti. Yine de hala çok yorgundu, ki bu gayet normaldi. Son iki ayda hamilelik hakkında çok şey öğrendim,  rneğın Livia sadece bir hayat yaratmakla kalmıyor, onu sürdürmek için yepyeni bir organ da inşa ediyordu.

Belki de ilk   aylık dönemin sonuna yaklaşmış olmamız, durumumuzun gerçekliğinin her geçen gün beni daha fazla etkilemesi, bu sözleri artık içimde tutamayacak olmamdı.

"Bu evi sevmiyorsan," diye devam ettim. "Başka bir ev alabiliriz. İstediğın yerde yaşayabiliriz, Liv. Her şeyi sen seçebilirsin. Ama geceleri uykuya dalarken sana sarılmak ve uyandığında seni kollarımda hissetmek istiyorum. Sana yemek hazırlamak, buzlu su getirmek, ayaklarını ovmak ve işten eve geldiğinde parmağın bile kıpırdatmana gerek kalmamasını sağlamak istiyorum." Yutkundum. "Ve bebeğımız ilk kez hareket ettiğinde yanında olmak istiyorum. Birlikte bir bebek odası hazırlamak ve herhangi bir evi bebek oyuncaklarıyla doldurmak istiyorum."

Livia, neredeyse boşalmış olan makarna kasesini kenara koydu ve beni dinlerken gözleri yumuşadı. Elini tuttum.

"Her şeyi istemek çok mu fazla olur?"

Gülümsemesi, onu kanepemde öyle görmek kadar, nefesimi kesmişti. Onu böyle seviyordum — eşofman altı ve benim g mleklerimden biri, saçları doğal g zelliğiyile, yüzünde makyaj yoktu. O çok çekiciydi ve benim için giyinip süslenmesini çok seviyordum, ama en çok gurur duyduğum şey onu böyle görmekti.

" nce bir tasma, şimdi de bu," diye mırıldandı, elimi şakacı bir şekilde sıkarak. Bir an durdu, gözleri benimkileri aradı ve sonra tek bir kelimeyle cevap verdi. "Evet."

"Evet?"

Başını salladı. "Ben de istiyorum, Carter. Ayrıca... bebeğimizin iki ev arasında gidip gelmesi biraz garip olurdu.

evler, değil mi? Bizim için oldukça yorucu olduğunu söylemeye gerek bile yok." Biraz daha oturmak için hareket ederken kıkırdadı. Bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Karnı hala hamile olduğunu belli edecek kadar belirgin değildi, ama bunu daha fazla hissediyordu ve ben ona rahat etmesine yardım etmek için elimi uzattım. "Ama bunu yapmak istememin tek nedeni bu değil. Seni seviyorum, Rook," dedi, kollarını boynuma dolayarak dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Seninle geçirebileceğim tüm zamanı seninle geçirmek istiyorum."

İçimden bir rahatlama içeren bir nefes aldım.

"Sanki hayır diyeceğimden endişeleniyormuşsun gibi davranıyorsun." "Sen de bunun mantıksız olduğunu dşnyormuşsun gibi davranıyorsun."

Kaşlarını çatarak tırnaklarını karıştırdı. "Peki, bu adil. Ama ben bu işin içindeyim. Seninleyim." Bana baktı. "Ve... düşünüyordum da... bu iş için anlaşmamızdan elde ettiğimiz paranın bir kısmını kullansak nasıl olur?"

Gözlerimi kırdım. Son deme onun hesabına yatırıldığından beri para hakkında konuşmamıştık. Bu konuyu geride bırakmaktan tamamen memnundum. O sözleşmedeki yükümlülüklerini fazlasıyla yerine getirmişti ve ben de memnun bir mşteridim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Evet, senin küçük evini seviyorum, ama... yeni bir tane alalım.

Birlikte. Bizim olan bir ev." "yle mi?"

O gülümseyerek başını salladı. "Evet. Dinle, o para hala benim amaçladığım şekilde kullanılacak — ocuğumuzun hayatı için." Karnını okşadı. "Ve bu, bunun ilk adımı."

"Geçmiş hayatımda bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, ama bunu doğru yapan o orospu çocuğuna gerçekten teşekkür etmek istiyorum." O dudaklarıma gülerek öperken onu öptüm ve sonra onu kuağıma çektim.

Anında vücudum ona tepki gösterdi. Daha nce Livia'yı çekici buluyorsam, şimdiyle kıyaslanamazdı. Onun karnında benim bebeğim olduğunu bilmek beni resmen vahşileştiriyordu.

Bunun ne kadar ilkel bir davranış olduğu umurumda bile değildi.

İ çekerek pcğmz derinleştirdim ve kollarımı ona doladım.

"Biliyor musun," dedi dudaklarıma, alt dudağıımı ısırarak. "Hâlâ o şeyi kullanmadık."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım. "Yaka."

Oh.

Sweatpantolonumun içindeki penisim seğirdi ve Livia bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü gülümsemesi iki katına çıktı ve küçük cadaloz bana sürtünmeye başladı.

"Buna hazır mısın?" diye tereddütle sordum, ama vücudum, bu gece onun içine girebilmek için o lanet tasmayı hemen alıp kaçmam gerektiğini haykırıyordu.

"Şu anda, seni sikerken o tasmayı sıkıca tutmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum."

Kulağıma alçak sesle sözleri mırıldandıktan sonra kulak memesini yukarı doğru yaladı ve ben küfrettim, kalçalarını sıkıca kavradım.

Sonra bir anda ayağa kalktım, şakacı bir şekilde kışına şaplak attım ve yakayı almak için yatak odama koştum. Zamboni benim acelemden şaşırdı, ikimize bir bakış attıktan sonra homurdanarak odamdaki köpek yatağına geri döndü.

Çoraplarımla oturma odasına geri döndüğümde, Livia çoktan çıplak kalmıştı, eşofmanını çıkarmış, bir Rönesans tablosu gibi yan yatıyordu.

O kadar güzeldi ki, adımlarım durdu.

Burnunun eğiminden karnının küçük şişkinliğine, ayak parmaklarındaki kırmızı ojeye kadar, onun zengin, kadifemsi teninin her santimini izledim.

"Siktir, Liv," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Şu haline bak."

"Senin o tasmayı takmış halini izlemeyi tercih ederim," dedi, parmağını kıvrarak.

Ona doğru yavaşça yürüdüm ve o boynundaki anahtara uzandığında, kilidi açması için elime aldığım deriyi ona uzattım. Yumuşak bir *tık* sesiyle kilit açıldı ve Livia onu elimden kaptı.

Onun hakimiyetine girmesini gerçek zamanlı olarak gördüm. Bu beni sertleştirip yalvarmaya hazır hale getirdi.

"Giysilerini çıkar," diye emretti. "Yavaşça. Akşamki oyuncağıımı görelim."

Tanrım, bunu özlemişim.

Damarlarımda dolaşan tüm o hevesli enerjiyle, olabildiğince yavaşça soyundum ve tamamen çıplak kaldığımda, Livia benim onun için çoktan sertleşmiş ve ıslanmış olan penisime sırtarak baktı.

"Dizlerinin üzerine çök."

Anında dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim onun gözlerinde, o boğazıma deri kayışı bağlarken neredeyse nefes nefeseydim. Kayışı sıkıca çekti ve istediği yere geldiğinde, boynundaki zincirdeki anahtarı kullanarak yerine kilitledi.

Bu sesle içimdeki her sinir canlandı.

D-halkasını çekerek tasmayı test ederken, sırtı sıkı bir hal aldı ve çenemi yukarı çekerek gözlerime baktı. "İşte burada," diye mırıldandı. "Benim Rook'um. Benim iyi oğlum. Bu gece Kraliçene hizmet etmeye hazır mısın?"

"Evet, efendim." Sözler boşuk, çaresiz ve otomatik bir şekilde döküldü.

Tırnakları göğsümü okşadı, tüylerimi diken diken etti, sonra saçımı avuçlayıp beni sırt üstü yatırdı. Homurdanarak yere düştüm, o üzerime çömelirken ona baktım, vücudunun her kıvrımı loş lamba ışığında silüetini ortaya çıkardı.

"Ellerini başının arkasına koy."

Hemen itaat ettim, parmaklarımı kilitledim. O eğilip beni sertçe, derin bir şekilde öptükten sonra sinsi bir gülümsemeyle geri çekilirken, tasma boğazımı sıktı. "Ben söylemeden onları kıpırdatma. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi."

Kalçaları bir kez, kasıtlı olarak yavaşça döndü ve ben onun altında titreyene kadar bana sürtündü. Kendimi tutamayıp kalçalarımı kaldırdığımda, bacağıma keskin bir şaplak attı.

"Hareket etme dedim," diye uyardı ve yine yakamı çekti. Penisim ağrıyordu, o kadar sert gerilmişti ki, o anda boşalacağımı sandım.

Aramızda sıcak, tanıdık ve mükemmel bir güç titreşiyordu. Ve bana bakışı - şiddetli, gururlu, aç - sanki ben bir kıvılcımdan ibaretmişim gibi içimi yakıyordu.

Livia dizlerinin üzerine çökerek dudaklarını yaladı. Ben inlerken, o benim sikime tükürdü ve tükürüğü dudaklarından damlamasına izin verdi.

benim üzerimi kaplamasını izlerken. Sonra, ellerini kullanarak beni kızdırdı ve oynadı, hareket etmemek için elimden geleni yaparken neredeyse acı çekecek hale gelene kadar beni pompaladı. "Hareketsiz kalmak seni öldürüyor, değil mi?" diye alay etti, tutuşu

"Beni içime gömmek istiyorsun. Tatlı amcığımı sikmenin zevkini istiyorsun, değil mi?"

"Evet, sik beni," diye boğuk bir sesle söyledim.

"O zaman yalvar." Livia bir anda sikimi bıraktı, tasmanın halkasını takıp çekerek beni ona bakacak şekilde sıkıştırdı. "Sadece yeterince istersen sana veririm."

"Lütfen, Livia," diye yalvardım, sesim kısılmıştı, sikim ağrıyordu, sanki beni rahatlatmış gibi havayı sikmeye çalışıyordum. "Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var. Lütfen, seni sikmeme izin ver. Lütfen bana ihtiyacım olanı ver."

Beni bıraktığında dudakları kıvrılarak memnun görünüyordu. Kafamın yere çarpmasını önlemek için vücudumu gergin tutmam gerekti ve daha yere uzanmamıştım ki, beni yakalayıp tam istediğim yere yerleştirdi.

Livia yavaşça, işkence gibi bir şekilde oturdu, beni tamamen içine aldı ve bunu yaparken inledi. Bu manzara, özellikle de hafifçe şişmiş karnını görünce, bana fazla geldi. İnledim ve hemen boşalmamak için gözlerimi tavana çevirdim.

"Çok büyük," diye övdü. "Beni mükemmel bir şekilde dolduruyorsun."

Sonra kalçaları yavaş ve sabit bir şekilde sallanmaya başladı, sanki benim her santimetremi tadını çıkarıyormuş gibi. Sonunda yeterince kilitlendiğimi hissederek yukarı bakıp onu izlemeye başladım, sonra ellerim dolaşmaya başladı, göğüsleri ve meme uçları üzerinde gezindi, klitorisine ulaşana kadar onu kızdırıp oynadı.

"Evet," diye cesaretlendirdi, dokunuşuma karşı kıvrılarak. "Siktir, bu çok iyi geliyor. Şu anda çok iyi hissediyorum, Carter."

Onun nefes nefese sesiyle adımı duyunca inledim. Livia o anda çılgınca hareket etmeye başladı, elime karşı direnerek sikimi sikti ve beni tatmin olmak için kullandı. Titreyip inleyip bağırırken, etrafımda sıkılaştığını hissettim ve kendimi tutamadım.

İkimiz de parçalanırken beni sertçe sürdü, Livia öne eğilip yakamı tuttu ve beni orada tuttu, sahip olduğu ve mahvettiği. Ben

onun altında boğuk bir çığlık attım, inlemeleri benimkilerle yankılandı, ta ki ter ve kahkahalarla yığılana kadar.

Ama nefesimi bile toplayamadan, gözleri parlayarak üzerime eğildi. "Telafl etmek için çok zamanımız var," diye fısıldadı, dudaklarını çenem boyunca sürükleyerek. "Ve görünüşe göre bu hamilelik hormonlarının yeni güncellemesi, benim kesinlikle doyumsuz olduğum."

"Siktir," diye fısıldadım, heyecanlı mı yoksa korkmuş mu olduğumdan emin olamadan.

"O zaman benim için tekrar sertleşsen iyi olur, Rook. İkinci raunt şimdi başlıyor."

Gülmeye çalıştım, ama o beni eliyle sıkıştırıp beni tekrar hayata döndürdüğünde gülüşüm kesildi. "Tanrım, kadın," diye inledim ve onu sırt üstü yatırarak nefes nefese kaldım. Onu derin ve aç bir şekilde öptüm, çıkardığı her sesi içime çektim. "Belki bu rauntta kontrolü ele almak isterim. Ne dersin?"

Ben onun üzerine eğildiğimde kaşlarını kaldırdı. "Şansını zorlama."

"Hadi ama," diye alay ettim ve sırtışının köşesini öptüm. "Hoşuna gittiğini biliyorsun. Seni ele geçirdiğimi hatırlattığımda. Benimle güvende olduğunu. Kendini bırakıp benim yönlendirmeme izin verebileceğini."

Her bir sözümü göğüslerine yavaş, uzun öpücüklerle vurguladığımda, iç çekişi iniltiye dönüştü. Kalçaları benimkilere doğru kıvrıldı, uylukları beni içeri almak için açıldı ve onu ele geçirdiğimi anladım.

"Sana bakacağım," diye fısıldadım boynuna. "Anladın mı? Canın ne isterse pişireceğim. Her gece banyonu hazırlayacağım. Benim sevdiğim şekilde inleyene kadar sana masaj yapacağım. Bana kendini teslim edeceksin, Livia Young, çünkü ben öyle diyorum."

Nefes nefese, şehvetli bir kahkaha attı. "Tanrım, emir almayı hiç bu kadar seksi bulmamıştım."

Sırıtarak ona yaslandım, sesim kahkaha, arzu ve beni parçalayacak kadar derin bir sevgiyle boğuktu.

"Komik," dedim. "Bu benim için en büyük tahrik unsuru gibi görünüyor." benim için en büyük tahrik unsuru gibi görünüyor

Ve kazandığım ve değer verdiğim kahkaha ile, onu tekrar öptüm
— gece bizi tamamen yutmasına izin verdim.

EPILOGUE

Tampa'da Haziran ayı, tuz
ve kutlama tadı
vardı, ancak

Tampa'da Haziran, tuz ve kutlama tadı vardı, bazıları hiç kutlama yapmamamız gerektiğini düşünse de. Hava yazın ağırlığıyla doluydu, saçlarımı kıvrıp organlarımı dolduran küçük bedenimden daha da nefes almamı zorlaştıran türden bir ağırlık.

Ospreys Genel Müdürü'nün sahil evinin arka terasından hafif bir kahkaha sesi geliyordu. Sezon sonu partisi için süslenmiş ve her şey hazırlanmıştı. Işıklar korkuluklara asılmıştı ve karanlık suya yansıyor parıltıyordu, uzaktaki şehir silüeti zar zor görünüyordu. O anda Tampa her zamankinden daha fazla evim gibi geldi.

Carter'ın hayal ettiği sonuca ulaşamadık. Ospreys, Stanley Cup Finalleri'nin beşinci maçında yenildi ve tüm şehir bu yenilginin acısını hissetti. Ancak bu acının ortasında bir gurur da vardı. Çocuklar deli gibi oynamışlardı, en çok da Carter. Buz üzerinde parlıyordu — puck'ta daha güçlü, face-off çemberinde daha sakın, bir orkestra şefi gibi paslar veriyordu. Daha önce hiç kimse onun adını anmamıştı. Yayıncılar ona saygıyla "ne sezon ama" diyorlardı.

O, lig için bir keşifti. Ve benim hayatım için de bir keşifti.

Yirmi haftalık hamileydim, artık belirsizlik dönemi geçmişti; nereye gidersem gideyim, karnımda taşıdığımın kim olduğu artık çok açıktı. Küçük kızımız, giydiğim her şeyde kendini gösteriyordu, bu gece seçtiğim yumuşak beyaz elbiseden, çoğu gece uyuduğum, Carter'dan çaldığım büyük Ospreys tişörtüne kadar.

Artık hamileliğin hareketlerin hissedilebildiği aşamasına gelmiştik. Çoğu gece uyanık kalıp hayretle, elim karnımın üzerinde, onunla birlikte dünyanın da değiştiğini hissediyordum. Carter konuştuğunda, sanki onun sesini zaten tanıyormuş, sanki onu çoktan sevmiş gibi, gerinip tekmeliyordu.

Parti boyunca bir elini bana bağlı tutarak peşimden geldi, kendini tutamıyordu. Bu kadar tatlı olmasaydı, çok saçma olurdu. Tanıştığımız günden beri bana karşı utanmazca davranıyordu, ama şimdi tamamen takıntılı hale gelmişti.

Bunu sevmediğimi bile söyleyemezdim.

"İyi misin?" diye on dakika içinde üçüncü kez mırıldandı, avucunun sıcaklığı belimin alt kısmına geliyor, başparmağı boş boş geziyordu. Saçları dağınıktı, playofflar boyunca kendisi ve diğer oyuncular sakallarını uzatmışlardı ama çenesi temiz tıraşlıydı. Benim için keten bir gömlek giymişti ve üstteki birkaç düğmeyi açık bırakmıştı çünkü boğazındaki çentiği öpmeyi sevdiğimi biliyordu.

"Harikayım," dedim ve bu yalan değildi. Bake'n Babes'ten iki Fruity Pebbles kurabiyesi yediğimi, lezzetli bir mocktail içtiğimi, ayaklarımın çıplak olduğunu, arkadaşlarımın kol mesafesinde olduğunu ve erkeğimin bana yapışık olduğunu düşünürsek? Harika, bunu tarif etmenin tek yolu buydu.

Terasın diğer tarafında, Aleks ve Mia uzun piknik masasında oturmuşlardı, Aleks her seferinde Mia'nın kulağına bir şey fısıldadığında Mia'nın kahkahası çan gibi çınlıyordu. Sonunda balayına çıkacaklardı, çantalar hazır ve kapının önünde bekliyordu, birbirlerine dokunmadan duramamaları bana ikisinin de beklemeyi bitirdiğini gösteriyordu.

Chloe ve Will iddia iddia hamak hamak hamak
bir bir gibi hafifçe sallanıyorlardı, yeni evli çiftlerin parıltısı
ikisinden de yayılıyordu. Will hala ona evet dediğine inanamıyormuş gibi
bakıyordu. Ava, Ospreys şapkasını ters takmış, beşinci maçtaki yenilgimizin
tamamen saçmalık olduğunu ve bunun tamamen hakemlerin hatalarından
kaynaklandığını dinleyecek herkese anlatmak için dolaşıyordu. Maven ve Vince,
içeri girer girmez merdivenlerde başlarını birbirine eğmiş, çocuklar gibi fısıldaşıp
kıkırdıyorlardı. Vince, bir elini Maven'ın neredeyse hiç belli olmayan karnına
koymuş, diğer elini ise merdivende arkasına dayamıştı. Birkaç dakikada bir, Maven
bana bir bakış atıyordu.

Buna inanabiliyor musun? diye sordu. Ben de *"Hiç de bile"* diye cevap verdim.

O da bir kızı olacağını yeni öğrenmişti.

Bütün gece birlikte kıkırdarak, kızlarımızın en iyi arkadaş olacağını hayal ettik. Onların bu konuda söz hakkı yoktu. Öyle olacaktı işte.

Güzel bir geceydi. Kızımız için saklamak ve ona *"İşte bu. Senin ailen bu. Aşk böyle bir şey"* demek istediğim türden bir *geceydi*.

Grace, güneşli bir günde suda geçirdiği günün ardından yanakları güneşten kızarmış, sundress giymiş ve çıplak ayakla güverteye çıktı. Jaxson'ın avucuna soğuk bir bira sıkıştırdı ve onun snapback şapkasını çaldı, gülümseyerek platin saçlarını şapkanın altına soktu. "Aptal gibi görünüyorsun," dedi ona, şüpheli bir şekilde başını ona doğru eğerek. "Kötü çocuk dönemini bırakmak böyle mi oluyor? Endişe ve kırıksık kaşlar mı?"

"Sadece yorgunum," dedi Jaxson açıklayarak, eli her zamanki gibi onun kalçasına uzandı. "Ve konuşmaktan yoruldum. Hakemlere bağtırmaktan sesim kısıldı, hepsi bu."

"Hakemlere bağtırmak her zaman sesini kaybedersin," dedi kız, onun birasını bir yudum içerek. "Barda izlerken bile."

"Bazılarımız tutkulu, Küçük Nova."

"Ne şanslıyım," diye mırıldandı ve omzuyla onun omzuna hafifçe çarptı.

Grace arkasını döndükten sonra bir an Jaxson'ı izledim ve o artık bakmadığı anda, sanki gerginmiş gibi, sanki sezon sonu tatiline çıkmak yerine bir oyun oynayacakmış gibi yüzü soldu.

Gözlerimi kısarak, şüpheye kapıldım.

Koç McCabe de partideydi — genel menajer Dick ile birlikte partinin ev sahibi. Gözlerinde hafif bir ışıltıyla her oyuncuyla konuşarak partide dolaşıyordu. Hedefe ulaşamadıkları için hayal kırıklığına uğradığını, ama aynı zamanda başardıkları şeylerden gurur duyduğunu anlayabiliyordum. Aylarca bu kadar sıkı mücadele edip, hedefe bu kadar yaklaşıp, sonunda biraz eksik kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum.

Ama birlikte çalıştığım profesyonel sporcular konusunda hayran kaldığım şey buydu. Son derece dirençliydi, bir sonraki maça, bir sonraki sezona geçmeden önce asla uzun süre cesaretlerini kaybetmiyorlardı. Bu çok ilham vericiydi.

Koç Carter'la konuşmak için uğradığında gururla gülümsedim. Bize yaklaşan doğum için tebriklerini ilettikten sonra Carter'a onun için çok zor bir yıl olduğunu söyledi. Erkeğimin daha dik duruşunu, övgülerden kaçınmayıp, bunu hak ettiğini kabul etmesini çok sevdim. Bu sezon övgüleri kabul etmeyi, onları bir hokey topu gibi savuşturmak yerine kabullenmeyi öğrendi. Bu gelişimi, onun iki katı büyüklüğündeki bir adamla borda boyunca hokey topu mücadelesini kazanmasını izlemekten neredeyse aynı derecede sevdim.

Ama boynuna takılı deri tasma ile benim için kıvranmasını izlemekten aldığım zevk kadar değil.

Parti biraz sakinleşince, Carter beni kolunun altına aldı ve eğildi. "O nasıl?"

"Slapshot çalışıyor," dedim, karnımı okşayarak. "Ya da tap dansını keşfetti."

Sessizce ve keyifle güldü. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu. "Tabii ki iyi slapshot atıyor. Bu genetik."

"Umarım senin sabrını da alır," dedim. "Ve ne kadar iyi olursa olsun, her sessizliği bir şakayla doldurma ihtiyacını da."

"Sen benim şakalarımı seviyorsun," diye mırıldandı, ağzını şakağıma bastırarak. "Onlar bir yetenek. Ve sabırlıyım çünkü sen bana sabırlı olmayı öğrettin."

"Yıllardır senin tavlama cümlelerini dinlemediğim için mi?"

"Ve sen izin vermeden gelmemem gerektiğini bildiğim için," diye ekledi kulağıma şehvetle.

Gülümseyerek ona dirsek attım, ama sonra kolunun altından kayarak ona sıkıca sarıldım.

Birkaç ay sonra, kızların benim ve Maven için düzenlediği bebek partisine onun ailesi ve kız kardeşim geldiğinde ailelerimiz ilk kez tanışacaktı. Carter'ın annesiyle yakınlaşmışım, hamileliğim boyunca onun nazik tavsiyelerini ve desteğini kabul etmişim. Ona minnettardım, özellikle de annem ortalarda yoktu.

Carter ve ben Lacey'nin düğününe katıldıktan sonra, o ve babam hamileliğimi öğrendiler. Carter, Cole ve şirketten bazı arkadaşlarla sohbet ederken ağzından kaçırılmıştı

Cole ve şirketten bazı arkadaşlarla sohbet ederken ağzından kaçırmış ve bu haber o çevrede çok geçmeden yayılmıştı.

Ancak bu hiçbir şeyi değıştirmedii.

Ailem ne benimle ne de Lacey ile konuşmuştu ve bu ikimizi de çok üzmüş olsa da, onlara ulaşma isteğine direndik. Onlar ebeveynlerdi. Her şeyi mahvedenler onlardı. Bunu düzeltmek onların göreviydi ve bu noktada, bunu yapabileceklerinden emin değildim.

Böylece, kardeşim ve ben birbirimize sıkı sıkı sarıldık ve birlikte yeni bir aile kuracağımıza yemin ettik.

Güvertede, Chloe telefonunda çok önemli bir şey keşfetmiş gibi acil bir şekilde bana el salladı. "Bebek kıyafetleri," dedi ve ekranı bana doğru uzattı. Ben de Carter'dan üzülerək ayrılırken elini sıktım, o da elimi bırakmak zorunda kalana kadar sıkıca tuttu. "Bana bunun gördüğün en sevimli elbise olmadığını söyle. Sanırım ben de buna benzer bir şey yapabilirim, ama yaparken ağlayabilirim."

"Ben hamileyim," dedim ve ona ulaştığımda parlak gökkuşağı elbisesini daha net görmek için telefonunu aldım. "Subaru reklamlarında ağlıyorum. Ama evet, bu... bir şey."

"Mia'nın bulduğu minik Ospreys forması görene kadar bekle," dedi Chloe, telefonunu geri alarak.

Mia sanki çağrılmış gibi yanımıza geldi, kendi telefonunu çıkardı ve bir resim yüklemişti — arkasında FABRI yazan ve yumuşak pembe renkli 00 numarası bulunan özel yapım beyaz bebek forması. "Bir süre giymeyeceğini biliyorum," dedi utangaç bir şekilde, "ama dayanamadım."

"Seni seviyorum," dedim ona, ve içtenlikle söylüyordum. Hepsini seviyordum. Bu yıl etrafımda bir araya gelmelerini, gerçeğı söylediğimde beni dinlemelerini, başıma gelen en kötü şeyi ve ardından gelen ikinci en kötü şeyi itiraf ettiğimde bana acımadan destek olmalarını seviyordum. Sınırlarımı desteklemelerini, şu andan itibaren sonsuza kadar her önemli adımda benim yedek ailem olmayı teklif etmelerini seviyordum.

"Herkesin dikkatini çekebilir miyim?" Jaxson aniden duyurdu ve terası çevreleyen alçak istinat duvarına atladı. Ellerini ağzına götürdü ve bağırdı, "Herkes! On

Saniye! Bir duyurum var. Üzücü bir şey değil. Sızlanma Vince. Seni görebiliyorum.

Vince ellerini kaldırarak teslim oldu. "Sadece buradaki herkesin, son gittiğin araba fuarını gereksiz ayrıntılarla anlatmanı dinlemek zorunda kalmasını istemiyorum."

Takım arkadaşları biraz güldü ve Jaxson hepsine orta parmak gösterdi.

Sonra çenesini Grace'e doğru uzattı. "Buraya gel, baş belası."

Grace gözlerini kısarak baktı. "Beni suya itersen, Fas'taki yılan oynatıcısına geri dönüp, sen uyurken bir yılanı hipnotize edip yatağına sokmasını sağlarım."

"Tehdit etmene gerek yok," dedi, Grace yanına yaklaşırken elini uzattı.

Onun ne kadar gergin olduğunu tekrar gördüm ve Maven'in fark ettiği anda neler olduğunu anladım. Çünkü o, diğer kızlarla birlikte durduğum yerin yanına kaymış ve sessizce kolumu sıkmişti.

"Bütün bir konuşma yazdım," diye itiraf etti Jaxson, ceplerini okşayarak. "Ama birlikte geçirdiğimiz zamanlarda sana yeterince konuşma yaptığımı fark ettim ve bu gece sadece içimden gelenleri söylemek istedim." Mavi gözleri, sanki biz orada yokmuşuz gibi, Grace'in gözlerine kilitlenmişti. "Seni en beklemediğim bir gecede, kokuşmuş takım arkadaşlarımla dolu bir otobüste tanıştım ve sen bana en tuhaf '*hangisini tercih edersin*' soruları sordun."

Bu söz üzerine kahkahalar yükseldi ve Grace, onun en sevdiği parti oyunundan bahsedilince küçük bir reverans yaptı.

"O gece senin hakkında çok şey öğrendim, ama o yaz yola çıktığımızda öğrendiklerimin yanında hiç kalır. O zaman senin çeyrek finalde dünya şampiyonu olduğunu, yürüyüş yaparken sürekli tökezlediğini ve yol gezisi atıştırmalıkları konusunda senin için sınır tanımadığını keşfettim."

Grace, sanki ona eriyip gitmek istercesine parmak uçlarına basarak gülümsedi.

"Ve senin tek bir yere bağlı kalacak biri olmadığını biliyorum. Sana havaalanında ilk veda ettiğimde ve sen kalbimi de yanında götürdüğünde bunu anlamıştım. Sen bir gelgitsin, Küçük Nova. Dışarı çıkarsın ve

Sen geri dönüyorsun ve kıyı daha güzel oluyor. Bununla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmek istemiyorum. Seni evcilleştirmek istemiyorum. Seni kafese kapatmak istemiyorum. Omzuna çantayı atıp gittiğinde sana her seferinde aşık oluyorum ve kapımdan geri girdiğinde sana daha da aşık oluyorum.

Maven yüksek sesle burnunu çekti. "Hormonlar yüzünden," dedi.

Elini sıktım.

"Senden kalmanı istemiyorum," dedi Jaxson. Cebine uzandı ve hiçbirimize hazırlanmak için zaman tanımadan, bir kutu engeli olmadan, bir yüzük ortaya çıktı, taşı ışığı yakaladı ve parladı.

Partide çoğunlukla hokeyci kaba adamlar olsa da, yine de topluca bir çığlık yükseldi.

"Beni de yanında götürmeni istiyorum. Nereye gidersen git, senin evin olmamı istiyorum."

Grace'in eli ağzına, sonra da göğsüne gitti, sanki ona inanmak için avucunun altında kalbini hissetmesi gerekiyormuş gibi.

"Jaxson Brittain," dedi, başını sallayarak. "Sanki seninle olmak yerine dünyayı yönetmeyi tercih edecektim gibi davranıyorsun. Bu gezegende en çok sevdiğim şeyin senin burada olman olduğunu anlamak için başka bir şeye ihtiyacım yok." Elini kaldırdı. "Beni bağla. Beni bağla." Bunun üzerine kahkahalar yükseldi ve o sırıttı. "O parlak yüzüğü parmağıma tak ve hadi bunu yapalım."

Ve sonra havaya uçtu, onun kollarına atladı. Hepimizin attığı tezahürat, oynadığımız final maçındakine rakipti ve ben kızlarla bakiştım, bunun küçük maceracımız için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Grace, ayakları tekrar yere değdiğinde hem ağlıyor hem de gülüyordu. Jaxson'ın şapkasının kenarını geri itti, böylece yüzüğünü parmağına geçirirken yüzünü görebildi.

Carter sessizce arkama geldi, ellerini karnıma koydu ve eğilip boynumun arkasına öpücük kondurdu.

"Belki sıradaki biziz," diye mırıldandı, sesinde baskı yoktu, sadece merak vardı.

"Bana bir tasma verdin," dedim, onu kızdırmaya dayanamadan. Saçlarıma karşı bir kahkaha attı ve ben yüzümü ona doğru eğdim. Sonra, ikimizin elleriyle karnımı okşadım ve kızımız bizi dürttü.

sanki bir fikri varmış gibi avucuma dokundu. "Onu bekleyelim. Bence o da buna katılmak isteyecektir."

"Başka türlüünü hayal edemiyorum," dedi basitçe ve sonra beni öptü.

Seyirciler olduğu için, bu öpücük iffetli olmalıydı. Öyle de başladı — yumuşak, emin, Chloe'nin Will'i bulmak için bizi terk etmeden önce küçük bir ses çıkaracak kadar tatlı. Ama Carter, her zamanki gibi benimle birlikteyken soğukkanlılığını kaybetti, açığı değişti, eli kaydı, biri ısıklık çaldı ve bir başkası "Oda tutun!" diye bağırdı.

Carter, "Yapabiliriz" diye fısıldayacak kadar uzaklaştı. "Neyi yapabiliriz?" diye fısıldadım, çoktan gülümsemeye başlamıştım.

"Oda tutabiliriz," dedi, gözleri yaramazca parlayarak, ve işte oradaydı — o çocuksu gülümseme, dizlerimi spagettiye çeviren gülümseme. "On dakika bizi özlerler mi sence?"

"On dakika mı?" diye tekrarladım, kaşlarımı kaldırarak. "Beş dakika mı?"

Kahkaha attım, ama ona ne kadar saçma davrandığını söyleyemeden, beni kalabalığın içinden çekip götürdü, sanki biz tamamen masummuşuz gibi takım arkadaşlarına ve personele selam verdi.

Bir ev partisine giden gençler gibi sürgülü kapıdan içeri süzüldük ve ikimizin tatlılıktan aptallığa ne kadar çabuk geçebildiğimiz çok saçmaydı. Koridor loştu, çıplak ayaklarımın altında yumuşak bir halı vardı. Carter, bir çizgi film hırsız gibi abartılı bir dikkatle kapıları kontrol etti ve sonunda, lambası kısık bırakılmış ve kanepede bir yığın plaj havlusu atılmış sessiz bir misafir odası buldu. Pencere suya doğru aralıktı ve tuz ve çamaşır deterjanı kokuyordu.

"Romantik," dedim.

"Romantizm benim" dedi ve sonra ağzı yine benim ağzıma yapıştı, hevesli ve açgözlü, saygılı ve gülünç bir şekilde. Elleri her gün olduğu gibi vücudumu yeniden keşfetti — buradaki yeni kıvrım, ekstra hassas hale gelen bu cilt bölgesi. Karnımı öperken diz çöktü, ben de parmaklarımı saçlarına geçirdim ve yumuşak bir şekilde küfrettim çünkü onu görmek beni her zaman altüst ediyordu.

O nazikti çünkü ben onundum, ve o açtı çünkü ben onundum, ve ben onu gömleğinden tutarak aşağı çektim çünkü o benimdi. Dünyam, boğazımdaki ağzının hissi, karnımı okşayan avucuyla, kulağına müstehcen bir şey fısıldadığımda nefesinin kesilmesiyle daraldı, çünkü yapabilirdim, çünkü biz bizdik.

Ve hala çözmemiz gereken milyonlarca şey vardı — kızımıza ne isim vereceğimiz, çocuk odasının duvarlarını hangi renge boyayacağımız, su kenarında eski bir ev mi alacağımız yoksa kendimize yeni bir ev mi inşa edeceğimiz.

Ama bir şey kesindi.

O adamın sevgisine sahip olduğum, imkansız gibi geldiğinde onu hayatıma aldığım için daha iyi bir kadın olmuştum.

Ve en güvensiz olduğu anlarda bile, bana karşı şansını denemekten asla çekinmediği için ona her zaman minnettar olacağım.

EPILOGUE 2

Bound Shane (AKA Koç McCabe)

Eğer bir kalp bir insana bağlıysa, benimki ona bağlıydı — ve onu geride bıraktığım gün atmayı bıraktı.

Ariana Ridley, üniversitedeyken fark edilmemek için çaresizce uğraşmıştı, ama ona bir kez bakınca bu görevin ne kadar imkansız olduğu anlaşılıyordu. O, derinlere gömülmüş bir elmas gibiydi ve güzelliğı onu ortaya çıkaran volkan gibiydi. Sadece delici mavi gözleri veya kar beyazı teni değildi. Sadece kalp şeklindeki dudakları veya tanrıça gibi kıvrımları da değildi.

Onun bakışlarındaki anlatılmamış hikayeler, travmasını bir pelerin gibi giyme şekliydi.

Bana karşı koyamayacağım bir şekilde beni çağırdı, çünkü herkesin gözden kaçırdığı şeyi gördüm.

Ariana bir hayatta
kalanıydı. Tıpkı benim
gibi.

Çok kolay, çok çabuk aşık olduk, o kadar hızlı ki, sonunda yere düştüğümüzde ne kadar kötü olacağını önceden tahmin edebilirdik.

Onu bırakıp gittiğimde, hokey hayallerimi ona tercih ettiğimde genç ve aptaldım, çünkü hokey benim için güvенеbileceğim tek şeydi ve kalmak onun için hayatının tamamen mahvolması anlamına geliyordu. Kendime doğru şeyi yaptığımı, onu benden kurtardığımı, her şeyi kolaylaştırdığımı söyledim.

Ama yaptığım seçimden dolayı kendimden
nefret ediyordum. Ve her gün pişmanlık
duyuyordum.

Ondan sonra onu sadece bir kez gördüm, altı yıl sonra, sakatlandığımda ve hayallerimin suya düştüğünü gördüğümde. Yollarımız

. Ondan af diledim. Haklı olarak reddetti.

Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Bu yüzden şimdi çenemin düşmemesi için dişlerimi sıkıyordum, kalbim göğsümde beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetecek kadar güçlü bir güçle yeniden atmaya başlamıştı.

Çünkü o, yine karşımdaydı. Benim Ari'm.

Yeni Genel Müdürümün yanında duruyordu. Onun karısı olarak.

NHL'nin en genç ve en başarılı koçu, hiç unutamadığı kadınla yüz yüze geldiğinde ne olur? Üstelik onun yeni Genel Müdürünün karısı olduğunu öğrendiğinde?

Kings of the Ice serisinin patlayıcı son bölümü [Right Your Wrongs'da](#) öğrenin.

Livia ve Carter'a doyamıyor musunuz? [Bu bonus sahnede onlara yetişin.](#)

Diğer Kings of the Ice çiftlerine de aşık olun!

[EŞİNİZLE TANIŞIN](#)

Kitap 1

TROPES:

Profesyonel Hokey

Romantizmi

Zorunlu Yakınlık

Zıt Kutuplar Irklararası/Çokkültürlü Çift İş Yeri

Romantizmi

Düşmanlardan Sevgililere

[SÖZLERİNE DİKKAT ET](#)

Kitap 2

TROPES:

Profesyonel Hokey

Romantizmi

Takım Arkadaşının Küçük Kız Kardeşi/Erkek Kardeşinin En
İyi Arkadaşı Yolculuk
Zorunlu Yakınlık
Tek Yatak
Yaş Farkı
Zıt Kutuplar Çekilir Yasak

DERSİNİ AL

Kitap 3

TROPES:

Profesyonel Hokey
Romantizmi Bekar
Baba/Dadı Zorunlu
Yakınlık
Baharatlı Dersler
Huysuz Güneş Işığı
Yaş Farkı
Zıt Kutuplar Çekilir Bulunan
Aile

NEFESİNİ KORU

Kitap 4

TROPES:

Profesyonel Hokey Romantizmi
Sahte Nişan Sporcu ve Pop
Yıldızı
Çocukluk Arkadaşlarından
Aşıklara Zorunlu Yakınlık
Karşılıksız Aşk (ya da öyle sanıyorlar) Zıt
Kutuplar Çekilir
Yavaş Aşk

MORE FROM KANDI STEINER

[Buzun Kralları Serisi](#)

Buz hokeyinin yüksek riskli dünyasına adım atın, burada tutku, bıçaklarının altındaki buz kadar şiddetli bir şekilde yanıyor. *Buzun Kralları* serisi, buz üzerinde ve dışında, gerilim, yasak aşk ve heyecan verici aksiyonla dolu, ateşli ve duygusal spor romantizmlerinden oluşan bir koleksiyon. İster ikinci bir aşk şansı, ister düşmanlardan sevgililere dönüşen bir kavga, ister nefesinizi kesecek yavaş bir aşk olsun, bu hikayeler kalbinizi eritecek ve son düdük çalana kadar sizi kendine bağlayacak. Anksiyete, ateşli sahneler ve unutulmaz mutlu sonları sevenler için mükemmel.

[Kırmızı Bölge Rakipleri Serisi](#)

Rekabetin şiddetli, duyguların yüksek ve aşkın nihai hedef olduğu acımasız üniversite futbolu dünyasına hoş geldiniz. *Red Zone Rivals* serisi, yasak aşk, nefes kesici dramalar ve sahada ve saha dışında zafer için savaşan bayılmaya değer kahramanlarla dolu unutulmaz hikayeler sunuyor. Lezzetli sahte flört gerilimleri ve nefesinizi kesecek ikinci şanslar... Bu endişe dolu, ateşli aşk hikayeleri, sonsuza dek mutlu sonlardan önce biraz kalp kırıklığı seven okuyucular için mükemmel.

[Becker Kardeşler Serisi](#)

Dört kardeş, babalarının gizemli ölümü de dahil olmak üzere karanlık bir geçmişe sahip bir viski fabrikasının etrafında dönen küçük bir Tennessee kasabasında aşkı bulur.

[En İyi Saklanan Sırlar Serisi](#)

Charlie'nin evliliği bitmek üzeredir. İlk aşkı geri dönüp ona aşkın başka türlü de yakıcı olabileceğini hatırlatana kadar, her şeyin yanıp kül olmasına tamamen razıdır.

[Viskiye Bir Aşk Mektubu](#)

Kötü zamanlamanın lanetiyle mücadele eden iki sevgilinin endişeli, duygusal bir aşk hikayesi.

[Yakın Mesafe](#)

Jasmine, lisans eğitimini bitirdikten sonra Akdeniz'de bir yaz yat gezisi yapmak ona cennet gibi geliyordu. Ancak erkek arkadaşının milyarder patronu her zaman istediğini elde eder. Ve bu sefer, istediği şey Jasmine'dir.

[Beni Senden Nefret Ettir](#)

Jasmine, en iyi arkadaşının kardeşinden yıllardır kaçınıyordu, ancak ikisi de bir düğün için aynı evde kaldıklarında, ne kadar uğraşsa da ona karşı koyamadı.

[Yanlış Oyun](#)

Gemma'nın planı basit: Chicago Bears sezon biletlerini kullanarak her ev maçına yeni bir erkek davet etmek. Bu, duygusal bağlanmaktan kaçınmak ve aynı zamanda biraz hareketlilik katmak için mükemmel bir yol. Ancak Zach, onun antrenman turu olma şansını elde ettikten sonra, tek bir maçın yeterli olmadığına karar verir. Seksi, eğlenceli bir spor romantizmi.

[Doğru Oyuncu](#)

O, her ne pahasına olursa olsun aşktan kaçınıyor. O ise onu kendine bağlamaktan başka bir şey istemiyor. Seksi, komik ve bayılmaya değer The Right Player, spor romantizmi sevenler için mükemmel bir kitap.

[Sana Giden Yolda](#)

Sadece bir yol gezisi olması gerekiyordu, ama Cooper kaçış arabasını süren çocuğun günlüğünü keşfettiğinde her şey değişir. Duygusal, endişeli bir yol gezisi romantizmi.

[Ağırlıksız](#)

Genç Natalie, kişisel antrenörüyle kendini sevmeyi ve romantizmi keşfeder, ama aynı zamanda onları hiç tahmin edemeyeceği şekilde birbirine bağlayan bir dizi sır da ortaya çıkar.

[Revelry](#)

Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle dışındaki bir yazlık kulübede açıklık arar ve burada, kasvetli, küçük kasabanın inzivaya çekilmiş komşusu ile unutulmaz bir bağ kurar.

[Evet De](#)

Harley, İtalya'nın Floransa kentinde sanat eğitimi almaktadır. Mükemmeliyetçiliğinden kurtulmaya çalışan Harley, bir gece dışarı çıkar ve karşısına çıkan her şeye Evet demeye karar verir. Tabii ki, Liam Benson ile karşılaşacağını hiç beklemiyordu...

[Washed Up](#)

Gregory Weston, bir zamanlar oğlumun en iyi arkadaşı olarak tanıdığım çocuk, şimdi ise hiç tanımadığım bir adam. Hayır, sadece bir adam değil. Bir doktor. Ve o benden...

[Noel Battaniyesi](#)

Eski kocamla birlikte bir kulübede mahsur kalıp kar fırtınasının dinmesini beklemek mi? Tatil için eve sürpriz bir ziyaret planladığımda hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi...

[Kara Dört Numara](#)

Seksi genç bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen gencin üniversite hayatında yaşanan Yunan hayatı romantizmi.

[Palm South Üniversitesi Serisi](#)

NYT En Çok Satan Yazar Rachel Van Dyken, "Gossip Girl ve Riverdale'in aşk çocuğunu doğurmuş olsaydı, o PSU olurdu" diyor. Bu gerilimli üniversite serisi, bir sonraki suçluluk duyacağınız bağımlılığınız olacak.

[Etiket Avcısı](#)

Askerleri kovalamayı bırakabileceğine dair bir iddiaya girdi, bu kolay görünüyordu — ta ki parlak zırlı şövalyesi ve işteki son müşterisi ordu üniformasıyla ortaya çıkana kadar.

[Şarkı Avcısı](#)

Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeller. Aynı barlara gidiyorlar, aynı müziği seviyorlar ve birbirlerinin kıyafetlerini yırtıp atmak için aynı arzuyu paylaşıyorlar. Tek sorun? Tanner hala en iyi arkadaşına aşık.

ACKNOWLEDGEMENTS

Öncelikle Rhiannon Gwynne ve eşi Josh Brittain'e teşekkür etmek istiyorum. Bu seri sizler olmadan mümkün olmazdı. Profesyonel hokey liginde oynamak (ve bir oyuncunun eşi olmak!) nasıl bir şey olduğunu içinden görebilmemi sağladığınız için teşekkür ederim. Sürekli yardımlarınız bu serideki her kitabı parlatmıştır.

Kocam ve kızıma, bana o kadar güzel bir hayat verdikleri için teşekkür ederim ki, bazen bu şansımı düşündüğümde gözlerim doluyor. Ve her zaman bana verdiğiniz sarsılmaz destek için teşekkür ederim.

Anneme, Lavon'a ve en iyi arkadaşım Sasha'ya — yemin ederim, ikinizin desteği olmadan asla kitap yazmayacağım. Benim güvenli limanım, danıştığım kişi ve daima yanımda olan kişi olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi sonsuza dek seviyorum.

Tina Stokes'a — benim yönetici asistanım, arkadaşım ve dayanağım — ben bu kitap için kendimi yazma odasına kapattığım süre boyunca bu kadar büyük bir yükü üstlendiğin için teşekkür ederim. Her şeyi sorunsuz bir şekilde yürütmekle kalmadın, bu serinin başarısını doğrudan şekillendiren yaratıcılığını da ortaya koydun. Seni çok seviyorum ve sonsuz minnettarım.

Bu kitapta benimle birlikte yazma odasında olan yazar arkadaşlarıma — Laura Pavlov, Lena Hendrix, Catherine Cowles, Staci Hart, Brittainy Cherry — bu sektörü daha parlak, daha nazik ve çok daha eğlenceli hale getiren kadınlar olduğunuz için teşekkür ederim. Sizinle bu yolda yürümek benim için büyük bir şans.

OSYS Studios ekibine — bu karakterlere sesli olarak hayat verdiğiniz için teşekkür ederim. Audrey Obeyn ve Aaron Donahue, Carter ve Livia'yı canlandırdığınız ve bu performanslara tüm enerjinizi verdiğiniz için teşekkür ederim.

Beta okuyucularıma — en heyecanlı kısımda ara verdiğimde gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim... ve şimdiye kadarki en heyecanlı macerama eşlik ettiğiniz için! Bu yaz yayınlanan tüm heyecan verici kitapları

yayınlarını ve turlarını kutladığınız ve sonra beni bu hikayeye geri döndürdüğünüz için teşekkür ederim. Notlarınız ve cesaretlendirmeniz benim için çok değerli. Frances O'Brien, Elizabeth Turner, Allison Cheshire, Kellee Fabre, Janett Corona, Jayce Cruz, Gabriela Vivas, Carly Wilson ve Nicole Westmoreland'a çok teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

Duyarlı okuyucularıma — Livia'nın sesini ve hikayesini siyahi bir kadın olarak dürüstlük ve saygıyla onurlandırmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Lifestyle'daki okuyucuma — içgörüleriniz, bu sahnelere özen ve doğrulukla yaklaşmam için bana güven verdi. Ve diş hekimliği meslektaşlarıma — detayları doğru bir şekilde aktarabilmem için bilgilerinizi cömertçe paylaştığınız için teşekkür ederim. Tiffanie Shipp, Chelé Walker, Kasondra Farmer, Kelly Monson ve Elizabeth Sherrell — zamanınız ve enerjiniz benim için çok değerli, size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Vizyonumu somut bir şeye dönüştüren rüya takımına: Allusion Graphics'ten Elaine York, Emerald Edits'ten Nicole McCurdy, Nina Grinstead, Kim Cermak, tüm Valentine PR ekibi, Good Girls PR'dan Shaye Lefkowitz ve Lindsey Romero, Quirky Bird Cover Design'dan Ren Saliba ve Staci Hart — her ayrıntı, her gece geç saatlere kadar süren beyin fırtınası ve her bir özen için teşekkür ederim. İmkansızı mümkün kıldınız.

Menajerim Ariele Fredman'a — beni desteklediğin, bana inandığın ve kitaplarımı hayal ettiğimden çok daha ileriye taşıdığın için teşekkür ederim. Sen bir sihirbazsın.

UTA'dan Sophie, Ethan ve Elsa'ya — bana kapılar açtığınız ve işime kattığınız tutku için teşekkür ederim.

Janelle ve Bonnie'ye — yaptığınız Lyla June kartları ve karakter çıkartmaları büyük bir keyif. Bu karakterleri çok eğlenceli ve yaratıcı bir şekilde hayata geçiriyorsunuz, bunun için sizi seviyorum.

Elizianna'ya — sanat eserlerin beni hayran bırakmaya devam ediyor. Bu seriye yeteneğini kattığın ve bana sihir gibi gelen görüntüler hediye ettiğin için teşekkür ederim.

Ve son olarak, siz okuyuculara — her şey için teşekkür ederim. Okuduğunuz, paylaştığınız, yorumladığınız, arkadaşlarınıza anlattığınız, burada olduğunuz için. Bu rüyanın gerçek olmasının, bu karakterlerin nefes almasının sebebi sizsiniz. Bunu asla hafife almıyorum. Burada olduğunuz

burada olduğun ve milyonlarca seçenek arasından benim kitaplarımı seçtiğin için teŗekkür ederim. Seni sonsuza kadar sevgiyle anacağım.

CONTENT NOTES & TRIGGER WARNINGS

Hikayelerime adım attığınızda her zaman kendinizi güvende hissetmenizi isterim. Aşağıda, bu kitapta yer alan hassas veya potansiyel olarak tetikleyici içeriklerin bir listesini bulabilirsiniz. Lütfen size en uygun şekilde kullanın — hazırlık yapmak, atlamak veya sadece ileride neler olduğunu bilmek için.

Bu kitap şunları içerir:

Açık cinsel içerik – ateşli sahneler, açık dil ve yüksek heyecan seviyeleri.

BDSM ve kink – bağlama, şaplak atma, pegging, güvenlik kelimeleri, aşağılama ve övgü dahil.

Erotik aşağılama (karşılıklı rıza ile) – oyunun bir parçası olarak sözlü aşağılama.

Röntgencilik – diğer insanların cinsel sahnelere girmesini izlemek.

Rıza ile rıza dışı – bir kulüpte tanık olunan, ana karakterleri içermeyen.

Geçmişteki duygusal istismara atıflar – bir mentor/koç figürüyle bağlantılı, erkek başrolün özgüvenini etkileyen.

Geçmişteki cinsel zorlama/istismara atıflar – ana kadın başrolün bir aile dostuyla bağlantılı ve onun ailesiyle olan mevcut ilişkilerinin bozulmasına katkıda bulunuyor.

Alkol kullanımı – sosyal içki içme ve sarhoşluk. Küfürlü

dil – sık sık küfürlü sözler.

Geçmiş deneyimlerle ilgili cinsel şakalar – grup seksine atıflar dahil.

Doğurganlık ve hamilelik hakkında tartışma – tıbbi hususlar dahil.

Güç dengesizliği – yaşlı kadın/genç erkek, çıkar ilişkisi.

Açıklık notu:

Carter'ın acemi olarak katıldığı grup seks deneyimi, katılan tüm yetişkinler arasında tamamen rıza ile gerçekleşir. Bu deneyim özenle tasvir edilir ve zorlama veya saldırı içermez.

Benzer şekilde, The Manor, Yaşam Tarzı içindeki yetişkinler için özel, rıza ile kabul edilen bir alan olarak sunulur. Oradaki tüm karşılaşmalar, bilgilendirilmiş, istekli katılımcılar arasında gerçekleşir.

ABOUT THE AUTHOR

KANDI STEINER, Tennessee'de yaşayan, *USA Today* ve Amazon'da 1 numaralı en çok satan yazardır. "Duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterleri hayata geçirmeyi ve her türlü gerçek, ham romantizmi yazmayı sever. Kandi Steiner'ın kitapları birbirinden farklıdır ve eğer endişeli, duygusal ve ilham verici kitapları seviyorsanız, o tam size göre bir yazardır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/Halkla İlişkiler çift ana dalında, Kadın Çalışmaları yan dalında mezun oldu. Yazmaya olan sevgisi 10 yaşında başladı ve 6. sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Sonunda, okul müdürü bunu fark etti ve gazete hızla durduruldu, ancak Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etmeye çalıştı.

Üniversiteden sonra romantik yazılara özel ilgi duymaya başladı, çünkü her zaman umutsuz bir romantik olmuştu ve anlatmak istediği aşk hikayeleriyle dolup taşıyordu.

Kandi yazmadığı zamanlarda, her türden kitap okurken, bir sonraki macerasını planlarken veya direk dansı yaparken (evet, doğru okudunuz) bulabilirsiniz. Canlı müzik dinlemeyi, seyahat etmeyi, yürüyüş yapmayı, yoga yapmayı, ailesiyle (evcil hayvanları da dahil) kaliteli zaman geçirmeyi ve hayatın tatlılığını içselleştirmeyi sever.

KANDI İLE BAĞLANTI KURUN:

- BÜLTEN: kandisteiner.com/newsletter
- FACEBOOK: @kandisteiner
- FACEBOOK OKUYUCU GRUBU (Kandiland):
facebook.com/groups/kandilandks
- INSTAGRAM: @kandisteiner
- TIKTOK: @authorkandisteiner
- WEB SİTESİ: kandisteiner.com

Kandi Steiner yakında sizin şehrinize gelebilir!
web sitesindeki "etkinlikler" sekmesine göz atarak yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görebilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

